

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

WOLFE

PAISLEY HOPE

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

wolf.e
Paisley Hope

Editör: Caroline Palmier-Love & Edits

Consulting Dev. Düzenlemeler: Jordan Valeri

Düzeltilme, Kitap Tasarımı: Cathryn Carter-Format by CC Kapak

Tasarımı: whiskeygingergoods

ISBN: 978-1-7380294-9-5

Telif Hakkı © 2024 Paisley Hope Tüm

hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz, Bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmadan.

Bu roman tamamen bir kurgu eseridir. Bu kitapta tasvir edilen isimler, karakterler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür. Yaşayan ya da ölmüş gerçek kişilerle, olaylarla ya da kişilerle herhangi bir benzerlik yerellikler tamamen tesadüfidir.

a note from the author

Bu kitap, karanlık öğeler barındıran bağımsız bir MC romantizmidir. 18 yaşından büyükler için hazırlanmıştır.

Lütfen yolculuğunuza devam etmeden önce aşağıdaki tetikleyici uyarıları okuyun:

Kanun dışı bir motosiklet kulübünün yaşamından beklenen şiddet, bunlarla sınırlı olmamak üzere:

İşkence, Silah şiddeti, Cinayet, On altı yaşında bir çocuğa cinsel saldırı tartışmaları (sayfada açıklayıcı hiçbir şey yok - geçmiş olaylardan bahsediliyor). Aile içi istismar ve bir aile üyesinin ölümüne ilişkin flashback, hafif alkol ve uyuşturucu kullanımı.

Cinsel Tetikleyiciler, olay örgüsü noktalarını ve önemli anları gizlemek için tam olarak listelenmemiştir, ancak daha karanlık bir yapıya sahiptir. Bunlar aşağıdakileri içerir ancak bunlarla sınırlı değildir:

Kan, nefes ve bıçak oyunu, anal seks, dini bir ortamda seks, ritüelistik hissettiren seks, rızaya dayalı olmayan rıza. Aşağılama, sınırda esir eden / esir alan ortamı.

Bir denizci olarak yaşam tartışmaları, travmatik anlar.

*Haydut bir motosiklet kulübünün kralına aşık olmanın, hayattaki görevinizin onu değiştirmek olduğu anlamına gelmediğini bilen tüm iyi kızlarıma. Onun yerine,
içinizdeki kötüyü kucaklamak ve onun kötü kalpli kraliçesi olmaktır.*

İÇİNDEKİLER

Kulüp Jargonu Sözlüğü Wolfe
& Brinley'in Çalma Listesi

Önsöz

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25

Bölüm 26

Bölüm 27

Bölüm 28

[Bölüm 29](#)
[Bölüm 30](#)
[Bölüm 31](#)
[Bölüm 32](#)
[Bölüm 33](#)
[Bölüm 34](#)
[Bölüm 35](#)
[Bölüm 36](#)
[Bölüm 37](#)
[Bölüm 38](#)
[Bölüm 39](#)
[Bölüm 40](#)
[Bölüm 41](#)
[Bölüm 42](#)
[Bölüm 43](#)
[Bölüm 44](#)
[Bölüm 45](#)
[Bölüm 46](#)
[Bölüm 47](#)
[Bölüm 48](#)
[Bölüm 49](#)
[Bölüm 50](#)
[Bölüm 51](#)
[Bölüm 52](#)
[Bölüm 53](#)
[Bölüm 54](#)
[Bölüm 55](#)
[Bölüm 56](#)
[Bölüm 57](#)
[Bölüm 58](#)
[Bölüm 59](#)
[Bölüm 60](#)
[Bölüm 61 Sonsöz](#)
[Teşekkür](#)

Yazar Hakkında

glossary of club lingo

MC: *Motosiklet Kulübü*

Kulüp işi: *Kulübe fayda sağlayan yasa dışı / yasa dışı olmayan faaliyetler*

Kes: *Kulüp amblemini taşıyan deri yelek veya ceket*

Tatlı popo: *Kulüpte takılan, genellikle seks ya da yardım teklif eden, bir üyenin yaşlı kadını olmayı uman bir kız*

Ol' Lady: *Bir kulüp üyesinin eşi veya ciddi kız arkadaşı*

Yama: *Bir MC diğerini devraldığında*

Sprite: *İyi kız, peri, prenses*

Kalamar: *Kulübün küçümsediği, motorcu sağduyusundan yoksun gösterişçi bir sürücü*

Kurallar: *Kulüp üyelerinin uyduğu kurallar*

Şapel: *Kulübün günlük/haftalık toplantılarını gerçekleştirdiği oda*

Hizmet: *Kulüp işlerinin görüşüleceği toplantı*

Başkan: *En yüksek güç seviyesi. Patron. İş dünyasının orkestra şefi*

VP: *Başkan Yardımcısı*

Uygulayıcı: *Kulüp yasalarını uygular, arma sahiplerini korur, kulübün itibarını savunur, anlaşmazlıkların çözümüne yardımcı olur.*

Silah Çavuşu: *Silah Çavuşu, başkanın koruyucusu, onun bir numarası*

Beklenti: Bir kulüp ırağı. Genellikle hizmet, gven ve kimsenin yapmak istemediği bir dizi gerçekten boktan grevle sadakatini kanıtlamak için bir yıl boyunca aylak armasını takar

Ralli: Normalde eğlenmek için bir araya gelen motorcular, genellikle kulüp işlerini de yürütürler

wolfe & brinley's playlist

1. Johnny Cash'ten God's Gonna Cut You Down
2. Carly Pearce tarafindan Hummingbird
3. Metallica'dan Enter Sandman
4. The Eagles'dan Hotel California
5. Rage Against The Machine'den Killing In The Name of
6. The White Stripes'tan Seven Nation Army
7. Guns N Roses'dan Sweet Child O' Mine
8. The Black Keys'den Hard Row
9. Reignwolf tarafindan Tatmin oldunuz mu
10. Yelawolf'tan Ghetto Cowboy
11. Upchurch'ten Desperado
12. Vincent Black Lightning 1952, Logan Halstead
13. Dermot Kennedy tarafindan Power Over Me (Acoustic)
14. Lynyrd Skynyrd'dan Simple Man

BİR BAŞKANIN SAVAŞ SANATI

İki nesil sonra tamamen unutulacaksınız.
Unutulmayacağınız yanılısaması sizi ayakta tutuyor.
Bir şekilde farklı olduğunuz yanılısaması. Yanılısamalar kimseye hizmet etmez.
Kendimiz hakkında sahip olduğumuz yanılısamalar, her gün yaptıklarımız hakkında iyi hissetmemizi sağlar.
Büyümek, evlenmek, çalışmak, bebek sahibi olmak, onları büyütmek, ölmek.
Ne için? Çoğu insan için, basitçe dünyaya dönmek ve unutulmak.
Buna karşılık, bunların hiçbirinin önemi yok.

Adamlarımdan birinin küçük kız kardeşine tecavüz eden orta yaşlı adamın hırpalanmış bedeninin başında dururken, onun yaklaşan sonu için üzüntü duymuyorum. Vicdan azabı duymuyorum.

Bunun yerine, bir cinayet işlerken hissetmemeniz gerektiğini söyledikleri her hay şeyi hissediyorum.
at.

Neşe.

Memnuniyet.

Memnuniyet.

Kanlı, parçalanmış bedeni bana huzur veriyor.

Onu öldürmenin bana işkence edeceği yanılsaması gerçek değil.

Sadece şimdi ve burada olduğunu bilecek kadar çok şey gördüm, sonrası yok.

Ve iyi olup olmamamın kaderimle bir ilgisi yok.

"Ölmek istemiyorum... lütfen, on altı yaşında olduğunu bilmiyordum," diye sızlanıyor. Ağzından damlayan salya ve kan önündeki havuza düşüyor, dişlerinin çoğu da aşağıdaki muşambanın üzerinde duruyor.

"Özür dilerim, benim kararım değildi... Başka seçeneğim yoktu."

"Hayır... bahane üretme. Her zaman bir seçeneğin vardır. Bu şekilde dışarı çıkmak çok zayıf bir davranış." Saymanım ve bu hasta herifin uyuşturduğu, tecavüz ettiği ve boktan fetihlerinin fotoğraflı kanıtlarını saklamak için kaydettiği kızın ağabeyi Mason, Gator dedikleri adamın kafasının arkasına bir şaplak atarken tükürdü. Timsah gibi bir lakabı olan adamın adı bir herif olacağını bilmeliydim.

Mason, infazcım Kai'ye başını sallıyor. Kai tek kelime etmiyor, duvar gibi, hiç tereddüt göstermiyor. İlerliyor ve Gator'ın arkasındaki pozisyonunu alıyor, bir eliyle alnını destekliyor ve diğeriyle ağzını açık tutuyor.

Mason bir dakika düşünür ve Gator'un ağzının içinde ne kaldığına bakar. Çok az şey vardır ama o arka azı dişini seçer. Kerpeteniyle onu sıkıştırıyor ve Timsah'ın ağzından kurtarıyor, sonra da ruhuma şarkılar söyleyen o huzurlu çığlıkların ortasında kırık parçaları yere bırakıyor.

Sıra bende.

Bütan meşalesini tekrar ateşliyorum, Gator'ın boynundan ve *Günahın Müritleri* amblemini taşıdığı sol kolundan biraz daha mürekkep alma zamanı.

Onların kulübü, büyükbabam Ira Wolfe'un altmışlı yıllarda mirasımız *olan Cehennem Tazıları*'nı kurmasından bu yana yıllardır kulübümüzün doğal düşmanı.

Ona doğru yaklaşırken Gator'ın yüzündeki dehşeti görünce sırtıyorum, ağzından sızan kan -koyu ve şuruplu- artık salyadan daha ağır.

Gator'a -ya da ondan geriye kalanlara- bakarken ilk iki parmağımı alevde gezdiriyorum. Bu noktada kendine nasıl geldiğini bile bilmiyorum.

Tek istediğimiz bir isim ve düşündüğünden çok daha uzun süre dayanıyor.

"Konuşmaya hazır değilsen biraz daha mürekkep alma zamanı," diyorum ona. Doğrusu, yanık et kokusu bu küçük kulübede çok ağırlaştığında duruyoruz.

"Bu doğru şeyi yapmak için son şansın," diyorum, kurtuluşun gerçek olduğuna dair insan içgüdüsünü avlayarak.

Alevim teniyle buluştuğunda bilincinin sınırında geziniyor. İşte o zaman sarsılarak uyanıyor, çığlık atarken kan çanağına dönmüş gözleri irileşiyor. Gerçekten de acınası bir çığlık, fısıltıdan öteye geçmiyor.

"Dur... lütfen. Foxx'tu. Size canınızı acıtacak şekilde vurmamı istediğini söyledi. Ben sadece işimi yapıyordum, dostum." diye inliyor.

"Sonunda," diyor Kai bir sigara yakarak.

Tahmin ettiğimiz şey buydu ama kulüp başkanlarını öldürmeyi planlamadan önce bunu doğrulamamız gerekiyordu.

Gator'ı değerlendiriyorum. Erkekler hayatlarının son saniyelerinde doğruyu söyleme eğilimindedir, bu yüzden dürüst olduğundan eminim.

"Peki ya kliniklerimiz?" diye sordum. "Ürünlerimizin çalınmasını kim emretti?"

"Foxx," diye cevap veriyor yakında ölecek olan başkanın adıyla, zar zor açılan bir gözünün ardından bana bakıyor, diğeri şişmiş.

"Lütfen Wolfe. Ölmek istiyorum." Sesi bir sızlanmaya dönüştü. "Lütfen... öldür beni," diye yalvarıyor Gator.

Alevlerimi durduruyorum ve meşaleyi yere bırakıyorum. Tekrar ona doğru ilerleyerek eldivenli elimle saçlarından bir avuç tutuyorum ve acınası yüzünü kaldırıp göreceği son ruha bakıyorum.

"Şimdi ölüm için bana yalvarman çok acınası," diye ısıriyorum.

Mason odanın diğer tarafından "Yeterince duydum," diyor. Ona söz vermiştim. Kız kardeşiydi, bu yüzden onun kararı.

Gator bir iç çekti, kaderi onunla birlikte yerleşti. "*Lütfen*," diye fısıldıyor.

Silahımı çektim ve alına nişan aldım. Tam ateş etmek üzereyken Kai adımı söylüyor ve odanın diğer tarafına doğru başını sallıyor.

Bakışlarını kabin kapısına kadar takip ediyorum ve dehşetle karşılaşıyorum. Korkunun en çığ hali, perdenin arkasından mükemmel yüzünün her düzlemini çiziyor. Uzun akik saçları okyanus esintisiyle ay ışığının aydınlattığı omuzlarında dalgalanıyor.

Bir katil olabilirim ama vahşi değilim. Seçme şansım olsaydı bunu görmesini asla istemezdim, ama şimdi kendi yatağını kendi yaptı.

Nasıl ya da neden burada olduğuna dair hiçbir fikrim yok ama geri dönüşü yok. Elbisesiyle aynı renkteki o güzel mavi gözlerinden masumiyet akarken gözlerim onunkileri tutuyor. Kulübenin kapısının önünde dizlerinin üzerinde.

Benimle, kulübümle ilgili sahip olduğu her bir umut, etrafında paramparça oluyor ve yeryüzüne düşüyor.

Kim olduğum hakkında hiç yalan söylemedim. Sahip olduğu umutlar kendisine aitti. Numara yapmıyorum.

Şu anda gördüğü kötü adam benim, ama tek olduğum bu değil.

Anlamayı öğrenecek. Öğrenmekten başka çaresi yok.

Tekrar gözlerini buluyorum, ona verebileceğim tek kaçışı söylüyorum, sonra silahımı mahkûmumun gözlerinin arasındaki noktaya bastırıyorum ve lanet tetiği çekiyorum.

CHAPTER 1

Brinley

"İflas mı ettin?" Arkamdaki sandalyeye çökerek soruyorum. Genelde patronumun ofisinde oturacak kadar uzun kalmamaya çalışırım ama şu anda başka seçeneğim yok.

Bu sabah gök gürültüsü, yağmurun cama çarpıp durması ve ofise gelirken Briarwood Caddesi'nden geçerken sandaletli ayağımın su birikintisine basması bugünün berbat geçeceğinin ilk işaretleri olmalıydı.

Patronum Paul, ofisini toparlamaya ara verip sandalyesinde arkasına yaslanırken, "Evet. 11. Bölüm bir anda ortaya çıktı," diye homurdandı. Bu haberi vermek için beni buraya çağırdığında içine girdiğim sahne buydu.

Bir bacağıma diğerinin üzerine atıyorum, eteğimi aşağı çekiyorum ki gizlice bakmaya çalışmasın. On dört yaşımdan beri erkekler bana takdirle bakıyor. Bu yüzden annem ortaokula başladığımda saçlarımı küt kestirmişti. Doğal siyah renginin ve uzunluğunun yanlış türden erkeklerin gözlerini üzerime çektiğini söylerdi. O saç kesiminden nefret ederdim ve kendime hep bir erkeğin bana bakmasını engellemek için neden değişmem gerektiğini sorardım. O zamandan beri saçımı nadiren kestiriyorum, bu da onu dehşete düşürüyor. Ona uzun olmasını istediğimi çünkü bu şekilde hoşuma gittiğini söylediğimde bile kabul etmedi. Arkadaşım Layla, erkeklerin bakmasına neden olan şeyin saçım değil vücudum olduğunu ve bu konuda pek bir şey yapamayacağımı söyledi.

Bu. Patronum her zaman bende hoşuna giden bir şeyler arıyor. Onu neredeyse her gün yakalıyorum.

Üç yıl boyunca gece geç saatlere, sosyal bir hayatımın olmamasına, sabah erken kalkmaya, bu adamın uygunsuz bakışlarına ve yorumlarına ve çoğu zaman beni gözyaşlarına boğan bir işe katlandım. Tüm bunların nedeni, yıl sonunda amirim emekli olduğunda tasarım direktörü olma olasılığının başımın üzerinde bir havuç gibi sallanmasıydı. Erkek arkadaşım Evan'a ve ailesine bunun ciddi bir kariyer olduğunu, bir yerlere gelebileceğimi göstermek için bunun gerçekleşmesini bekliyordum.

"Sana ne söyleyeceğimi bilmiyorum, bebeğim. Dün gece geç saatlerde şirketten haber geldi. İnsanlar artık ev dekorasyonu dergileri almıyor, her şey internette mevcut ve mekanınızı tasarlamak için uygulamalar var."

Gözlerim tekrar yağlı amirime takılıyor. Saçları bugün daha da kirli ve kedi tüyleriyle kaplı polyester gömleği her zamankinden daha kırıksık. Bana her zaman birini dış görünüşüne göre yargılamamam öğretildi, ama onunki doğru. Giyindiği gibi çalışıyor; dağınık ve düzensiz.

"Brinley," diyorum Paul'e *bebeğin* benim adım olmadığını hatırlatarak.

Sessiz ol ve kibar ol, annemin söyleyeceği şey bu olurdu. Bana köprüleri yakmamamı söylerdi ama şu anda bunun pek bir önemi yok. Onun ne kadar iğrenç biri olduğunu düşündüğümü ona söylesem ne fark eder ki? Bugün öğleden sonra geçerli olmak üzere resmen işsizim.

"Doğru, ne kadar alıngan olduğunu unuttuğum için özür dilerim," diyerek ellerini ateşkes için kaldırdı.

Alıngan değilim, seni pislik. Sadece her lanet gün bana tatlıymışım gibi bakmandan hoşlanmıyorum.

"Şirketten kıdem tazminatını, altı haftalık maaşının tamamını ve kullanmadığın dört haftalık tatilini alacaksın." Gözlüklerini burnuna doğru itiyor. "Bak, seni her zaman sevmişimdir, *Brinley*."

Sırf alıngan olduğumu düşündüğünü kanıtlamak için adımı vurgulamasını kaçırmıyorum. Gözlerim onunkilerle buluşuyor ve kusacakmışım gibi hissediyorum. Altıncı hissim beni çok uygunsuz şekillerde düşündüğünü söylüyor.

"Sana iyi bir referans yazmaktan mutluluk duyarım. Bir şeyler içmeye gidebilir ve mektuba ne yazmamı istediğini konuşabiliriz?" Benimle konuşma şekli hiç de profesyonelce değilmiş gibi kalan mektuplarını açmaya devam ediyor.

Tasarım müdür yardımcılığı pozisyonum bana çerez parası kazandırdı. Yani, eğer kartlarımı doğru oynarsam ve bu adamın açık açık mektubuma bakmasına izin verirsem

göğüslerini ve boktan bir lokantada bir akşam yemeği hesabını paylaşırsak, zaten hak ettiğim referansı alır mıyım?

Tatlı bir şekilde gülümseyip ellerimi kucağımda birleştiriyorum, mektup açacağını ona saplama dürtüsüne direniyorum ve bana hep öğretildiği gibi nazik davranıyorum.

"Paul, seninle hiçbir şey için dışarı çıkmıyorum ama yine de referansı kabul edeceğim çünkü üç yıl boyunca bana sarkmana katlandıktan sonra bunu bana borçlusun. Brenda'nın seni bunu yaparken ne kadar sık yakaladığımı duymak istemeyeceğini biliyorum." Ayağa kalkarken karısından bahsediyorum ve yaprak gibi titrediğimi fark etmemesini umuyorum.

"Bu fırsatı verdiğin için teşekkür ederim ama pek keyifli olduğunu söyleyemem." Ona ne kadar iğrenç bir domuz olduğunu söyleme isteğimi bastırıyorum. Başımı eğiyorum ve daha büyük gülümsüyorum, annem Wendy Beaumont'un gülümsemesi gibi, onun daha az önemli olduğunu söyleyen bir gülümseme. "Gitmeden önce o referans mektubunu bekleyeceğim, yoksa yarın sabah ilk durağım İK olacak."

Eski patronum konuşmuyor, sadece öne doğru eğiliyor, sanki blöf yapıp yapmadığıma karar vermeye çalışıyor. Gömleğinin düğmeleri bira göbeğinin baskısı altında geriliyor.

"Sana iyi şanslar, Brinley. Mektubu öğlene kadar sana ulaştırırım," diyor uysalca.

Vay canına, annem gibi davranmak gerçekten işe yarıyor.

Başımı sallayıp dönüyorum ve koridorun sonundaki küçük ofisimin köşesini dönerken Paul'e karşı koyduğum için kendimle gurur duyuyorum. Normalde Starbucks siparişimi yanlış olsa bile düzeltmezdim, sadece gülümser ve çöpe atmadan önce teşekkür ederdim. Yıllarca duyulmanın değil görülmenin doğru olduğunun söylenmesinin bir yan etkisi.

Kapıyı arkamdan kapatırken telefonum cebimde vızıldıyor.

EV

İşten sonra saçımı kestireceğim, saat altıda evde buluşuruz. Bu geceyi seninle paylaşmak için sabırsızlanıyorum, hazır olduğundan emin ol bebeğim, rezervasyonlarım var.

Evan benimle bu geceyi bir haftadır planlıyor ve bu konuda çok ketum davranıyor. Bu da beni *sonunda* evlenme teklif edeceğine inandırıyor. Birlikte geçirdiğimiz iki yıldan sonra, bunun bir sonraki adım olduğunu hissediyorum ve altı aydır bunu ima ediyordum. Onu zorlamamaya çalıştım ama annem öldüğünden beri kendimi biraz kopuk hissediyorum, sanki hiçbir yere ait değilmişim gibi.

Herhangi biri. Evan gibi bir kocaya sahip olmak, belki de annemin her zaman istediği gibi bir aile kurmak, belki de onun ve babamın gurur duyacağı doğru yolda olduğumu hissetmeme yardımcı olacak.

Mesele şu ki, hukuk fakóltesinin son yılını bitirmek için mücadele ettiğini biliyorum ve tek istediği bitirmek ve kendi ailesini memnun etmek.

İç çekiyorum, dürüst olmak ve ona işimi kaybettiğimi söylemek istiyorum ama bunun yerine beklemeye karar veriyorum. Geçirdiğim bu günden sonra, bugünden iyi bir şeylerin çıkmasına gerçekten ihtiyacım var.

Hazır olacağım. Nereye gittiğimizi söyleyecek misin?

EV

Hayır. Ama hayatınızı değiştirecek bir geceye hazır olun. *göz kırpma*

Ofisimin kapısına yaslanıyorum ve pencereden yan binanın tuğla duvarına bakıyorum. Derin bir nefes alarak sakin kalmaya çalışıyorum.

Bu sabah berbat, ama sadece sabah. Belki bu gece bunu telafî eder.

CHAPTER 2

Brinley

Evan limuzinin arkasında elimi sıkıyor, her zaman sunduğu o tanıdık rahatlık üzerime çöküyor.

"Çok hoş görünüyorsun," diyor, uzun siyah saçlarımı yüksek bir şekilde bükmüş halime bakarak. Bazı parçalarını açık bıraktım ve tam onun sevdiği gibi gevşek dalgalar halinde kıvırdım ve onun en sevdiği elbiseyi giyiyorum. Benim değil ama omuzlarımdan hafifçe düşen ve soluk tenimi vurgulayan yapılı, lacivert A kesimini seviyor. Güzel olduğunu ama hayal gücüne bir şeyler bıraktığını söylüyor.

Ona gülümsüyorum, hep daha fazlasını diliyorum. Daha fazla kelime, daha fazla dokunuş, daha fazla tutku. Kendimi pozitif olmaya zorlayarak elini sıkıyorum. Bu geceye ihtiyacımız var. Son bir yıldır okulla o kadar meşguldü ki, normalden daha mesafeliydi. Bu gece kapıdan içeri girdiğinde bana sarılmasını ya da beni öpmesini ister miydim? Tabii ki. Beni duvara yapıştırıp daha ayakkabılarını bile çıkarmadan açlık ya da ihtiyaç hissiyle benimle sevişmesini? Kesinlikle. Ama bu Evan'ın tarzı değil. Kendimi bildim bileli, beni çok isteyen ve ellerini kendine saklayamayan bir erkeğe özlem duymuşumdur. Arkadaşlarım çocukken izlediğimiz filmlerdeki iyi adamı arzularken, ben gizliden gizliye hep

Elini ana karakterin boğazına dolamış kötü adam. Bir erkeğin günün herhangi bir saatinde bana dokunmak için sabırsızlanıyormuş gibi bakmasını istiyorum.

Gençken, evli olduğum adamla olmadıkça seksin günah olduğu söylendi, bu yüzden arzularımın asla karşılanmayacağını biliyordum, bu nedenle böyle bir adam hakkında hayal kurmanın hiçbir zararı yoktu.

Gerçekler bana böyle erkeklerin gerçek dünyada zaten var olmadığını gösterdi. En azından benim dünyamda.

Evan'ın bana yaptığı en yakın iltifat "*Lovely*" oldu ama bunu kastettiğini biliyorum. İki yıldan sonra nezaketi biraz azaldı ama Evan her zaman naziktir. Hayatımda onun gibi biri olduğu için minnettar olmalıyım. O her zaman istikrarlı ve güvenilirdir ve çok iyi anlarız. Her zaman da öyle oldu.

Onun beni istediğini düşünmek bile kalçalarımı birbirine kenetlememe neden oluyor. Ne kadar zaman geçtiğini hatırlamaya çalışıyorum ve üzülererek söylüyorum ki sanırım birkaç ay önce onun doğum günüydü.

"İyi misin?" diye soruyor ben iç çekerken.

Karanlıkta başımı kaldırıp ona bakıyorum. "Mükemmel," diye yalan söyledikten sonra bakışlarımı pencerenin önünden geçen Atlanta şehir merkezine çeviriyorum.

Birlikte geçirdiğimiz zamanın azlığına sinirlendiğimde, bana sadece geleceğimizi güvence altına almaya çalıştığını hatırlatıyor. İçten içe nişanlanmanın aramızdaki kıvılcımı yeniden alevlendirmek için ihtiyacımız olan şey olduğunu umuyorum. Beyaz bir elbise ve etrafımızı saran tüm arkadaşlarımızın hayalleri kafamı dolduruyor, ardından onun yüzünü elbisenin altına gömdüğü hayaller geliyor.

Tanrım, bu gece seks yapacağımızdan emin olmalıyım.

Evan ve ben şu anda çok tutkulu olmayabiliriz ama birlikte güzel bir hayat kuracağız ve benim tek istediğim de bu olmalı. Şimdi her şeyi görebiliyorum.

-Beyaz çitler, onun avukatlık yapması ve benim de belki kendi dükkanımı açmam ya da bir tasarım firmasına danışmanlık yapmam. Umarım iki ya da üç çocuğumuz olur çünkü eminim Evan baroya girmenin stresini atlattıktan sonra bu konudaki fikrini de değiştirecektir.

"Sessiz görünüyorsun," diyor.

Ona bakıyorum. "Sadece bu gece ne yapacağını merak ediyorum." Sırıtiyorum ama ona işimi kaybettiğimi söylemediğim için kendimi biraz suçlu hissediyorum. Bunu çabucak geçiştiriyorum ve kendimi affediyorum. Bu gecenin unutulmaz olmasını istiyorum. Onu endişelendirmek, deneyimini mahvetmek ya da fikrini değiştirmesine neden olacak şekilde strese sokmak istemiyorum.

Ona yarın söylerim.

Bütün öğleden sonra kendimle konuştum. Üç yıllık deneyimim ve bir tasarım diplomamın yanı sıra sümüklü eski patronumdan şaşırtıcı derecede parlak bir referans mektubum var. Alanımın dışında olsa bile kısa sürede başka bir iş bulabileceğime eminim.

Karanlıkta uzanıyorum ve daha ne kadar yolumuz olduğunu merak ediyorum. Elimi Evans'ın takım elbiseli dizinden güçlü kalçasının içine doğru kaydırıyorum, belki biraz limuzin eğlencesi yapabiliriz-

"Bebeğim," Evan elimi daha sikine yaklaştırmadan tutuyor. "Neredeyse geldik."

Elimi tekrar kucağıma koyuyor ve kalbim sıkışıyor.

"Elbette," diyorum. "Sadece seni özledim." Kulağa bu kadar acınası gelmesinden nefret ediyorum. "Aww, Brinley. Ben de seni özledim."

Sana dokunmak ya da herhangi bir şekilde dokunmak için sabırsızlanmıyorum. Minnettar ol, diye hatırlatıyorum kendime.

On altı dakika sonra -özellikle de bu kadar uzun zaman geçmişken, biraz arkadan seks yapmak için fazlasıyla yeterli bir süre- Evan'ın en sevdiği restorana yanaşıyoruz. Buraya geleceğimizi bilmeliydim. Evan para saçmak için yetiştirilmişti ve burası pahalı bir yerdi. Ailesi her zaman varlıklı olmuş ve geçen yıl yirmi beş yaşına girdiğinde önemli bir vakıf fonuna sahip olmuş. Öte yandan benim en sevdiğim yer Virginia Avenue'da küçük bir bistro, çok daha makul fiyatlı, sessiz ve rustik. Yemekler otantik İtalyan ve inanılmaz.

"Hadi bebeğim, bize özel bir masa ayarladım." Tüm çocuksu cazibesiyle bana gülümsüyor ve ben de gülümsemeden edemiyorum. Eğilip yanağıma bir öpücük konduruyor. Kendime bu gece için harcadığı tüm çabayı hatırlatıyorum - limuzin kiralaması, bana getirdiği çiçekler, giydiği takım elbise.

İçeri girerken birkaç kişinin başını döndürdük. Bana sık sık Evan'ın genç Brad Pitt'e benzediği söylenir. O, her kadının birlikte olmak isteyeceği rüya erkeğin ta kendisi; zengin, kibar, yakışıklı, bir yerlere gelen.

Le Cadran Solaire'deki en güzel masaya oturduk. En üst kattan Atlanta silüetinin üç yüz altmış derecelik manzarasıyla, tavandan tabana pencerenin dışındaki görüntü çarpıcı, bunu kabul ediyorum.

Şarap içerken ve meze sipariş ederken rahatça sohbet ediyoruz. Yemek güzel, ama Evan'ın evlenme teklif etmek üzere olan biri için uygun şekilde gergin görünmediği hissine engel olamıyorum. Ofisinde olan tüm değişikliklerden, arkadaşlarımızdan ve rastgele dedikodulardan bahsediyor. Yine, gece ilerledikçe tam olarak evlenme teklifine layık değil.

Yemeğimizin sonunda Evan yüzünde tatlı bir gülümsemeyle tatlı sipariş ediyor. Cheesecake -en sevdiğim- ve şampanya.

"Brinley, seni ne kadar takdir ettiğimi biliyorsun," diye söze başlıyor ve masanın öbür ucunda ellerimi tutuyor.

Kalp atışlarım hızlanıyor. *İşte bu kadar.* Bunu nasıl yapacak? İçinde elmas yüzük olan bir bardakla mı? Bana sicimden yapılmış bir yüzük verse bile umurumda olmazdı.

Ailemin benim için hep istediği türden bir adamla nişanlanmak üzereyim. Keşke bunu görmek için burada olsalardı.

"Son zamanlarda mesafeli davrandıysam özür dilerim. Baro yaklaşırken üzerimde çok fazla baskı vardı."

Elimi onun elinin üstüne koyup gülümsedim. "Biliyorum ve sorun değil."

"Hayır, sorun değil. Söz veriyorum, geçtiğimde ve bu sayfa kapandığında birlikte geçirecek daha çok zamanımız olacak. Benimle bir sonraki adıma geçmek isteyip istemediğini bilmem gerekiyor ve eğer istiyorsan açık ve dürüst olmamız ve biraz fedakârlık yapmamız gerekecek."

Gülümsüyorum. "Yani, her zaman seninle ilerlemeyi hayal etmişimdir," diye devam ediyorum, biraz kafam karışmış bir şekilde.

"Kolay olmayacak, ama bu süreçte benimle birlikte olursan, bir sonraki adımı atmayı konuşabiliriz. Ben her şeyi yoluna koyana kadar kariyerini düzene sokmuş ve terfini almış olursan, belki o noktada o dergiden ayrılıp biraz daha önemli bir yere gelmiş bile olabilirsin."

İrkiliyorum ama gülümseyerek geçiştiriyorum. Evan kariyer seçimimi her zaman daha çok bir hobi olarak görmüştür. Bunlar onun sözleriydi. Yaratıcı bir iş olduğu için daha az önemliymiş gibi bakmasından nefret ediyorum. Bu geceyi mahvetmemek için, boş veriyorum.

Kocaman gülümsüyor, muhteşem görünüyor.

"Tamam tatlım, işte başlıyoruz." Derin bir nefes aldı. "New York'taki Foster Grant and Spire'dan bir iş teklifi aldım. Bir yıllık bir sözleşme ve sonrasında uzatılabilir" diyor, çok tanınmış bir firmadan bahsederken heyecanla gülümsüyor.

Bekle, ne?

"Pardon?" Tatlı ve şampanyamız geldiğinde şok içinde soruyorum, görünürde elmas yok.

Binlerce hayali kalbin az önce ayaklarımın dibinde parçalanıp dağıldığından habersiz, daha da geniş gülümsüyor.

"Evet, sana bunun hayatımı değiştireceğini söylemiştim. Bu benim için büyük bir fırsat" diyor.

Bizim için değil, *onun* için.

Elimi çekiyorum ve bana bunun ne kadar prestijli bir iş olduğunu ve bir yıllık kontratı bittiğinde buraya dönüp Atlanta'da istediği her işi yapabileceğini anlatırken şampanya bardağının yarısından bir yudum alıyorum.

"Bunu şimdiden kabul ettin mi?" Sesim çatlayarak soruyorum.

Gülümsemesi azalıyor. "Elbette, benim için mutlu olacağını düşünmüştüm, bu büyük bir adım. Dediğim gibi, hayatımı değiştirecek."

"Evan, bizi ülkenin öbür ucuna taşımaya karar vermeden önce bana danışmayı düşünmedin mi?"

Evan başını sallamaya başlıyor, yüzünde neredeyse şoka benzer bir ifade belirliyor.

"Düşündüm ki... Bebeğim, burada kalırsın diye düşünmüştüm; terfi etmek istediğini biliyorum ve her hafta sonu geri dönebilirim."

NE?

"Evan... Ben..." Söyleyecek sözüm yok. Bu gecenin bizimle, bir teklifle ilgili olduğunu düşünmem ne kadar aptalcaydı. Geleceğimiz. Dört gözle bekleyeceğimiz bir şey. Evan, ailemin her zaman evlenmemi umduğu tipte bir adam. Bunu düşünmediğini duymak... yıkıcı.

"Ayrıca Brinley, oraya gittiğimde gerçekten odaklanmam gerekecek. Senin için fark etmeyecekse, burada kalmanı tercih ederim. İkimiz de yetişkiniz, biraz uzun mesafeyi kaldırabiliriz," diye ekliyor.

Geri çekiliyorum, sandalyemde arkama yaslanıyorum.

Gözlerimin dolmasına engel olamıyorum ve sözcüklerin kabarmasını ne kadar engellemeye çalışsam da yine de geliyorlar.

"Bu gece bana evlenme teklif edeceğini sanıyordum." Gözyaşlarımın arasından deli gibi gülüyorum, ne kadar zavallı ve muhtaç göründüğümü biliyorum, ayrıca Evan'ın ağlamamdan ne kadar nefret ettiğini de biliyorum. Bu tür duyguları dramatik olarak adlandırıyor.

Evan bana bakıyor ve aramızdaki mesafeyi sanki biri masanın üzerine bin kiloluk bir ağırlık bırakmış gibi hissediyorum. Burada tamamen farklı iki gezegendeyiz ve bunu şimdiye kadar nasıl fark etmediğime dair hiçbir fikrim yok.

"Brinley, sen çok güzel ve tatlısın ama evlilik... şu anda radarımda değil. Kariyerim önce gelmeli ve ailemin bunu kabul etmesi için senin kendini daha fazla kanıtlaman... gerekir."

Ouch.

"*Bununla beni* kastediyorsun," diyorum sessizce, gözyaşlarımı silmek için peçetemi kullanıyorum. "Senin için yeterince iyi değilim demek istiyorsun." Şampanyanın geri kalanını içip ağzına kadar doldurmadan önce kıkırdıyorum.

"Bebeğim, tüm restoranın önünde biraz gösteri yapıyorsun," diye eğilip sessizce konuşuyor. Zar zor fark ediyorum çünkü kendimi kaybediyorum.

Bu adamla ne yapıyorum ben? Bunu nasıl göremedim? Her şey bir anda üstüme üstüme geliyor. Bizim bir ilişkimiz yok. Biz... oda arkadaşlarıyız. Gerçekten iyi ev arkadaşları.

Bardağın diğer yarısını da içtim ve işte o zaman her şey kafama dank etti. Hepsinden bıktım. Beni üç yıl boyunca itip kakabileceğini sanan patronlardan, o hayalini yaşarken ve ben onun için 'daha iyi' olurken benim sadece bekleyeceğimi sanan bencil bir erkek arkadaştan bıktım. Çünkü Brinley Rose Beaumont'un kim olduğu, görünüşe göre ikinci Evan Radcliffe için yeterince iyi değil.

Ayağa kalkıp ona bakıyorum, varlığımın her zerresi bana güçlü olmamı ve bunun kesinlikle delilik olmadığını söylüyor. Hayatımda bir kez olsun, fazla düşünmek için zaman ayırmadım. İçgüdülerimi takip ediyorum.

"Senin için yeterince iyi olup olmadığımı karar vermeni beklemeye niyetim yok." Omuz silkiyorum, kelimeleri ancak fısıltının üzerinde söylüyorum. "Yani, sanırım demek istediğim... New York'ta iyi şanslar..." Aramızdaki yılların buharlaşmasını izlerken yanağımdan bir damla yaş süzülüyor.

"Hadi Brinley, bebeğim," diyor Evan, sandalyesinde arkasına yaslanarak, ama içinde gerçek bir mücadele yok. Ayağa bile kalkmıyor.

Yürümeye devam etmek için sahip olduğum tüm özgüveni kullanarak topuklarımın üzerinde dönüyorum. Umarım beni takip eder, umarım bana bir gelecek vermeye hazır olduğunu söyler, ama lobiye ve Atlanta'nın sokaklarına ulaştığımda öyle olmadığı çok açık. Kendime bir Uber çağırmak için telefonumu çıkardım.

Beklerken, gözyaşlarımı tutmaya çalışırken dört şeyin farkına varıyorum. İşim yok, yaşayacak bir yerim yok, tamamen güzel bir parça cheesecake'i ziyan ettim ve *tüm* gün resmen berbat.

CHAPTER 3

Brinley

İki Hafta Sonra

İçeceğimdeki küçük şemsiyeyi kullanarak şekerli sıvıyı yavaş daireler çizerek karıştırırken bir yandan da gözyaşlarımı bastırıyorum. Yol boyunca ağladım. Bu kulüpteki hava mutlu olsa da köşede hüngür hüngür ağlıyorum. Annem yataktan yeni kalkmış gibi görüldüğüm için bile dehşete düşerdi. Savannah'da gece canlı. Saat daha 21:30 ve araba kullanmaya ara vermem gerekiyordu, ayrıca gerçekten işlemem gerekiyordu. İşte o zaman acelem olmadığını, kimseye bir şey borçlu olmadığımı ve geçirdiğim iki haftanın ardından bir içkinin kulağa hoş geldiğini fark ettim.

The Crystal Cave'in çatı katındaki veranda bir Perşembe gecesi için oldukça hareketli

-Müzik çalıyor ve yeşilliklerle karışık parıldayan ışıklar tepedeki rustik ahşap pergolalarda dans ediyor. Fenerler ve alevsiz mumlar alan boyunca titreşerek açık hava güvertesine karamsar bir ambiyans veriyor. Hava karanlık ve bir sonraki adımlarımı düşünürken çalan şarkının ritmi göğsümde dolaşıyor.

Önümde, büyüdüğüm küçük bir güney kasabası olan memleketim Harmony, Georgia'ya doğru otuz dakikalık bir yol var. Bugüne kadar nüfusu 9,000'di. Bugünden sonra 9,001 olacak.

Son iki haftamı hayatımı ve Evan'ın Atlanta'daki dairesinde bulunan tüm eşyalarımı toplayarak geçirdikten sonra dünyada gidebileceğim tek yer ailemin boş evi kaldı. Neredeyse her şey onundu. Ben sadece bir eklentiydim. Hayatımız tatsız değildi, bu yüzden sanırım kolay olduğu için kaldım. Kolay olanın her zaman doğru olmadığını şimdi anlıyorum ve ona veda ederken sarıldığımda ve arkadaş kalacağımıza söz verdiğimizde bunu anladım. Üzgün bile değildim, sadece bunu daha önce fark edemediğim için biraz kızgındım.

Piña colada'mı yuttum. Keşke bir tane daha içebilsem ama daha fazla içersem araba kullanamayacak kadar çakırkeyif olacağım çünkü doğrusunu söylemek gerekirse bir taneden fazla içmiyorum.

Bankacılık uygulamama girip kasvetli birikimlerimi ve kıdem tazminatımı görüyorum, bunun bana ne kadar yeteceğini hesaplıyorum. Hemen bir iş bulmam gerekecek. Eğer tasarım işi bulamazsam, Bayan Palmer'ın hâlâ sahibi olduğu lokantada birkaç vardiya çalışabilirim-

"Jelly!?"

Çocukluk lakabım arkamdan seslendi. Daha doğrusu, müziğin gümbürtüsünden bile sağır edici düzeyde bir ciyaklamayla bağırıldı. Sahibiyle tanışmak için dönüyorum ve gözlerim anında yaşarmaya başlıyor. Ayağa kalkıyorum çünkü hızla bana doğru geliyor.

"Aman *Tanrım*, PB!" Çocukluğumun en iyi arkadaşı, jölemin fıstık ezmesi olan Layla'ya sımsıkı sarılmadan önce kelimeleri bile çıkaramıyorum.

"Burada ne halt ediyorsun?" diye soruyor ben onun görünüşüne bakarken. Layla iki yıl önce şehre son gelişimden ve lise son sınıftaki halimizden çok farklı görünüyordu ama yine de göz kamaştırıcıydı.

Layla ve ben gençken ayrılmazdık, sekiz yaşımızdan beri en iyi arkadaştık. Şimdi son derece seksi, uzun, doğal siyah saçları neredeyse ateş kırmızısı ve tüm kolu dövmelemlerle kaplı. Başının üstünde derme çatma, ışıltılı bir duvak var. Göğsünde *Ax'ın Mülkü* yazan bir kuşak ve yüzük parmağında armut şeklinde kocaman bir elmas var.

Sanırım çarpıcı biçimde farklı görünüyoruz. Layla ufak tefek, sadece 1.80 boyunda ve her yeri küçük. Benim ondan beş on santim farkım var.

Vücudum kıvrımlı, kıcıımı asla onun kotuna sığdıramam. Şikayet etmiyorum, kıvrımlarımla gurur duyuyorum ve günlük yoga ile onları korumak için çok çalışıyorum.

Layla pırıl pırıl ve gece kulübüne hazırlanırken, ben taytım ve büyük boy Nirvana tişörtümle, makyajsız, uzun, siyah saçlarımı dağınık bir şekilde topuz yapmış haldeyim.

"Neden burada olduğumdan emin değilim, belki de boş bir eve gitmeyi uzatıyorumdur," diye cevap veriyorum, diğer üç kadın bize katılmaya geliyor ve sohbet ediyorlar.

Hepsi de Layla'yla çoğunlukla aynı görünüyor ve hepsi de çarpıcı derecede güzel.

"Anlamıyorum. Eve mi gidiyorsun?" diye soruyor, ben onun yanından geçip Layla'nın omzunun arkasındaki üç uğursuz adama bakarken. Hepsinin bir arada olduğunu fark ettiğimde midem ayaklarıma dolanıyor. Onları fark *etmemek* imkânsız. Hepsi deri giysili, uzun boylu, kaslı ve çeşitli uzunlukta sakalları olan hırçın tipler. Birinin kafasında bandana var ve hepsinin üzerinde hangi motosiklet kulübüne ait olduklarını gösteren deri yelekler *var: Cehennem Köpekleri*. Benden on beş metre kadar uzaktalar ama deri ve duman kokularını alabiliyorum. Sanki bir işaretmiş gibi, içlerinden biri dişleriyle paketten bir sigara çıkarıyor ve yakıyor.

"Sadece sen pijamayla dışarı çıkıp yine de bu kadar güzel görünebilirsin," diye gözlemliyor ve kıyafetimi incelerken beni bakışlarından çekip alıyor.

Arkasındaki adamlara tekrar bakarken Layla'yı yarı yarıya dinliyorum ve soruyla ona dönüyorum, *neden buradalar?*

Kıkırdıyor. "Boş ver onları, zararsızlar, sadece güvende olduğumuzdan emin olmak istiyorlar. Bu benim bekârlığa veda partim! Dokuz gün sonra düğünüm var!" Kocaman gülümsüyor.

Geçirdiğim birkaç haftadan sonra bunu hatırlamak içime bir yumruk gibi indi. Aklıma iki ay önce Evan ve benim arkadaşlarla birlikte olmamız gerektiği için geri çevirdiğim düğün daveti geliyor.

"Layla, kendini neyin içine soktun?" Diğer kızların duymaması için geniş gözlerle fısıldıyorum. Birbirleriyle konuşuyorlar ve arkalarındaki tehlikeli adamlarla da ilgilenmiyorlar.

Layla ne isterse söyleyebilir ama bu adamlar? Zararsız mı? *Kıçımın kenarı*.

"Brin, beni bilirsin, kendimi güvende hissetmediğim bir adama hayatımı vermem, sen tüm kasabanın yaptığı şeyi yapıyorsun. Yargılama," diye azarlıyor beni.

Başımı sallıyorum, Cehennem Köpekleri'nin kim olduğunu çok iyi biliyorum. En azından bana söylenen her şeyi biliyorum.

"Tebrikler diyebilirsin," diye ekliyor Layla, biraz incinmiş görünüyor. Onu yargıladığım için anında kendimi kötü hissediyorum. Mesele şu ki, Layla genellikle iyi bir karakter yargıcıdır, bu yüzden kafamı bunların hiçbirine sokamıyorum. Belki de onu artık o kadar iyi tanımadığımı fark ediyorum. Kendimi Evan'la olan hayatıma o kadar kaptırmıştım ki, onunla sonsuza dek birlikte olmak istiyordum, sahip olmam gerektiğini düşündüğüm hayatı istiyordum. Tüm bunlar olurken, Layla ve ben birbirimizden uzaklaştık. Kısmen annem öldükten sonra eve gelmeyi bıraktığım için. Saatlerce uzakta yaşarken aynı şekilde iletişimde kalmak zor. Aradan zaman geçmesine rağmen, Layla eve geldiğim anda benimle tekrar görüşmeye başlıyor. Onunla olabildiğince çok vakit geçireceğime dair sessizce söz veriyorum.

"Doğru. Tebrikler, özür dilerim," diyorum. Arkadaşları konuşmayı kesiyor, o da beni onlarla tanıştırmak için dönüyor. Kör kakülleri, dolgun dudakları ve Layla kadar dövmesi olan süper fit bir Asyalı kız var, adı Amber, sarışın bir bomba, Chantel, kiraz kırmızısı, parlak dolgun dudakları ve pırlanta hızmasıyla her erkeğin fantezisi gibi görünüyor. Biraz daha yaşlı görünen, vahşi, kıvırcık saçlı bir başka sarışının adı Maria.

Onlarla havadan sudan konuşuyorum ama bir yandan da erkeklere bakmaktan kendimi alamıyorum. Onları bize bu kadar yakın görmek beni son derece tedirgin ediyor. Cehennem Köpekleri'nin adamları kasabada herkesin uzak durduğu kişilerdi.

Özellikle ebeveynlerimiz ve kilisemizdeki insanlar tarafından bize her zaman son derece kötü haberler oldukları söylendi. Pazar vaazlarının kasabamız için dualarla süslendiğini hatırlıyorum, hatta kulüp üyeleri, eşleri ve yerel işletmeler için dua ederdik. Hatta bazı kilise büyükleri, kulübün el attığı işletmelerin önünde "*Uyumu Uyum İçinde Tutun*" yazılı pankartlarla mitingler bile düzenlemişti. Onların varlığı, normalde güvenli ve dostane olan kasabamıza gölge düşürdü.

Beni en çok korkutan şey, onların varlığından Layla'nın Ax'ın malı olduğunu ve Ax'ın da onların malı olması gerektiğini anlamam. Onunla hiç tanışmadım bile ama yanlış hatırlamıyorsam bu düğün çok hızlı oldu ve Layla her zaman biraz asi olmuştur. Ama daha önce hiç böyle tehlikeli bir şey yapmamıştı, bu ilk. Arkadaşımı yalnız bırakmam ve iyi olduğundan emin olmam gerektiğini biliyorum, başını gerçekten belaya sokabilecek bir şeye bulaşmadığından emin olmalıyım.

"Gel bizimle otur, arayı kapatalım!" diyor, çatı katının bir köşesini işaret ederek, orada süslemeler ve yiyecekler var, birkaç kız dans ediyor. Küçük bir VIP alanı gibi.

Korkmamak için kendimi zor tutuyorum ama ekibinden dolayı kesinlikle tereddütlüyüm ve Layla bunu anlayabiliyor. Bana doğru eğildi. Her zaman kullandığı parfüm gibi kokuyor. Bu rahatlatıcı ve bana onun hâlâ tanıdığım kız olduğunu hissettiriyor.

"Güven bana, güvendesin. MC kesin ve kuru değil. Bize anlatıldığı gibi değil," diyor sadece benim duyabileceğim kadar alçak sesle. Kahverengi gözleri benimkilerle buluşuyor.

Başımı salladım. Sahip olduğu bu yeni hayatı bilmiyor olabilirim ama Layla'yı tanıyorum ve en azından beni asla tehlikeye atmayacağını biliyorum. "Birkaç dakikalığına," diye kabul ediyorum.

Tanıdık ve rahatlatıcı bir şeye tutunmak istediğimden başka bir sebep yokken, nefesimi üflüyorum ve göz korkutucu Hounds of Hell motorcularını ve bu kadınları VIP alanına kadar takip ediyorum.

Bu sabah uyandığımdaya yapacağımı düşündüğüm şey hiç de bu değildi.

"Bebeğim, gerçekten bu berbat bir şey ama biliyorsun ben her zaman olduğu gibi söylerim. Stepford karısı gibi olacaktın, bu yüzden kurtulduğunu hissediyorum. Bundan daha iyisini hak ediyorsun. Bir erkeğin seninle evlenmek isteyip istemediğini altı ay içinde anladığını biliyor muydun? Seni bekletiyordu... seni oyalıyordu," diyor Layla, ona sadece birkaç hafta değil, sonsuzluk gibi gelen o günü anlattıktan neredeyse bir saat sonra. "Ne yani, Harmony'ye yeni bir başlangıç yapmak için mi dönüyorsun?" diye soruyor içkisini yudumlarken.

"Onun gibi bir şey, daha çok başka seçeneğim olmadığı için," diyorum, yanaklarımdaki gözyaşlarını silerken suyum içiyorum, içkim çoktan bitmiş.

Diğer kızlar fırtına gibi dans ettikten sonra geri dönerken, "Üzgünüm, özel gecenizde bunun ne kadar iç karartıcı olduğu konusunda sizi üzmem," diyorum. Benim iç karartıcı hikâyemden otuz dakika önce vazgeçmişlerdi.

En azından artık bu adamların neden burada olduğunu kesin olarak biliyorum. Layla'nın nişanlısı MC'nin bir üyesi ve bana onun hakkında her şeyi anlatırken, böyle bir adama nasıl aşık olabildiğini ve güvenliği için endişelenmediğini merak ediyorum. Adam ne kadar harika olursa olsun, onun yanlış türden insanlarla ilişkisi olduğunu biliyor olmalı. Kendini isteyerek suç ve tehlike dolu bir hayata teslim ediyor.

"Pfft. Burada olabildiğime sevindim. Kazanmak için kader." Bir ahududu üflüyor, büyük bir yudum alıyor ve sonra gözleri parlıyor. "Bu mükemmel!" Gülümsüyor.

"Ne mükemmel?" Temkinli bir şekilde soruyorum.

"Dikkatini dağıtman *gerek*! Evdesin. Şimdi gelmelisin!" diyor

. Ona bakıyorum, anlamıyorum.

"Benim düğünüm, senin reddettiğin!" diyor, güzel ağzı kaşlarını çatı. "Geliyorsun. Dans edeceğiz, biraz eğleneceğiz, Tybee Adası'nda, çok güzel bir yer. Lighthouse Landing tamamen bize ait."

Kaşlarım havaya kalktı. Lighthouse Landing, Tybee Adası'ndaki en güzel tatil köylerinden biri, tam okyanus kıyısında. Nedense bu düğünün gelenekselden farklı bir şey olacağını hayal etmişim. Belki de kulüp üyelerinin arka bahçelerinden birinde, insanlar çeşitli uyuşturucular içip zil zurna sarhoş olurken, bazı kadınlar zar zor giydikleri kıyafetlerle dans ediyorlardı.

Düşündüm de, onları düşündüğümde aklıma hemen hemen bu geliyor - açgözlü, karanlık, seksi, acımasız. Çok uzun süre bakmaz ve mesafenizi korursanız sizi rahat bırakacaklarını bilecek kadar çok şey biliyorum. Eğer bu düğüne gidersem, bakmamak imkansız.

"Sen onlarla birlikteyken başlarını belaya sokarlarsa ne olacağı konusunda hiç endişeleniyor musun?" Kendi merakıma anlam veremeyerek soruyorum.

"Bakın, müstakbel kocamın ve ekibinin her zaman masum insanlar olduğunu söylemiyorum. *Bazı* şeyler doğru. Onların kötü tarafına geçersen, saklanmak sana yardımcı olmaz."

Bu sözleri söylerkenki umursamazlığı midemi bulandırıyor.

"Ama bu işler o kadar da siyah ve beyaz değil, Brin. Ebeveynlerimiz... onlar varsayım ve yargılayıcıydı. Gerçeği bilmiyorlardı. *Onları* hiç sorgulamadın *mi?*" Layla, bildiğimi sandığım her şeyi gözden geçirmeme neden olan bir eminlikle soruyor.

Büyürken hepimiz söylentileri duyduk. Kendilerine karşı gelen adamları bisikletlerinin arkasında ana caddede sürüklediklerini. Uzuvarlarını kırarlar ve vücut parçalarını dağlardı. Ben de şahit olduklarımı düşünüyorum. Sekiz yaşındayken bir akşam yemeği için pasta almak üzere fırına uğradığımızda caddenin karşısındaki lokantanın etrafında polis ve uyarı şeridi gördüğümü hatırlıyorum. Annem arabaya geri döndüğünde babama olabildiğince sessiz bir şekilde bir kavga çıktığını ve bir kulüp üyesinin birini ön pencereden attığını ve neredeyse kan kaybından öleceğini söyledi. İşte o zaman babam bu kasabanın dinsizler tarafından ele geçirildiğini söyledi. Ailem onlardan serserilermiş gibi bahsederdi ama benim birkaç farklı anım var. Özellikle bir tanesi, bir keresinde bankaya gittiğimizde annem ve benim için kapıyı tutan devasa, kır saçlı bir adamı içeriyor. Annem beni onun yanından geçirirken hiç bu kadar korkmuş görünmemişti ama biz yanından geçerken bana nasıl gülümsediğini hatırlıyorum. Neredeyse bir beyefendi gibi görünüyordu.

"Peki... müstakbel kocan, bu hayatın dışında" -arkasında şakalaşıp konuşan ve bana aldırış etmeyen adamlara endişeyle bakıyorum- "ne iş yapıyor?" Bacaklarımı bileklerimden çaprazlayıp avuçlarımı dizlerimin üzerine koyuyorum. Elimde değil ama gergin olduğumda tam bir prenses görgü kurallarına uyuyorum.

Layla onu yargıladığımı biliyormuş gibi bana bakıyor ve bundan nefret ediyorum, bu Evan'ın yaptığı ve her zaman hoşlanmadığım bir şeydi.

"O... ithalat ve ihracat işinde. İyi para kazandırıyor." Layla omuz silkiyor, bir kadeh atıyor. "İlgi alanları Georgia'nın dört bir yanına yayılmış durumda."

Sanki herhangi bir yerel işadamıymış gibi söylüyor. İş adamı olduğuna eminim ama içimden bir ses bunun yasal bir iş olmadığını söylüyor. Elini benimkinin üzerine koydu.

"Bak, seni özledim Brin. Sen gittiğinden beri hiçbir şey eskisi gibi olmadı. Tanrım, altı yıl çok uzun bir süre. Hadi ama, kendi sorunlarını düşünmemek için bir hafta sonuna ihtiyacın var. Çok eğleneceğiz ve belki göreceksin. Biraz korkutucu olabilirler ama düşündüğün gibi değiller. Evet de," diye azarlıyor, uzun ateşli saçları omuzlarına dökülüyor. Hâlâ gördüğüm en güzel kızlardan biri.

"Evi açmak için çalışmalıyım. Beni neyin beklediğini Tanrı bilir. Annem öldüğünden ve teyzem bir yıl önce evi terk ettiğinden beri kimse evi kontrol etmiyor."

Kesinlikle bahaneler arıyorum. Layla bunu biliyor.

"Brin." Bana gençliğimden iyi bildiğim o bakışı atıyor. "Bir kez olsun bu kadar sorumlu ve düzgün olmayı bırak ve gel biraz eğlen. "Brin.

Önümüzdeki Cuma akşamı kulüpte prova yemeği var ve ardından Cumartesi sabahı hep birlikte Tybee Adası'na gidiyoruz."

Kafamı kaldırdım. "Kulüpte mi? Hounds of Hell kulüp binasında mı?" Tekrar ediyorum, arkasındaki adamlardan birinin diğerinin kafasına şakacı bir şekilde vurmasına bakıyorum. Onların aslında bu kızların korumaları olduğu herkes için açık çünkü kimse bizimle konuşmaya gelmedi. Omurgamda bir korku dalgası yayılıyor. Yanlış olduğunu bilsem de, onların dünyasını içeriden görme fikri ilgimi olması gerekenden biraz daha fazla çekiyor.

"Ve bahanelerin de saçmalık. Ev üzerinde çalışmak ve bir iş için bağlantılar kurmak için tüm haftan var; ayrıca, bunu yapamasan bile, tüm o işler düğünden sonra senin için orada olacak."

Layla mutlulukla bana tekrar sarılıyor.

"Lütfen geleceğini söyle?" diye ciyaklıyor. "Bu çok heyecan verici. Artık evde olduğun için sürekli takılabileceğiz."

Arkasındaki adamlara bakıyorum. Gerçekten onun dünyasına çekilme fikri mi? *Beni korkutan da bu.*

Geri çekiliyor ve ben de gülümsemeye zorluyorum. Yirmi dört yıl boyunca doğru olanı yaptım ve bu bana ne kazandırdı? Yalnız, işsiz ve her şeyi sorgulayan biri. Uzun zamandır ilk kez kendimi özgür ve spontane hissediyorum.

"Tamam. Geliyorum." Başımı sallıyorum, bu sadece gülümsemesini büyütüyor ve küçük bir çığlık daha atıyor.

Kanımda bir heyecan dalgası dolaşıyor.

"Yaşasın! Evleneceğime inanabiliyor musun?" Layla cıvıldıyor. "Ve hafta içi öğle yemeği yiyelim." Başını çeviriyor. "Chris?" diye sesleniyor arkasındaki adamlardan birine. VIP alanındaki küçük özel bara yaslanmış, üzerinde prospect yazan bir yama var. Hatırladığım kadarıyla bu henüz üye olmadığı, olmayı umduğu anlamına geliyor. Birkaç kısa adımla ona doğru geliyor. "Lighthouse Landing'i ara ve en iyi arkadaşşıma okyanus manzaralı bir oda ayırt." Göz kırıyor.

"Süslü püslü şeylere param yetmez. Basit bir şey yapacağım-" diye söze başlıyorum. "Saçmalama, misafirlerimizin parasını biz ödüyoruz ve buna sen de dahilsin." Layla

Chris dediği adama dönüp bakıyor. "Dediğim gibi, lütfen," diyor tatlı bir sesle.

Adam başını sallayıp cebinden telefonunu çıkarıyor ve arkadaşışının bu adamlarla nasıl bir hayat yaşadığını bir kez daha merak etmeme neden oluyor

İmha.

Beyond The Law ya da *The Gauntlet*'in, babamın izlediği eski motorcu filmlerinin görüntüleri zihnimi dolduruyor. Ama bu film değil, gerçek hayat.

Umarım, arkadaşımın bana güvende olacağımı söylemesi doğrudur çünkü gerçekten iyi bir mazeret bulamazsam, önümüzdeki hafta sonunu Harmony'nin en azılı kanun kaçaklarıyla geçireceğim gibi görünüyor.

CHAPTER 4

Brinley

Ağustos böceklerinin vızıltısı ve kuş cıvıltıları beni uykumdan uyandırıyor, bu da bana artık sabahın erken saatleri olmadığını söylüyor. Annemin yorganını yüzüme çektim. Neyse ki dün gece ailemin evine gittiğimde, evi hâlâ tek parça ve yaratıklardan arınmış buldum. Ailemin eski evi çok büyüktü. Bir dönümden fazla bir arazi üzerinde oturuyor ve görkemli. Çocukluğumdan bu yana dekor açısından hiç değişmemiş ve eve dönüş kesinlikle ürkütücüydü. Bir zamanlar annemin en sevdiği şarkılarla -Reba McIntyre ya da ibadet müziği- yankılanan sıcak salonlar sessiz ve sterildi, her şey çarşafarla kaplıydı. Daha çok eski filmlerde gördüğünüz tipik perili evlere benziyordu. Annemin tüm giysileri bağışlanmıştı ve süslü tabakları yüksek raflardaki kutularda toplanmıştı.

Teyzem geçen yıl yeni kocasıyla taşınmadan önce burayı mühürlemesi için bir koruma şirketi tutarak iyi bir iş çıkarmıştı. Tüm yastıklar ve yatak takımları hala çarşaf dolabında vakumla kapatılmıştı ve onları çıkarıp yatağı yaptığımda neredeyse hala taze kokuyorlardı.

Dün gece gıcırdayan eski merdivenlerden çıkarken ayağımın ön verandanın çürümüş tahtalarına çarpmasından korktum. Ama bunun dışında her şey yolunda görünüyor, bu da içimi rahatlatıyor.

Gözlerimi ovuşturup saate bakıyorum. Sabah 10:30. Evan'dan arama var mı diye alışkanlıktan telefonumu kontrol ediyorum. Hiç arama yok.

"Yeni bir hayatın ilk günü," diyorum derin bir nefes alıp ayağa kalkarken ve terliklerimi çekerken. Günümü hem eşyalarımı yerleştirerek hem de evi yeniden bir yuva gibi hissettirerek geçirmeyi planlıyorum. Ama önce kasabaya gidip bir kahve içmem ve Layla'nın düğünü için bir elbise de dahil olmak üzere birkaç şey almam gerekiyor çünkü bu kesinlikle yanımda getirdiğim bir şey değil.

Ben daha kapıdan çıkmadan telefonum Layla'dan gelen iki mesajla çınlıyor.

PB

Burada olmana çok sevindim!

Çarşamba öğle yemeği yiyelim, dün gece çok gergin görünüyordun.

Ben yapmadım.

PB

Evet, söyledin. Seni zihinsel olarak içine gireceğin sahneye ve alıştığından biraz farklı olan adamlara hazırlamam gerektiğini düşünüyorum. Kötü değil, sadece farklı.

Büyürken görgü kuralları eğitimi aldık ama bu dünyada işe yaramıyor. Kulüpte yepyeni görgü kurallarına ihtiyacın var.

Mükemmel. Ders için sabırsızlanıyorum. Bu adamlar tam da özlediğim şeye benziyor.

PB

Belki de öyledirler... Yani o eski sevgilin sana hiç orgazm yaşattı mı?

İç çekiyorum.

Ara sıra. Doğrusu... benim yardımım olmadan olmaz.

PB

Tam da düşündüğüm gibi. Mutlu alışverişler! Mavi sende her zaman sıcak bir renktir, ve göğüslerini göster. Seçtiğin fotoğrafları bekliyorum.

Evet sürtük anne.

Dün gece onunla birlikte olan adamları hayal ediyorum. Deri ve duman kokusunu hala hatırlayabiliyorum. *İmkânı yok*. Hiç benim tipim değil.

Duştan sonra beyaz bir atlet giyiyorum ve belime siyah beyaz bir fanila bağlıyorum. Bir çift yıpranmış kot şort ve Birkenstock ayakkabılarımı ekliyorum. Kapıdan çıkmadan önce saçlarımı topluyorum. Neredeyse ayağımı yine ön verandaya çarpıyordum.

"*Orospu çocuğu*-" diye kendi kendime söylenmeye başlıyorum.

"Muhtemelen termitlerdir," diyor belli belirsiz tanıdık bir ses yan kapıdan. Gözlerim sesin geldiği yöne kayıyor ve sahibini neredeyse anında tanıyorum.

"Merhaba, Bay Kennedy. Uzun zaman oldu," diyorum.

Daha yaşlı görünüyor. Sanırım seksene yaklaştı.

"Evet, ama hâlâ tekmeliyorum." Beyaz bıyıkları kıpırdıyor ve yıpranmış yüzü geniş bir gülümsemeye bürünmüş, elinde güvenilir bir çift kırpma makası, garaj yolumun yirmi metre ötesindeki çitlerle uğraşıyor. "Temelli mi döndün? Orada biraz hayat görmek güzel, tatlım."

Her zaman çok tatlı bir adamdı. Babam öldüğünde karısı bize iki hafta boyunca yemek yapmıştı.

"Henüz emin değilim," diyorum dürüstçe, ama başka nereye gideceğim konusunda hiçbir fikrim yok.

Git.

"Bakmanız için size yerel bir müteahhidin numarasını verebilirim.

Porch, bu sana epey pahalıya patlayacak. Akarlar en kötüsüdür. Tek yapabileceğiniz evde de olmamalarını ummak."

Kahretsin. Bunu hiç düşünmemiştim.

"Teşekkürler, ama birikim hesabım şu anda iyi bir kuruşu garanti etmiyor." Acı acı gülümsedim.

Bay Kennedy çitlerini budamaktan vazgeçip bir an düşündü.

"Babanın eski kamyonetini tamir edip satılığa çıkarırsan, bu işe yarayabilir." Çitleri düzeltmeye geri döndü.

"*Alchemy Customs*. Bleeker'da bir garaj. Her türlü kaportayı yapıyorlar. En iyileridir. Bazı ünlü müşterileri bile var. Pası onarıp boyayabilirler, o zaman muhtemelen kolayca satabilirsin.

Baban kaputun altındakileri her zaman en iyi durumda tuttu, içeride herhangi bir iş gerekiyorsa, *Alchemy*'nin hemen yanında bir garaj var." Garaja doğru baktım; kamyoneti düşünmemiştim bile. "Sanırım yirmi binden fazla bile bulabilirsin. Tabii sende kalmasını planlamıyorsan." Göz kırptı.

Planlamıyordum.

O eski 1950 model Ford F1 babamın gurur ve neşe kaynağıydı. Ama yıllardır paslanıyordu. Annemin birkaç yıl önce çalıştırdığını biliyorum, sadece şu anda *Alchemy Customs*'a gitmek için çalışıp çalışmayacağını bile bilmiyorum. Bay Kennedy'ye teşekkür ediyorum ve bu hafta denemek için aklıma bir not alıyorum. En azından bir fiyat teklifi alabilirim. Gitmesine izin vermek üzücü ama evin dağılmaması daha önemli.

Otuz dakika sonra, Harmony şehir merkezinde Haziran güneşi her zamanki gibi çarpıcı. Küçük kasabamız her zaman olduğu gibi çok güzel. Yaz aylarında göl kenarındaki yazlıklardan turistler geliyor ve burası hareketli. Yerel kahve dükkânımız *The Balanced Bean* hâlâ ayakta ama artık üstü kapalı ve ısıt ısıt aydınlatmalı bir açık verandası var. Buraya son geldiğimde boş olduğunu hatırladığım blok, birkaç boş alan dışında küçük dükkanlarla dolu. Bir yoga stüdyosu, butik bir kitapçı, bir milkshake salonu, birkaç restoran. Canlı ve hoş bir yer.

Ana caddede, kafenin karşısındaki tasarım merkezini fark ettim. Rahat bir ön sundurma gibi görünmesi için girişin üzerinde sivri bir çatı var. *Crimson Homes*, tepeden iki zincire asılı rustik tabelada yazıyor. Ama durmamın nedeni güzel bina tasarımına hayran olmak değil. Kapıdaki "*Şimdi İşe Alınıyor*" tabelası. Ne için eleman aradıklarına dair bir bilgi yok. Harmony, Georgia yeryüzünde hâlâ vitrinine yardım aranıyor tabelası asan tek yer olabilir.

Gündelik kıyafetime bakıyorum. Yanımda hiçbir şey yok ve tam olarak görüşmeye uygun giyinmiş de değilim ama yine de denemeye karar veriyorum. Belime bağladığım fanılayı çıkarıp giyiyorum, düğmelerini ilikleyip içeri sokuyorum, sonra saçımdaki tokayı çekip saçlarımı kabartıyorum.

omuzlar. Belki şansım yaver gider. Kapıyı küçük bir tıkırtıyla itip açıyorum ve etrafta dolaşıyorum. Alan geniş ve güzel. Döşeme, aydınlatma ve karo örnekleri duvarları ve koridorları süslüyor - yeni ev tasarımı için hayal edebileceğiniz her şey ve daha fazlası.

Parmaklarımı oldukça güzel bir mozağin üzerinde gezdirirken arkamdan bir ses "Yardımcı olabilir miyim?" diye soruyor.

Yüzümü ona dönüyorum ve Layla'nın ağabeyi ile karşılaşınca kocaman gülümsüyorum. "Dell?!"

"Vay canına, Brinley!" diyor, biz zamanın içinde garip bir şekilde asılı dururken, o bana yandan sarılmak için ilerliyor.

"Şehirde olduğunu bilmiyordum. Ziyarete mi geldin?" diye soruyor, aynı anda ben de "Nasılsın?" diye soruyorum.

Gülümsüyor. Uzun boylu, fit, koyu sarı saçlı, düğmeli bir ceket ve pantolon giyiyor.

"Kalmak için buradayım. Sanırım. Bu yüzden geldim. Ben bir tasarımcıyım ve siz de eleman arıyorsunuz. Ne için?" Penceredeki tabelayı gösterdim.

"Evet, alıyoruz. Ben sahibi değilim, kadrolu mimarım. Özel yapımlar bölümü. Çalışmak için harikalar, gerçekten kolay bir ortam. İşe aldıkları pozisyon bir tasarımcı değil, ama benzer. İnsanların hayallerindeki evleri planlamalarına yardım edebileceksiniz. Şu anki niteliklerin neler? Seattle'da yapı tasarımı dersi alıyordun, değil mi? Bir şey söyleyebilir miyim?"

"Öyleydim ama iç mimarlığa geçtim..."

Birkaç dakika boyunca deneyimlerim, derecem ve yapı yükleri hakkında konuştuk. Şans eseri, işletme sahibi konuşmamızın bir bölümünde geri dönüyor. On dakika daha rahatça sohbet ettik. Özgeçmişimi gönderme sözü vererek ve şirket sahibinin özgeçmişimi inceledikten sonra hafta sonu beni arayacağını söyleyerek oradan ayrılıyorum.

Güneş gözlüklerimi takıyorum ve kapıdan çıkarken Dell'e el sallayarak yeni bir iş bulmuş olabileceğimden emin bir şekilde güneşe gülümsüyorum.

Bir gün eve.

İşte böyle yapılır, diye düşünüyorum kendi kendime sırtarak. Muhtemelen yeni bir iş bulduğuma göre, belki de babamın eski kamyonetini tamir edip satabilirim. Biriktirdiğim paranın bir kısmını tamir masrafları için kullanabilir, sonra da çok fazla değilse geri alabilirim.

Annemin en sevdiği Reba şarkılarından birini mırıldanarak popüler kafeye giriyorum ve dışarıda güneşin altında oturmadan önce lattemi alıyorum. Babamın modeline benzeyen kamyon ilanlarına göz gezdiriyorum ve Bay Kennedy'nin restore edilirken düşündüğünden bile daha pahalıya gittiğini memnuniyetle görüyorum. Onları duymadan önce lattemin yarısını bitirmiştim.

Harley'lerin alçak gürültüsü. Kasaba marşı gibi. Dört motosiklet bir sonraki bina bloğuna yanaştığında kimse bakmıyor ya da umursamıyor gibi görünüyor. Neredeyse tam önüme, mükemmel bir koreografiyle geriye doğru yatık bir şekilde park ediyorlar. Çevremden onları izliyorum, krom ve metal öğleden sonra güneşinde parıldıyor. Motorları durdurulmadan önceki son gümbürtüleriyle neredeyse ferforje masamın betona çarparak sarsılmasına neden oluyorlar.

Cehennem Köpekleri'nin üyeleri olduklarını anlamak için deri yeleklerinin arkasını görmeme gerek yok ama park edip tekmelerini patlattıklarında bana dik dik bakan kurt kafatası bunu pekiştiriyor.

İçlerinden ikisini dün gece Savannah'da gördüklerimden hemen tanıyorum. Biri Enforcer armalı, diğeri de Gunnar armalı. İri yarı adamlar, Gunnar'ın dalgalı saçları geriye doğru topuz yapılmış ve hiç de zarif görünmüyor.

İki kişi daha motosikletlerinden iniyor ve kasklarını çıkarıyor; biri daha zayıf, daha yaşlı ve dikenli sarı saçları var ve yamasında Road Runner yazıyor.

Gözlerim gruptaki en iri adama kayıyor. Kaskını çıkardığında şaşıyorum ama yine de gözlerimi kaçıramıyorum. Bana en yakın olan o ve dün gece kesinlikle Savannah'da değildi.

Kaskını iri, heykelsi elleriyle tuttuğu yerden sarkıtırken avuçlarım anında terlemeye başlıyor. Yüzünü bana dönüyor ve etrafına bakınıyor, sanki gelen bir kralmış gibi etrafı tarıyor, herhangi bir tehdit olup olmadığına bakıyor.

Tekrar yukarı bakıyorum, ağır bir zarafetle hareket edişini izliyorum, neredeyse ağır çekimde onu içime çekerken ağzımı kapalı tutmak için mücadele ediyorum. Uzun boylu, belki 1.80 ya da 1.75 boylarında, geniş ve sağlam. Tam bir Jason Momoa tipi-kısmen Khal Drogo, kısmen kanun kaçağı.

Normalde, doğru olanı yapar ve böyle bir adamdan gözlerimi kaçırırdım. On iki yaşımdan beri benim için doğru olan ve beni incitecek erkek tipleri hakkında eğitildim, ama onda beni büyüleyen bir şey var.

O sadece var olmuyor, sanki dünya *onun* etrafında dönüyor.

Deri kulüp yeleği gibi görünen şeyin altına ince beyaz bir tişört giyiyor, güçlü kolları kumaşı zorluyor. Köpek künyeleri

yaka, aniden çok daha sıcak hissettiren güneş ışığında parlıyor.

Asker mi? Bunu hiç beklemiyordum.

Görebildiğim kadarıyla vücudu uçsuz bucaksız bir manzara, dalgalı kaslardan oluşan bir arazi ve yüzü dışında her yeri mürekkeple kaplı.

Cesur dövmeler boynuna, ellerine, ön kollarına ve parmaklarına kadar uzanıyor. Ön kolundaki Ölüler Günü tarzında yapılmış bir kadın portresi akıldan çıkmıyor ve kıyafetleri yüzünden göremediğim tüm dövmeleri hayal etmeden önce onun kim olduğunu merak ediyorum.

Koyu kahverengi saçları geriye doğru taranmış, çok uzun görünmüyor ama ensesinde sabitlenmiş, birkaç tutam da dağılmış. Sakalı saçından bir ton daha koyu, bakımlı ama hırçın; sanki yaptığı her şeyi bilerek yapıyormuş gibi.

Güneş gözlüklerini çıkarıp önümdeki kaldırıma doğru adım atarken yüzü bana dönüyor. Keşke gözlüğüm başımın üstünde durmak yerine gözlerimi korusaydı da onu utanmadan izleyebilseydim. Elmacık kemikleri yüksek ve düz, çenesi geniş ve kare şeklinde. Hareket ederken gözleri sandaletlerimden başlıyor, bana baktığı birkaç saniye içinde yavaşça üzerimde geziniyor. Gözleri benimkilerle buluştuğunda ürkütücü, neredeyse insanlık dışı ve grinin şimdiye kadar gördüğüm en açık tonu olduklarını fark ediyorum. Sanki zaman durmuş gibi.

Bakışları sıcak, tenime çok yakın tutulmuş bir dağlama demiri gibi ve bana pişmanlık duymadan bakıyor, sanki kim olduğumu ve neden burada olduğumu tam olarak bilmeye hakkı varmış gibi.

Bacağımı diğerinin üzerine atıyorum ve beni içinde tuttuğu transı kırmak için kendimi zorluyorum, rahat olmak için elimden geleni yapıyorum ve kafenin duvar resmine odaklanıyorum, güneş gözlüklerimi indiriyorum ve kalbimin bu kadar hızlı atmamasını diliyorum.

Grup artık yakınımızda ve diğer adamlardan biri onunla konuşuyor. Bakışlarını kaçırdığımı hissediyorum. Doğrudan görüş alanımdan çıkarken derin bir nefes alıyorum. Ne konuştuklarını duyamıyorum ama gözlerimi ayıramadığım adamın yetkili olduğuna dair hiçbir şüphem yok. Yandaki boş binada diğer adamlarla konuşurken herkesin dikkatini üzerine çekiyor. Biraz dumanla karışık deri ve baharat kokusunu alabiliyorum. O bakmadığında göğsündeki yamaya bakıyorum.

Başkan.

Başkanın sesi derin ve sabitti. Sonraki birkaç dakikayı takım elbiseli bir adamla konuşarak geçiriyorlar, ben ise kahvemi içip

Yaban mersinli kek. Binaların dış cepheleri hakkında konuşurken hareket ediyorlar. İçeri girdiklerini gördüğümde ayağa kalkıyorum ve çantamı toplayıp olabildiğince hızlı bir şekilde yandaki elbise mağazasına kaçıyorum.

Bir nefes veriyorum ve Başkan'ın ürkütücü varlığını zihnimden uzaklaştırmak için elimden geleni yapıyorum. Onunla ilgili sorularım muhtemelen hep cevapsız kalacak çünkü asla yüksek sesle sormayacağım.

İçinde boğulacağım türden karanlık bir gizeme benziyor.

Koridorları gözden geçirip denemek için birkaç elbise seçiyorum. Nefesim normale dönerken, kendime belki de bu insanları kafamda kurguladığımı söylüyorum.

Ailem bana korunaklı bir hayat dayatmadı ama beni güvende tutmak için kesinlikle korkudan beslendiler. Tanrı korkusu, kötü insanlardan korkma, kendi seçimlerimden korkma. Muhtemelen beni Hounds of Hell üyelerinden veya onlar gibi insanlardan uzak tutmak için.

Bunu neden yaptığımı bilmiyorum ama Layla'yı dinliyorum ve neredeyse gözlerimin renginde açık mavi bir elbise giyiyorum. Omuzdan açık, uzun, kabarık kollu, belden yapılı, dışa doğru kıvrılan ve uyluğumun ortasına kadar inen bir elbise. Normalde Atlanta'daki hayatım için seçeceğimden daha kısa ama içinde kendimi seksi hissediyorum... ve boş ver, kendimden başka yatıştırmam gereken kimse yok. Bu tam da Evan'ın "biraz uygunsuz" diyeceği türden bir elbise ve bununla ilgili bir şey onu daha da çok istememe neden oluyor. En iyi kısmı arkası, neredeyse ortaya kadar açık ve saçımı aynaya tutup yukarı kaldırdığımda nasıl görüneceğini görüyorum.

Prova yemeği için bir tane daha seçiyorum, aynı derecede kısa ve açık, ama bu sefer soluk sarı ve straplez, göğüslerimi harika gösteriyor ve şifon benzeri bir hissi ve yüksek-düşük bir etek boyu var.

Kasiyere teşekkür ediyorum ve bu iki elbisenin aslında sahip olmadığım iki yüz elli dolardan fazla tuttuğu gerçeğine içimden ağlıyorum. Kendime, bir iş bulmuş olabileceğimi ve belki de babamın eski kamyonetini satmak için tamir edebileceğimi hatırlatıyorum.

Ön kapıyı iterek açıyorum, fişi çantama tikiştiriyorum ve arabama doğru ilerliyorum. Etrafa göz gezdiriyorum ama artık kafenin yanında konuşan motorları ya da motorcuları göremiyorum. Bu muhtemelen iyi bir şey. *Her* ne kadar büyüleyici olsa da, gözlerinde beni derinden sarsan bir şey vardı. Güvenliğim ve kalp atış hızım için ihtiyacım olan son şey Cehennem Köpekleri başkanının radarına girmek.

CHAPTER 5

Brinley

"Çok *seksi* görünüyorsun! Bir dakika, *şimdiden* bronzlaştın mı?" Bir sonraki Cuma akşamı kapısını çaldığımda Layla prova için aldığım sarı straplez elbiseme bakarken ciyaklıyor.

"Dışarıda yoga yapıyordum." Sesime kaygısız bir ton vermeye çalışarak omuz silkiyorum. Ve ailemin çorak malikanesinin koridorlarında dolaşıyor, geçen Cumartesi arayıp bana iş teklif ettikten sonra Crimson Homes'un oryantasyonunu tamamlıyor, sırf alışkanlıktan Evan'a mesaj atmamaya çalışıyor ve raydan çıkan geleceğim için her gece ağlayarak uyumamaya çalışıyordum.

Ve itiraf etmek istediğimden daha fazla, geçen gün öğle yemeği yerken Layla'nın bana adının Wolfe olduğunu söylediği o unutulmaz Hounds of Hell başkanını düşünmemeye çalışıyordum. Gerçek hikaye.

Bu onun gerçek adı.

Layla gülümseyerek karşılık veriyor, ses tonumdan mücadelelerimi anlayamaz.

Ailemle birlikte büyüdükten sonra profesyonel oldum.

Kocaman mutlu bir gülümsemeye zorluyorum ve ona sarılıyorum. Bana şehrin eski bir bölgesinin adresini verdiğinde ne bekliyordum bilmiyorum ama bu değildi. Geniş araziler üzerindeki yüz yıllık evlerden oluşan bu küçük cep tamamen yeniden canlandırıldı. Görünüşe göre yeni aileler taşınmış ve

Her şey bakımlı ve çok Hallmarkvari. Layla'nın evi de bir istisna değil. 1920'lerden kalma Craftsman tarzı bir ev ve tamamen yenilenmiş. Hoş bir şaşkınlık yaşıyorum ve kendime bunun bir suçlunun evine benzemediğini hatırlatıyorum. Layla'nın evi rustik ve kız gibi ama nişanlısı burada olmamasına rağmen bir şekilde hala deri kokuyor. Oturma odasındaki masanın üzerinde duran fotoğraflara bakıyorum. Layla'nın evleneceği adam, eve geldiğimden beri şehirde gördüğüm diğer kulüp üyelerine benziyor. Bir daha görmediğim tek kişi kulüp başkanı. Ve nedense Main'de ne zaman bir Harley'in gürültüsünü duysam bakıyorum. Sırf hatırladığım kadar büyüleyici olmadığını kendime göstermek için.

Layla ve nişanlısının kollarını Layla'nın beline doladığı ve kulak memesini ısırıldığı bir fotoğrafa bakıp gülümsüyorum. Layla'nın adamının sol gözünün altında Layla'nın adı dövmeyle yazılı. Küçük ama daha önce görmediğim bir bağlılık dövmesi.

Parlak parke zemini kirletmemek için topuklu ayakkabılarımı çıkarırken saçlarımı omzumun üzerinden atıyorum.

Gideceğim yerle ilgili endişelerimi bir kenara bırakıp bu hafta sonu biraz eğlenmeye kararlıyım.

Bu öğleden sonra Bay Kennedy'nin bana verdiği müteahhidi aradım ve bana verandayı onarmak için binlerce dolar harcayacağımı söyledi.

Pazartesiye kadar endişelenmeye hazır olmadığım türden bir sorun.

"Tamam, bir tost için vaktimiz var ve sonra gitmeliyiz. Bu çocukların bütün gün ne yaptıklarını görmeliyim... Tanrım, Sean'ı dekordan sorumlu bırakmamam gerektiğini biliyordum," diyor Layla endişeyle.

Geçen gün öğle yemeğinde öğrendiğim bir başka şey de Layla'nın nişanlısının gerçek bir adı olduğu. Şaşırtıcı bir şekilde Ax olarak doğmamış.

"Shelly ona yardım edecek ve güzel olmasını sağlayacak," diyor Chantel.

Layla başını sallar. "Evet, haklısın. Tamam, bir atış sonra gidiyoruz!" diye seslenir

Dışarı.

Bu gece soluk pembe ipekler içinde ne kadar güzel görüldüğünü fark etmeden edemiyorum.

Saçları yukarı kalkık ve onları yerinde tutan ısıltılı tokaları var. Ailesinin düğün gününü görecektik kadar uzun yaşamamış olması çok yazık; yine de MC ile evlenmesini onaylamayacaklarını biliyorum, bu yüzden belki de en iyisi budur.

Hepimiz Layla'nın rahat oturma odasında otururken ben de diğer kızların yaptığı gibi shot'ımı alıp geri vuruyorum. Atış şaşırtıcı bir şekilde

tatlı ve şekerli. Chantel kadehini yere bırakıyor ve bana daha önce hiç kulüp binasına gidip gitmediğimi soruyor.

"Hayır," diye dürüstçe cevap veriyorum. "Bana hep kulüple ilişkili herkesten uzak durmam söylenirdi." Layla'ya bakıyorum. "İkimiz de öyleydik."

"Bu pek işe yaramadı," diyor Amber saçlarını kabartırken kıkırdayarak.

"Brin bu hafta Wolfe'u ve birkaç adamı gördü ve neredeyse altına işiyordu," diyor Layla. Kızlar bir kadeh daha içerken gülüyorlar.

Ben inliyorum. "Bu... utanç vericiydi ama donup kaldım. Orada öylece oturdum ve ona baktım. Sanki kişisel bilgilerimi isteyecekmiş gibi bana baktı," diye yorum yapıyorum. "Ve o... korkunç görünüyordu, gözlerini dikmiş bana bakıyordu."

"Öyle," diyorlar hep bir ağızdan ve biraz daha gülüyorlar.

"Ama lanet olsun, çok seksi. Kesinlikle BDE," diye homurdanıyor Amber.

"BDE MI?" Ben soruyorum ve kızlar daha çok gülüyor.

"Masumsun, değil mi yeni kız?" Maria kıkırdıyor. "Motorcu çükü enerjisi," Chantel beni bilgilendiriyor.

Oh.

Ateşli mi? Daha önce hiç böyle bir adama seksi gözüyle bakmamıştım. Beni bisikletine yasladığı görüntüler beni ele geçiriyor. Vücudum ısınıyor ve yanaklarımın pembeleştiğini hissediyorum. Hayallerimi zihnimden uzaklaştırmak için gözlerimi sıkıca kapatıyorum.

Chantel sanki ilk elden biliyormuş gibi düşüncelerimi yarıda keserek, "Ve inan bana, o abartıların hakkını veriyor," diyor.

Ayak bileklerimi çaprazlayıp elbisemin eteğiyle oynuyorum.

"Böyle bir adamla birlikte olmayı hayal bile edemiyorum. En hafif tabiriyle korkutucu biri," diyorum, sanki dünyadaki en ilgi çekici şeymiş gibi etek ucuna odaklanarak.

"Ondan korkabilirsin ama yine de onu isteyebilirsin..." Chantel diyor ki. Hepsi gülüyor ve şimdi *hepsinin* ilk elden bildiğini düşünüyorum.

"Bunu sorduğum için beni affedin ama *hepiniz* onunla yattınız mı?" İnanamayarak soruyorum.

"Ben yatmadım," diyor Layla tatlı bir sesle, kolunu kaldırarak. "HOH'un yattığım tek üyesi Sean." Kasabanın Cehennem Köpekleri için kullandığı kısaltmayı kullanarak kıkırdıyor.

"Onunla tanıştığın ilk gece." Maria sırtıyor.

Arkadaşıma bakıyorum.

"Elimde değildi, tek yapması gereken bana dokunmaktı." Layla hüzünle gülümsüyor ve ben kontrol edemediğim bir kıskançlık duygusuna kapılıyorum.

Chantel diğer ikisiyle kendi arasını işaret ederken diğer üç kıza bakıyorum. "Wolfe'la yatmama konusuna gelince... aynı şeyi söyleyemeyiz ama bu çok eski bir tarih. Yıllar öncesinin tarihi gibi." Gülüyorlar ve bunda beni de onlarla birlikte güldüren bir şey var - belki de az önce içime çektiğim meyveli shotlar.

"Hepiniz benden çok daha cesursunuz," diye dürüstçe itiraf ediyorum.

"Deneyene kadar eleştirmeyin. Yeterince uzun süre kalırsan, kaçınılmaz olur," diyor Maria, göğüs dekoltesine parfüm sıkarak.

"Hey, arkadaşımın üstüne gitme. İki yıl boyunca vasat ve ara sıra orgazm oldu." Layla göz kırpmıyor.

"*Göt herif*" kelimesini ağzıma *alıyorum*, o da sırtıyor. Arkadaşlığımızın zaman geçse bile kaldığı yerden devam eden türden olmasını seviyorum. Şu anda, geçen hafta ona rastladığım için şanslı yıldızlarıma şükrediyorum. En azından yanımda biri varmış gibi hissediyorum. Layla'yla her şey çok kolay.

Layla ayağa kalkıyor ve süslenmek için arkamızdaki aynaya doğru ilerliyor. Onu takip ediyorum çünkü burada oturmak beni huzursuz ediyor.

"Peki... bu gece orada olacak mı?" Soruyu içimde tutamadığım için kendimden nefret ederek soruyorum, Layla'nın yanındaki aynaya ruj sürmek için eğiliyorum. Bunu yapar yapmaz omzumun üzerinden Chantel'in sırtışını görüyorum ve utançtan iki büklüm olmak istiyorum çünkü tamamen peşimde.

"Wolfe? Tabii ki Wolfe. O yoksa kulüpte hiçbir şey olmaz," diyor Layla. Çantasından parlaticı çıkarırken düşünceli düşünceli dudağını ısırtıyor, bana yan gözle bakmadan önce parlaticıyı sürmek için önünde durduğum aynayı kullanıyor.

"Biliyor musun, onunla biraz eğlenebilirsin," diyor Layla dudaklarını birbirine sürterek.

Alay ediyorum.

"O kibirli suratı yapma. O değilse bile, onun gibi biri, alıştığın sıkıcı, yavan eski vanilyadan farklı biri," diye ekliyor bana dönmeden önce. "Bunu söylediğim için üzgünüm Brin ama yaptığın şey sende işe yaramadı. Her zaman tiki çocuklarla çıktın. Belki de bir *erkeğe* ihtiyacın vardır."

Başımı salladım. "Böyle bir adamla ne yapacağım konusunda en ufak bir fikrim bile yok." Odaya dönüyorum. "Çıkmak istememesini hiç umursamadınız mı? Onunla sadece seks yapmak, bunu garip yapmazdı.

sonra?" Hepsine sordum. Ne kadar bilgisiz göründüğümü biliyorum, ama bunun hepsi için nasıl işlediğini gerçekten bilmek istiyorum.

Hepsi gülüyor.

"Wolfe'un flört ya da ilişki kavramını anladığını sanmıyorum," diyor Maria

"Hatta duyguları bile var," diye ekliyor Amber kıkırdarak. "Onunla neye bulaştığını hemen anlıyorsun."

"Bu adam sonsuza dek bekâr kalacak. Her şey onun omuzlarında ve bir keresinde aşka inanmadığını söylediğini duymuştum," diyor Maria. "Kahretsin, çoğu zaman onun aşka inandığını bile sanmıyorum. Onunla aynı okula gittim. Onu yirmi iki yıldır tanıyorum, on yaşımdan beri. Hiç kız arkadaşı olmadı ama her zaman bir kızı oldu, ne demek istediğimi anlarsın."

Benden sekiz yaş büyük olduğunu kaydediyorum. Daha büyük olduğunu biliyordum.

Gülüyor. "Ve sana cevap vermek gerekirse, hayır, garip değil. Neyse o. Bütün erkeklerin kendi şeytanları var, özellikle de Wolfe'un, ama hepsi güvende. Wolfe asla kadınları öpmez bile."

"Neden bir kadını öpmemiş?" Şok içinde soruyorum, bu da diğer kızların benim masumiyetime gülmelerine neden oluyor.

"Eminim çok öpüşmüştür ama *öpüşmez* işte. Aynı kadınla iki kez birlikte olduğunu bile sanmıyorum," diyor Maria omuz silkerek, sanki bu normalmiş gibi.

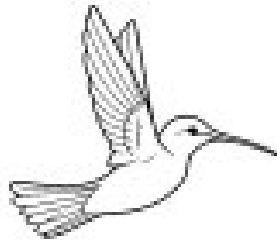
O iri, mürekkepli bedenini yine üzerimde gezindiğini hayal ediyorum, bu kez bir yatakta, bu kez *beni* öpmek için eğiliyor. Görüntüyü zihnimden uzaklaştırmak için gözümü kırpiyorum. Bu meyveli alkol çok fazla.

"O benim tipim değil ve eminim ben de onun tipi değilim..." Başımı sallıyorum. Ayrılmaya hazırlanırken Layla benimle kol kola giriyor ve eğiliyor.

"Belki de ihtiyacın *olan şey senin tipin değildir.*"

Chantel sivri siyah topuklu ayakkabılarını giyiyor. "Hadi yeni kız, seni şehrin eğlenceli tarafıyla tanıştıralım."

Lanet olsun. Buna hazır olup olmadığım konusunda hiçbir fikrim yok.

Yirmi dakika sonra, Hounds of Hell Clubhouse'a giden yarım mil uzunluğundaki araba yolundan aşağı iniyoruz.

"Vay anasını... ne kadar çok insan var," diye fısıldıyorum Layla'ya, kamyonetlerin, SUV'lerin ve tabii ki Harley'lerin oluşturduğu uzun kuyruğa bakarken. Hem *de çok* sayıda. Tahmin etmem gerekirse, eve giden yolun çimenleri boyunca park etmiş en az yetmiş beş motosiklet olduğunu söyleyebilirim.

"Neredeyse tüm aile bu hafta sonu burada." Bana HOH üyelerinin bu hafta sonu burada olmak için Chicago, Boston ve New York'un dışından geldiklerini anlatmaya devam ediyor.

Mülk çok büyük. Sonsuza kadar uzanıyor gibi görünüyor, arkasında geniş bir dere akıyor. Arazinin yan tarafında geniş bir verandada şenlik ateşi yakıldığını görebiliyorum, açık hava mutfağı bir kral için uygun, ızgaralar ve bir sigara içicisi ile on metrelik bir yarımada olmalı. Duman ve ot kokusu Haziran gecesi havasında ağır bir şekilde asılı duruyor ve şimşek böcekleri tam güçle dışarıda.

Ama asıl parti, ortadaki, Hounds of Hell'in kaynakla yapılmış metal tabelasını ve amblemini barındıran direkli ahır tarzı devasa binada. Müziği buradan duyabiliyorum - bir Metallica şarkısı - ve birçok insan şarkıya eşlik ediyor.

Layla bizi yüksek binanın etrafından dolaştırıyor ve yan kapıdan içeri giriyoruz.

Ortaya çıkan manzara kulüp binası için hayal ettiğim manzara değil. Edison ışıkları her yerde asılı -kağıt fenerler de öyle- ve tüm mekâna yumuşak bir parıltı yayıyorlar. Dumanlı ve sıcak, uzun masalar mekânı dolduruyor ve tavanın tamamı yeşilliklerle örülmüş açık kirişlerle kaplı. Her masa orta süsü ve mumlarla süslenmiş ve karşı taraftaki tatlı masası şimdiden ağzımı sulandırdı.

Her yerde insanlar var, gülüyorlar, bira içiyorlar, dart tahtalarından oluşan bir duvar var ve burada büyük bir turnuva düzenleniyor gibi görünüyor. Mutlu, rahat ve bir aile evi gibi hissettiriyor. Buna bir anlam veremiyorum. Burası büyürken hayal ettiğim karanlık yeraltı dünyasına hiç benzemiyor. Etrafta dolaşan erkeklerin çoğu, buraya gelirken öğrendiğim deri yeleklerden giyiyor. Kötü görünümlü kurt kafatası sırtlarından bana bakıyor. Üstünde *Cehennem Tazıları* yazan kavisli bir sancak yaması ve altında, bazı adamların yukarı doğru kıvrılan ekstra bir sancağı var. *Soldier of Bedlam* yazıyor ve neden bazılarında olup bazılarında olmadığını merak ediyorum.

Layla nefes nefese kalıyor ve etrafını incelerken elleriyle ağzını kapatıyor.

"İyi yaptım mı bebeğim? Çocukla bütün hafta bunun üzerinde çalıştık." Ufak tefek bir kadın yaklaşıyor. Sesi, tıpkı dağınık beyaz saçları ve kiraz kırmızısı dudakları gibi boyuna göre yüksek. Siyah beyaz çita desenli bir elbise giyiyor. Onun yanında kendimi anında rahat hissediyorum.

"Shell..." Layla ona sıkıca sarılmak için eğiliyor. "Çok güzel, buna inanamıyorum bile, iyi bir iş çıkardığından emin olduğun için teşekkür ederim."

Küçük kadın Layla'nın omzunun üzerinden bana doğru bakıyor ve gülümsüyor. "Kim bu güzellik?" Layla'yı bırakıyor ve iki elini de benimkini kendi ellerine aldı.

"Bu benim hayat boyu arkadaşım Brinley, jölem." Göz kırıyor. "O... şehre yeni döndü, ona gelip bu hafta sonu her şeyin bir parçası olması gerektiğini söyledim." Layla gülümsüyor, şu anki boktan hayatımı ifşa etmiyor.

Tanrı onu korusun.

"Seni ağırladığımıza sevindik tatlım. Kendini evinde hisset. Ben Shelly. Beni misafirperverlik departmanı gibi düşün. Seninle uğraşan olursa beni görsün, icabına bakarım."

Yüzündeki ifade bana halledeceğini söylüyor. Ben de ona başımı sallıyorum.

"Seni bu halde koridora sürüklemememi nasıl beklersin... *Siktir*." Boz bir ses duyuldu.

Shelly, Layla'nın evindeki fotoğraflardan uzun boylu, kaslı dövme adama vuruyor. Kollarını arkadan Layla'ya doluyor ve odada başka kimse yokmuş gibi omzundan aşağı bir çizgi öpmeye başlıyor. Onları izlerken gülümsüyorum ve Layla'ya duyduğu tutku beni yine kıskançlık krizine sokuyor.

"Yaşlı anneni iğrendirme," diye alay ediyor Shelly.

O küçük kadın bu mamutu mu doğurdu?

Ayı gibi oğlu, üzerinde *Çavuş arması* olan bir kulüp yeleği giyiyor. Motosiklet kulüpleri hakkında hiçbir şey bilmem ama babamla birlikte izlediğim eski filmlerden bildiğim kadarıyla bir silah çavuşu en üst rütbeli kişidir. Müstakbel kocasının kulübün düşük rütbeli bir üyesi olduğuna dair tüm düşüncelerim şimdi pencereden dışarı çıktı.

"Bu benim Sean'ım," diyor Layla onun yüzünü boynundan iterken.

Sean başını kaldırdı. "Hey, yeni kız." Bana sırtıyor.

"Yeni değil, onu sekiz yaşımdan beri tanıyorum. Sana geleceğini söylemiştim."

Sean bana bakıyor ve yanlış bir şey yaptığımdan endişelenmeye başlıyorum.

"O bir polis değil," diye ekliyor Layla.

Sean omuz silkiyor ve mükemmel bir centilmen gibi elimi sıkıyor.

"Eski alışkanlıklar. Tanıştığımıza memnun oldum..."

"Brinley," dedim.

"Üzgünüm, Brin." Layla gözlerini deviriyor. "Yeni biri... dramatik oluyorlar."

"Umarım bu gece susuzluğunuzu ve iştahınızı yanınızda getirmişsinizdir," diyor Sean, Chantel dönüp hepimize koyu kehribar rengi sıvıdan birer shot uzatırken. "Buralarda iyi yer ve içeriz."

Herkes gibi ben de ondan alıyorum. "Nedir bu?" Soruyorum

"Sorma yeni kız, sadece iç. Seveceksin," diye söz veriyor Amber.

Önce kokluyorum, sonra çevremizdeki herkese bakıyorum.

"Ne içtiğimi bilmek isterim. İçinde hangi likörler var?" Basitçe soruyorum. Sanki az önce bir kilise ilahisi söylememizi önermişim gibi hepsi bana bakıyor.

Rahat görünmeye çalışarak duruşumu gevşetiyorum. Tarçın gibi kokuyor.

"Sıvı kokain," diyor Sean sırtarak ve bununla başa çıkamayacağımı düşündüğünü belli eden bir baş hareketiyle. Gülüyor, endişem muhtemelen belli oluyor.

"Jägermeister ve Goldschlager," diyor Layla, Sean'a vurarak. "Gerçek kokain yok. Hoşuna gidecek."

Sean elini kaldırıyor ve Shelly bile onun elini geri çekmeye hazır. Bu küçük yaşlı kadın dayanabiliyorsa, ben de dayanabilirim, diye karar veriyorum.

"Rahatlamaya çalış," diye fısıldıyor Layla bana.

"Yarın beni sonsuza dek seveceğine ve itaat edeceğine söz verecek olan güzel kadına." Sean kötü kötü kıkırdıyor ve Layla hepimiz kadehlerimizi geri devirmeden önce ona vuruyor.

Lanet olsun, sanki boğazımda tarçın ateşi yanıyor. Boğulmamak için yüzümü buruşturuyorum. Bir sonraki elime konmadan önce onu bile geri almamıştım.

Alıyorum ama bu insanların ne kadar içtiğini sorguluyorum. Nadiren içerim ama kendime bunun hafta sonum olduğunu hatırlatıyorum. Burada istediğim *kişi* olabilirim. Cumartesi geceleri tüylü pijamalarıyla tek başına *Friends* izleyen Brinley'i tanımıyorlar. Ve bu yeni Brinley biraz daha az gergin hissetmek istiyor, bu yüzden sıvı kokain ambarından aşağı gidiyor.

Ateş boğazımdan aşağı kayarken ve Guns N' Roses'ın "Sweet Child O' Mine" şarkısının gitar girişi havayı sağır edici bir seviyede doldururken gözlerimi kapatıyorum. Ben gülümseyip başımı sallarken Layla bir çığlık atıyor.

Daha gözlerimi açmadan etrafımdaki havanın değiştiğini hissediyorum. Gözlerimi açtığımda, beni içine çeken o içi boş cıva bakışıyla karşılaşıyorum ve hava yeniden değişerek düpedüz elektrikleniyor. Wolfe on adım ötedeki bara yaslanmış beni izlerken dizlerimin bağı çözülüyor. Tam oturan bir kot pantolon, motosiklet botları ve altında siyah-beyaz flanel bir Carhartt. Gözlerim onunkilerle buluştuğunda Wolfe başka tarafa bakmıyor, mürekkepli elindeki bardağı ağzına götürüyor. Bu kadar yakından bakınca, her parmağında Roma rakamları olduğunu ve sarmaşıkların iç içe geçtiğini fark ediyorum.

Bir çeşit viskiye benzeyen bardağından uzun bir yudum alıyor. Gözleri bardağın kenarından bana bakıyor, onu ilk gördüğümde olduğu gibi merakla, yavaşça, sanki her santimetrekaremi inceliyormuş gibi. Yoğun bakışlarından mı yoksa sıvı kokainden mi bilemiyorum ama vücudum ağırlığın altında sıcak ve sersemlemiş hissediyor. Shot bardağımı gözümü ondan ayırmadan bardaki tepsiye yerleştiriyorum.

"Wolfe, bu Brinley. Resmi olarak tanıştırılmadığınızı biliyorum ama o benim ilkokuldan en iyi arkadaşım," diyor Layla.

Wolfe bana başını sallıyor. Yüzü ifadesiz ama bakışları kadife gibi ve daha önce hiç hissetmediğim bir şekilde üzerimde geziniyor. Ellerimi gergin bir şekilde kavuşturup önümde asılı bırakıyorum.

"Uh... Siz ikiniz birbirinizi zaten tanıyor musunuz?" Wolfe ve ben sessizce birbirimize bakarken Shelly soruyor.

"Birbirimizi bir kez gördük. Birbirimizi *tanımıyoruz*," diye cevap veriyorum gergin bir şekilde, gözlerimi Wolfe'unkilerden ayırarak.

"Birbirimizi gördük mü?" Wolfe derin bir tınıyla soruyor, dudaklarında bir sırıtış beliriyor ve ben ölmek istiyorum. Elbette o gün benim onu fark ettiğim gibi o beni fark etmemişti. Peki *beni* neden hatırlasın ki? Kollarımı beceriksizce göğsümde kavuşturuyorum. Bunu yaptığımda onunki de dahil olmak üzere herkesin gözlerinin üzerimde kaldığını hissediyorum.

"Sizi gördüm çünkü... Ana caddeden aşağıya doğru yuvarlanan dört tankı fark etmemek biraz zor," diye münazara dersinde fikrimi kanıtlıyormuşum gibi ısırıldım. "O motorları şehrin öbür ucundan duyabilirdim." Başımı eğiyorum ve sanki rakibimi yargılıyormuşum gibi burnumun ucuyla ona bakıyorum.

Sean tepkime gülmeye başlıyor.

"Onun *senin* arkadaşın olduğu çok açık," diyor ve Layla'yı boynundan öpüyor.

Sean'a sırtıyıyorum, gözlerim tekrar Wolfe'unkilere kayıyor. Hâlâ benim üzerimdeler, daha az eğleniyorlar. Onun ilgisinden hoşlandığımı söyleyen duyguyla savaşıyorum, içimdeki her şeyle bunu istememem *gerektiğini* biliyorum.

Birisi megafondan "Hadi yiyelim, sizi lanet olası holiganlar!" diye bağırıyor.

Wolfe tam boyuna göre ayağa kalkıyor. Doğruca bana doğru yürürken içten içe küçülüyorum, yaklaşırken gözlerini hiç kaçırmıyor. Deri ve baharat kokusu duyularımı dolduruyor; o yaklaştıkça daha da güçleniyor. Donup kalıyorum, nefesimi tutmuş geçmesini bekliyorum ama geçmiyor. Sürpriz bir şekilde Wolfe önümde durdu. Üzerimde yükseliyor, aşağı bakıyor. Geniş parmak eklemlerinin ön kolumdan aşağı doğru kaydığını hissetmek beni bir tür çılgınlığa sürüklüyor. Tüylerim diken diken oluyor ve midem takla atıyor. Korkuyu biliyorum, şimdi korku hissetmeliyim, ama bedenimin başka fikirleri var. Nabzım hızlanmaya başlıyor ve sıcaklık boğazımdan yanaklarıma doğru süzülüyor.

Wolfe sadece bana bakıyor. Topuklu ayakkabılarla bile onun boyuna yetişemiyorum. Beni bütün olarak yutabilirdi. Ne bekleyeceğimi bilemeden nefesimi içime çekiyorum. Geniş çenesinin, basit varlığımdan rahatsız olmuş gibi kıpırdanışını izliyorum. Boynumda hızla atan nabzımı izlemek için başını eğiyor, dudakları sanki üzerime çullanıp beni ısıracakmış gibi aralanıyor.

"Brinley..." Alçak sesi gürültülü odada net bir şekilde duyuluyor ve bu ses bana kendi adımı ilk kez duyuyormuşum gibi hissettiriyor. "Ağzı iyi laf yapan kız mı?" diye soruyor alçak sesle, parmak eklemleri hâlâ kolumu statik bir bağlantıyla sıyrıyor. "Eğer dikkatli olmazsan, küçük sinekkuşu, seni yola getirmek için o ağzı kullanmak zorunda kalabilirim." Daha yakına eğiliyor ve dudakları kulağımın üzerinde gezinirken dizlerimin bağı çözülüyor. "Ama belki de istediğin tam olarak budur... belki de iyi olmaktan bıkmışsındır, değil mi?"

"*Affedersiniz?*" Az önce beni tehdit ettiğini fark ettiğimde sesim bir oktav daha yükseldi, en azından öyle olduğunu düşünüyorum?

"Anladığın zaman gel ve beni bul," diye ekliyor geri çekilirken, bana son bir kez bakıyor ve kalabalığın içine doğru ilerliyor.

Gözlerimi kırıştırıp kendime gelmem tam on saniye sürüyor.

Tehdidinin beni heyecanlandırdığı kadar korkutmadığını fark ettiğimde midem bulanıyor.

CHAPTER 6

Gabriel

Bu partiye katılmak gerçekten umurumda değildi. Sean'ın hayat boyu arkadaşı olarak görevim gereği buradayım. O benim kardeşim gibidir. Düşünlerden ve onlarla ilgili her şeyden nefret ederim. İki insanın birbirlerini sonsuza kadar sevdikleri yalanını söylemesi, ruhlarımızı daha az boş hissettirmek için uydurduğumuz basit bir saçmalık. İnsanlar bunu kabul etse ve bu gerçeği benimsese dünya çok daha iyi bir yer olurdu. Dikkatimiz daha az dağılırdı.

Sorun şu ki, herkes hayatlarının annemin çocukken bana tekrar tekrar okuduğu edebiyat eserleri gibi olmasını umuyor.

O kitapların mükemmel bir kaçış yolu olduğuna şüphe yok. Ama onlara kurgu denmesinin bir nedeni var.

Kurgu kelimesi Eski Fransızca'da hile *anlamına gelen ficcion* kelimesinden gelir. Ve aşk da böyle bir şey, lanet bir hile. En azından romantik aşk.

Belki de daha iyi bir ruh halinde olmalıyım, sonuçta bu bir parti. Ax'ın ruh eşini bulmuş olması umurumdaymış gibi davranamayacak kadar yorgunum, oysa bir yıldan kısa bir süre önce kulüp binama gelen her tatlı popoyu sikip geçiyordu.

Gerekli olana odaklanıyorum. Bu düşününün kulüp için yararlı olacağını. Peşinde olduğumuz pisliği yakalamak ve onu içeriden deşmeden önce bazı cevaplar almak için mükemmel, تنها bir yer

Mason'ın reşit olmayan kız kardeşini becerdiği için. Brian "Gator" Freeland. Kaldığı güvenli evde onu izliyorduk, sahibi Günahın Müritleri. Onlar bizim rakip kulübümüz ve Harmony'den yaklaşık otuz dakika uzaklıktaki Lakeshore'da olduğunu öğrendiğimizden beri, on günü aşkın süredir oradaki hareketlerini takip ediyoruz.

Alışkanlıklarını, onu kimin koruduğunu, nasıl girilip nasıl çıkılacağını öğreniyoruz. Onu yarın öğleden sonra Tybee Adası'na götürmek için planladığımız görev tamamen bana bağlı. Eğer biri zarar görürse, başkan olarak benim sırtımda. Diğer taraftan, Ax'ın düğününü mahvedersek... yine suçlu ben olurum ve bu daha da kötü olur çünkü bu konuda Shelly'ye hesap veririm. Kimse Shelly'ye hesap vermek istemez, o kadının oğlunu hırsızlıkla suçladığı için bir adamı diz kapağından vurduğunu gördüm.

Düğününü mahvetmek mi? Ben ölü bir adamım.

Yakında hapse girecek olan Gator'u adamlarımdan hiçbirisi zarar görmeden yakalamak, çalınan ürünü telafi etmek için Cumartesi gününe kadar Savannah'da yeni bir klinik tedarik etmek ve Kai'yle birlikte bir Braves oyuncusu için bir bisikletin özel boya işini bitirmek arasında, bu gece yapmak istediğim tek şey ağır çantayı devirmek, biraz iş yetiştirmek için dükkanıma gitmek ve belki biraz huzur ve sessizlik bulmak.

Düzenle büyürüm. Rutin ve kontrol. Adamlarım çok hazırlıklı bir lider olduğumu bilir, kolay kolay şaşırılmazlar. Normalde bu kulüp binasına adım atacak herkesi tek tek tanırım, bu yüzden gelini tebrik etmek için bara giderken küçük bir sinek kuşu nişangâhıma girdiğinde şok oldum.

Brinley Rose Beaumont.

Nabzının ince, ipeksi boğazında attığını buradan görebildiğim kadın. Bir hafta önce kafede otururken onu ilk gördüğümünden beri düşünmeden edemediğim kadın, sanki ona bakarak onu bozabilirmişim gibi bana sırtını dönüyordu. Onu hatırlamam bile son derece sıra dışı, çünkü normalde bir kadına bakmayı bırakma ya da sikimi ondan çekme kararı verdikten sonra o n u hiç düşünmem.

Hangisi önce olursa.

Ama bu kadının sadece varlığı bile nedense beni şimşek gibi çarptı.

Onu gördüğüm anda, onu ara sokağa çekmek, bileklerini bağlamak, tişörtünü beline dolamak ve

Beni küçümsemek yerine yalvarana kadar adımı haykırdı.

İlk başta onun bir turist olduğunu düşünmüştüm ama motorlarımızı duyduğunda şaşkınlıkla başını bile kaldırmaması ve vücudunun gerilmesi bana kulübümü tanıdığını ve buralı olduğunu söyledi. Bir de elbise mağazasından çıkarken bindiği arabanın Georgia plakalı olması. Pencereden onu izlememek için kendimi zor tuttum, yürüyüşü, güzelliğinden emin olmayışı, alçakgönüllülüğü, muhtemelen çocukken çizgiyi her aştığında eline cetvelle vurulması. Omuzlar geride, hızlı, küçük hanımefendi adımları.

Bale dersleri ve kotilyon diye bağırıyordu.

Muhtemelen çok genç olduğunu, çok sıkıcı olduğunu, belki de liseden beri aynı tiki erkek arkadaşına sahip olduğunu öğreneceğimi düşündüm, ama yine de onda aklımdan çıkaramadığım bir şey vardı. Kulüp binasına döndüğümde Kai'ye plakasını vermemi ve bana onunla ilgili her şeyi anlatmasını emretmemi sağlayacak kadar.

Görünüşe göre haklıymışım.

O genç - benden neredeyse dokuz yaş küçük - tam da düşündüğüm gibi biri, Atlanta'da lüks bir emlak avukatının kızı, tüm ailesi Crested River Country Club'a üye, o lanet olası bir sosyeteye takdim edildi ve Atlanta'da tiki bir erkek arkadaşı var. Yani kim olduğu ya da kalp şeklindeki kışını neden kulüp binama getirdiği umurumda bile olmamalı.

Ama şimdi karşımda durduğu için kafamı çeviremiyorum ve kendimi Atlanta'daki erkek arkadaşının ne kadar aptal olduğunu merak ederken buluyorum.

Cevap, onun buraya bu şekilde gelmesine izin verecek kadar özel bir aptallık. Onu benim almam için gümüş bir tepside de sunabilirdi.

Ruhum kadar siyah olan uzun, gür saçları parlak dalgalar halinde omuzlarına dökülüyor, klasik bir havası var, her şey tamamen doğal ve sağlıklı, yüksek elmacık kemikleri, geniş mavi gözler. Onunla ilgili tek kötü şey? Dolgun dudakları ve çenesindeki küçük gamze. Loş bar ışıkları altında gergin bir şekilde kıpırdanmasını izlerken, kendimi o dudaklarla yapabileceğim tüm ahlaksızca şeyleri hayal ederken buluyorum, özellikle de yüzeyi kıracak kadar ısıırıp kanamalarını izledikten sonra onları sikimin etrafına sararken.

Şimdi Brinley'nin bakışlarını yakalıyorum ve tutuyorum. Giydiği soluk sarı elbise askısız ve önden kısa, bana onun esnek kıvrımlarını sunuyor.

iç uylukları. Tüm üst sırtı, ince kolları ve tamamen ısırılabilir boynu tam olarak sergileniyor. Dar korsaj, diri göğüslerini yukarı itiyor ve içinde bir ev yapabileceğim türden bir göğüs dekoltesine sahip. Bahse girerim teninde en ufak bir mürekkep izi ya da kulağındaki altın halkalar dışında bir piercing izi bile yoktur. Özüne kadar iyi bir kız.

Ona yaklaştığımda gözlerinin korku ile dolması ve genişlemesi beni çılgına çeviriyor.

"Brinley..." Adını söylüyorum ve parmaklarımın altında teninin tüylerinin diken diken olduğunu hissediyorum. Tüm vücudunda elektrik var ve bu elektrik ondan bana doğru akıyor. "Ağzı iyi laf yapan kız mı?" Tahmin ediyorum. Onunla biraz daha oynamak isteyerek sırtıyorum. "Eğer dikkatli olmazsan, küçük sinekkuşu, seni yola getirmek için o ağzı kullanmak zorunda kalabilirim." Tenindeki sıcaklığı hissediyor, titrete nefesini duyuyorum. İçimden gelen o kadar güçlü bir içgüdüyle ona doğru eğiliyorum ki, bu düşünce beni ele geçirirken ona karşı koymaya çalışsam da başaramıyorum. "Ama belki de istediğin tam olarak budur... belki de iyi olmaktan bıkmışsındır, değil mi?"

"Pardon?" diye kekeliyor doğrudan sikime giden o dumanlı sesiyle. Yaşadığı şok şaşırtıcı değil ama geri *çekildiğim*de gözlerinde gördüğüm ikinci özlem şaşırtıcı. Bu bana içgüdülerimin doğru olduğunu söylüyor. Onu zorlamayacağım, oraya kendi başına ulaşmasına izin vereceğim.

"Bunu anladığında, gel ve beni bul."

Yüzümde memnun bir sırıtışla oturacak bir yer ararken arkamda nefes nefese kaldığını duyabiliyorum.

Şu ana kadar bunun nerede olacağı umurumda bile değildi.

Şimdi tek istediğim Brinley'i daha yakından izleyebileceğim bir yerde olmak.

Eğer kâğıt üzerinde olduğu kadar mülayim biri çıkarsa, belki de onu düşünmeyi bırakabilirim.

Odanın ortasına doğru ilerliyorum, bir masa seçiyorum, nereye oturursam oturayım kardeşlerimin ve kadınlarının beni takip edeceğini biliyorum, avım da öyle.

CHAPTER 7

Gabriel

Beklediğim gibi, adamlarım kalabalığın içinde arkamdan geliyor, Layla ve kız çetesi de onları takip ediyordu.

Masalar büyük ve her biri rahatlıkla on iki kişilik. Brinley'nin tereddütle tam karşımdaki koltuğa oturuşunu, devlet yemeğindeymiş gibi peçetesini açıp kucağına yayışını izliyorum.

Kumaşı sallayarak yaptığı hareket kokusunu üzerime yayıyor. Tatlı yaz çiçekleri ve korku gibi kokuyor. Sarhoş edici. Çatal bıçak takımıyla oynuyor, onları yeniden düzenliyor. Muhtemelen ona öğretildiği gibi çatalını sola, bıçağını sağa yerleştirmesini izlerken kayboluyorum. Terbiyeli, görgülü ve klas bir kız. Şu anda çok sıkılmış olmalıydım ama onda beni kendine çeken bir şey var. İlk parmağı keskin bifttek bıçağının ağzında kayıyor, şarabını yudumlarken bıçağı okşuyor. Ben sessizlik içinde viskimi yudumlarken onun neden rahatlamak için bıçağı seçtiğini merak ediyorum. Etrafına bakmaya devam ediyor, bunu yaptığının farkında bile değil ve düşüncelerim onun yüzeyinin altında yatan olasılıkla çıldırıyor.

Kai her zaman yaptığı gibi bir hikaye anlatırken masadakiler dikkatle onu dinliyor. Lanet çocuk hiç s u s m u y o r . Koltuğumda öne doğru kayıyorum, sadece

Kokusunu ayrıntılarıyla seçebileceğim kadar... Baş döndürücü bir nefes alıyorum ve ağzım sulanıyor. Yasemin ve biraz da hanımeli.

Daha fazla viski doldurulurken ve akşam yemeği dışarı taşınırken sohbet hiç bitmiyor. Kulübün kiraladığı yerel yemek şirketi, salona bitişik ticari mutfakta bütün gün çalışıyordu.

Brinley'nin Layla'nın düğün detaylarıyla ilgili gevezeliklerini dikkatle dinlemesini izliyorum ama hiçbirini duymuyorum. Masadaki mum ışığı Layla'nın esnek tenine gölgeler düşürüyor, parlak dudakları parlak bir pembeye boyanmış. Dudaklarını bardağın kenarına doluyor. Aletim nabız gibi attığında onu ilginç bulmama dair planımın başarısız olduğunu anlıyorum.

Kendine hiç uygun değil ama meraklı. Bizi içine çekmeye çalışarak odaya bakıyor, neden bu kadar medeni göründüğümüzü anlamaya çalışıyor. Öyle değiliz ama onun anladığı, Ax için en iyi davranışta bulunan kulübümüz.

"Brinley, sen burada mı büyüdün?" Kai avucunun üzerine doğru eğilmiş, güzel yüzünde *beni beceren* bir ifadeyle soruyor.

Kız cevap olarak ona gülümsüyor ve bu dünyayı sarsıyor. O dolgun dudakların düz beyaz dişler üzerinde yukarıya doğru kıvrılması Kai için kanımı kaynatıyor.

Yanaklarında onun için beliren o muhteşem gamzeler de öyle. Çenesindekiyle eşleşiyorlar.

Bu lanet herif. Aleti muhtemelen daha önce bilardo salonuna götürdüğü sarışın yüzünden hâlâ ıslak.

"Evet, Netherwood ve Spruce'un köşesinde," diye cevap veriyor o hışırtılı, yumuşak sesiyle. "Eve daha geçen hafta döndüm. Annem vefat ettiğinde bana bıraktı ama son birkaç yıldır pek ilgilenemedim."

"McCurry'ler verandayı yenilemek için ona çılgınca bir fiyat verdiler." Layla taze ekmekten bir ısırık alıyor. Ax'ı dürterek, "Siz çocuklar bu konuda onlarla konuşmalısınız," diye emrediyor.

Ax tabii ki başını sallıyor. Bu kadın için lanet olası bir köle.

"Hayır, sorun değil, termitler pahalı bir çözümdür..." Brinley diyor ki. "Bela istemiyorum."

Adamlarım masanın etrafında birbirlerine bakıp sırtıyorlar. O Layla'nın arkadaşı, bu yüzden saygılı olacaklardır. Muhtemelen kapılarına dayanıp onları tehdit edeceğimizi sanıyor.

Yani, bu mümkün ama klişe yine de eğlenceli.

"Her şeyin yenilenmesi gerekiyor. Layla'nın kardeşiyle Crimson Homes'ta çalışmaya başladım. Yaz sonuna kadar tamir ettireceğim. Konuşmaya gerek yok," diye ekliyor Brinley, elini Layla'nın koluna koyuyor, soluk pembe tırnakları loş ışıkta parlıyor. İçimdeki canavar, o sırtımı parçaladıktan sonra altlarında benim kanımla nasıl görüneceklerini hayal ediyor.

"Tahta konusunda oldukça iyiyimdir, muhtemelen senin için bir göz atabilirim." Kai ona en göz kamaştırıcı gülümsemesini veriyor ve ben azı dişlerimi sıkarak onu kafasının arkasından kelepelemek için kendimi zor tutuyorum.

Brinley endişeyle gülümsüyor ve gözlerini onunkilerden kaçırıyor, masumiyeti onu ele geçiriyor. Bifteğimi kesmekten başımı kaldırmadan onu masanın altından sertçe tekmeliyorum. Kai dikkatini bana çeviriyor. Isırığımı almak için bakışlarımı kaldırıyorum ve başımı sadece bir kez hafifçe sallıyorum, başka kimse fark etmeyecek. Kai başını sallıyor ve yüzünü buruşturuyor, ona geri çekilmesini söylediğimi anlıyor.

Gözlerim Brinley'e kayıyor ve bakışlarıyla buluştuğum anda gözlerini kaçırıyor. Biftekten bir ısırık daha alıyorum ve Layla'yla konuşmasını izliyorum. Ne zaman gözlerini üzerimde hissetsem ona odaklanıyorum ve o da her seferinde bana bakmıyormuş gibi yaparak gözlerini kaçırıyor.

Bütün gece oynayabileceğim bir oyun bu.

İstedğin kadar başka tarafa bakabilirsin ama benden kaçamazsın küçük sinekkuşu.

Başkan yardımcım ve kuzenim Jake başını sallayarak ve sırtarak yanımdaki masaya doğru ilerliyor. Bakışlarını tatlı bir popoya doğru takip ediyorum ve takılmak üzere olduğunu anlıyorum. Her zaman partiye hazırdır ve son derece düşüncesizdir, bu yüzden babası Ray amcam ölmeden önce başkanlığı devralmam için beni aday göstermişti. Bu görevi Jake'ten almak istemedim ama şansına Jake'in umurunda değildi. Başkan yardımcısı olmaktan mutluydu. Bu şekilde bol bol içki içebilir ve parti yapabilirdi. Yapmakla hiç ilgilenmediğim iki şey. Bir ya da iki kadeh viski içerim ama bunun dışında vücudum benim tapınağımdır.

Kolunu tuttum. "Otuz dakika içinde burada ol, tostları kaırmayacaksın," diyorum ve kulüp binasının kapısını almadan önce başını sallıyor.

Jake dinliyor ve yirmi beş dakika sonra Shelly yemekten sonra konuşma turlarına başlayıp masadaki tüm kızları ağılattığı sırada koltuğuna geri kayıyor. Ax'ın babası amcamın infaz memuruydu ve ondan önceki babası da büyükbabamın silah arkadaşıydı. Kulüp hepimizin kanında var ve Ax ile aramızda şimdiden kopmaz bir kardeşlik bağı oluştu. Biz

Orta Doğu'da üç kez birlikte görev yaptık. Bu sizi başka hiçbir şeye bağlamaz.

Annesi konuşurken ve Layla ağlarken Ax'ı izliyorum, bu lanet kadın için her şeyi yapıyor ya da öyle görünüyor.

Layla havalı, hakkını vereyim ama onu dinlerken aklıma Ax'ın onunla tanışmadan önce diz çökmüş hali geliyor, en fazla bir yıl önce, bilardo masasının ortasında iki esmer herkesin önünde ona sakso çekerken. İlk önce hangisinin gırtlığına boşalacağını görmek için bir yarışma.

Daha sonra onları geri kalanımıza vermeye çalıştı, ben de ona sert bir hayır cevabı verdim. Kadınları sikmeye varım ama gırtlaklarına boşalmamı hak etmek için yapabilecekleri hiçbir şey yok. Özellikle de buralarda takılanlar. Ağızlarının nerede olduğu hakkında hiçbir fikrim yok.

Şimdi masanın karşısındaki iki aşk kuşunu izliyorum. Ax kolunu Layla'nın boynuna dolamış ve sanki ona sonsuza kadar bağlıymış gibi dudaklarından öpüyor.

Layla daha fazla içki için tüm kızlarını şampiyon ilan ediyor ve konuşmalardan sonra parti başlıyor. Odada dolaşmak ve önemli herkesle konuşmak için birkaç dakikamı ayırıyorum. Burada farklı tüzüklerden birkaç üyemiz ve onların bazı eski hanımları var. Tüm erkekler yanlarında getirmiyor, bazıları bu gibi etkinlikleri sabitlerinden bir kurtuluş olarak görüyor. Ax ve benim de bizim için gelen eski asker arkadaşlarımız var. Kuveyt ve Afganistan'da birlikte zaman geçirdiğimiz adamlar. Bu adamları bu gece burada görmek, spektrumun her iki ucundaki her türlü anıyı geri getiriyor. Masaya geri döndüğümde Brinley ve Layla'yı masada otururken bir tür koreografi dansı yaparken buluyorum ve gözüm gevşemiş gibi görünen küçük sinek kuşunda.

Brinley kızlara, "Yıllar boyunca kilise gençlik gruplarımız için bunlardan en az on tane yaptık," diyor.

"Her birini hâlâ hatırlıyor musun?" Layla ona soruyor, ben tekrar katılırken gülerek.

"Seni her Pazar ön sıradaki küçük kız olarak göremiyorum..." Chantel Layla'ya gülerken, muhtemelen onuncu kadehini yudumladığını söylüyor. Bu kadının herhangi bir gecede masanın altından erkekleri içtiğini gördüm.

"Yeni kız, görebiliyorum," diyor, Brinley'i göstererek, tekrar gülüyorlar - Brinley hariç hepsi, bu da bana onun

her zaman iyi kız kişiliğinden hoşlanmıyor.

Brinley konuşmadan ben oturuyorum. Hemen doğruldu ve gözleri gergin bir şekilde benden başka her şeye odaklandı, bunun yerine dikkatini yarısı dolu bardağına, konuşan ve etrafta dolaşan insanlara, kızlara verdi.

Sorun değil, onun kaçamaklarıyla başa çıkabilecek kadar büyük bir egom var. Onun sırrını zaten biliyorum.

Bana bakmak *istiyor*.

Tam Chantel'e ve baş nedimesinin konuşmasına kadeh kaldırırken telefonum masanın üzerinde çalıyor. Benimki çalmaya başlar başlamaz tüm erkeklerinki aynı anda çalmaya ve ötmeye başlıyor.

Anında alarına geçiyorum, elim kalçamdaki kesimin altında sakladığım silahı kapatıyor ve tehditler için odaya bakıyorum. Mesajı açtım, bilinmeyen bir numaradan gelen bir fotoğraftı; ben, Kai, Ax ve Jake, Jake'in babasının eski Silverado'sunda dün Lakeshore'dan ayrılırken ışıklarda durmuştuk. DOS bölgesi.

Gator'un haftalık Percocet'ini alan adamlarını gözlemek için kafenin karşısında nöbet tutuyorduk. Renkli camlardan bizi göremezsiniz bile. Orada olduğumuzu nasıl bildiklerini anlayamıyorum. Jake'in kamyoneti onun üzerine kayıtlı değil. Bizim olduğumuzu bilmelerine imkan yok-

Bir patlama kulüp binasının dışını sarsarken tüm bina sallanıyor. Ortalık bir anda karışır. Kadınlar çığlık atıyor ve insanlar ayağa kalkıp sığınaklara doğru koşmaya başlıyor. Hiç düşünmeden ayağa kalktım ve bir adımda Brinley'e ulaştım. Bir kolumu beline doladım. Nefes nefese kalıyor ve başını geriye atıp gözlerimin içine bakıyor, yüzü benimkinden sadece birkaç santim uzakta. Onu kucağıma aldığımda gözleri korkuyla doluyor ve Ax ile Layla'yı takip ederek kızları koridordaki bir oyuğa sokuyoruz.

Brinley'i yere bıraktığımda ağzı açık kalıyor ama konuşmuyor. Vücudunun savaş ya da kaç durumuna geçtiğinde yaptığı gibi sık nefesler alıyor.

"Kal," diye emrediyorum.

Ağzını kapatıyor, yutkunuyor ve başını sallıyor. Okyanus gözleri ve boğazının yutkunmak için çalışma şekli beni tutmakla tehdit ediyor, ama gitmem gerektiğini biliyorum.

"Onları bir saniye bile bırakma! Ve kimse bu binayı terk etmesin!" Mason'a omzumun üzerinden bağıriyorum, sonra da müşteri adaylarımızdan Chris'e dönüyorum. "Her yeri kilitleyin, hemen!"

Sadece yirmi saniye oldu ama şimdiden kırk metre ötedeki ön kapıya doğru koşuyorum. Silverado'nun salonun yanındaki otoparkta bir alev ve duman yığını içinde kaldığını görüyorum. Kulüp binasının kapısından içeri uçuyoruz. Jake, Ax ve Robby J'nin -en güvendiğim ve en uzun süre birlikte çalıştığım üyelerimden biri- arkamda olduğunu bilmek için dönmeme bile gerek yok.

Mason, Kai ve grubumuzun büyükbabası Flipp içeride kalıyor ve odayı olabildiğince sakın tutuyorlar. Dışarıda, güvenlik sistemimizi ve kapılarımızı bir şekilde aşan her kimse ona saldırmaya hazırız.

Önce Ax ve ben. Eğitimli ajanlar gibi hareket ediyoruz, organize ve gizliyiz. Ateş edebileceğim bir şey arıyorum. İki parmağımla Jake ve Robby J'ye, sonra da binamızın ötesindeki ormana işaret ediyorum. Birkaç adamım daha dışarıda, metal binamızı spreyle yıkamak için kullandığımız iki yüz metrelik hortumla yangını söndürüyor.

Botlarım çakılların üzerinde sessiz. Kapının yakınında bir ses duyuyorum ve dönüp özel yapım 1911'imi sese doğrultuyorum. Kapımızdaki palet yığınının arkasındaki herifi hemen görüyorum. Kesimi bana onun bir Günah Müritleri adayı olduğunu ve az önce başarısız olduğunu söylüyor.

Muhtemelen ölecek ama ben ondan istediğim tüm bilgileri alana kadar ölmeyecek. Ona doğru ilerlerken fokur fokur kaynıyorum. Güvenlik kapımdan nasıl geçtiğini bilmek istiyorum. Ona yaklaştığımda elini arkasına götürdü. Kavga etmenin bir anlamı olmadığını biliyor. Kaçarsa ölür.

"Sakın yapma," diye uyarıyorum onu. Silahını çekip bana nişan almaya çalışıyor ama ben daha hızlıyım. Atışımı yapıyorum ve silah eline isabet ediyor, iki parmağı kopuyor. Silahı aşağıdaki toprağa düştü ve acı içinde inledi.

"Bir santim kıpırdarsan gerisini kaybedersin," diyorum, kıpırdamadan ve sakın bir şekilde. Diz çökmüş bedenine ulaştığımda, kanamayı durdurmak için kopan iki parmağını çılgınca sıktığını görüyorum. Sıska kışını gömleğinin manşetinden tutup kaldırıyorum ve tek bir hareketle kesiği vücudundan ayırıp yere atıyorum ve üzerine tükürüyorum. Bir daha asla giyemeyecek. Kışımındaki bu acıyı kulüp binasının yanındaki kargo kamyonetine taşırken Ax'a işaret ediyorum.

Orospu çocuğu.

Bir gece bile izin alamıyor.

CHAPTER 8

Brinley

"Neler oluyor, Layla?" Fısıldıyorum. Sesim kendi kafamın içinde yabancı geliyor, soruyu sorarken panikliyorum. Wolfe beni kucağına alıp buraya bırakmadan önce kalbimi boğazıma gönderdiğinden beri büyük korkunç üyelerden birinin arkasındayız.

"Çekilebilirsin Mason. Sanırım güvendeyiz," diyor Layla, hiç etkilenmemiş ve bunun prova yemeğinin ortasında gerçekleşmesinden biraz daha fazla rahatsız olmuş bir sesle.

Kapüşonlu gözlerin altından Mason dediği adama bakıyorum. Bakmak istemiyorum ama o da beni en az Wolfe kadar korkutuyor. Neredeyse aynı boyda ve sert biri. Başına siyah bir bandana takıyor ve kirli bir keçi sakalı ve bıyığı var, yine de benden çok daha yaşlı görünmüyor. Çenesi geniş ve sürekli olarak düz, acımasız bir ifadeye sahip. Beni korkutan bakışları değil, gözlerinin arkasındakiler, sanki her şeyi görmüş ve yapmış olduğu için hiçbir şey onu rahatsız edemezmiş gibi. Şimdiye kadar sadece beş kelime söylediğini duydum.

"Biri bana güvende olduğunu söylediğinde harekete geçeceğim," diyor Mason derin bir sesle, bana bakıyor ve ben başka tarafa bakıyorum. "O kadar korkmuş görünme. Buraya giremezler, yeni kız. Burası Fort Knox gibi inşa edilmiştir." Arkasındaki beton duvara vuruyor.

Gözlerim kısa süreliğine onunkilere kayıyor ama olabildiğince hızlı bir şekilde başka tarafa baktığımdan eminim. Orada ne gördüğümü anlayamıyorum. Dışarıda silah sesleri duyduğuma yemin edebilirim ve bayılmak üzereymişim gibi hissediyorum. Nefes alışım hızlanıyor.

"Güvendesin," diyor Layla. "Sean ve Wolfe Force Exploration'dı, gerçi prova yemeğimde yeteneklerine ihtiyacımız olacağını hiç düşünmemiştim!" Sanki bu onun suçuymuş ve ondan korkmuyormuş gibi gözlerini Mason'a dikeyyor. Duyarsızlaşmıştı.

"Sadece bizim için bir akşam yemeği sonrası eğlencesi," diyor ona şeytani bir sırıtişla ve bana orada her kim varsa onunla oynamaktan zevk alacağını söylüyor.

Ürperiyorum.

"Güç... keşif mi?" Kısmen dikkatimi dağıtmak için, kısmen de gerçekten merak ettiğim için soruyorum. Ona neden bahsediyorsun gibi boş bir bakışla bakıyor olmalıyım çünkü Mason eğiliyor.

"Denizciler. Her ikisi de. Üç uzun kış turu," diyor. "Küçük bir patlama onları zerre kadar sarsmaz, sadece kanlarını harekete geçirmeye yeter."

Yutkunuyorum ve başımı sallıyorum, hâlâ dehşet içindeyim ama bir şekilde dışarıdakinin Wolfe olduğunu bilmek beni rahatlatıyor.

Yirmi dakika sonra biri müziği tekrar açtı ve insanlar hiçbir sorun yokmuş gibi yeniden içmeye başladı. Mason telefonunu çıkarıp bir mesajı okuduktan sonra ayağa kalkıyor.

"Gitmekte özgürsünüz, tehdit yok. Sadece bir şey var. Bu gece binayı terk edemezsin. Sabaha kadar beklemek zorundasın." Layla'ya bakıyor. "Tybee'ye gitmeden önce ihtiyacın olan şeyleri alman için sana evine kadar eşlik edilecek" diyor.

Layla rahatsız olmuyor ama ben kusacakmışım gibi hissediyorum. Burada uyuma şansım yok.

Layla'ya, sesim normalden iki oktav daha yüksek çıkarak, "Olmaz, anlaşmamızda bu yoktu," diyorum. "Uyuyacak bir şeyim bile yok," diyerek Mason'ın dikkatini çekiyorum.

Buradan gitmek, izini aldığımız andan itibaren ilk planımdı.

"Shelly ihtiyacın olan her şeye sahip olacak. Bu sadece bir önlem, yeni kız. Biz orada birini kesip biçerken insanların gelip gitmesini istemeyiz," diye ekliyor Mason omzuma vurarak. Ciddi olup olmadığını anlayamıyorum.

"Öyle demek istemedi," diyor Layla. Dehşete kapıldığımı fark etmiş olmalı. Mesele şu ki, bunu söylüyor ama kendisi de ikna olmuş görünmüyor.

Mason'ın uzaklaşmasını izliyorum ve kendime bir insan nasıl böyle olur diye soruyorum. Korkunç bir şey bu. Layla'yı körü körüne takip ediyorum, yemek öncesi içtiğim içkiler ve şarap yüzünden hâlâ biraz sarhoşum. Beni ayakta tutan tek şeyin alkol olduğundan oldukça eminim. Bara dönerken Chantel, Maria ve Amber ile karşılaşırız ve onlar da etkilenmemiş görünüyorlar.

Sanırım buralarda silah sesleri ve bir şeylerin havaya uçması normal.

Gelmeme izin verdiğim için kendimi zihinsel olarak azarlıyorum.

"Bir içki daha al," diyor Layla, bana meyveli bir şey uzatarak.

"Nefes al. Bu sadece bir daiquiri. Remi tüm kasabada en iyilerini yapar." The White Stripes'ın "Seven Nation Army" şarkısı hoparlörlerden çalmaya başlarken barın arkasındaki kızıl saçlı kadına dostça bir göz kırpmıyor ve gülümsüyor.

Etrafıma bakıyorum, parti tüm hızıyla devam ediyor, dışarıdaki dramatik olaylar çoktan unutulmuş. Bedenimi normal hızına dönmeye zorlamak için elimden geleni yapıyorum. Kalbim hızla atıyor ve yarım saatten daha uzun bir süredir nemli hissediyorum. Bir aydan kısa bir süre önce Atlanta'daki kanepemde dondurma yiyerek *The Real Housewives* izliyordum. Dondurmadan bir yudum alıyorum, çok kolay içiliyor ve gerçekten de çok güzel.

Hounds of Hell'in sözleri hoparlörden duyulduğunda tüm kalabalık şarkıya eşlik ediyor.

Etrafıma bakınırken başımı sallıyorum ve bu gürültülü, kaygısız kalabalığın enerjisini içime çekmeye razı oluyorum. Burada bir çeşit alternatif evrende olduğuma şüphe yok.

Boş ver. Bir yudum daha alıyorum. Eğer bütün gece burada kalmak zorunda kalırsam, bu daiquirilerden altı tane daha içebilirim. Döndüğüm her yerde pusuda bekleyen tehlikeyle başa çıkmaktan daha kolay görünüyor.

CHAPTER 9

Gabriel

Kulübümüzün doktoru Rick'in boktan DOS adayının elini sarmasını izliyorum. Bu herifin her tarafının kanamasına ihtiyacım yok.

"Beni bayılt..." diye mızızlanıyor. *Amcık.*

"Sadece birkaç parmak." Sırtına vurup öne doğru eğildim. "Sekiz tane daha var. Diz kapaklarına gelene kadar bekle. O zaman ölmeye hazır olacaksın," diye ekliyorum.

Kafasını minibüsün iç duvarına vurmaya başlıyor - tahminimce kendini bayıltmaya çalışıyor.

Gözlerimi deviriyorum. "Tanrım, bu işe yaramaz, salak." Rick'e döndüm. "Bebegi uyutmaya yardımcı olacak bir şeyin var mı? Gecenin geri kalanında onun için endişelenmek istemiyorum. Zaten çok uzun bir gün geçirdim."

"Olur." Rick başını sallayarak tıbbi çantasına yöneldi.

"Tüm bunlar düğünümünden önceki gece mi olmak zorunda?" Ax yaklaşırken uygun bir şekilde sinirlenmiş gibi davranarak soruyor. Gizliden gizliye bu bok için yaşadığını biliyorum. Silahını sırtındaki kılıfına sokmak için durdu. "Çevrenin geri kalanı güvenli. Bu herifin içeri nasıl girdiği hakkında hiçbir fikrim yok... ama bize anlatacaksın, değil mi?" diye ekliyor ve davetsiz misafiri saçından yakalıyor. "Dışarıda kadınlar ya da çocuklar olabilirdi, seni orospu çocuğu." Kafasını minibüsün duvarına vuruyor.

Başımı sallıyorum. Tam da o salağın istediği şey.

"Ondan istediğimiz cevapları alacağız... ama yarına kadar değil," diyorum, çoğunlukla beni yeni tanımaya başladığım küçük saplantımdan uzaklaştırdığı için kızgınım.

Tutsağıma dönüyorum. "Geceyi henüz üyesi bile olmadığı bir kulübe ne kadar sadık olacağının hayalini kurarak geçiriyorsun."

Derme çatma tıkacının arkasından inliyor.

"Ve endişelenme. Yarın sana eşlik edecek birileri olacak. Kartlarını doğru oynarsan, belki yaşarsın." Ona bir arkadaş getireceğimize dair küçük sırrımı açıklıyorum.

"Wolfe," diyor Ax yanımdan. "Kai çoktan istediğini elde etti ve parti yeniden başladı."

Başımı sallıyorum.

"Yarına kadar hiçbir yabancı buradan ayrılmayacak, eğer kardeşler ayrılmak isterse sorun değil, ama kendini koruyamayan herkes kalacak," diye duyuruyorum, çıkarken kimsenin zarar görmesini göze alamıyorum. Aklıma özellikle az önce koridorda Mason'ın arkasından ittiğim kadın geliyor. Gözlerimi kırıştırıyorum ve silkiniyorum.

"Gün ışığında neyin ne olduğunu görmek ve çevremizdeki ormanı incelemek daha kolay olacak," diye ekliyorum.

"En az elli kişi olacak," diyor Ax.

"Sorun değil. Yerimiz var," diyorum omuz silkerek. "Kai'ye söyle insanlara haber vermeye başlasın."

Minibüsün arkasına doğru bakıyorum.

"Bu gece için buradasın; kıpırdanmaya başlar başlamaz ona bir tane daha ver," diyorum Rick'e. "Düğün sonrasına kadar uykuda kalabilir. Bu yarın gece için bir sorun."

İğnenin etkisini göstermesi uzun sürmedi ve aday bayıldı, kafası mide bulandırıcı bir gümbürtüyle minibüsün zeminine çarptı.

"Ve... bu arada, sen de bizimlesin," diye ekliyorum, Rick'e tutsağıma yirmi dört saat göz kulak olduğu için bir ikramiye alacağını bildiriyorum. "Bir molaya ihtiyacın var, Chris seni korur," diyorum.

Rick başıyla onaylıyor ve Ax'e Chris'e haber vermesini işaret ediyorum.

Jake'in kamyonetindeki yangının gerçekten söndüğünden emin olmak için kontrol ediyorum ve şerifin ofisindeki bağlantıma mesaj atıyorum. Astronomik bir şey olmadığı sürece polis zaten buraya gelmeyecektir ama emin olmak ve bunun önüne geçmek istiyorum. Alevleri gören biri varsa aramış olabilir.

Ax'a dönüyorum. "Adamları topla, hemen acil durum şapeline gidin ve"-bu pisliğin kanı ve alevlerin isiyile kaplanmış kıyafetlerime bakıyorum- "sonra da lanet bir duşa ihtiyacım var."

Ax hınzırca sırtıyor ve aletini kotundan çıkararak bu bok kafalının minibüsün arkasından çimlere sarkan botlarının üzerine işiyor.

Başımı sallıyorum ve
kıkırdıyorum. "Lanet olası
serseri," diye mırıldandım.

Rick kafasını kaldırıp bakmıyor bile. Yıllardır bizim emrimizdeydi ve bize alışmıştı.

Onları gece için müşteri adayımız Chris'in gözetimine bırakıyorum ve içeri giriyorum. Kiliseden önce güvenlik kayıtlarını görmem ve bir içkiye ihtiyacım var.

Geç bir saat olacak ve ne yazık ki küçük saplantım beklemek zorunda kalacak.

CHAPTER 10

Brinley

Sarhoşum. Sanırım hiç olmadığı kadar sarhoşum.

Travmatik bir olay karşısında bu kadar sarhoş olmak iyi bir fikir mi? Muhtemelen hayır, ama yine de kafamın içinde bağırان daha iyi yargıya rağmen yaptım. Bu kadar sarhoş olmanın iyi yanı, o sese çenesini kapatmasını söylemenin çok daha kolay olması.

Saatlerdir dans ediyoruz, ya da öyle hissediyorum. Wolfe'u ya da masamızdaki diğer adamları bir süredir görmedim. Terliyim ve işemem lazım. Bir içkinin daha zararı olmazdı.

"Tuvalet nerede?" Müzikten Layla'ya sesleniyorum. Sadece gülümsüyor ve bana yolu tarif ediyor. Unutmamak için kafamda tekrar ediyorum. Soldan dördüncü kapı... yoksa sağ mıydı?

Şu an çok gürültülü ve her yerde insanlar var. Bu geceye ya da bu duruma nasıl düştüğüme anlam veremiyorum. Sadece atlatacağım ve yarın evin tanıdıklığı doğru düşünmemi sağlayacak ve Layla'ya düğününden kaçmak için bir bahane uydurabilirim. Gitmem için hiçbir şans yok.

Banyoya giden o zor koridoru aramak için bar alanında tökezliyorum. Mümkün olduğunca düz yürümeye çalışarak elbisemi ve saçımı düzeltiyorum. Ya bir şeyler görüyorum ya da buralarda çılgınca şeyler oluyor.

Ben yürürken bir kadın bilardo masalarından birinin üzerine uzanmış, bir diğeri dişleriyle göğüslerinin arasından bir kireç çıkarıyor ve insanlar öpüşüyor... her yerde.

Oturan bir adamın, önünde duran bir kadının siyah deri eteğinin altından iri ellerini kaydırışını izliyorum. Adam kadının kıcını sıkıyor. Onu vücudunun arkasında göremiyorum, sadece tüm etini kaplamış gibi görünen büyük ellerini görebiliyorum. Eteğini tam kıcının üzerine kadar kaldırıyor ve tangasını kenara kaydırıyor, o da başını geriye atıp hiç utanmadan inliyor. Onu daha yakına çekiyor ve bacaklarını onunkilerin arasına kaydırıyor, iki çizme kaplı ayak bacaklarını ayrı tutuyor ve sonra iki parmağını açıkta amına sokuyor.

İzlerken ağzım açık kalıyor. Başka tarafa bakmam gerekiyor ama bakamıyorum. Önümdeki görüntü karşısında bacaklarımın arasında bir sıcaklık oluşmaya başladığını hissediyorum. Elim yavaşça göğsümden yukarı, boğazımın üzerinden dudaklarıma doğru gidiyor, hissetmem gerektiğini bildiğim şoku hissetmeye çalışıyorum ama hissetmiyorum. Bu yanlış. Onları izlememeliyim. Ama üzerime hücum eden sıcaklığa engel olamıyorum.

Adam parmaklarını acımasızca kadının içine sokarken kadın inliyor ve sanırım ona *"onları iyi bir sürtük gibi al"* dediğini duyuyorum. Adamın yüzü kadının omzunun üzerinden görüldüğünde, onun Kai olduğunu görünce şok oluyorum. Tatlı, temiz kesimli olan mı? Sırıttıyor... ve kahretsin. Bunu beklemiyordum.

"Bir elim daha var, yeni kız, eğer ilgilenirsen," diyor, ben göz kırparken, tam önlerinde durup baktığımı fark ediyorum.

Gördüğüm tek koridora doğru hızla ilerlemeye başladığımda ve oraya ulaşmak için sallanan bir kapıyı ittiğimde kıkırdıyor. Burası daha sessiz ve daha karanlık. Banyo için dört kapı mı yoksa beş kapı mı var? Biraz bulanık. Yol boyunca her kapıyı iterek açmaya karar veriyorum. Çoğunlukla yatak odası gibi görünen dağınık alanlarla karşılaşıyorum. Merhamet ederek banyoyu buluyorum. Muhtemelen daha fazla dayanamazdım.

Ellerimi gerçekten güzel bir sabunla yıkıyorum. Kıkırdıyorum.

Binlerce kez sarhoş olduğunuzda fark ettiğiniz şeyler, lütfen.

Salona geri dönmeden önce elimden geldiğince kendimi toparlıyorum. Mucizevi bir şekilde makyajım hâlâ bozulmamıştı. Karanlık koridora girdiğimde, hangi yönden geldiğimi hatırlamaya çalışarak iki tarafa da bakıyorum. Uzaktan inleme sesleri duyuyorum ve içimdeki sıcaklık artmaya devam ediyor. Neyim var benim böyle? Neden bu ateşli yer beni böyle tahrik ediyor?

Sağa gitmeye karar veriyorum ve ilk kapıyı geçiyorum. Kapıya vidalanmış bir plakada *"Sikişmeyi sevenler için"* yazıyor.

Seslere bakılırsa içeridekiler de sevişmeyi seviyor.

Karanlık koridorda bir ışık gözüme çarpıyor. Sondaki bir kapının altından geliyor.

Vicdanımı dinlemiyorum, onun yerine kapıyı itip açarken kafamın içinde bana gitmemi söyleyen küçük karanlık sesi dinliyorum. Mekan geniş ve tertemiz. Ortasında bir kartal olan devasa bir Amerikan bayrağı duvarı süslüyor. Rahat görünümlü, yıpranmış deri bir kanepenin üzerine düz ve gergin bir şekilde tutturulmuş. Yerler koyu ahşap ve tertemiz. Sedir ağacı gibi kokuyor. Arka tarafta bir mutfak alanı var, neredeyse bir tür stüdyo daire gibi. Geniş açık alanın diğer tarafında masif ahşap bir bölme var.

İznim varmış gibi arkaya geçiyorum, kendime bu yabancının alanına burnumu sokmamın gayet normal olduğunu söylüyorum. Koyu gri nevresimlerle kusursuz bir şekilde yapılmış normalden daha büyük bir kral yatak ve kitaplarla kaplı üç metrelik kitap rafları gözüme çarpıyor. Onlara doğru ilerlerken ağzım açık kalıyor ve parmaklarımı kitapların sırtlarında gezdirerek bazı kitaplara göz atıyorum. Klasikleri okumayı her zaman sevmiş bir kız olarak bu çok etkileyici.

Savaş Sanatı

Göbekteki Ateş

Çok eski görünümlü Machiavelli koleksiyonu.

Muhteşem Gatsby

Güzel ve Lanetliler 1984

Ve raflar devam ediyor, klasik edebiyat eserleriyle kaplı. Orada durup parmağımı üzerlerinde gezdirerek diğer eşyaları inceliyorum. Fotoğraflar gözüme çarpıyor. Wolfe, Sean ve tepeden tırnağa bej rengi kıyafetler giymiş diğer adamların fotoğrafları. Kaskları bile bej. Arkalarında herhangi bir bilgi olup olmadığını görmek için çeviriyorum.

Field Lights 2009, Roaring Lion 2010, Eagles Trace 2012

Hepsinde 2nd Tabur 9th yazıyor.

Görevler mi?

Bazıları gündelik ortamlarda çekilmiş; bazıları ise görevdeymiş gibi görünüyor. Birinde Wolfe'un yüzünde bir çizgi çiziyorum, beyaz tişörtü toz içinde, teni o kadar bronz ki tanınmaz halde ve önündeki masada çok korkunç görünen bir silahı temizler gibi tutuyor. Bu fotoğraflarda şimdikinden çok daha az mürekkebi var, ama aynı duygusuz bakışlar gözlerinin önünden gitmiyor.

Her şeyi görmüş bir adamın bakışları.

Devam edip *Muhteşem Gatsby*'nin bir kopyasını çıkarıyorum ve parmaklarımı yıpranmış sırtında gezdirip ters çeviriyorum. Masmavi kapaktaki gözler benimkileri delip geçiyor. Bu baskıyı daha önce görmemiştim ve çok eski olduğunu hemen anladım. Açıyorum ve iç kapaktaki el yazısıyla yazılmış notu okuyorum

"Benim vahşi koruyucuma, dünya görüşünü her zaman arka bahçemizden daha büyük tut," ve altında bir kalp.

"Neden buradasın?" diye gürliyor derin bir ses. Ensemde yukarı ürperti gönderen derin bir ses.

Dönüyorum ve geriye doğru rafa çarparak takırdamasına neden oluyorum.

Wolfe benden sadece üç metre ötede duruyordu. Yeni duş almış, saçları dağılmış, ıslak teller kulaklarına değiyor, üzerinde temiz siyah bir tişört ve siyah bir kot pantolon var. Elinde kesilmiş saçını tutuyor. Saçlarını geriye doğru savururken damarlarla dalgalanan mürekkepli kollarına bakıyorum.

Ağzımı açıyorum ama söyleyecek bir şeyim yok. Bundan kaçış yok, odasına gizlice girerken yakalandım.

Ama dürüst olmak gerekirse, kimi kandırıyorum? Fotoğrafları gördüğüm anda buranın ya onun ya da Ax'in odası olduğunu anlamıştım. Tanrı aşkına, hâlâ onun kitabını tutuyorum.

"Burada ne işin var diye sordum, iki kere sormam," diye tekrarlıyor, elindeki kesiği yavaşça yatağına atıyor, sesi kalp atışlarımı hem hızlandıran hem de sakinleştiren derin bir kadife gibi.

"Ben sadece... ışık yanıyordu, çıkış yolu olduğunu düşündüm," diyorum boynumda bir kızarıklık belirirken. "Yani, kapıyı açık bırakan sendin, yani bu biraz senin hatan," diye ekliyorum, elimden geldiğince kendimden emin görünmeye çalışarak.

Wolfe ben daha tek kelime edemedi bana doğru ilerliyor ve aramızdaki kısa mesafeyi sadece iki adımda kapatıyor. Üzerimde yükselişine bakıyorum. Çok yakın. Tehlikeli derecede yakın.

Bir elini kaldırıyor ve elimde olmadan, bana zarar vereceğinden korkarak irkiliyorum.

Wolfe sırtıtarak tepkimi inceliyor ve utançtan göğsüm kabarıyor, yine de devam ediyor, parmak eklemlerinin arkasının elmacık kemiğimin üzerinden geçmesine izin veriyor, sonra boğazımın sütununa doğru iniyor. Bana dokunuyor. Bu adamla daha bugün tanıştım ve o *bana dokunuyor*.

Parmak eklemleri enseme de duraklıyor, parmaklarının altında gürleyen kalp atışlarımı hissediyor.

"İşte yine o akıllı ağız. Onu özgürce kullanıyorsun ama yine de korkuyorsun, küçük sinekkuşu." Elini çevirip boynumu kavrarken gözleri benimkilerle buluşuyor.

Boğazım. Avuçları her tarafımı kaplıyor ve bana neden bu ismi verdiğini hemen anlıyorum... Kalbimin dakikada milyonlarca kilometre hızla attığını görebiliyor ve hissedebiliyor. Parmakları tekrar saçlarıma kayıyor, parmak uçları kafa derimde geziniyor, sonra bir yumruğunu sıkıp boynumu geriyor, vücudumu ona doğru yaklaştırıyor, böylece aynı hizaya geliyoruz ve onun gri gözlerinden başka bakacak yerim yok.

Buraya onunla seks yapmak için geldiğimi mi düşünüyor? İçgüdülerim devreye giriyor ve uzanıp yüzüne bir tokat atıyorum. Çıkan ses bana sert olduğunu söylüyor ama sanırım onun canını yaktığından daha çok benim canımı yakıyor çünkü irkilmiyor bile.

Saçlarımı haykırmama neden olacak kadar sıkı tutuyor. Sanki köklerinden koparıyormuş gibi yakıyor.

"Ben de senin bu mükemmel dış görünüşünden kurtulmaya hazır olduğunu sanıyordum... ama şimdi anlıyorum. Sinekkuşu sadece dövüşmek istiyor..." diye homurdanıyor, gözlerini sadist bir ışık dolduruyor ve ilk kez orada bir duygu görüyorum.

Tekrar savuruyorum, misilleme yapacağını biliyorum ama kendime engel olamıyorum.

İçimdeki bazı karanlık eylemler beni ele geçiriyor. Eli tekrar boğazıma doğru kayıyor ve elim yanağıyla az önce aynı noktada buluştuğunda boğazımın tamamını kaplıyor. Sadece boğazımın kenarlarını o kadar kontrollü ve pratik bir şekilde sıkıyor ki bir anda yıldızları görüyorum.

Haklı, dehşete kapılmış durumdayım ama başka bir şey daha oluyor. Denesem de anlayamayacağım bir şey. Onun öngörülemeyen dokunuşları altında bile içim sızlarken kalçalarımı birbirine bastırıyorum.

Kanımı hızlandırıyor ve kontrol edemediğim küçük bir inilti çıkarmama neden oluyor. Bana dokunduğunu hissetmek aynı anda her yerimi sarıyor. Eğildiğinde dudaklarının sıcaklığı benimkine o kadar yaklaşıyor ki, sedir ağacı ve baharat kokusu taze, temiz sabunla karışarak bana şarkı söylüyor.

"*Ve ona tüm kadınların bir erkek tarafından bakılmak isteyeceği şekilde baktı,*" diyor Wolfe'un derin sesi, elini boğazımda sıkı sıkı tutarken, boştaki elinin parmak uçlarını vücudumda, sertleşmiş meme ucumun tepesinde gezdirirken.

Çaresizim ve titriyorum.

Wolfe göğsümde kalmıyor. Belimin kıvrımından aşağı doğru devam ediyor. Parmakları ön kolumu yavaşça sıyrıyor, ta ki eli hâlâ tuttuğum kitaba dolanana kadar. Onu benden kabaca çekiyor.

"Nick Carraway," diyor, sanki anlatıcının adının bu olduğunu bilmiyormuşum gibi *Muhteşem Gatsby*'yi tutarak. Kitabı evindeki yerine geri koydu.

boğazımdaki tutuşu gevşetmeden raftan indirdi.

"Burası bir kütüphane değil. Buranın benim odam olduğunu anladığında neden kaldığını söyle bana, Brinley?"

Adımın onun dilinden dökülme şeklini sevmekten nefret ediyorum. "Lütfen, bırak gideyim, buraya geldiğim için özür dilerim, burası olduğunu bilmiyordum.

Odanı. Kitapları gördüm... Merak ettim," diyorum soluk soluğa.

Boğazımı sıkan elini boşa çıkarmaya çalışıyorum, klostrofobi baş gösteriyor. Beni nefes almamı zorlaştıracak kadar sıkı tutarken, sarhoş halimle kollarını tırmalıyorum ama imkânsız değil.

Bu sırada amımın zonklama hissi devam ediyor ve akıl sağlığımı ciddi şekilde sorguluyorum.

O gri gözler şimdi fırtınalı ve karanlık bir şekilde benimkilere bakıyor. Wolfe'un tutuşu gevşediğinde ve başparmağı boğazımın ortasında ileri geri hareket etmeye başladığında şaşıyorum, kulağımın altında durması için yukarı doğru kayıyor. Sıyrık orada devam ediyor.

"Sanırım içeri girdiğin anda buranın benim odam olduğunu anladın ve yakalanmak istedin," diyor ve beni başımdan ayak parmaklarıma kadar gerçeğe kaplıyor. Başparmağının nasırlı pediyle yavaş daireler çizerek dokunduğu hassas nokta neredeyse gözlerimi geri döndürüyor.

"Arzularınızla savaşmanız *gerektiğini* düşünüyorsunuz. Dünya sana tüm hayatın boyunca savaşman *gerektiğini* söylüyor ama sen *istemiyorsun*. Sana böyle dokunmamı istiyorsun." Gözleri sanki beni anlamaya çalışıyormuş gibi üzerimde geziniyor.

Bir karar verdiğini ve diğer geniş avucunu dış uyluğumda kaydırmaya başladığını izliyorum.

Wolfe kontrollü bir adam, nefes alış verişini sakın ve düzgün, ama normalde açık renk olan gözleri o kadar koyu ki kendimi onların içinde kaybetmekten alamıyorum. Tamamen onun merhametine kalmış durumdayım. Gözleri arayışını sürdürürken daha hızlı nefes alıyorum.

"Gözlerimin üzerinde olması seni heyecanlandırıyor," diye gözlemliyor.

Boynumdaki kavrayışı derinleştikçe ve her kelimeyle, her dokunuşla içimdeki sıcaklık yayıldıkça kalçalarımı birbirine kenetliyorum. İçimdeki her şeyle buna karşı koyuyorum. "Bırak beni." Son bir kez mırıldanıyorum, çekingenliğim her geçen saniye azalıyor.

"İstersen benimle savaşabilirsin, küçük sinekuşu." Wolfe başımı geriye yatırarak boğazımın sütunlarını ona gösteriyor. Dudaklarını nabız nokta indiriyor ve beni oradan öpüyor, sadece bir kez ve ben kendimi bırakıyorum. Her şey artıyor, sakalının kırıksıklığı ve yumuşak dudaklarının kontrastı

Dudaklarım tenime temas ettiğinde elektrik çarpmış gibi oluyor. Her şeyi hissediyorum. Ağrıyan klitorisimi, tenime değen giysilerimi, etrafımdaki havayı... Ağzının sıcaklığı dağılıp nefis nefesi beni içine çektikçe ürkütücü bir şekilde serinliyor.

"Dövüş," diye emrediyor daha da derin bir bariton sesiyle. "Ve söz veriyorum, bu sadece senin zevkini daha tatlı kılacak."

Kararımı verirken sadece bir saniyeliğine göz göze geliyoruz, bir hareketlilik ve karanlık fanteziler telaşı aklımda hiç düşünmeden beni ele geçiriyor. Ona diz çökmeye çalışıyorum ama beni engelliyor ve elini tekrar saçlarıma doluyor. Ona tekrar vuruyorum, ama saçlarımı bırakıyor ve boğazımı tuttuğu aynı güçle beni tek elle kavrayarak her iki bileğimi de hızla havaya kaldırıyor. Fiziksel olarak ona denk değilim ama denemek zorundayım, değil mi?

Sözleri içime yerleşiyor... *Bana söylendiği için dövüşüyorum.*

Çünkü bana hep bir erkeğin bana bu şekilde dokunma hakkını kazanması gerektiği söylendi. Wolfe bu konuda haklı, ama bana dokunmasını *istediğimi* söylerken de haklı.

İstiyorum.

Ellerimi rehin alan Wolfe ağır diziyle bacaklarımı birbirinden ayırıyor ve vücudunu benimkine bastırıyor. Kitaplığın ahşabı kürek kemiklerimi ısıyor.

"Beni istemiyormuş gibi davranabilirsin. Ama vücudunuz farklı bir hikaye anlatıyor. Bak..." Başparmağını nabzımın gümbür gümbür atmaya devam ettiği boğazımda gezdiriyor. Hareket edememek çok fazla. Kalçalarımı hiç düşünmeden bacağının etrafına sıkıştırıyorum, bu bana hafif bir sürtünme sağlıyor ve amımın daha da acımasına neden oluyor. Eğiliyor ve dişlerinin boynumun derisini sıyrmasına izin veriyor.

"*Siktir*" diye mırıldanırken en düşük iniltinin ondan geldiğini duyuyorum.

Yanıt olarak inliyorum, göğsüm ağır bir nefesle kabarıyor, her nefes alışımında göğüslerimi ona doğru itiyorum.

"Ne zaman sana yaklaşısam kalbin böyle çarpıyor. Elim elbisenin altına sokmamı *istiyorsun*."

İstiyor muyum?

"Bu çırpınan kalbi ne kadar hızlı attırabileceğimi öğrenmek *istiyorsun*."

"Siktir git!" Elimden geldiğince tükürüyorum, hiç kullanmadığım bu kelime dilime yabancı geliyor ama onu pençeleyecek elim kalmadı.

Tırnaklarım derisini çizdi ve yanağı kızardı ama fark etmemiş gibi görünüyor.

"Kalbim daha hızlı atıyor çünkü... Senden korkuyorum," diyorum dürüstçe, gözlerinin içine bakarak, beni bırakacak kadar kötü hisseceğini umarak ve aynı zamanda bırakmamasını dileyerek.

"Biliyorum," diye homurdanıyor. "Buna bayılıyorum."

"Lütfen..." İnliyorum, yarı coşku, yarı dehşet içinde.

Bu adam beni korkutmaktan zevk alıyor ve neler yapabileceği hakkında hiçbir fikrim yok.

onun.

Şiddet dolu gözlerine bakıyorum, tanrısal yüzü tamamen Empatiden yoksun. O, tek amacı avını tuzağa düşürmek olan bir avcı ve şu anda onun avı benim.

"Eminim her zaman her şeyi doğru yapmışsındır, değil mi?" Wolfe boştaki elini straplez elbisemin arkasındaki fermuara kaydırırken soruyor.

"Evet," diye kekelıyorum.

"İnsanların cinsellikle ilgili her şeye izin veren tek tür olduğunu biliyor muydunuz? Bu dünyada dolaşan diğer tüm türler için bu basitçe alınır."

Fermuarımı sertçe çekiyor ve ben daha ne olduğunu anlayamadan elbisem ayaklarımın dibinde gölleniyor.

"Arzu ve ilkel ihtiyaç uyulan tek kurallardır," diyor. Soğuk hava göğüs uçlarıma çarptığında göğüs uçlarım daha da diken diken oluyor.

Bu, Wolfe'un başını eğip bir tanesini sıcak ağzına çekmeden ve diliyle oynamadan önce hırlamasına neden oluyor. Karşı koymak istiyorum ama...

Vay anasını. Bu çok iyi hissettiriyor.

Başımı kitaplığa yaslayıp düzensiz bir inilti çıkarıyorum, dalgınlıkla kalçalarımı ona doğru itiyorum.

"Bu oldukça basit. Sadece vücudunun istediğini almasına izin veriyorsun." Wolfe'un dişleri meme ucumu sıyrıyor, sonra dili üzerinde geziniyor ve dudaklarının altında titriyorum.

"Ne istediğimi... bilmiyorsun..." Nefes nefese kaldım. Diğer göğsüme geçip meme ucuyla bir süre ağzında oynuyor ve daha önce hiç hissetmediğim bir zevkle yanabilirim.

"Ama ben... Ben seni zaten tanıyorum." Dudakları üzerimde gezinirken bir eli hâlâ bileklerimi tutuyor, diğer eli belimde dolaşıyor ve becerebildiği tüm tenimde geziniyor.

"Bir erkek tarafından düzgünce idare edilmenin nasıl bir şey olduğunu bilmek *istiyorsun*. Şimdiye kadar sahip olduğun ama asla itiraf etmediğin her karanlık arzuyu tatmin edebilecek bir adam."

"Bunu yapabilecek erkeklerim oldu," diye acınası bir savunma yapıyorum. Dudakları göğsümün üzerinde gezinirken ve dili meme ucumun tepesinde gezinirken kelimelerim karmakarışık çıkıyor ve bir iniltiye dönüşüyor. Sarhoş cesaretim onu sadece kızdırıyor gibi görünüyor. Wolfe meme ucumu ısıyor ve küçük zevk zapları merkezime hücum ederken haykırıyorum.

Utanmadan kalçalarımı ona doğru yaklaştırdığımda istediğimin bu *olduğunu anlıyorum*. Evan'la hep bunu dilemişim ama artık Evan'ın bunu yapamayacağını biliyorum. Hiçbir erkeğin bunu yapabileceğini düşünmemiştim.

"Hayır, küçük sinekkuşu, yapmadın, çünkü benimle daha bugün tanıştın." Başını kulak mememin altındaki deriye doğru kaydırıyor, ellerim onun kavrayışının altında hissizleşmeye başlıyor. Wolfe beni içine çekmek için zaman harcıyor, burnunu boğazımın sütunu boyunca gezdiriyor. "O akıllı ağzını benimle test etmek akıllıca değil. Zaten sana karşı sabrımın her zerresini sınıyorum," diye hırlıyor ve kulak mememi sertçe ısıyor.

Acı içinde inliyorum ama dışarıdan zevk gibi geliyor.

"Acı seni korkutmuyor..." Bu bir soru değil, bir değerlendirme, ama sesindeki şaşkınlık tonunu kaçırmıyorum. Hayır, acı beni korkutuyor, diye itiraz etmek istiyorum ama yapmıyorum. Bedenim zihnimi gerektiği gibi dinlemiyor ve şu anda bedenim kazanıyor, eller aşağı.

Wolfe'un eli külotumun ince pamuğunun üzerinden kayıyor ve bir bilek hareketiyle amıma bir tokat atıyor. Beden dışı bir deneyim yaşıyor olmalıyım çünkü yine *yüksek sesle* inliyorum.

"Bundan zevk alıyorsun," diye homurdanıyor, kaşları hayal kırıklığıyla düğümlenmiş,

"Bu seni neden kızdırıyor?" Nefes nefese soruyorum, sessizce daha fazlası için yalvarıyorum.

"Çünkü sana kötü şeyler yapmak istiyorum. Çok kötü şeyler. Ve beni durdurmaya çalışmayacağını bilmek? Bu senin için tehlikeli."

Ayaklarımı daha da açmak için botunu kullanan Wolfe, güçlü bedeniyle beni yerimde tutuyor. Sertleşmiş aleti kalçama baskı yapıyor, tavrının tasvir ettiği kadar büyük hissettiriyor ve beni hiç doldurmadığım şekillerde doldurduğunu hayal ederken beni ateşliyor.

Ellerimi kullanabilseydim, sırf böyle bir adamın nasıl hissettirdiğini görmek için gömleğinin altına sokardım. Sadece bir kez.

Wolfe çürük külotumu kâğıt mendilden yapılmış gibi tek bir hamlede yırtıyor ve ben yeni tanıştığım bu adamın karşısında çırılçıplak dururken, o tamamen giyinik, kendi halinde, kontrolü elinde tutuyor.

Güç onda.

İster korku deyin, ister alkol, ne derseniz deyin, o kadar ıslağım ki kalçalarımın aşağı damlıyor.

"*Lütfen*," diye sızlanıyorum, sonra tekrar inliyorum, kalçalarımı ona doğru eğiyorum, ne istediğimi gerçekten bilmiyorum. Sözcük dudaklarımdan çıkar çıkmaz, bana doğru bastırıldığı göğsünden hafif bir hırıltı yükseliyor.

"Çıkardığın seslere bakılırsa, seni canlı canlı yememi istiyorsun." Wolfe dudaklarını boynuma, köprücük kemiğime, omuzlarıma, göğüslerime indiriyor, beni ısırmakla ağzı açık öpücüklerle tahrip etmek arasında gidip geliyor. Avuç içleri karnımdan aşağıya, kalçalarımın tepesine doğru kayarken, ellerinin arasında macun gibi sabırsızlıkla bekliyorum.

Sonunda orta parmağının ucu klitorisimi buluyor ve ondan kaçmak için verdiğim küçük mücadele sona eriyor.

Bunun yerine gözlerimi kapatıyorum, kendimi daha da yaklaşıtıyorum, bedenimin kontrolü ele almasına izin veriyorum ve daha fazlası için ona yalvarıyorum.

CHAPTER 11

Gabriel

Ben kadınları öpmem. Bu hareketin bir değeri olduğunu hiç düşünmedim. Gençken, istediğimi elde etmek için gerekli bir adımdı, ki bu da boşalmaktı. Oraya ulaşmak için bir araç olarak kullanmak zorunda kalmayı bıraktığımda, asla yapmadım. Kadınlar sadece kıyafetlerini çıkarıp onları becermenizi istediklerinde nezakete asla gerek yoktur.

Ama şimdi Brinley'i öpmek için duyduğum ihtiyaçla savaşıyorum. Onun duygularını beslemek için ya da yumuşaklığını arzuladığım için değil. Hayır, bu içimden atamadığım cinsel bir ihtiyaç. Onu yutabilmek için her bir parçasını ağzıma götürmek, sonra da geriye hiçbir şey kalmayana kadar kalanlarla ziyafet çekmek istiyorum. Parmaklarım bacaklarının arasına kayıyor ve ağzının karşısında inliyorum, hâlâ öpücüğü reddediyorum.

"Mmm... Bu sırlıslıkla küçük kedi... hepsi korktuğun adam için mi?" Not ediyorum.

İki parmağım sıcak, sıkı amcığına batarken sessiz bir "evet" ile bana doğru miyavlıyor.

O kadar sıkı ki sanki hiç sikilmemiş gibi.

"Elimden aşağı damlıyorsun, korkumu ve acımı istiyorsun." Parmaklarım onu gererken, "Bilmiyorum," diye mırıldanıyor usulca.

"Evet, biliyorsun, ortalığı batırıyorsun, Brinley elimi **b ö y l e** ıslatıyor..." Dilimde sadece onun adı bile sikimi yalvartıyor. "*Daha fazla*" diyorum ona, bu kadını ve onun tutuşunu anlamaya çalışırken tekrar sızlanıyor. Ben.

Aletim fermuarıma çarpıyor. Uzun zamandır böyle bir şey istememiştim, Belki de hiç.

Parmaklarım klitorisini tıngırdatırken çıplak bedenini seyrederken gözleri büyüyor, sonra her sesinin tadını çıkarırken yavaş ve sabit bir tempoyla içine kayıyorum. Vücudu mükemmeldi. Yumuşak, ipeksi ve kıvrımlı, o kadar çok cazip yeri var ki aklım ilk nereye dokunacağıma bir türlü karar veremiyor.

Parmaklarımı içine sokarken çıkardığı küçük inilti ler dudaklarının reddettiği şeyi itiraf ediyor. Dilimi boğazının sütununda gezdiriyorum, sadece ağzımın teniyle buluşmasıyla bu şekilde tahrik olmanın verdiği yabancı hissin tadını çıkarıyorum.

Dudaklarımı göğüs ucunun sertleşmiş tepesine dolayarak dişlerimin hafifçe çekmesine izin veriyorum. Titriyor ve kalçalarını bana doğru çeviriyor.

Sırıttıyorum.

Beni istemiyor ama yine de çok açgözlü, çok istekli.

"Bunu yapamam... Yapamam," diye inliyor, parmaklarımı daha hızlı çalıştırmaya başladığımda tamamen kontrolden çıktı, başparmağım şişmiş klitorisine sürtünme sunmaya başlarken uyarılmasının içine ve dışına kolaylıkla kayıyor.

"Evet yapabilirsin. Zaten yapıyorsun," diye onu cesaretlendiriyorum. "Ne istersen *al*."

G noktasını okşuyorum ve gözlerinin geri dönme şekli bana bunu daha önce hiç hissetmediğini söylüyor. Parmaklarım içine girip çıkarken ıslak amından gelen sesler onu sarhoş ederken, boğazının arkasından bana nefes nefese küçük inilti ler veriyor.

Dilimi güzel pembe meme ucunun üzerinde gezdirmeye devam ediyorum. Doyamıyorum. Tadı da kokusu kadar tatlı.

"Seni tanımıyorum bile... lütfen, ihtiyacım var..." Brinley'nin protestosu, parmaklarımı bir kez daha içinde tamamen parçalanması gereken yere doğru kıvırdığımda çırpınan kalçalarıyla çelişiyor. Göz bebekleri büyürken ve yanaklarındaki kızarıklık artarken gözlerim onunkilerde kalıyor. Çıkardığı sesler, bana bakışı bana bu deneyimin onun için yepyeni olduğunu söylüyor. Bu da onu daha fazla yutmak istememe neden oluyor.

"Lütfen ne, küçük sinek kuşu?" Dudaklarından sinirli küçük inilti çıkarırken onunla oynuyorum. "Benden ne istediğini söyle. Boşalmak için parmaklarımı mı kullanmak istiyorsun?"

"Evet." Sikime bir elektrik daha veriyor. "O zaman sor, o akıllı ağzını kullan."

"Seni kullanmak istiyorum. Lütfen seni kullanabilir miyim?" diye utangaçça fısıldıyor. Kulağa yalvarmak gibi geliyor.

Kahretsin, bu kadının tatlı itaatkârlığı benim için yaratılmıştı.

Parmaklarımla onu becermeye devam ederken, "Beni kullanmana izin verirsem, bunu doğru yapsan iyi edersin... ortalığı karıştır," diye emrediyorum.

Başının üstünde tuttuğum bileklerini bırakıyorum ve o bir saniye bile tereddüt etmiyor. Elleri gömleğimin altından sırtıma doğru kayıyor. Yumuşak, sıcak parmaklarını tenimde hissetmek vücuduma ateş saçıyor. Durmuyorum, onu kitaplığın derinliklerine doğru bastırırken ona herhangi bir erteleme vermiyorum. Sıkı amcığının parmaklarımla etrafında kenetlendiğini ve tırnaklarının etime battığını hissettiğim an, parmaklarımı ondan çekip klitorisine sert bir tokat atıyorum ve ardından acıyı dindiriyorum.

Üç parmağımı tekrar içine sokarken Brinley'i o sınıra doğru zorluyorum, parçalanmaya başladığında bacakları titremeye başlıyor ve seslerinden neredeyse bir okul çocuğu gibi boşalıyorum.

Orgazmın etkisiyle kendini bırakıyor ve çığlık atıyor.

"Wolfe, *aman Tanrım!*" Brinley inliyor ve titriyor, kendini bırakıyor. Bacakları titrerken ve elimden aşağı damlarken onu tutuyorum.

Nefes alış veriş yavaşlıyor ve inlemeleri yumuşuyor. Parmaklarımı ondan çekiyorum ve dölünü klitorisinin üzerine kaydırıyorum. Titriyor, o kadar hassas, kollarımda o kadar kemiksiz ki. Parmaklarımı dudaklarıma götürüp teker teker emerek temizliyorum ve sonra daha fazlası için geri dönüyorum. O kadar tatlı ki, her damlasını istiyorum. Elimi tekrar yukarı kaldırıyorum ve onun pisliğini dudaklarına, çenesine yayıyorum, o küçük gamzeye bastırıyorum, hiç düşünmeden onu yalıyorum, tadına bakıyorum.

Tanrım, sanki ona doyamıyorum. Pelüş, yastık gibi dudaklarını dölüyle boyuyorum.

"Tadına bak," diye emrediyorum, sadece kendini keşfetmesini izlemek istiyorum. Brinley dudaklarını yalıyor ve gözleri dalgalanarak kapanıyor. Dili tekrar dudağının üzerinde tozlanırken sıkı sıkıya tuttuğum kontrol parçası dalgalanmaya başlıyor ve onu öpme ihtiyacı beni eziyor.

"Pres, çok özür dilerim ama bunu görmem gerek. *Şimdi*." Yumruğu kapıma vururken Jake'in sesini duyuyorum.

Jake çaresiz olmasaydı asla özel alanıma gelmezdi ama yine de kafasına bir kurşun sıkabilirim.

Brinley birkaç saniyeliğine ellerimin altında pantolonunu indiriyor. Üzerimize sinen baş döndürücü havadan ayılarak ona bakıyorum.

"Seni boşaltırken, *ben* senin tanrınım. Haykırdığın tek isim benimki olacak. Bir dahaki sefere bunu unutma," diyorum ona.

"Bir dahaki sefere..." diye başlıyor ve dudaklarına dokunarak onu susturuyorum. "Burada kal."

Gözlerini dikmiş bana bakıyor ve sanki ruhumun derinliklerini görmeye çalışıyormuş gibi beni tekrar kendine çektiğini hissediyorum. Orası gitmek isteyeceği bir yer değil.

Hiçbir şey söylemeden yatağımdan kalkıyorum ve onu odamın ortasında çırılçıplak bırakıyorum, amının tatlı kokusu hala parmaklarımı, tat alma tomurcuklarımı kaplıyor. Arkama bakmadan kapımı açıyorum ve içeriden kilitleyip arkamdan kapatıyorum.

Jake'e "Ölüm kalım meselesi olsa iyi olur," diyorum ve bundan daha ciddi bir şey söylememiştim.

CHAPTER 12

Gabriel

Gürültüyü bastırmak için battaniyeyi başımın üzerine çekiyorum. İşler yine bozuluyor; annem yine ağlıyor. Kendi kendime mırıldanmaya başlıyorum, annemin bana öğrettiği şarkıyı. "Hotel California"yı tekrar tekrar.

"Onu böyle duyduğunda bunu kendine söyle. Gözlerini kapat ve yakında her şey bitecek, küçük savaşçı" derdi bana.

Arka planda hala parti sesleri geliyor, insanlar bağılıyor, neden onu durdurmuyorlar? Neden onu korumuyorlar? Adamın yüzüne vurduğu yumruğun mide bulandırıcı gümbürtüsünü duyuyorum.

"Sana bakmasına izin mi verdin? Benim olana?"

"Hayır, vermedim, Shamus." Bir gümbürtü daha.

"Bana yalan söyleme, sürtük." Babamın öfkeli sesini duyuyorum. Annemin canının yanacağını söyleyen sesi. Gözlerimi sıkıca kapatıp kendi kendime daha yüksek sesle şarkı söylüyorum ama bu onları bastırmıyor.

Annem tahta zemine düşüyor ve bana baktığını görüyorum, gülümsüyor, tek gözü şişmeye başlamış bile.

"Bir şey yok. Gözlerini kapat. Şarkı söyle bebeğim," diye mırıldanıyor.

Tam o sırada adamın onun üzerine tırmandığını görüyorum ve kendimi durduramadan yatağın altından sürünerek çıkıyorum ve kendimi onun üzerine, ikisinin arasına yerleştirmek için acele ediyorum. Hiç bu kadar korkmamıştım.

Ona bakıyorum, belki ona tekrar vurmadan önce bana birkaç kez vurur.

Babamın yumruğu inmek üzere havaya kalkıyor ama bana bakıyor, sanki içime bakıyor. Kapı açılıyor ve amcam içeri giriyor.

"Bu kadar yeter, Switch." Amcamın kalın sesi sessiz odada yankılanıyor. Babamın lakabını kullanıyor.

Babam yumruğunu indiriyor. Ağlamamaya çalışıyorum, amcam burada olduğu için mutluyum. Babam asla amcamın sözünden çıkmaz. Bana sırtıyor ve bu keşke güçlü olsaydım dedirtiyor. Onu incitecek kadar güçlü olmayı. Ağlamamak için çok çabalıyorum. Ağlarsam bana vuracak. Keşke onun kanını akıttığı gibi ben de onun kanını akıtabilseydim.

Amcam sanki düşüncelerimi okuyormuş gibi, "Şansını bulacaksın küçük kurt," diyor.

Onun patron olduğunu biliyorum. Ona Başkan diyorlar. Babam Başkan Yardımcısı. Babam annemin üzerinden kalkıp kanlı yumruğunu sallarken amcama dönüp bakıyorum.

"Stace," diye sesleniyor amcam yengeme. "Gel ve temizliğe yardım et Theresa. kalktı."

Babam, "Tank'ın kıkına bakmasına izin veriyordu," diyor ama amcam bir saniye bile kaybetmeden babamın suratına yumruk atıyor ve dudaklarından kan fışkırıyor.

"Onu hırpalayabilirsin ama bayıltamazsın. Kendini kontrol et biraz." Amcam dünyada babamdan daha korkunç olan tek adam ama bana asla zarar vermeyeceğini biliyorum. Kan babamın çenesinden aşağı damlıyor. Bu beni mutlu ediyor.

Babamın gözleri benimkilere baktığı anda ben de gülümsüyorum. Hızla bana doğru geliyor ve pijama gömleğini avucunun içine alıyor.

Sızlanıyorum.

"Bir gün, yüzündeki o sırtışı silebileceğim kadar büyüyeceksin, seni küçük pislik."

Gülümsemem onun sözleriyle kayboluyor. Bu kadar viski içtiğinde beni hep tehdit eder.

Tek düşünebildiğim o gün geldiğinde hazır olacağım.

"Savaşçı," diyor annem elini yanımda benimkinin üzerine koyarken. "Gabe. Benim küçük savaşçım."

Soğuk terler içinde doğruluyorum ve avuçlarımın içiyle gözlerimi ovuşturuyorum. Sabah 5:45. Yirmi dört yıl oldu ve ben hâlâ babama acı çekirtmeye yemin ettiğim geceyi rüyamda görüyorum. Bu rüyalar, onun gözlerinden hayatın akıp gidişini izlediğim günle karışarak tekrarlanıyor - hepsi onun yüzünden.

Gök gürültüsünün sesi pencereden dışarı yuvarlanıyor. Dışarısı zifiri karanlık ve ben hâlâ adamlarımla birlikte kilisedeyim; güneş henüz doğmamış gibi görünüyor. Odaklanıyorum ve masamın karşısındaki koltukta uyuyan Mason ve Robby'yi görüyorum. Kai masada uyanık bir şekilde oturmuş DOS güvenli evindeki güvenlik görüntülerini izliyor ve kağıt bardaktan kahve içiyor.

Nöbetleşe çalışıyorduk, izlemek ve uyumak arasında gidip geliyorduk. Dün bizi Lakeshore'da bulduktan sonra Gator'ı güvenli evden çekecekleri haberi dün gece yayıldı ve biz burada nöbet tutarken, kameraları izleyen, eğer yaparlarsa harekete geçmeye hazır üyelerimiz var. Diğer taraftan, Kai bugün tam öğle vakti gittiğimizde, onu en az korunduğu anda yakalamak için yayınlarında çalışacak bir döngüyü tamamladı. Her ne kadar tehlikede olduğunu düşünseler de, detaylarının haftalık olarak aletini ıslatma ihtiyacına bahse giriyoruz.

"Günaydın patron," diyor Kai bana. "İyi uyudun mu?" diye soruyor, uyumadığımı bildiği halde.

"Senin kadar iyi," diyorum, neredeyse hiç uyumadığım için sesim kalınlaşmıştı.

"Çantayla biraz zaman geçireceğim," diyorum ona. Buna ihtiyacım var. Kulüp binamızda ağır çantalar ve ağırlıkların olduğu bir spor salonu var, her zamanki yerim gibi değil ama omuzlarımda milyonlarca şey varken ve tamamen uyandığım anda Brinley'nin saatler önceki anısıyla savaşılmaya başladığımda işe yarıyor. Hiçbir çıkış noktası olmadan anında yeniden sertleşiyorum. Sikişmek acı verici ve ben buna alışık değilim.

On gün önce o kafede gördüğümünden beri hayalini kurduğum o daracık amcığı sikmekten başka bir şey istemiyorum ama bunun beklemesi gerekecek. Bugün bir saniye bile dikkatimi dağıtamam.

Onu omzundan alkışlıyorum. "Burada biraz iyi misin?" Bu retorik bir soruydu. Öyle olduğunu biliyorum.

"Evet, birazdan Robby'yi uyandıracağım ve biraz uyuyacağım."

Başımı sallıyorum, sonra ayağa kalkıp geriniyorum ve Brinley'nin beni dinleyip odamda kalıp kalmadığını merak ediyorum. Ona verebileceğim karanlık tarafı isteyen bir yanı var. Elime boşaldığında bunu gözlerinde görmüştüm. Artık onu tamamen ortaya çıkarıp kendim için özümseyene kadar durmayacağımı biliyorum. Onun yırtık külotu cebimde bir delik açıyor.

Bir kez karar verdim mi, asla tereddüt etmem ya da kendime nedenini sormam. Bildiğim tek şey, Brinley Rose Beaumont'u anlayamadığım bir şekilde istediğim ve onun içindeki karanlığı ortaya çıkarmayı henüz bitirmediğim.

CHAPTER 13

Brinley

Ah... Gözlerimi telefonumun yerde vızıldama sesiyle açıyorum.

Sanırım bayılmışım. Bakmanın acı verdiğini fark edince hızla kapatıyorum... herhangi bir yerde ve bir yabancıнын yatağındayım. Aman Tanrım, her şey zihnimde bir film gibi oynamaya başlıyor - kendimi bir parçası haline getirdiğim bir korku filmi. Onu durdurmadım, onu durdurmadım, onu *istedim*. Bir erkeği hiç istemediğim kadar çok ve nedenini bilmiyorum. Sadece buradan gitmem gerektiğini biliyorum.

Üzgünüm, yatak odasında uyuyakalmışım. Kimin olduğunu bilmiyorum.

Bu gece Wolfe'un oyuncağı ya da onlardan biri olduğum için utanarak yalan söylüyorum.

PB

Yalancı. Wolfe kalktı ve spor salonunda, onun odasında kaldığını söyledi. Çenemi yerden kaldırırken beni affedin Bayan "**B ö y l e** bir adamla nasıl birlikte olabilirsin?"

Kahretsin.

Seks yapmadık. Çok sarhoştum.

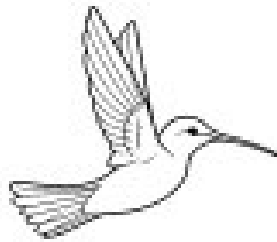
Panik içinde hızla döndüm ve kapının hâlâ kilitli olduğunu fark ettim. Gittiğinden beri buraya girdiğini sanmıyorum. Zavallı başım zonkluyordu ama bunu düşünecek zamanım yoktu. Çabalıyorum. İhtiyacım olan son şey Wolfe'un geri gelmesi ve buradan çıkmak için onun yanından utanç yürüyüşü yapmak zorunda kalmak. O anda Layla'yı Sean'la olan ilişkisi konusunda sorguladığımı ve buna rağmen Wolfe'un odasına, tuzağına sorgusuz sualsiz girdiğimi fark ediyorum.

Elbisemi hâlâ çıplak olan vücudumun üzerine çekiyorum. Saat daha sabahın 7:30'u. O gittikten sonra yatağında bayılmak dışında hiçbir şey hatırlamıyorum. Çılgınca külotumu arıyorum ama tam anlamıyla hiçbir yerde bulamıyorum ve sonra vücudumdan yırtılmış olduklarını hatırlıyorum. Baş ağrım için bir çeşit yardımcı bulma umuduyla küçük mutfağındaki dolapları karıştırmaya başlıyorum, tek bulduğum takviyeler, vitaminler, elektrolitler. Kim bu adam?

Her şey düzenli ve tertipli. Kendimi sürekli burada mı yaşıyor diye merak ederken buluyorum. Özel banyosuna geçiyorum, orası da çorak ve temiz. Ecza dolabından normal Tylenol bulmayı başarıyorum ve minnetle iki tane yutuyorum, yanında da kompakt buzdolabından bir şişe su.

Bir elimle topuklu ayakkabılarımı giyip diğer elimle çantamı alıyorum, yorganı ters çevirip mahvolmuş külotumu bulup bulamayacağıma bakıyorum. Bulamadım.

Uygulamamı açıp bir Uber çağırıyorum. Ne kadar çabuk gelirse o kadar iyi. Uyumam lazım ve babamın kamyonunu *Alchemy Gümrük*'e götürmek istiyordum. İyi tarafından bakarsak, bunu yapmak için bütün günüm olacak çünkü bu düğüne gitme şansım yok. Layla'nın anlayış göstermesi gerekecek.

"Yalan söylemek zorunda değilsin. Bence biraz hayat tecrübesi edinmen senin için iyi olur ve o da Robby'yle birlikte şehre gitti, artık onu aramayı bırakabilirsin," diyor Layla, ben kulüp binasının ana salonuna girerken bundan büyük keyif alıyor.

Dün geceki partinin tamamı temizlenmiş ve her şey yeniden düzene girmiş. Pastırma ve yumurta gibi kokuyor. Midem gurulduyor ama buradan gitmem gerektiğini biliyorum. Masanın etrafında yavaş bir kahvaltının tadını çıkaran kızlara bakıyorum.

"Seks yapmadık, yalan söylemiyordum," diye fısıldıyorum ona, ekibindeki diğer üç kız kıs kıs gülerken. Bakışlarımı onlarınkinden ayırmak için Uber'imi kontrol ediyorum.

Amber sandalyesinde arkasına yaslanarak, "Ama sana kesinlikle hayatını değiştirecek bir orgazm yaşattı," diyor.

Ben de ona bakıyorum. "Siz her şeyi paylaşıyor musunuz? Ve dürüst olacağım. Seks yok, sıfır, sıfır." Elimle sıfır işareti yapıyorum ve Layla'nın kahvesine bakıyorum. Çok güzel kokuyor.

"Seks demedim. O adamın yatağında yatmış olamazsın, çünkü *kimse* onun yatağında yatmaz. Aslında onun *odasına* kimsenin girdiğini bile sanmıyorum," diyor Amber onay için diğer kızlara bakarken.

"İşte memelerini böyle koparırsın." Maria kıs kıs güler

"Kesinlikle... bu yüzden bize onun seni boşaltmadığını söyleme. Bazen ona bakmak bile beni azdırıyor," diyor Chantel sırtarak.

Neden bilmiyorum ama Wolfe hakkında böyle konuşması hoşuma gitmiyor. Bir orgazmdan sonra onun üzerinde hiçbir hak iddia edemem. Tamam, *gerçekten* yoğun bir orgazm.

Şimdiye kadar yaşadıklarımın en iyisi.

Onunla ilgili gurur duyduğum her değeri ve ahlak anlayışını yatak odasının kapısında bırakmama neden olan şeyin ne olduğunu bir kez daha anlamaya çalışırken yüzüm buruşuyor.

Maria yüzümdeki ifadeyi anlıyor ve gülmeye başlıyor. "Sana söylemiştim."

"Aman Tanrım." Başımı ellerimin arasına aldım. "Bir daha asla. Onu görmek

Bu gece aşağılayıcı olacak," diyorum Layla'nın pastırmasından bir parça çalarken ve gergin bir şekilde kemirmeye başlarken.

Layla uzanıp ön kolumu tutuyor. "Hey. Kendine gel," diyerek koluma ters bir vuruş yaptı.

Sinirli bir kız öğrenci gibi başımı sallıyorum.

"Sen Wolfe'la birlikte olmak için kandırılmış zayıf bir kadın değilsin. Eğer ondan etkilendiysen, sorun değil. Eğer doğru tahmin ediyorsam, ki bu arada doğru tahmin ettiğimi biliyorum, dün gece de ona bakıp durdun. Çok ateşliydi, her ne olduysa-"

"Onun gerçekten iyi orgazmı kesinlikle olmadı." Amber kıkırdıyor.

Ona bakıyorum ve yenilgiyle yarı gülümsüyorum. Bu kızlar çok özgürler ve buna alışkın olmasam da, kendimi sürekli kötü hissetmek zorunda olmamak ya da birilerinin benden daha fazlasını beklediğini düşündüğüm için 'daha iyi' olmaya çalışmamak güzel. Kendim olmak güzel, hatalarım ve her şeyimle.

"Gerçekten çok iyiydi," diyorum ve dört kız da histerik bir şekilde gülüyor.

"Bunu hak ettiniz. Tuhaf olacağı konusunda endişelenmene hiç gerek yok. O ilişki kuracak tipte biri değil, size söylemiştim. Senden bunu istemeyecektir," diyor Layla.

"Adını bile hatırlarsa şanslısın, yeni kız." Chantel kıs kıs gülüyor. Bunu zaten biliyor olmama rağmen biraz canımı yakıyor. Ama bedenimi ona bu kadar kolay teslim etmişken ne bekleyebilirdim ki?

"Düğünümde geliyorsun. Yüzündeki ifadeyi görüyorum. Bundan kaçabileceğini sanma. Seni orada istiyorum, şu anda evde olman bir hata değil, Brin. Dans edelim, eğlenelim ve belki odana yalnız dönersin, belki de dönmezsin. Ama burası" -Layla eliyle tüm kızlara dairesel hareketler yapıyor- "yargılamadan arınmış bir bölge. Yani Wolfe'la biraz takıldın mı? Bunu kabullen. Eve git, duş al, Tanrı aşkına, temizlen, votka gibi kokuyorsun. Gün batımında koridorda yürüyeceğim," diyor tostundan bir ısırık alırken mutlu bir şekilde.

Gülüyorum, garip bir şekilde daha iyi hissediyorum.

Layla'ya bakınca haklı olduğunu anlıyorum. Hayatımda ilk kez, bu sabah bir açıklama borçlu olduğum tek kişi kendimim.

"Sahiplen," diye tekrarlıyorum. "Öylece, önemli bir şey değil mi?"

"Aynen öyle. Sen halledersin," diye onaylıyor Layla. "Seni boşalttığı için şanslıymış gibi davran." Göz kırıyor ve o gülerken ağzım açık kalıyor. "İstedğin şeyi kucakla, Brin. Kendini azarlamayı bırak."

"Tamam, evet, böyle bir hatadan ders aldığım sürece sorun yok." Tıpkı annem gibi konuşarak zihinsel olarak utaniyorum.

"Ya da bundan ders alma ve sadece eğlendiğin için mutlu ol." Layla sırtıarak yumurtaları ağzına tikiştiriyor.

Telefonum çalışıyor ve Uber'imin geldiğini görüyorum. Onlara gülümsüyorum ve Layla'ya sarılıyorum, bir parça yol pastırması kapmadan önce diğer kızlara veda ediyorum.

Ben kapıya doğru ilerlerken omzunun üzerinden "Hey, Brin, seksi görüldüğünden emin ol," diye sesleniyor. "Ona kalbini yedir. Kuku sende. Güç sende," diye bağılıyor Layla, etrafta dolaşan insan sayısı düşünüldüğünde fazla yüksek sesle.

Sağanak yağmura rağmen kulüp binasının kapısından çıkıp Uber'in arkasına geçerken yanaklarım pembenin parlak bir tonuna bürünüyor. Şoförümü selamlarken koltuğa çöküyorum ve üç noktadan dönerek garaj yolundan çıkarken rahat bir nefes alıyorum. Kapıyı geçmeden önce gördüğüm son şey Wolfe'un, içinde büyük boy kahveler olan bir tepsi tutan Robby ile birlikte tunç rengi siyah bir Dodge Ram'den inmesi oluyor.

Wolfe bana doğru bakıyor.

Olay yerinden kaçtığım çok açık ve utançtan yavaş yavaş ölmek istiyorum. Koltuğumda geriye yaslanıyorum.

O kesinlikle kötü bir karar, belki de hayatımın bu döneminde verebileceğim en kötü karar. Ama bana bakışındaki bir şey bunu yapmamı istiyor.

Tekrar ve tekrar.

CHAPTER 14

Gabriel

Maskemi çıkarıyorum ve Kai'nin az önce test ettiği boya karışımını inceliyorum. Harley benzin deposu için, tabanına elle altıgen desenli bir sprey sıkıyorum. Koruması Cumartesi günkü fahi e ziyareti için ayrıldığında Gator'ı almaya gitmeden önce bu i i bitirmek için garaja gizlice girdik. Bugünkü gibi bir şey planlarken pek alışıldık bir şey değil ama bazen kulübümün tüm günlük i leriyle u ra ırken yasal i lerimi yürütmek arasındaki i çizgide zorlanıyorum.

Umdu umdan daha geç kaldım çünkü  apel gecikti ve Mason'la konuşmak zorunda kaldım, ona Gator'u minibüse bindirdi imiz anda  ld remeyece ini hatırlattım. Mason'ın k  k kız kardeşini arama emrini ona kimin verdiğini ve geçen ay Atlanta'daki iki klini imizi kimin ya maladı ını bilmemiz gerekiyor.

Bildi imizden eminiz ama kul b m  riske atacak gereksiz bir savaş ba latmamak için bu teyide ihtiyacımız var.

M  terimin tam olarak ne istediğini bildiğim için Kai'ye "Daha fazla parlaklık gerekiyor" diyorum. Çok titiz biri ve  ansım yaver giderse bu i  bugün bitecek ve endi elenmem gereken bir şey daha azalacak. "Parlak bir ruj gibi istiyor, ni anlısının kullandığı tonun aynısı." Parlaklı ı e le tirebilmesi için ona rengin resmini tekrar uzatıyorum.

Rengi Brinley'nin dolgun dudaklarında hayal ediyorum ve düşünceyle sikim kabarıyor. Genelde kadınları kapı dışarı ederken, dün gece odamda kalmasına izin verdiğim kadının bu sabah Uber'inin arka koltuğunda benden kaçıp saklanmasıdaki ironi gözümünden kaçmıyor.

Ona öğreteceğim bir şey mi var? Ben gidebileceğini söyleyene kadar gitmiyor.

Kai ruj renginin yazılı olduğu kartı alıyor ve tulumunun cebine koyuyor.

"Bu arada, bu çok iğrenç, dostum." Kai yaptığım işe başıyla işaret ediyor.

Elle çizilmiş, karmaşık tasarımları havayla fırçalamak benim uzmanlık alanım. İşimiz bittiğinde bunun üzerinde arı kovani deseni ve Harley logosu olacak.

Tam çalışmaya geri dönmek üzereydim ki garajın dışında yüksek bir geri tepme sesi yankılandı. İkimiz de irkildik ve üzerinde çalıştığımız şeyi bıraktık. Hava fırçamın bağlı olduğu kompresörü kapatıyorum ve yarı açık olan üst kapıya doğru ilerliyorum. Harmony şehir merkezinin ortasında olduğumuz için çok tehditkâr bir şey olmayacağını bildiğimden kapıyı sonuna kadar açıyorum.

Bahçemde ne bulmayı beklediğimi söyleyemem ama başka hiçbir şey beni karşılayan şeyle kıyaslanamaz bile.

Benim küçük sinek kuşum. Vücuduna oturabildiği en dar jean şortu ve bol siyah atletikle. Odaklanmış ve paslanmış boktan bir Ford'un kaputunu kaldırmaya çalışıyor.

Üzerinde büyük kırmızı bir kurdele ve sadece bana gönderilmiş bir hediye etiketi de olabilirdi.

Hızla yaklaşmasını engellemek için elimi Kai'nin göğsüne doğru uzattım. Hiç sanmıyorum.

Arkasını dönüp içeri girmeden önce sırtıyor ve kıkırdıyor. Brinley mucizevi bir şekilde kaputu kaldırıyor ve yerine sabitliyor. Dumanı dışarı sallamasını ve atletinin kıvrımlı belinin etrafında uçuşmasını izliyorum, şortunu vücudundan ayırıp şimdiye kadar tattığım en tatlı amcığı yemem için beni baştan çıkarıyor. Ve bunu tam b u r a d a , otoparkımın ortasında yapabilirdim.

O burada olduğumu fark etmeden bir dakika durup onu izliyorum ve bunun kimin kamyonu olduğunu merak ediyorum. Orijinal olduğu için o kadar da kötü durumda değil ama kesinlikle biraz çalışmaya ihtiyacı var. Maskemi indirip

A l n ı m d a k i teri tişörtümün koluyla silerken, boynumdan sarkmasına izin verdim.

Arkasını yeterince gördüm, şimdi önünü görmek istiyorum, bu yüzden boğazımı temizliyorum.

Anında arkasını dönüyor ve benim olduğumu fark ettiğinde ağzı açık kalıyor.

Saçları yüksek bir at kuyruğunda ve kalp şeklindeki güzel yüzü sahnenin ortasında.

Lanet olası şimşek çaktı.

Brinley dudaklarını kapatmak için çaba sarf ediyor. *Utanç* verici. Tam bir duman gösterisi.

"Ne... cidden mi?" diye soruyor nefesi kesilmiş bir halde telefonunu arka cebine koyarken.

Onun kibar kızgınlığı beni daha da kızdırıyor. Bu kadar telaşlı olmasına bayılıyorum.

Daha fazlasını istiyorum.

"Ben sadece..." Pembenin boğazından yukarı doğru süzölmeye başlamasını izliyorum ve neredeyse nabzının artmaya başladığını hissediyorum. "Bu şeyi zar zor buraya getirdim. *Her yerde* nasılsın?" diye soruyor,

"Her yer derken yaşadığım kasabayı ve sahibi olduğum işletmeyi kastediyorsan, bence bu çok açık," diye kestirip atıyorum.

"Doğru, komşum senin en iyisi olduğunu söyledi," diyor ellerini önünde kavuştururken. Bunun Brinley'nin haddini aştığını hissettiğinde ya da gergin olduğunda kendini merkeze alma yöntemi olduğunu anlamaya başlıyorum, muhtemelen bunu yapmak için eğitilmiş.

Onu asla özür dilememesi konusunda yeniden eğitmek için sabırsızlanıyorum.

"Öyleyiz," diyorum ona. "Özel kaporta işleri ve boya -ki buna ihtiyacın olduğu çok açık. Yan taraftaki Big Mike's da içerideki her şeyi yapıyor, senin de ihtiyacın var gibi görünüyor," diyorum, dumanı tüten kamyonuna bakarak.

"Sanmıyorum... Taylor'a götürebilirim. Babam oraya gitti, ben de buraya geldim çünkü Bay Kennedy güvenilir görünüyor-"

"Taylor's artık vücut bakımı yapmıyor," diye sözünü kesiyorum. "Neden en iyisini istemeyesin ki?"

"Sadece, şey... lanet olsun." Brinley güzellik yarışmasındaki bir soruya cevap verir gibi konuşmadan önce omuzlarını dikleştiriyor. "Fark etmediysen söyleyeyim, bu benim için kolay değil. Yaptığımız gibi şeyler yapmam

Dün gece. Ve çok param yok." Gözleri benimkilerle buluşuyor ve ben utanmadan bakıyorum. "Artı..." diye başladı.

Kelimeler arasında bocalamasına izin veriyorum.

"Brinley başını kaldırıp bana bakıyor ve bakışlarımla vücudundaki aç gezintimi bölüyor.

Bir kaşımı kaldırıp eldivenlerimi çıkarıyorum, ona doğru ilerliyorum, kamyonuna daha yakından bakmak için aramızdaki on metreyi yiyorum ve lanet olsun, sadece onu koklamak istiyorum.

Ben yaklaşırken Brinley kaputa yaslanıyor, ne yapacağını bilemiyor, pembeliği geri gelmeye başlıyor. Yasemin kokusunu içime çekiyorum ve uzanıyorum, ilk iki parmağımla kemer halkalarını kavrayıp onu kendime çekiyorum. Ağzı açılıyor ve dilimi içine sokma ihtiyacıyla neredeyse vahşileşiyorum.

Bu ne lan? Kendine gel. Aman Tanrım.

Birkaç saniye onun mücadelesinin tadını çıkararak bekledikten sonra elimi bırakıyorum.

Sanki ona zarar verebileceğimi düşünüyormuş gibi nefesi kesiliyor. Bana böyle bakmaya devam ederse, edebilirim, ama bundan hoşlandığından emin olurum.

Brinley'nin ön cebine uzandım ve anahtarlarını çıkardım. Onu bırakıyorum ve o da hızla kamyonetiyle yanındaki arabanın arasına girip yolumdan çekilmeye çalışıyor. Önümdeki felakete hızlıca bir göz attım.

"Bana getirdiğin şey yarısı yenmiş bir elektrik sistemi. Muhtemelen fareler, buraya nasıl geldiğini bile bilmiyorum."

"Kahretsin," diye mırıldanıyor, önce yere sonra tekrar gözlerimin içine bakıyor.

"Bu yaştaki bir kamyonda bu kabloların olması normal değil. Bunu biri mi restore etti?" İncelemeye devam ederken soruyorum.

"Babam," diye cevaplıyor Brinley, uzun at kuyruğunu sıkarak.

Yüzündeki endişenin büyümesini izliyorum, ona değiştirmek zorunda kalacağı her şeyi anlatırken dolar işaretlerinin arttığını görüyorum.

"Koca Mike sana ayrıntılı bir döküm verecek ama..." Bir an düşündüm. "Satmayı mı planlıyorsun? Bu yüzden mi tamir ettirmek istiyorsun?"

"Evet, bunu düşünüyordum. Layla'nın dün gece bahsettiği ön sundurma için."

"Bir şeyler ayarlayabiliriz," diyorum ona ve kaputu kapatıyorum. Çömelip kamyonun önünden başlıyorum, elimi gövdeyi taramak için gezdiriyorum,

"Ben, şey... ben sadece herhangi bir şeye dahil olmak istemiyorum... yönetim kurulundan daha az," diyor.

Bu kadının sosyal farkındalığın ne demek olduğuna dair hiçbir fikri yok. Benim bir suçlu olduğumu ima ediyor. Yani, öyleyim ama yine de.

Ayağa kalktım ve kamyonun arkasına doğru ilerlemeye başladım, onu kamyona yasladım. Sanki kamyonun içinde kaybolacakmış gibi geri çekiliyor ama her parçam onun her parçasını sıyırmadan ve boğazında o titrek nabız yanmadan önce değil. Sırf onu hissetmek istediğim için ona karşı duraklıyorum.

"Beni tanıımıyorsun ve bana güvenmiyorsun," diyorum ve ellerimi iki yanına koyarak onu kafesliyorum. "Ama şimdi bir şeyi açıklığa kavuşturalım. Bir varsayım olmaktan hoşlanmıyorum. Bu yaptığınız iş dürüst bir iş."

"Tamam," diyor. "Özür dilerim, emin olamadım."

"Motosiklet kulübü işletiyorum diye seni kazıklayacağımı mı düşünüyorsun?" Ona soruyorum.

Kamyonu itiyorum ve aramızda boşluk bırakarak onun kafesini açıyorum. Brinley derin, titrek bir nefes alıyor ama kıpırdamıyor.

Eldivenimi tekrar takıyorum ve elimi kapısının alt kısmında gezdiriyorum. Ben ilerledikçe paslar dökülüyor. "Motosiklet kulübü işlettiğim için seni soyma ihtimalim daha düşük. Sokak anlayışı 101. Bizde dürüstlük vardır," diyorum ona.

"Tabii ki." Brinley kabul ediyor ama sadece korkudan.

"Ne kadar kötü?" diye sorarak konuyu değiştiriyor ve kamyonun geri kalanını kontrol etmemi izliyor. Ayağa kalkıyorum ve eldivenlerimi tulumumun arka cebine sokuyorum.

"Zor. Gövdeyi eski haline getirmek için çok çalışmak gerekiyor. Bu daha önce hiç yapılmadı, değil mi?"

"Sanmıyorum," diyerek zaten bildiğim şeyi doğruluyor.

"Onu şu anda olması gereken robin's egg mavisi haline getireceğiz."

"Ne kadar olacak?" diye soruyor, eliyle güneşin gözlerini almasını engelleyerek.

"Dediğim gibi, bir şeyler ayarlayabiliriz." Ona yaklaşıyorum. "Satana kadar bana ya da Mike'a ödeme yapmayacaksın. Restorasyon maliyetinin iki katını alırsın. Bunu garanti edebilirim. Hatta satın almakla ilgilenebilecek bazı insanlar tanıyorum."

Brinley elini bırakıyor ve gözleri güneşi tutuyor. Mavinin o kadar açık bir tonuna dönüşüyorlar ki neredeyse nefesimi kesecekler. Önce kamyona, sonra bana bakıyor.

"Bunun hakkında düşünebilir miyim?"

"Hayır." Anahtarlarını cebime atıyorum. "Başka kimse sana benim baktığım gibi bakamaz. Ayrıca eve kadar sürmene izin vermem güvenlik açısından da tehlikeli olur."

Beni caydırmak için kibirli bir bakış atıyor ama bu sadece onun ilkel ve düzgün yüzeyinin altında gizlendiğini bildiğim en küçük ateş kıvılcımını bana göstermeye yarıyor.

"Eve arabayla gitmeyecektim. Sana bahsettiğim komşu mu? Teklif etti, beni alacak-" diyor tam o sırada küçük bej bir sedan park alanına giriyor.

Onu tanımadığım bir adamın değil, benim eve bırakacağını söylemeye hazırdım ki, adamın yetmiş beş yaşlarında olduğunu gördüm. Buruşuk bir gülümsemeye ona ve sonra bana el sallıyor ve Mike'ın müşterisi olduğunu anlıyorum.

"Evet, tamam, telefonunu ver," diyorum ona el sallayarak. Brinley emin değilmiş gibi bakıyor ve ben biraz sabrımı kaybetmeye başlıyorum.

Elimi uzatıyorum. "Mike'ın Main'in ortasında sana fiyatı söylemesini mi bekliyorsun?" Ona huysuzca soruyorum.

Gözlerini kaçırmadan cebine uzanıyor, kilidi açıyor ve bana uzatıyor, beklerken ellerini önünde kavuşturuyor. Bilgilerimi ekliyorum, kendime mesaj atıyorum ve ona geri uzatıyorum. Almak için hamle yapıyor ve ben geri çekiyorum.

Brinley alay ediyor ve uzanırken o küçük kıvılcım tekrar ortaya çıkıyor.

"On yaşında değiliz, geri ver." Mutlu komşusuna dönüp bakıyor. "Onu bekletmek istemiyorum."

Brinley Beaumont'un biraz sinirli ve öfkeli olmasından hoşlandığıma karar veriyorum.

"Aradığında mutlaka cevap ver," diyorum ona sertçe, kıpırdamadan.  nce telefona, sonra bana bakıyor. "Peki," diyor ve telefona uzanıyor. Almasına izin veriyorum ve telefonu cebine sokarak benden yaşlı adamın arabasının yolcu tarafına doğru koşuyor.

"Hoşça kalın, Bay Wolfe," diyor iş adamı gibi bir tonda ama  n koltuğa süzülürken sikimin seğirmesine neden oluyor.

Yakında görüşürüz, sinek kuşu. Çok yakında.

CHAPTER 15

Brinley

Bu adamdan kurtulamıyorum. Kasabadaki tek kaportacının sahibi mi? Kanun kaçaklarının herkes gibi dokuzdan beşe bir işte çalışmak yerine kanun dışı şeyler yapmaları gerekmez mi?

Aklımı kaçırıyor olmalıyım çünkü babamın gurur ve neşe kaynağını - paslı da olsa gurur ve neşe kaynağını - ciğerlerimdeki tüm havayı emen motorcu başkana bıraktım. Özellikle de sabahtan beri güçlü elleri ve bisiklet parçalarıyla çalışmaktan kirlenmiş ve erkeksi bir haldeyken. Kendimi bu gece onu *tekrar* göreceğim bir ortama sokuyorum.

Bay Kennedy yerel country kanalında John Prine şarkıları söyleyerek kasabadan geçerken Layla'ya mesaj atıyorum.

PB

■

Öyle olmalı.

■
Şimdiye kadar beni görmezden geleceğini söylediğini sanıyordum.

■
Ama değil, aslında her fırsatta beni sinirlendirmek istiyor gibi görünüyor.

PB

İlginç. Bunu daha önce hiç görmemiştim. Parlak yeni bir oyuncak gibisin.

Gözlerimi deviriyorum.

Şanslıyım.

PB

Bir çeşit bilim deneyi diyebiliriz.

Bu hiç komik değil, babamın kamyoneti onda. Kimseyi vurmak için kullanmasa iyi olur.

PB

Aman Tanrım, söz veriyorum kimseyi vurmayacak.

Şimdi lütfen o güzel kıçını eve götürüp eşyalarını toplar mısın? Dört saatten kısa bir süre içinde benim büyüleyici asil halimi görmek için gidiyor olmalısın.

Bir saat sonra Koca Mike'ın kendisinden kamyonetimi tamir etmek için fiyat teyit eden bir telefon aldığımda daha yeni toparlanmışım. Daha konuşmamı bitirmemiştim ki bir mesaj geldi.

W

Planlar değişti. Bavulunu hafif hazırla ve tek başına gitme, anladın mı?

Mike'la konuşmamı bitirirken mesaja bakmak için telefonumu yüzümden çekiyorum.

Telefonu kapattıktan sonra bir dakika boyunca öylece bakıyorum. Yazmaya başlıyorum ama sonra kendimi durduruyorum. Son iki günde onu çok fazla gördüm. Sağlıklı düşünebilmek için biraz mesafeye ihtiyacım var.

Telefonumu mutfak tezgahının üzerinde ters çeviriyorum.

Çocukça olduğunu biliyorum ama görmemiş gibi davranmak daha kolay ve ayrıca ona cevap vermek zorunda değilim. Toparlanmayı bitirirken kendime bu gece her yerde bir sürü kadın olacağını hatırlatıyorum. Dikkatini çekmek için fazlasıyla yeterli. Her şeyin temiz ve hazır olduğundan emin olurken

Wolfe'un bu sabah ona yaltaklanmadığım için benimle ilgilendiği fikriyle yetiniyorum. Ve belki de büyük, her şeye gücü yeten başkan buna alışık değildir.

Onu ne kadar düşünmemeye çalışsam da, bu sabah bana telefonuna cevap verdiğimden emin olmamı söylerkenki derin bariton sesindeki sözleri yankılanıyor.

Her neyse. Sanırım herkesin bana söylediği *her* şeyi yapmayı bıraktım.
Bunu atlatacaktır.

CHAPTER 18

Gabriel

Bir tür adrenalın var, bir şeyi planlamaktan ve mükemmel bir şekilde uygulamaktan, tüm adamlarınızı güvende tutmayı başarmaktan aldığınız bir heyecan.

Robby, DOS güvenli evinin yan tarafındaki çitleri kesiyor. Gator'ın koruma yedeklerinden birinin az önce düzenli eskortunun motel odasına geldiği haberini aldık. Gator asla yalnız kalmaz ama bu en yakın olduğu an.

Lanet bir sürtük gibi saklanıyor.

Lazer gibi odaklanmalıyım. İçeri girip, Gator'ı alıp, siktir olup gitmek için tek bir aklım olmalı ama yok. Özellikle söylememe rağmen sabahtan beri mesajlarıma cevap vermeyen kadın yüzünden dikkatim dağılmış durumda ve bu beni çileden çıkarıyor.

"Nasılız?" Robby telsizden Kai'ye soruyor. Kai, Country Road 3'teki servis minibüsümüzde - bu harap ve boktan eve giden tek yol.

"Temiz," diyor Kai. "Güvenlik sistemlerinde döngü hâlâ açık ve çalışıyor, o yüzden çabuk olun."

Robby, Ax ve ben arazinin arka tarafındaki ormanda bulunan çitteki delikten içeri girip bekliyoruz. Neredeyse iki haftadır bu araziye inceliyorduk, arazi tapuları elimizdeydi ve

Gelen giden herkesi tanıyorum. Biz hazırız ve Mason'ın küçük kız kardeşinin masumiyetini çalan adam olmadan buradan ayrılmayacağız. Yaşadığımız tek kural mı? Kadınlar ve çocuklar yasak bölge. Bu kuralları çiğnerseniz, kim olursanız olun ölürsünüz.

Ses, hareket, herhangi bir şey için dinliyorum ama hiçbir şey yok. Sadece böcekler ve doğa. Bu sabahki yağmur saatlerdir yağmıyor ama çimler botlarımızın altında hâlâ nemli.

Ax'a "Git," diyorum ve yüz metre ötedeki evi işaret ediyorum. Havalandık, ağaçların arasından istikrarlı bir şekilde ilerledik ve evin arka tarafına yakın bir yerde ortaya çıktık. Orman ile ev dedikleri bu bok çukurunun arka tarafı arasındaki açıklıkta ilerlerken silahım ellerimde rahatlatıcı ve tanıdık bir ağırlık oluşturuyor. Botlarım açıklığın kenarına değdiği anda silah sesleri havayı dolduruyor. Bunu bekliyorduk. Hâlâ iyi olup olmadığını kontrol etmek için Robby'ye dönüp bakıyorum. O bir varilin arkasına saklanırken, Ax ve ben de güverte parmaklıklarının arkasına saklanıyoruz. Güverte siper almamız için mobilyalar ve eski lastiklerle doluydu. Kurşunların hangi yönden geldiğini ve kaç nişancı olduğunu değerlendiriyoruz. Zaman garip bir şekilde yavaş ilerliyor savaş durumundayken.

Bu, vücudun hayatta kalmak için savaşma yoludur. Eğitiminiz devreye girer ve otomatik pilot ve içgüdülerle koşturaya başlarsınız. Etrafınızdaki her şeyin aşırı farkında olursunuz - ağaçların hareketi, döşeme tahtalarındaki herhangi bir gıcırta, rüzgar. Her şeyin.

Nişan alıyorum ve evin içinde her kim varsa benim kadar zeki olmadığını umarak bulunduğum yerden güvertenin karşı tarafındaki boş bir bira kutusunu patlatıyorum. Kapıyı iterek açıp ateş ettiğinde öyle olmadığını görmek beni mutlu ediyor. Onu kulağının arkasından vurdum ve cansız bir şekilde güverteye düştü, ben de bekledim. Onu tanıyordum, rütbeli bir üyeydi, her zaman kafası iyiydi. Günün bu saatinde burada genellikle iki kişi oluyorlar, bu yüzden ikinci hedefi birkaç dakika bekliyoruz, üç numaranın dönmesine sadece kırk beş dakika kaldığını bilmemize rağmen. İkinci nişancımızın yokluğu beni tedirgin ediyor.

Gözlerimi Robby'ye dikip yan pencereyi işaret ediyorum. Gator'a hedef olmak için arka tarafa gitme şansımız yok. Pencerenin altına gelene kadar güvertenin kenarında sürünüyorum ve kesemden küçük bir cep aynası çıkarıp içeriği görmek için kullanıyorum. Glock 17 tutan titrek bir el arka kapıyı işaret ediyor. Bekliyorum.

Babamla büyümenin bir yan etkisi diyelim. Sabır. Yoğun bir durumda sakın kalabilme yeteneği. Silahı elinden alıp yarı kurulu vaziyette ateş edebilirdim ya da daha iyi bir atış için bekleyip, bize ateş edenin gerçekten Gator olup olmadığını ve yalnız olup olmadığını anlayabilirdim. Burada olduğumu bilmiyor, bu yüzden avantaj bende. Biraz ilerledi ve ben de onun Gator olduğunu doğruladım. Daha iyi günler görmüş. Çeşitli ağı kesiciler ve içkilerle bir kulübede neredeyse tek başına kalsan, sanırım sen de aynı görünürdün - kirli, ürkek, korkmuş.

Bu yüzden o çöpleri asla vücuduma sokmadım. Zayıf bir adamın kaçıışı.

Pencereden net bir atış yaptığım an, onu alırım. Onu öldürmek istemiyorum. Henüz öldürmedim.

Önce onunla biraz eğleneceğiz ve on altı yaşında biriyle yatmanın neden kötü bir karar olduğunu anlamasına yardımcı olacağız.

Atışım Gator'ı sağ omzundan vuruyor ve kolunu bırakıyor, silahı yere düşüyor. Robby'ye, sonra da hâlâ güverte parmaklığının arkasında duran Ax'a bakıp arka kapıyı işaret ediyorum. Ax güverteye tırmanmaya başladı, ben de onu korudum. Eğer Gator silahına uzanmayı başarırsa, daha eline alamadan bir elini kaybetmiş olacak.

Robby'ye hareket etmesini işaret ediyorum. Ön kapıdan içeri dalıyor ve Gator'ın silahını odanın diğer tarafına fırlatıyor. Küçük evin içinde ilerlerken gözlerimi pencereden Robby'nin figürüne dikiyorum.

"Temiz," diye seslenerek gitmeye hazır olduğumuzu bildiriyor.

Arka cebimden telsizimi çıkarıyorum. "Hâlâ iyi misin?" Kai'ye soruyorum. "Şimdi paketi emniyete alıyoruz."

"Her şey yolunda," diye yanıtlıyor Kai.

Dakikalar sonra, Gator'ın ağır kışını ağzını tıkayıp neredeyse arazinin sonuna kadar sürükledikten sonra, bir bisiklet evin eski yoluna doğru hızla ilerliyor ve genç sürücüsü saniyeler içinde üzerinden atlayıp bize ateş ediyor. Yüzümü ona döndüm ve Gator'ı canlı kalkan gibi tuttum. Dediğim gibi, henüz ölmesini istemiyorum ama ya o ya ben.

Yeni adam bahçedeki hurdaların arkasına saklanmaya çalışarak bize doğru koşuyor. Onun bir aday olduğuna eminim. Gergin olduğu atışlarından belli, her şey ya uzağa ya da yükseğe gidiyor ve yaklaştıkça titrediğini görebiliyoruz.

Birisi bu çocuğu buraya yanlış zamanda göndermiş. *Sürmeye devam etmeliydin evlat.*

Robby bir atış yapıyor ve çocuğu sağ omzundan vuruyor. Yere düşüyor ve Kai ile Mason destek için ağaçların arasına daldıklarında onun uzaktan yankılanan sesleriyle ağaçların arasına ulaşıyoruz.

"Yumuşuyor musun?" Sızlanan ve hırpalanmış bir Gator'un ayaklarını minibüsün arkasına tikiştirirken Robby'ye kıkırdıyorum. Minibüs hâlâ dün geceden kalma aday kanıyla kaplı ve arkada baygın yatıyor. Gator kulübünün bir başka üyesini görünce gözleri büyüyor ve her zaman peşinden koştuğum adrenalin damarlarımda dolaşıyor.

"O bir çocuk, dostum. Kahretsin, on yediden fazla olamaz. Tanrım, bu kulüpte neler oluyor böyle?" Robby, Gator'ın kafasını minibüsün duvarına vurarak retorik bir şekilde soruyor.

"Seni anlıyorum," diyorum. "Çocuk kulübe seni aldığımızı söyleyecek," diyorum Gator'a. "Belki gelip seni kurtarmaya çalışırlar." Gelmeyeceklerinden emin olarak kıkırdıyorum.

Gator ağzındaki tıkaça rağmen bir şeyler mırıldanıyor. Korkudan ödü kopuyor, boku yediğini biliyor.

Kapıyı çarparak kapatmadan önce, "Bokumun üzerinde çok fazla kanamamaya çalış," diye ekliyorum.

"Bu kolay oldu. Onu buraya getirmek için diz kapaklarından birini patlatmak zorunda kalacağımı umuyordum," diyor Mason, ona ve Kai'ye gitmeye hazır olduklarını söylemek için yolcu tarafındaki kapıya doğru ilerlerken etrafına bakıyor.

Omuz silkiyorum. "Bazen kolay, bazen değil." Koluna hafifçe vuruyorum. "Sabırlı ol. Onu yakaladık ve artık sizindir."

Etrafa bakıyorum, görünürde kimse yok, üç numaranın dönmesine daha on beş dakika var.

Ax, Robby ve ben minibüsün arkasındaki kamyonetime bindik.

Telsizden Kai'nin kamyonetine, "Biraz mürekkep balığı avlama zamanı çocuklar," diyorum. Kamyonetimdeki ve Kai'deki adamların hepsi kendi tarzlarında "Siktir et evet" diye bağırıyor. Ben de sııttım.

Bugünün en büyük sorunu çözüldü.

Şimdi meydan okuyan küçük sinekkuşuma söyleneni yapma sanatını öğreteceğim.

CHAPTER 17

Brinley

Saat tam 14:15'te standart skinny jean pantolonum ve Chucks ayakkabılarımla kapıdan çıkıp arabama doğru ilerlemeye hazırlanırken motorların gürültüsünü duyuyorum. Çantamı aldım, her şeyi kapattım ve acele ettim, her ihtimale karşı garaj yolumdan çıkmaya kararlıyım. Ama verandaya vardığımda bir şeyin çoktan yolu kapattığını görüyorum. Bir Harley. Wolfe'u şehir merkezinde gördüğüm ilk gün görmediğim oldukça süslü bir tane. Bu yumuşak mat bir siyah ve güzel bir özel iş gibi görünüyor.

Ama şu anda dikkatimi çeken şey motosiklet değil. Koltuğa yaslanan adam. Bütün gün uzak durmak için elimden geleni yaptığım, kalp kırıklığı ve günahın en tehlikeli türü gibi görünen adam.

Onu gördüğümünden beri ilk kez, hiç tereddüt etmeden kendime açıkça itiraf ediyorum.

Wolfe o kadar muhteşem ki neredeyse boğulacaktım ve çılgınca bir nedenden ötürü araba yolumda oturmuş *beni* bekliyordu.

"Sanırım şehirdeki en iyi kaportacıya sahip olmanın avantajları var?" Motosikleti göstererek soruyorum.

Üstüne tam oturan siyah bir kot daha giymiş, altına da siyah bir tişört giymiş. Wolfe bana cevap vermiyor; sadece yerleşiyor, ben de onu tekrar ikna etmeye çalışıyorum.

"Kayıp mı oldun?" Soğukkanlı ve sakın görünmek için elimden geleni yaparak soruyorum. Belli ki ben de o kadar soğukkanlı ya da sakın değilim. Aslında Wolfe garaj yolumda tamamen evindeymiş gibi görünüyor. Kollarını açtığında donup kalıyorum ve neden şu anda burada olmakta ısrar ettiğini merak ediyorum.

"Bana cevap vermeni söylemiştim," diyor sinirli bir sesle. Gözleri benimkileri delip geçiyor. "İyi ki erken gelmişim. Belli ki tam da yalnız gitmek üzereydin."

Omuz silkiyorum. "Aramadın, mesaj attın ve sen *benim* başkanım değilsin."

Kelimeler ağzımdan çıkar çıkmaz pişman oluyorum. Onun nesi beni böyle filtresiz bırakıyor ve ağzıma geleni söylememe neden oluyor bilmiyorum.

Bisikletten inip heybetli boyuna ulaştığında ve bana doğru yaklaştığında ayakkabılarımın içine büzülüyorum. Çenesi o kadar sert ki sanki bir tendonunu patlatacakmış gibi görünüyor.

"Sana o ukala ağız hakkında ne söylediğimi hatırlıyor musun?" diye soruyor, birlikte olduğumuz görüntüler zihnimi doldurmaya başlıyor. Başımı sallıyorum.

"Bir dahaki sefere bana cevap vereceksin. Şimdi cevap ver. Hadi gidelim."

Çenesi yine düştü. "Gidelim mi?" Kımıldamadan soruyorum.

"Benimle geliyorsun," diyor.

Wolfe'un arkasındaki bisiklete bakıyorum, sonra tekrar ona dönüyorum.

"Hayır, ben arabamı kullanacağım. Dün gecedен sonra, sanırım başka bir şey patlarsa kaçabilmek istiyorum." Artık benden sadece birkaç santim uzakta olan ona bakıyorum ve ona karşı dürüst olmanın en iyi yolunu bulmaya çalışıyorum. Hiçbir şey söylemediğinde sinirli bir şekilde ayağıma vuruyorum çünkü beni çok geriyor.

"Bırakın bisiklete binmeyi, daha önce hiç oturmam bile ve bugün başlamayı da düşünmüyorum. Bu bana göre değil. Sanırım ikimiz de birbirimizin tipi olmadığımızı kabul edebiliriz. Dün gece olanlar tek seferlik bir şeydi. İçkiyi fazla kaçırmışım," diyorum elimden geldiğince cesur bir şekilde.

Wolfe neredeyse eğlenerek bana bakıyor.

"Mm-hmm. Gelmene izin vermem için bana yalvardığın zamanı mı kastediyorsun?"

Onu görmezden geliyorum. İğrenç sözleri bile bende anlam veremediğim türden bir istek uyandırıyor, o yüzden devam ediyorum.

"Senin kendi yaşam tarzın var, benim de kendi yaşam tarzım ve benimki seninki gibi değil.

Ben seninkine uymuyorum-"

Wolfe gözlerini deviriyor ve homurdanıyor, bana karşı sabrı tükeniyor. "Yeter," diyor tartışmaya yer vermeyen bir ses tonuyla. "Dün geceki tehditten sonra

Tybee'ye yalnız gideceğim. Kimse gitmiyor." Beklemediğim pratik bir mazeret sundu. Konuşmak için ağzımı açıyorum ama ağzımdan bir şey çıkmıyor.

Gözleri yanıt olarak oraya kayıyor ve gözleri tekrar benimkilerle buluşmadan önce boğazının yutkunmaya çalışmasını izliyorum. Bana doğru eğiliyor; sesi alçalıyor ve ağzım kuma dönüyor.

"Bu pazarlığa açık bir konu değil ve beni dinlememenden bıktım artık." Sadece başını bisikletine doğru hareket ettiriyor.

"I..." Konuşmaya başlıyorum ama söyleyecek sözüm yok. Kadınlarla bu şekilde konuşmasının yanına kâr kaldığına inanamıyorum. Önce yola, sonra ona bakıyorum, kendimi dün olduğumdan daha cesur olmaya zorluyorum. Aile odaklı sakin sokağımın ortasında bana zarar veremez.

"Bana emir vermene izin vermeyeceğim, bundan hoşlanmıyorum."

"O zaman benimle dövüşme," diyor, onunla gitme konusundaki bariz tereddütümü sezmiş gibi. Wolfe ellerini iki omzuma koyuyor ve dudaklarına eğilerek beni bir anlığına sersemletiyor.

"Bin şu siktiğimin motoruna, Brinley." Bu ses tonu her zamanki kadifemsi ses tonundan daha alçak ve emredici. Bunu kullanır kullanmaz, mücadelem bittiğini anlıyorum çünkü tüm iç protestolarıma rağmen, o derin oktavda bana emretme şekli, sanki tek varış noktası çekirdeğimmiş gibi derimin altına batıyor. Ona cevap vermeme beklemiyor, sadece ellerini kollarımdan aşağı kaydırıyor ve sanki onu takip edeceğimden hiç şüphesi yokmuş gibi dönüp uzaklaşıyor.

Ve tabii ki takip ediyorum.

Ben yaklaşırken bir kolu bana uzanıyor, küçük çantamı benden alıyor ve kendi çantasıyla birlikte geniş bisikletin üzerine sabitliyor. Wolfe dönüp beni analiz ediyor. Yapabileceğim tek şey gergin bir şekilde durup ona izin vermek. Ellerimi önümde birleştiriyorum.

Aşağı bakıp fark ediyor, sonra kaşları düğümlenirken onları ayırmak için bir elini uzatarak beni şaşırtıyor. Tekrar yüzüme baktığında eli başımın arkasına uzanıyor ve saçımdaki tokayı çekip çıkarıyor. Tüm saçlarım omuzlarımdan aşağı dökülürken gözleri benimkilerde kalıyor, ama ben kıpırdamıyorum, bana bakışına bakıyorum, bana bakarken neredeyse kızgınmış gibi. Saç tokamı çıkarmak kadar basit bir şey ve ben bu adam için külotumun içinde havuz yapıyorum. Wolfe daha küçük siyah bir kaskı kaldırıp başıma geçiriyor, çenemin altından geçiriyor ve kayışı büyük parmaklarıyla tam oturana kadar sıkıyor. Sonra ekliyor

çantasının arkasındaki uyumlu ceket. Omuzlarıma yerleştirmeye çalışırken omuz silkiyorum.

"Bunları kaç kadına ödünç verdin?" Burnumu kırıştırarak soruyorum. Onu zorladığımı anlayabiliyorum çünkü cevap olarak çıkardığı ses bir tür sinirli hırıltıya benziyor.

"Küçük velet," diyor Wolfe ceketini üzerimden sıkıca indirip beni giymeye zorlarken. Aslında hafif ve çok yumuşak bir ceket ve fermuarını çekerken üzerime tam oturuyor. "Bugün ikimiz için de ilklerin günü," diyor deri ceketini giymiş bana bakarak.

"Oh?" Ben soruyorum

"Hiç bisiklete binmemişsin, bu sen söylemeden önce de belliydi," diyor sert bir şekilde. "Ve hiçbir kadın benimkine binmedi, asla."

Bisikletine tırmanıp beni arkasına oturacağım yere yönlendirirken ağzım açık kalıyor.

"Ayaklarını burada tut." Ayak mandallarını işaret ediyor. Üzerine binmek için mücadele ediyorum ama başarıyorum.

Motosiklete yerleşip arkasındaki yerimi alırken omzunun üzerinden "Her şeyin sıcak olduğunu varsay," diyor. Tanrım, çok güzel kokuyor. Deri, baharat ve kulüp binasından gelen o duman kokusu.

Savaş onunla, Brinley aklımdan geçiyor ama bedenim dinlemiyor.

Hain.

Ellerimi önce omuzlarına sonra yanına koymaya çalışarak garip bir dans yapıyorum ama Wolfe buna izin vermiyor.

"Beni burada tut," diyor, kollarımı güvenli bir şekilde beline doluyor, ona yaslandıkları yerden memnun olduğunda ellerimi sıkıyor. Aşağı uzanıp her iki bacağımı da kavıyor ve beni sırtına yaslanana kadar öne doğru çekiyor.

"Sakın bırakma küçük kuş," diyor omzunun üzerinden alçak sesle.

Kalçalarımın arasında canlanan bisikletin kükremesi kanıma hayatımda hiç hissetmediğim bir heyecan gönderiyor.

Wolfe garaj yolumdan çıkıp sokağıma girdiğinde, Sean'ı Layla, Jake ve Kai ile birlikte kendi bisikletleriyle görüyorum. Kai yüzünde kocaman şapşal bir sırıtişla el sallıyor. Ben de el sallıyorum, gruptaki en mutlu kişi o ama dün gece utanmadan parmaklarını o kadının içine sokması bana onun hâlâ onlardan biri olduğunu söylüyor. Sonra gelinle göz göze geliyorum. Düğününe eşlik edeceğim konusunda beni uyarmadığı için onu öldürebilirim.

Wolfe önde ve ortada yerini alıyor ve sürünün geri kalanını arkasından sürüklüyor. Kasabayı geçmemiz sadece on dakika sürdü. Harmony'nin dış mahallelerine vardığımızda ve Wolfe'un hızı önümüzdeki açık otoyolla birlikte arttığında, onu o kadar sıkı kavıyorum ki kan dolaşımını kesiyor olmalıyım, ama eğer öyleyse bile aldırıyor gibi görünüyor. Yolculuk hızına ulaştığımızda başımı onun sırtına yaslıyorum.

Rüzgâr saçlarımı savuruyor, soluduğum tek koku o ve bisikleti ve ben genişçe gülümsüyorum. Bundan nefret edeceğimi tahmin ediyordum ama hiç bu kadar özgür hissetmemiştim.

Yolculuğumuz oldukça hızlı geçiyor; Tybee'ye giderken küçük bir köyden daha geçiyoruz. Buralardaki insanlar HOH'un geçtiğini görmeye alışkın görünüyor, bu yüzden küçük Georgia kasabasından geçerken, yolumuz üzerinde ceviz standları ve çiftliklerin yanından geçerken birkaç temkinli bakış dışında kimse bize aldırış etmiyor. Kasabanın ana ışıklarında sadece bir kez duruyoruz ama Wolfe elini geriye kaydırıp kalçamın yan tarafını okşadığında sanki beni kontrol ediyormuş gibi hissediyorum. İri, yontulmuş elinin bacağımdaki görüntüsü, kollarım onun kalın gövdesine sarılmışken külotumun kuru kalmasına yardımcı olmuyor.

Wolfe'ta o kadar emin ve kendinden emin bir şey var ki, bu yaptığı her şeye, hatta ata binişindeki kararlılığa bile yansıyor. Sanki aklından tek bir şüphe düşüncesi bile geçmiyor. Etrafımda gördüğüm tüm erkeklerden çok farklı bir his bu. Şiddet konusunda hiçbir çekincesi olmadığını biliyorum. Bu kulübü yönetmek için acımasız olması gerektiğini biliyorum. Ama şu anda bu çok çelişkili çünkü yardım edemem ama bu adamın yanında kendimi güvende hissediyorum. Şu anda hissettiğim tek şey korunduğum ve düşünüldüğüm.

Tatil köyüne vardığımızda şaşkına döndüm. Şahsen kesinlikle büyüleyici. Güneş parlak, sanki tüm gökyüzü üzerimize açılmış gibi. Okyanus, geniş beyaz arazinin arka planında parlıyor. Ana binadan okyanusa uzanan çok sayıda rıhtımı olan dönümlerce تنها ormanlık arazide oturuyor. Çoğunlukla pencerelerden yapılmış gibi görünen devasa bir ana bina, arkasında okyanusun dibinde oturan çok sayıda küçük kulübeye yol veriyor. Etrafta kilometrelerce uzunlukta başka hiçbir şey yok.

Bisikletinden inip kaskımı çıkarıyorum ve her şeyi içime çekiyorum. Hava tuzlu ve taze kokuyor. Güneş suyun üzerine otururken saçlarım okyanus esintisiyle yüzümün etrafında hareket ediyor. Dalgaların uğultusu tek ses gibi görünüyor.

"Nefes kesici," diye mırıldanıyorum, her şeyi özümseyerek. Onu görmeden önce hissediyor, kokusunu alıyorum.

"Mm-hmm," diye mırıldanıyor Wolfe, arkamdan yaklaşarak. Kafamı kaldırıyorum ve bana bakıyor.

"Kalçalarının arasındaki tüm o gücü sevdin," diye değerlendiriyor, diğer adamlar bize yaklaşmaya başlarken benden suya doğru bakıyor.

Kendime engel olamıyorum. Ağzım hafif bir sırtışa dönüşüyor ama gözlerimi okyanusa odaklıyorum, böylece ona çok fazla memnuniyet vermiyorum.

"Korkunç değildi." Omuz silkiyorum.

Wolfe sadece benim duyabileceğim şekilde eğiliyor. "Evet, deri içinde çok iyi görünüyorsun sinekkuşu."

"Hazır mısın patron?" Robby soruyor.

Wolfe ona bakıp diğerlerini işaret ettikten sonra kulağıma eğiliyor. "Şimdi kendini biraz daha az iyi bir kız gibi hissediyorsun, değil mi?" diyor ve bana cevap verecek alan bırakmadan dönüp omzunun üzerinden bana bakıyor.

Gidişini izliyorum, biraz nefessiz ve kulağımdaki sesinin derin gürültüsünden çok tahrik olmuş bir halde. Layla, Sean'ın bisikletinin arkasından fırlayıp gelene kadar birkaç saniyeden fazla yalnız kalmıyorum. Ceketini farklıydı. Üzerinde kulübün amblemi vardı ve arkasında *Property of Ax* yazıyordu.

"Bu nasıl *senin tipin değil*?" Layla sırtıyor

"Geleceği konusunda beni uyarabilirdin," diyorum ona. "Bu arada düğün gecen kutlu olsun, PB." Ona sarılıyorum, her zaman kullandığı parfüm gibi kokuyor ama bugün deri ile karışmış.

Layla 2.0.

"Seni uyarmış olsaydım, o kapını çalarken geri çekilir ve dolaba saklanırdın. Yıllar geçti ama seni hâlâ içten ve dıştan tanıyorum Brin ve burada olmanı istedim."

"Dolabımda saklanmak mı? Sen öyle diyorsun," diye homurdanıyorum, ayakkabımın burnuyla bir otu tekmeliyorum.

"Evet, ben öyle diyorum," diye cevap veriyor Layla. Yüzünde yavaş bir sırıtma beliriyor. "Peki, nefret ettin mi?" diye soruyor.

Wolfe'un gittiği yöne bakıyorum ve adamlarıyla konuşmasını izleyerek iç çekiyorum.

"Garip bir şekilde, hayır," diyorum.

"Sanırım senden hoşlanıyor," diye gözlemliyor Layla tekrar suya bakarken.

"*Hoşlanmıyor*, unuttun mu? Hepiniz bana böyle söylediniz."

"Doğru, ama onun bisikletinin arkasında hiç kadın görmedim," diyor Layla diyor

"Bana öyle söyledi," diye ekliyorum çabucak.

"Dediğim gibi, bilim deneyi." Layla bir SUV yanaşırken gülüyor ve Joan Jett bangır bangır çalarak yanımıza park ediyor.

Chantel, Amber, Maria ve bir kadın daha dışarı yığıldı. Güzellik kutuları, saç şekillendirme aletleri ve giysi çantaları taşıyorlar.

Layla'nın düğün günü gezici güzellik salonu belli ki gelmiş. Layla benimle kol kola girerek onlara doğru ilerlemeye başlıyor.

"Hmm," diye düşünüyor. "Aklıma bir şey geldi."

"Ne?" Soruyorum, sadece bekliyorum. Ukalaca olacağını biliyorum, Lay böyle çalışır.

"Kızlarla gelebilirdin, ama yine de onunla gelmeni sağladı, bu yüzden arsa kalınlaşıyor"

Alay ettim. "Her neyse, dediğim gibi, *hiç* tipim değil."

"Bunu kendine kaç kere söyledin?" Kıkırdıyor. "Buna inanacak kadar mı?"

CHAPTER 18

Gabriel

Mason ve Kai bizden bir saat sonra vardıklarında, kamyoneti toprak patikadan aşağıya, tesis arazisindeki bakım kulübesine getirmelerini sağlıyoruz. Boş ve ormandaki ağaçların arkasına gizlenmiş, düğünün yapılacağı ana binalardan epeyce uzakta -tıpkı Ax'ın dediği gibi- ve biz onu hazırladık. Burada olduğumuzu kimse bilmiyor, bu yüzden bu ikisini ormanda toprağa vermek zorunda kalırsak, herkesin bakacağı son yer orası olacak. Ama onları yüzleri kapalı bir şekilde getiriyoruz, ne olur ne olmaz diye.

İki odası, mutfak, yemek alanı ve yatak odası olan geniş bir alan. Yetmişli yıllardan beri kullanılmamış ve tesisin dışarıda yaşayan personeli olduğu için neredeyse eskimiş. Eski bir ahşap mutfak masası dışında mobilyadan yoksun. Dün gecenin sekiz parmaklı adayının ağzını kapattık ve yatak odasındaki radyatöre kelepçeledik. Eğer akıllı davranır ve bize bilmemiz gerekenleri söylerse, zavallı kulübüne bir mesaj iletmesi için yaşamasına izin vereceğiz.

Gator şu anda baygın, Rick sayesinde sakinleştirildi, ancak resepsiyonun ortasında bir yerde uyanacak ve bu da bize tam olarak hizmet edecek.

Mason tırnaklarını sökmeye başlamak için ağzından köpükler saçıyor ve Brinley arkamdayken buraya kadar geldikten sonra ben de biraz saldırganlık gösterme havasıdayım. Bu öğleden sonra Ax, Chantel ve kızların Brinley'i alabileceğini söylediğinde ve ben hayır dediğimde erkeklerimin her birinin bakışlarını hissettim.

Onu -ya da herhangi bir kızı- kendim almamın karakterime aykırı olduğunu biliyorum ama ne düşündükleri umurumda değil. Beni neden bu kadar etkilediğine dair onlara bir neden gösteremem, onlara bir neden borçlu da değilim. Uyanık olduğum her saniye onu düşünmem için mantıklı bir sebep yok. Bizi bir şekilde birbirimize bağlayan ortak enerji açıklanamaz ve bana odaklandığında gözbebeklerinin büyümesi bana onun gerçeğini söylüyor ve ben bunu ortaya çıkarmak için çaresiz kalıyorum.

Gator'ın ayaklarını mutfağın ortasında oturduğu yere bağlıyoruz. Ağzı tıkalı ve kolları da tıpkı aday gibi arkadan fermuarla bağlı.

Gator yol boyunca bir yere işemiş ve ağzı açık bir şekilde sakinleştiricinin etkisiyle uyuyor. Mason çenesini sıkıyor ve kız kardeşinin o videoların Günahın Müritleri aracılığıyla kulüp çapında yayıldığını öğrendiğinde nasıl baktığını düşündüğünü biliyorum.

"Sikerim böyle işi," diye homurdanıyor Mason ve kalçasındaki kılıftan Bowie bıçağını çıkarıyor. Gözlerinde yanan intikam arzusuyla bana bakıyor.

"Dışarıda olduğunu biliyorum, bunu hissetmeyeceğini biliyorum ama ben hissedeceğim. Ve uyandığında bunu hissedecek," diye yalvarıyor bana. "Sağ elinin parmaklarını istiyorum, ilk ikisini" diyor, sonra dişlerini sıkıyor.

Buna neden ihtiyacı olduğunu biliyorum.

Sadece bir kez başımı sallıyorum ve gözleri kan beklentisiyle parlıyor. Bazen Mason'ın benden bile daha dengesiz olduğunu düşünüyorum.

Gator'a doğru ilerliyor ve kolunun üzerine diz çöküyor, parmaklarını genişçe açıyor ve onları temizliyor. Gator'ın eli anında muşamba kaplı zeminde bolca kanamaya başlıyor. Mason ağır bir botla kopan parmaklara vuruyor, çıkan ses mide bulandırıcı bir çıtırtı, sonra onları Gator'un kucağına atıyor ve bana doğru ilerliyor.

"Bu bir başlangıç," diye kestirip atıyor.

Kolumu ona doladım. "Daha iyi hissediyor musun?" Kıkırdarak soruyorum.

"Küçük kız kardeşimi beceren adam yaşayan biri değil de ölü biri olduğunda daha iyi hissedeceğim."

Gator'a dönüp bakıyorum, parçalanmış eli kanıyor ve Rick'e onu bırakmasını söylüyorum. O zaten ölü bir adam ve bu düşünce

bana huzur veriyor. Hiçbir hayatı hafife almam, ancak bazı şeylerden kaçınılamaz. Reşit olmayan kızların peşinden giden benim adamlarımdan biri bile olsa, hiç pişmanlık duymadan aynı kaderi onlara da yaşatırdım. Aradaki fark, adamlarımın çoğunun asker ve dik duran adamlar olması. Etrafta dolaşıp biraz kontrolden çıkmış olabilirler ama hiçbiri çocukları avlayan sürüngenler değildir. DOS son zamanlarda her türden karakteri bünyesine katmasıyla tanınıyor ve 'mürit' olarak adlandırdıkları kişileri hiçbir zaman iyi kontrol edemiyorlar. Bunun nedeni muhtemelen kulüp başkanının kokain çekmesi ve tıpkı diğerleri gibi her zaman kontrolden çıkmasıdır.

Maymun görür, maymun yapar.

Bir gün onları ya alaşağı edeceğiz ya da yama yapacağız ve Atlanta'da uyuşturucu sattıkları bölge kardeş kulüplerimizden birinin eline geçecek.

O zamana kadar onları teker teker temizlemekte bir sakınca görmüyorum, özellikle de bir daha hiçbir genç kızın Gator Freeland gibi pisliklerin kurbanı olmayacağı anlamına geliyorsa.

"Bunu aradan çıkardım. Siz piçler bu hindiye kesmeden önce bir felaket olmadan evlenebilir miyim?" Ax aramızdan geçip ikimizin de omuzlarını kavrarken soruyor.

"Hiçbir şey için söz veremem," diyorum ona dürüstçe.

Flipp arkamızdan, "En azından töreni atlatmanı sağlamaya çalışacağız, Aşık Çocuk," diye sesleniyor.

Lanet olası çocuklar. Hiç sıkıcı bir anları yok.

CHAPTER 19

Brinley

Hayatım boyunca Georgia'da yaşadım ama küçüklüğümden beri Tybee'ye gitmemiştim. Ne kadar büyülü olduğunu unutmuşum.

Düğünün yapılacağı kutsal alanın içi rustik, beyaz çiçekli bir rüyaya dönüştürülmüş. Dün geceki prova yemeğinde olduğu gibi her yerden yeşillikler, ışıklar ve fenerler sarkıyor, her yerde mumlar var ve pencerelerin arka duvarının tamamı okyanusa bakıyor.

Org çaldığında güneş batmaya başlıyor ve tüm kulüp üyeleri içeri girmeye başlıyor, takım elbiseli değiller ama aynı siyah kot pantolon, uzun kollu, siyah düğmeli gömlek ve kesimleriyle. Yüzük takanlar yüzüklerini takıyor ve erkekler temizlenmiş, saçları yüzlerinden geriye doğru itilmiş, uzun saçlı olanlar arkada. Elli kişi olmalı ve hepsi birlikte geliyorlar. Onları izlemek neredeyse hipnotize edici. Bir şeye bu kadar bağlandığımı ya da kalbimin bu kadar büyük bir kısmını bir şeye adadığımı hayal bile edemiyorum.

Başımı sallıyorum, tüm bu olası yasadışı faaliyetlerini sadece ve sadece tek bir nedenden ötürü romantikleştirdiğimi fark ediyorum ve o neden az önce damatla birlikte içeri girdi. Kulaklarının hemen arkasına dökülmüş dalgalı saçlarıyla Wolfe... inanılmaz görünüyor. İlk adını bile bilmediğimi fark ettim.

Wolfe'un gözleri gözlerime kilitleniyor ve içimdeki çekime karşı koymak için elimden geleni yapıyorum. Uzaklara bakarken güçlü omuzları esniyor, birkaç üyenin elini sıkarken beni tutmayı bırakıyor.

Sean'ın elini sıkmak için öne doğru ilerliyor ve Sean'a şimdiye kadar tanık olduğum en erkeksi sarılmayı yaparken ilk kez gülümsediğini görüyorum, birbirlerinin sırtını sadece bir kez alkışladıkları türden. Wolfe her zaman inanılmaz görünür, ama bu gülümseme, soğuk ve duygusuz bir adamla adamları için derinden hisseden biri arasındaki muazzam dönüşüm. Bir saniyeden kısa bir süre içinde beni bir pervane gibi kendine çekiyor.

Gözlerinin tekrar benimkilere dönmesini bekliyorum ve bunu yaparken, sanki çok yüksek bir hız trenine tırmanıyormuşum ve o düşüşü bekliyormuşum gibi, içimi bir tür gergin sevinç kaplıyor.

Arıyorlar... benimkine kilitleniyorlar... beni tutuyorlar... *Bırakıyorlar.*

Müzik çalmaya başladığında Wolfe Sean'ın yanında durmak için dönüyor ve nedimeler teker teker koridorda ilerliyor. Elbiseleri ipeksi bir çağlayan gibi akıyor, her kadın siyah, yere kadar uzanan elbisesini kendi güzel tarzıyla dolduruyor. Layla, Dell'in kolunda köşeyi dönerken herkesin nefesi kesiliyor. Onu gördüğümde gülümsüyorum ve o da bana küçük bir el sallıyor. Kalabalığın içinde dost canlısı bir yüz bulmak güzel ve harika görünüyor.

Rochester'dan gelen bir kulüp papazı tarafından yönetilen tören hızla ilerliyor. Hiçbir şekilde dini değil ve Layla ve Sean kendi yeminlerini okurken dinliyoruz, Sean Layla'ya mümkün olduğunca itaat edeceğine söz verdiğini ekliyor ve Layla da ona itaatsizlik edeceğine söz verdiğini ekliyor, bu da hepimizi güldürüyor. Garip bir şekilde tatlı ve sevimli bir tören ve güneş güne son vedasını ederken karı koca ilan ediliyorlar. Bir alkış tufanı ve fotoğrafçıların flaşları arasında öpüşüyorlar.

Fotoğraflar bittiğinde ve hepimiz aynı güzellikteki resepsiyon salonuna girdiğimizde kendimi rahatlamış hissediyorum ve iyi ki gelmişim diyorum. Layla kulüp hayatının telaşlı olduğu zamanlar olduğunu söyledi, belki de ben dün geceki ilk seferimde buna tanık olacak kadar şanssızdım. Bu grubun beklediğimden ne kadar farklı olduğuna bir kez daha şaşıyorum.

"Seninle burada karşılaşmak çok komik," diyor Dell arkamdan, ben Bar.

Elimde içkimle döndüm, ona standart bir "merhaba" dedim ve dostça yan sarılma.

"Her zamanki kalabalığım değil, nerede oturuyorsunuz?" diye soruyor. "Masa altı." Gülümsüyorum.

"Ben de, konuşacak bir tanıdığım olacağı için mutluyum." Dell gülümsüyor. Her zaman tiki, temiz kesimli bir şekilde yakışıklı olmuştur. Lay'in kardeşi olmasaydı tam benim tipim olurdu. Saçları parlak ve sanki şekil vermek için zaman ayırmış gibi yana taranmış.

"Ben de öyle." Gülümsüyorum, aslında bunu kastederek.

Dell küçükken benim için her zaman bir ağabey gibiydi. Ve şimdi iş bağlantımız olduğu için, bu kolay ve güvenli görünüyor. Bir içki alıyor ve birlikte altıncı masaya doğru ilerlemeye başlıyoruz, iş ve Layla hakkında sohbet ediyoruz. Bana ilk başta Layla'nın yeni hayatı konusunda tereddütleri olduğunu ama Sean'ın onu ne kadar sevdiğini ve ona ne kadar iyi davrandığını bildiğini söylüyor.

"Lay'e güvenmek zorundayım. O her zaman iyi bir karakter yargıcı olmuştur. Zaten dinleyecek gibi de değil..." Dell omuz silkiyor, birasından bir yudum alıyor ve eğilerek genişçe gülümsüyor. "Ayrıca, kesinlikle kıcıma tekme basabilir, o yüzden çenemi kapalı tutuyorum." Kıkırdıyor ve bu da benim de onunla birlikte gülmeme neden oluyor.

"En azından bu konuda dürüstsün." Kolunu okşadım.

Daha tam bir dakika bile konuşmamıştık ki Kai masamızda yanıma geldi.

"Sanırım oturma düzeninde bir yanlış anlaşılma oldu. Layla onun masasına oturmanı istedi," diyor bana, bir yandan da Dell'e *iyi bir adam olduğumu ama seni kırabileceğimi* söyleyen dostça bir gülümseme sunuyor. Bunu nasıl bu kadar iyi yapabildiğine dair hiçbir fikrim yok.

Wolfe'a dönüp bakıyorum -şu anda Layla ve Sean'dan iki koltuk aşağıda, baş masada oturuyor ve kehribar rengi viskisini yudumlayarak bana bakıyor.

"Hayır, teşekkür ederim. Sorun değil, burada kalabilirim," diyorum kibarca, Wolfe ile göz temasını kesmeden. Aslında tanıdık bir aile dostunun yanında rahattım ve burada neler döndüğü benim için çok açıktı. O her istediğini elde etmeye alışkın olabilir ama ben onun emrinde olmayacağım. Wolfe'tan uzak durmanın benim için en iyisi olduğundan bahsetmiyorum bile çünkü o bana çok yakın olduğunda doğru düzgün düşünemiyorum.

"Lütfen, git *Layla*'ya söyle." Adını vurguluyorum çünkü taşınmamı isteyen o olmadığını çok iyi biliyorum. "Ben *burada* kalacağım."

Kai daha da büyük gülümsüyor. "Düğün gününde gelini hayal kırıklığına uğratmam, değil mi?"

Bir bakıyorum masada oturmuş, heyecanla bana el sallıyor. Kendi deyimiyle prenses elbisesi içinde çok güzel. Beyaz, klasik bir A kesim.

ama korsajın etrafında ve trende dans eden en narin siyah dantel var. Kendime bunun onun düğün günü olduğunu ve sinir bozucu kulüp başkanıyla herhangi bir drama başlatmayacağımı hatırlatıyorum.

"Peki," diyorum ve onu takip etmek için ayağa kalkıyorum. "Üzgünüm Dell." Elimini omzuna koyuyorum.

Beni başından savdı. "Merak etme, Brin! Sonra dans edelim mi?" diye soruyor, ayakta, tamamen umursamaz bir şekilde.

"Elbette," diyorum ve ona dostça sarılıyorum.

Kai'yi takip ediyorum, beni karşılamaya hazır kendini beğenmiş surata hançerler fırlatıyorum.

CHAPTER 20

Gabriel

Brinley'nin Layla'nın tiki kardeşine dokunmasını izledikten sonra bunun bütün gece boyunca olmayacağını anlamam yaklaşık beş saniye sürdü. Dell onun ait olduğunu düşündüğü düz bir adam gibi görünebilir, ama bunun nedeni boş zamanlarında tüm boktan fetişlerini ortaya çıkarmasıdır. İnternet arama geçmişinde hiç görmediğim anne sorunları var.

Brinley benimle oturacak çünkü onun tatlı kokusunu içime çekmeden bir saniye daha geçirmek zorunda kalırsam çıldırabilirim. Muhtemelen kendi isteğiyle gelmeyecek ama hoşuna gitse de gitmese de Brinley Rose Beaumont zaten benim. Bu kadınla ilgili bir şey, onu soymak, kirletmek ve parçaları sadece bana uyacak şekilde bir araya getirmek istememe neden oluyor, sanki benim için parçalanmadan önceki hayatı ve sonraki hayatı varmış gibi ve bu sadece bir geceden daha fazla zaman alıyor.

Brinley masaya ulaştığında, boşta sadece bir sandalye olduğu belliydi. Solumda, benimle Layla'nın arasında. Kafamı kaldırıp bakmıyorum; sadece onun için çekiyorum. İç geçiriyor ve bana gözlerini devirdiğini duyabiliyorum.

Sorun değil. Kendisine söyleneni yaparken bana kızabilir. Layla ona bakar ve gülümser. "Bizimle mi oturuyorsun? Harika."

Brinley de ona gülümsüyor, pembe dudakları ayrılmış, gamzeleri nemli yanaklarında tam teşekküllü ve ben büyülenmiş durumdayım. Daha önce hiçbir canlının bu kadar güzel görüldüğünü görmemiştim. Bu gece giydiği elbise, geniş, badem şeklindeki gözleriyle aynı mavi tonunda. Şimdiye kadar gördüğüm en açık, en baştan çıkarıcı mavi ve muhteşem omuzlarından sarkıyor ve sonra sanki bana kişisel olarak işkence etmek için yapılmış gibi ince kollarının üzerinden aşağıya doğru süzülüyor.

Şapele girdiğimde onu orada dururken gördüm, uzun bronz bacakları sergileniyordu, elbisesinin arkası açıktı, kalın, kuzguni saçları yumuşak bukleler halindeydi ve bir toka ile yarım tutturulmuştu, neredeyse onu sıralardan birinin üzerine eğecektim. Açıkça itiraf etmeliyim ki, bu kadın hakkında düşündüğüm derinlik, eğer yaptığım bir şey olsaydı, kendi lanet akıl sağlığımı sorgulamama yetecekti. Ama yapmıyorum. Sadece onu istiyorum ve nedenini umursamıyorum.

Brinley'nin gözleri benimkilerle buluşuyor ve dudaklarından gülümseme düşüyor. Masanın ortasına uzanıp kırmızı şişeyi kapıyor ve akşam yemeği için ilk mezeler servis edilirken kendine büyük bir bardak dolduruyor.

"Dell çok tatlı biri, Lay. Onunla çalıştığım için çok mutluyum," diyor Brinley kırmızısını doldururken gözlerini kaçırmadan. Yüzündeki kendini beğenmiş küçük sırıtış, oynamaya başlamak üzere olduğum bir oyuncak.

"Siz ikiniz orada çok tatlıydınız, sizden hoşlanıyor," diyorum ve altta yatan alaycı ton onun gözünden kaçmıyor.

Arkadaşlarımın gözlerinin üzerimde olduğunu hissediyorum, özellikle de yanımda oturan ve beni dikkatle dinleyen Jake'in.

Layla gülüyor. "Hayır, sadece rahatlar, birbirlerini çocukluğumuzdan beri tanıyorlar," diyor Layla, Ax'a bir şey söylemek için dönmeden önce Brinley adına konuşarak.

Sadece Brinley'nin duyabileceği şekilde eğiliyorum. "Düşündüm de, pek onun tipi değılsin." Dudaklarım kulak memesinin üzerinde geziniyor "Herkes hakkında her şeyi biliyoruz, unuttun mu? Ve onun tipi olman için *çok daha* yaşlı olman ve her emrini yerine getirmezse ona şaplak atmaya hazır olman gerekir."

Brinley'nin ağzı bir saniye içinde sırttmaktan gevşemeye dönüşüyor ve önce Dell'e sonra da bana bakıyor. Arkama yaslandım ve viskimi yudumladım.

Kendini beğenmiş gülümsemesi gitmiş, yerini yanaklarındaki o telaşlı kızarıklık almıştı.

Çok daha iyi.

CHAPTER 21

Brinley

"Aç değil misin?" Wolfe kendi bifteğini keserken soruyor.

Yemeğimi tabağında gezdiriyor ve masadaki herkesin birbirlerini ne kadar iyi tanıdıklarını gösteren rastgele şeyler hakkında konuşmalarını dinliyordum.

"Sadece neden burada olduğumu merak ediyorum," diyorum, başımı kaldırıp ona bakarak. "Bu odadaki her kadının gözü senin üzerinde." Bazı cesur kadınlar ona çoktan yaklaşmış, o da "*hayır*" demiş, dinlemezlerse "*siktir git*" demiş ama ben bu konuyu açmıyorum.

Çiğniyor ve lokmasını yutuyor, ne sorduğumu düşünüyor.

"Sen hiç hayır der misin Brinley?" Wolfe sorusuna göz kırparken yüzümdeki ifadeyi gözlemleyerek soruyor.

"Hiç bir soruya soru olmadan cevap verdiğin oldu mu?" Salatamdan bir ısırık alarak soruyorum.

"Evet," diyor dikkatle. "Şimdi sıra sende. Hiç hayır dediğin oldu mu?" "Evet," diye cevap veriyorum daha düşünmeden.

"Ya beni yanlış anlıyorsun ya da dürüstçe cevap vermiyorsun," diyor Wolfe her şeyi bilen bir sırtışla ve masanın ortasından bir şişe viski alıp önce benim bardağıma, sonra da kendi bardağına dolduruyor.

"Nasıl yani?" Bir yudum alıyorum, gerginliğimi azaltacak bir şeye - herhangi bir şeye- ihtiyacım var.

"Sizin için önemli olan insanlar -aileniz, arkadaşlarınız, belki bir erkek arkadaşınız, belki bir iş arkadaşınız- sizden bir şey yapmanızı istediklerinde, yapmak istemediğiniz bir şey. Onları mutlu edecek ya da daha rahat hissettirecek ama sizin istediklerinizden ödün verecek bir şey, hayır der miydiniz? Yoksa sadece size söyleneni yapmanız gerektiğini düşündüğünüz için evet mi derdiniz?"

Mum ışığının gümüş beneklerinden yansıyan hipnotize edici gözlerine bakıyorum ve nedense dürüstçe cevap veriyorum.

"Muhtemelen onları hayal kırıklığına uğratmamak için yapardım ama..." Kendimi savunmaya başladım. "Değer verdiğin insanlar için böyle yapmalısın."

"Belki," diyor Wolfe, kullanılmayan bıçağımı eline alıp keskin ucuyla masaya vurarak oynarken.

"Bazen yardım etmek için evet diyebilirsin, sanırım. Ama bunu *her zaman* yaparsan, olduğun kişiyi kaybetmeye başlarsın ve onlar için yaşamaya başlarsın. Artık gerçek benliğiniz değil, *onların* olmanızı istediği kişi olursunuz."

"Ne demek istiyorsun? İyi olmayı seviyorum," diye karşılık veriyorum, bir kadeh şarabım ve yarım bardak viskim bana biraz yakıt veriyor.

Sandalyemde arkama yaslanıyorum, ayak bileklerimi çaprazlıyorum ve ellerimi kucağında birleştiriyorum.

Gözlerinin hareketlerini takip edişini izliyorum.

"Gelip burada oturmanı istediğimi öğrendiğinde beni reddetmekte tereddüt etmedin," diyor Wolfe, bıçağın ucunu rustik ahşap masaya dayayarak, konuşurken ışık bıçaktan parıltıyor. "Benimle oturmanı *istediğimi* anladığından emin olmama rağmen hemen hayır dedin." Bıçağı yere bırakıyor ve cevap vermemi bekliyor.

Yutkundum ve bir an düşündüm, neyi kastettiğini anlamaya çalıştım, böylece bunun önüne geçebilirdim.

"Seni tanımıyorum, sanırım sana hiçbir şey borçlu hissetmiyorum," diyorum cesurca. Atılmış bıçaktan başımı kaldırıp çenemi kaldırıyorum.

Wolfe sırtıyor ve iki eliyle sandalyemin altını kavrayıp beni hızlı bir hareketle kendine çekerken gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor. Dizlerimiz birbirine değdiğinde nefesim kesiliyor.

Öne doğru eğiliyor ve geniş ellerini kucağıma, benimkilerin üzerine yerleştiriyor, bakışlarımı kaçırmadan ellerini ayırıyor ve her iki bacağıma da kendi başlarına yaslanmalarını sağlıyor. Hiç düşünmeden daha derin bir nefes alıyorum.

"Ya da... belki de benimleyken, herkesin beklediğinden biraz farklı görünse bile, kendin olmaktan korkmuyorsun."

Telaşla yere bakıyorum, sonra tekrar ona dönüyorum.

"Tamam... yani? Haklı olsan bile, insanların beklediğinden farklı olmamın sana ne faydası var? Neden umursuyorsun?" Başımı kaldırıp ona baktıktan sonra gerçekten bilmek istediğim şeyi söyledim.

"Neden *ben*?"

Sanki bilmediğim bir sırrı biliyormuş gibi gülümsüyor. Tam bir şey söyleyecek gibi oluyor ki Jake omzuna dokunuyor ve kulağına alçak sesle bir şeyler mırıldanıyor.

Wolfe Jake'e başını sallıyor ama bir şey söylemiyor. Jake'in ayağa kalkıp kapıya doğru Kai ve Robby'ye başıyla selam vermesini izliyorum.

Wolfe sanki bir sonraki sözlerini dikkatle düşünüyormuş gibi bana bakıyor ve sonra eğiliyor. Kalbim gümbür gümbür atıyor ve o bu kadar yakinken bunun hiç olup *olmayacağını* merak ediyorum. Ellerini benimkilerin üzerine koyuyor ve midem bulanıyor.

"Brinley Rose Beaumont'un kim olduğunu, bir kez olsun *kendini* seçtiğinde öğrenmek istiyorum. Sonunda arzuladığı kadar kötü olmasına izin verdiğinde orada olmak istiyorum."

Gözlerimi kırıştırıyorum ve ağzım açık kalıyor, tam adımı nasıl bildiğini fark ediyorum, şaşırmam gerekmiyor. Herkes hakkında her şeyi bildiğini söylemişti, belli ki buna ben de dahilim. Wolfe ellerimi bırakıyor ve yemeğin sona ermesiyle kalabalığın çenesi yükselirken ayağa kalkıyor. Adamlarının çoğuyla birlikte odadan çıkmadan önce bana bakıyor.

DJ müziği başlatırken Sean Layla'ya bir şeyler fısıldıyor. "Hemen dönecek," diyor bana açıklama olarak.

Başımı sallıyorum, hâlâ tüm bu konuşmayı sindirmeye çalışıyorum.

Sean haklı mı? Önce başkalarını mutlu etmeyi amaçladığımı için kendim değil miyim?

Layla beni dans pistine çekmek için hamle yapıyor ve hayatımın varlığını sorgulamak yerine Wolfe'un koltuğunun önünde duran şişeden kendime bir kadeh daha viski doldurup geri deviriyorum ve onunla birlikte gidiyorum. Kısa bir an için kulübün yarısının bu kadar aceleyle nereye gittiğini merak ediyorum. Ama aynı hızla kendime bunun beni ilgilendirmediğini, buranın benim dünyam olmadığını, sadece ziyarete geldiğimi hatırlatıyorum.

Kendime kötü denmesinden ne kadar hoşlandığımı unutturmak için Layla ve kızlarıyla dans etmeye başlıyorum ve işte böyle

sonraki iki saati geçiriyoruz. Kalabalık yoğun ve Sean Layla'yı kontrol etmek ve konuklarla konuşmak için periyodik olarak içeri girip çıkıyor. En sevdiğimiz şarkılarla dans ederken Dell bile bize katılıyor.

Sean dışında Wolfe'u ya da adamlarından birini bir daha görmüyorum ve gece yarısına doğru biraz temiz hava ve su içmeye hazırım. Bardan bir şişe aldım ve Layla'ya hemen döneceğimi, sadece serin bir esintiye ihtiyacım olduğunu söyledim.

Dans salonunun yan kapısından çıkıyorum, suyum kırıyorum ve ensemdeki tüyleri kaldırarak yudumluyorum. Serin okyanus esintisi inanılmaz hissettiriyor.

Etrafıma bakıyorum. Ay dolunay ve gökyüzü açık. Suyun aşağıdaki kıyıya vuruşunu izliyorum ve yemin ederim yunusların sesini duyabiliyorum. Kafamı boşaltmak için yürümeye başlıyorum. Dışarıda kimsecikler yok ama binanın diğer tarafındaki açık verandada bir ekibin sesini duyuyor, sigara ve ot kokularını alıyorum. Wolfe'un orada olup olmadığını merak ediyorum, akşam yemeğinden beri onu görmedim.

Nereye gittiğimi bile bilmeden, amaçsızca suya doğru ilerliyorum, olduğum kişiyi ve Wolfe'un olmak *istediğim* kişi olmamı söyleyen sözlerini düşünüyorum. Doğrusu, Evan olmadan, ailemin beni eğittiği kişi dışında kim olduğumu bile bilmiyorum. Evan'ın istediği kişi. Hatta bir zamanlar kilisenin istediği kişi.

Kıyıya vuran su ve tepemdeki binlerce yıldız beni çağırıyor ve öyle görünüyor ki üzerinde bulunduğum bu küçük patika beni su kenarına kadar götürecektir.

Yolda birçok kulübenin yanından geçiyorum, bazılarının içinde parti yapan insanlar var. Ben geçerken açık bir pencereden bir kadının inlemeleri duyuluyor. Acaba tüm HOH üyeleri bu kulübelerde mi kalıyor? Tepeden aşağı inip ormanın kenarındaki patikaya ulaştığımda sesler nihayet kesiliyor. İşte tam burada, ayakkabılarımı çıkarıp kumda çıplak ayakla yürümek için eğilmeden hemen önce, o sesi duyuyorum.

İnsanın kanını donduran, anında midesini bulandıran türden bir inilti çünkü sesin geldiği kişiyle ilgili korkunç bir sorun olduğunu biliyorsunuz.

Başımı sola çevirdiğimde ağaçların ilk perdesinin hemen ötesinde bir ışık parıltısı görüyorum. Bekliyorum ama dalgalar uzaktaki kayalara ve kıyıya çarparken hiçbir şey duymuyorum. Su denize doğru çekiliyor ve ben bir kez daha boğuk bir çığlık ve sesler duyuyorum. Bu kesinlikle bir insandı ve o kulübede yaralanmışlardı. Sandalet giymiş ayaklarımın beni taşıyabildiği kadar hızlı bir şekilde oraya doğru ilerlemeye başlıyorum. Bu kadar uzak bir yerde kim kalıyor olabilirdi ki?

Yaklaşırken kulaklarımı rahatsız edici bir çatırtı dolduruyor ve sonra yine o ses ve daha fazla ses. Kulübe yüksekte bile değil, açık paravan kapısına doğru yürüyorum ve içeri bakarken kanım donuyor.

Yanan etin pis kokusu burnuma doluyor ve öğürmemeneden oluyor.

Dizlerimin üzerine çöküyorum çünkü önümde gördüklerimi anlatacak kelime bulamıyorum.

Ben.

Eğer denemek zorunda olsaydım, katliam derdim. Kana susamışlık. İşkence.

İki adam diz çökmüş, gömleksiz, biri ölesiye dövülmüş.

Ağzından akan kan dolu tükürük vücudunun altındaki ıslak, kırmızı muşambanın üzerinde birikiyor. Her ikisinin de parmakları eksik. Yüzleri şişmiş ve birinin dişleri yerde. Büyük olanın o kadar çok yeri kesilmiş ki, zihnim tüm yaraları tam olarak algılayamıyor. Kulaklarından, gözlerinden... bacaklarının arasından kan akıyor. *Aman Tanrım.*

Ve ikisinin de önünde, görkemli, karanlık ve korkunç bir tanrı gibi duran adam Wolfe.

Elinde bir çeşit bütan meşalesi olduğu halde ileriye doğru yürüyor ve üzerlerinde duruyor, boyunun uzunluğundan parçalanmış bedenlerine bakıyor. Meşaleyi ateşlerken gözlerinde şeytani bir ifade var ve alevler ucundan ince bir jet halinde akıyor.

Büyük olanı saçlarından tutup başını yukarı çekerken dehşet içinde donmuş bir şekilde izliyorum. Wolfe meşaleyi yavaşça adamın boynuna götürüyor ve adamın boğuk çığlıkları havayı doldururken, kulağından köprücük kemiğine kadar tüm eti yakıyor. Bir dövme siliyor. Adamın acısı hiçbir şey ifade etmiyormuş gibi konsantre oluyor. Sanki adamın çığlıklarını bile duymuyor.

Adam duyamadığım bir şeyler fısıldıyor ve Wolfe dinlemek için bir anlığına alevleri kısıyor.

Dudaklarından çıkan küçük inilti olmasaydı neredeyse adamın bayıldığını düşünecektim. Derisi hâlâ cızırdıyor ve havayı daha yoğun, keskin bir koku dolduruyor. Kalkıp kaçacağımı sanıyorsunuz ama yapamıyorum.

Artık Wolfe tarafından fena halde yok edilmiş, kendi kömürleşmiş eti tarafından kovalanmış, parçası olduğu kulüp ya da çete her neyse onunla ilişkilendiren bir dövme olduğunu varsaydığım şeye bakamıyorum.

O kadar hızlı ve sessiz nefes alıyorum ki havanın ciğerlerime ulaştığından bile emin değilim. Beynim tekrar ayağa kalkıp gözden kaybolmam için bağırıyor ama farlara yakalanmış bir geyik gibi donup kalıyorum.

İğrenmem gerekirdi. Şoka girmeliyim.

Ama tek gördüğüm önümde duran adamın karanlık gücü. Utanç, suçluluk ya da pişmanlık duymadan kim olduğunu çok iyi biliyor.

Bu... rahatsız edici derecede güzel.

Orada kalmayı seçtiğimde *içimden* geçen korkunç duygular beni o kadar tüketiyor ki, kulübenin kapısının önünde diz çöktüğümde Kai'nin gözlerinin üzerimde olduğunu fark etmiyorum bile, çimenli toprak tenime karşı serin. Wolfe meşalesini yere bırakıyor ama yüzünde yaptığı şeyden dolayı pişmanlık yok. Konuşmuyor. Sadece silahını çekti.

Kendimden geçmeye
hazır hissediyorum. Biri
ağlıyor.

"Wolfe." Kai başını bana doğru sallıyor. Adını duyduğumda gözlerim ona kayıyor. Dönüyor ve gri gözleri benimkilere takılıyor, hayatımın en uzun on saniyesi boyunca onları tutuyor.

Bakışları benim dayanağım oluyor ve ağlayanın ben
olduğumu fark ediyorum. Mason'ın "Yeterince dinledim,"
dediğini duyuyorum.

Wolfe'un ağzının hareket ettiğini görüyorum ama ne dediğini duymuyorum.
Sonra tek bir el ateş ediyor-

İri adamı alnının ortasından vuran bir atış. Cansız bir şekilde yere düşüyor ve kafası kanlı muşambayla buluştuğunda mide bulandırıcı bir gümbürtü duyuluyor.

Çılgılık atıyorum ve sonra bir şekilde ayağa kalkıp koşmaya başlıyorum.
Bana "*bakma*" diye bağırdığını fark ettiğimde fazla uzaklaşmamıştım.

Artık çok geçti.

CHAPTER 22

Brinley

Ölümle yüzleşirken bu tür bir inançsızlıkla karşılaşacağımı hiç düşünmemiştim. Sanki bu gerçek olamazmış, başka bir yolu olmalıymış gibi. Bu dünyaya bunun için gelmiş olamam. Bir şey ya da biri beni kurtarmak zorunda, değil mi? Ailemin bana hep söylediği gibi, yaptığım her eylem, her seçim beni buraya mı getirdi? Evan'la kalsaydım, bir psikopatı atlatmaya çalışmak yerine evimde, oturma odamdaki kanepemde güvende olurdum. Ormana doğru kaçarken tüm bu düşünceler zihnimi dolduruyor. Durmadan koşarken ciğerlerim yanıyor, kontrol edemediğim hıçkırıklar bedenimi sarıyor ve adrenalin damarlarımda dolaşıyor.

O adamı öldürdü. Ve şimdiye kadar muhtemelen diğerini de öldürmüştür. *Öldürdü.* Ve kim bilir ne kadar süre işkence görmüşlerdi? Vücut parçaları eksikti. Parmakları. Dişler. Cinsel organları? Sonunda onları fark ettiğimde aklımdan görüntüler geçiyor. Büyük adamın karnı birkaç yerden kesilmişti ve kan sızıyordu, kesikler derindi, tek gözü şişmişti. Küçük adamın kolu birden fazla yerden kırılmıştı ve önünde gevşek bir şekilde sallanıyordu. Zihnimi bu anıdan kurtarmak için gözlerimi kırıştıyorum ve daha fazla gözyaşı döküyorum.

Yemekten sonra oraya gitmişti. O adamlara işkence etmek ve öldürmek için. Ve bu onun için ikinci doğasıymış gibi görünüyordu. *Çünkü öyle.* İçimdeki ses

Başım bana hatırlatıyor.

Bu adamın *bana dokunmasına* izin verdim. *Onu* istedim. Ve kendi kişisel Azrail'leri gibi başlarında dikilirken bile, onu *hâlâ* istediğimi itiraf etmekten utanıyorum.

Ve şimdi beni de öldürecek ve muhtemelen beni de onlarla birlikte gömecek.

Zaman bir bulanıklık içinde geçti. Her tarafım kesik ve sıyrıklarla dolu; defalarca düştüm. Ne kadar zamandır koştuğumu bilmiyorum. Bir yol ya da ağaçların arasında yardım çığlığı atabileceğim bir aralık olması için dua edip duruyorum ama yok. Gidecek hiçbir yerim yok ve arkamdan gelen ağır bot sesleri bana koşmaya devam etmemi söylüyor ama çok yorgunum. Durmak zorundayım.

"Brinley." Wolfe'un derin sesinin ormanın gölgeliklerinde yankılandığını duyuyorum, sesi soluk soluğa bile gelmiyor. Sesi sakın geliyor. Donup kalıyorum, bir ağacın arkasına saklanmak için elimden geleni yaparken sırtım sert, soğuk ağaç kabuklarına sürtünüyor. Çizilen derimdeki kirin acısını hissedebiliyorum, o kadar sessiz nefes alıyorum ki zar zor nefes aldığımı düşünüyorum.

"Kaçmak anlamsız, kokunu alabiliyorum, sinek kuşu." Sesi ormanın içinden gürlüyor, bu sefer daha yakından.

Havalanıyorum ve koşabildiğim kadar koşuyorum, engebeli arazide neredeyse bileğimi birden fazla kez burkuyorum. Takoz sandaletlerimin altında dallar kırılıyor ve daha fazla devam edemeyeceğimi biliyorum. Tüm bu süre boyunca onu duyabiliyorum; ormanda beni takip ederken ayağımın altındaki ölü yaprakları ezen düzgün ve sabit botlarının sesi neredeyse çığlık atmama yetiyor. Ama çığlık atmanın şu an bana bir faydası olmaz. Hiçbir şeyin edeceğinden emin değilim.

Ağaçların arasından bir ışık gördüğümde duraksıyorum ve umutsuzca bunun bir yol ya da başka bir kulübe, insanların ve güvenlik olasılığının olduğu herhangi bir şey olmasını umuyorum. Acıyan ve yorgun ayaklarımı olabildiğince hızlı hareket ettirerek, duymaması için nefesimin sessiz olması için yalvararak oraya doğru fırlıyorum.

Yaklaşık yirmi adım ötede büyük bir ağaç görüyorum ve hedefim orası oluyor ama daha beş adım atamadan güçlü bir el boğazımı sarıyor ve canlı bir meşenin kalın gövdesine doğru geriye doğru savruluyorum. Başımın arkasındaki diğer eli ona çarpmamı engelliyor ama kabuklar omuzlarımı ısıyor.

"Benimle dövüşmeyi bırak," diye ısıyor Wolfe.

Dinlemiyorum, protesto etmek için onu tırmalayarak dövüşmeye başlıyorum. Yaklaşan ölümümün korkusu beni körüklüyor.

"Benimle dövüşme," diyor ben haykırırken. Elini başımın arkasından çekip her iki bileğimi de yakalıyor ve önümde tutuyor

Böylece onu kaşımaya devam edemiyorum ve diğer büyük avucunu göğsüme yerleştiriyor.

"Nefes al," diyor neredeyse yatıştırıcı bir şekilde.

Yırtıcı hayvanların avlarını öldürmeden önce nasıl sakinleştirdiklerini anlayarak derin bir nefes almaya çalışıyorum. "Sen... Sen öldürdün..." Hıçkırığa ağlıyorum. "O zavallı, masum-"

"Sakın buna cüret etme. *Sakın* o adamlara masum deme," diye kısık bir sesle hırlıyor Wolfe, avucu kabaran göğsümden yukarı kayarak boğazımı kavrarken. Karanlıkta bile gri gözlerinin benimkileri deldiğini görebiliyorum. Öfkeli ama artık o kadar da korkmuyorum. Ben babamın mazoşist diyeceği biriyim. Beni incitmek üzere olan adam tarafından aptalca yatıştırıldım.

Boğazımdaki el gevşiyor, böylece Wolfe sanki beni boğmakla yatıştırmak arasında karar vermeye çalışıyormuş gibi parmak uçlarını boğazımın üzerinde hafifçe gezdirebiliyor. Anlam veremediğim bir dans bu.

"Geçen gece onlardan biri Jake'in kamyonetini havaya uçurdu. Orada duran, içinde olan herhangi biri olabilirdi ve o adam ölmedi. O boktan liderine bizim için bir mesaj iletecek."

Nefesimi tutmaya çalışırken nefesim kesiliyor.

"Diğeri. Vurduğum piç kurusu, neredeyse bir yıl önce on altı yaşında bir kızı taciz etti, uyuşturdu ve tecavüz etti, sonra da bunun fotoğraflarını ve videolarını paylaştı. Neredeyse kızın hayatını mahvetti. İki ay boyunca evinden bile çıkmadı."

Zaman durmuş gibi görünürken midem bulanıyor. Birden kendimi en az onun kadar öfkeli hissettim.

"Ve o aileden biri. Adamlarımın küçük kız kardeşlerinden biri." Avuç içi boynumdan ayrılıp göğsüme bastırıyor ve yükselip alçalıyor. "Rakip bir kulüptü. Mutlu değillerdi. Atlanta'da, en kârlı bölgelerinden birinde içki işlerine zarar verecek bir şey yaptık."

"Bunu duymak istemiyorum. Bunu duymak istemiyorum." Panikledim.

Eğer bunu duyarsam, ölüyorum.

"Kız Mason'ın küçük kız kardeşi - bu en iğrenç türden bir misillemeydi ve bizim gibi erkeklerin savunduğu her şeye aykırı. Peki, kardeşinin ona akıl almaz şeyler yapmasına izin verdim mi? Evet."

Mason'ın kız kardeşi mi? Mason'ın kızgın olduğunu düşününce ürperiyorum. Kendimi tanımadığım bu kızın iyi olup olmadığını merak ederken buluyorum.

O konuşurken Wolfe elini göğsümde gezdiriyor ve parmak boğumları köprücük kemiğimin üzerinden omzuma doğru yavaşça ilerliyor, diğer eli hâlâ bileklerimi kavlıyor ve nefes alışımın istemsizce yavaşladığını fark ediyorum. Sert vücudu benimkine baskı yapıyor ve bir yanımda onu burada istiyor, bana baskı yaparken daha güvende hissediyor.

Dudakları boynuma iniyor ve yukarı doğru yavaşça yalayarak beni şok ediyor, ilerlerken terimin tadına bakıyor. Hala kenetlenmiş ellerimle sıcak gömleğinin alt kısmını hiç düşünmeden kesiğinin altından avuçluyorum.

"Ve kardeşinin ona işkence etmesine ve ondan istediği her şeyi almasına izin verdikten sonra, onu soğukkanlılıkla vurdum mu?" Wolfe beni serbest bırakıyor, iki elini de aşağıya doğru kaydırarak kalçalarımın dışından yukarı çıkıyor, elbisemi de yanlarına alarak külotumun üzerinden çıplak belime sarılıyor.

Dengesiz bedenim bu yumuşak, samimi dokunuşla tutuşuyor. Hayatımın geri kalanında travmatik olarak hatırlayacağımdan emin olduğum bir an ama başparmakları karnımın alt kısmında gezinirken nefes nefese kalıyorum.

"Aynen öyle yaptım. Ve yine olsa yine yaparım. Pişman değilim. Tek bir saniye bile. Tek pişmanlığım ona *daha uzun süre* işkence edememiş olmamız," diye homurdanıyor Wolfe, o uğursuz sesi içimde dolaşıyor.

Wolfe beni kendine doğru çekip elleriyle belimi kavrarken inliyorum. Dili tenimde gezinirken dudakları önce boğazımı, sonra köprücük kemiğimi buluyor. Gömleğini daha sıkı kavıyorum ama onu itiyor muyum yoksa yaklaştırıyor muyum anlayamıyorum. Mücadele etmenin bir anlamı var mı? Ona karşı tamamen gevşiyorum, yenik düşüyorum. Ağzı omuzlarımı arıyor, ısırıyor, emiyor, ısırıyor, sanki o da kendini benim kadar kontrol edemiyor. Ellerim gömleğinin altına kayıyor ve inliyorum. Sert kaslı vücudu avuçlarımda sıcak bir his uyandırıyor.

O çok güçlü ve zaten öleceksem, hayatımda hiç hissetmediğim bir tutkuyla bu şekilde ele alınmak, gitmeyi seçtiğim yoldur. Bana daha önce hiç hissetmediğim bir açlıkla dokunuyor.

Bunu açıklayamam. Anlayamıyorum. Kahretsin, bunun gerçekten olduğu gerçeğini bile sindiremiyorum. Wolfe pamuklu külotumu kavrayıp tıpkı dün gece yaptığı gibi benden koparırken neden arzuyla titrediğimi kendime bile sormuyorum. Ama bu sefer külotumu yüzüne yaklaştırıyor. Ne kadar berbat olursa olsun, kabul etmek istesem de istemesem de *onu* istediğimi kanıtlamak için ihtiyaç duyduğu tüm kanıtlarla ıslandıklarını biliyorum. Karanlığın canı cehenneme.

Gözlerini kapatıp nefes alıyor, sonra derin bir iniltiyle yavaşça nefes veriyor ve nemli pamuğu başparmağıyla ilk iki parmağı arasında ovuşturuyor,

Sanki ne kadar ıslak olduklarını ölçüyormuş gibi. Wolfe'un onları ağzına çekişini hayranlıkla izliyorum, sanki uyarılmışlığıma emecekmiş gibi ve yaptığı da tam olarak bu. Gözlerini bana çevirip hınzırca sırtmasını izlemekten başka bir şey yapamıyorum.

"Kulübümün işine tanıklık etmenin ne anlama geldiğini anlıyor musun?" diyor sırılsıklam olmuş ve yırtılmış külotumu kesiğinin içine yerleştirirken.

Bunun son olduğunu bilerek başımı hafifçe sallıyorum. Dönmeye başladım. "Hiçbir şey söylemeyeceğim, ben-"

"Sus," dedi, başparmağını alt dudağımın üzerinde gezdirerek anında sakinleştirdi.

Ben

Acı olmaması için sessizce dua ediyorum.

"Şimdi beni dinle. İki seçeneğin var, küçük sinek kuşu. Ölürsün. Ya da bu ormanda benim olursun." Gözlerimi kırıştırıyorum, gözlerim onunkilere kayıyor.

"Benimsin dediğimde"-Wolfe geri çekilip kemerini çözüyor. Ne yapmak üzere olduğu hakkında hiçbir fikrim yok ama kemerinden büyük, kılıflı bir bıçak çıkararak beni şaşırtıyor. Nefes alışım hızlanıyor, eli tekrar kalçalarımın gittiğinde tekrar çılgınca bir hal alıyor-"Yani bu gece yaptığım her şey senin de çilen."

"Neden? Neden istiyorsun-"

"Bana nedenini sorma." Wolfe beni ağaca doğru bastırıyor, sesi sinirli ve çakıl taşlarıyla dolu. Ağaç kabuğu tenimi kemiriyor.

Nemli alnımdaki saçlarımı nazıkçe tarıyor ve sanki kendini sakinleştirmek istercesine bir anlığına gözlerini kapatıyor.

"Neden seni düşünmeden duramadığım hakkında hiçbir fikrim yok. Hiçbir fikrim yok.

Seni *neden* bu kadar arzuluyorum?" diye soruyor.

Bir koluyla beni belimden sıkıca kavırıyor, diğer koluyla elbisemin üst kısmını aşağı çekerek göğüslerimi ortaya çıkarıyor ve başım ağaca yaslanırken inliyorum. Sıcak ağzı meme ucumu buluyor ve ısıtıyor, amım acıyla zonkluyor. Ben daha haykıramadan, onu tekrar ağzına çekiyor, dilini üzerinde gezdiriyor ve acıyı dindiriyor, içimi ateşe veriyor. Bir kez daha onun ağzının benimkinin üzerinde olmasının nasıl bir şey olacağını hayal ediyorum.

"Neden seni burada bitirmemeyi tercih edeyim ki? Neden seni alıp işaretlemek ve kendime saklamak istiyorum?" Aynı elinde bıçağını tutarken iki büyük parmağı utanç verici bir şekilde sırılsıklam olan yarığımdan geçiyor. Parmaklarıyla eş zamanlı olarak sapın bana doğru bastırdığını hissediyorum. Korku

Yapabileceklerinin düşüncesiyle içime akıyor ve beni ateşliyor. Parmaklarını daha da içime iterken göğsünden derin bir hırıltı çıkıyor.

"Sırılsıklam olmanla aynı sebepten... Benim için sıırılsıklam olmanla." Wolfe parmaklarını yukarı kaldırıp uyarılmışlığıma alt dudağıma yayarken mırıldanıyor, sonra aşağı inip parmak eklemleriyle klitorisimi yavaşça tarıyor.

Wolfe alt dudağıma ağzına alıyor. Dudaklarında kendimi tadıyorum ve bu katilin öpücüğü için dua etmemin ne kadar berbat bir şey olduğunu fark ediyorum.

"Şiirsel adalet, her zaman olmadığımız şeyi arzulamamızdır." Isırıyor ve ben inliyorum, aniden anlıyorum ki ben onun karanlığını arzularken, bir şekilde o da benim ışığımı arzuluyor olmalı. Kalçalarımı eline doğru itiyorum, daha fazla sürtünme için, ondan daha fazlası için, bundan daha fazlası için her şeyi yapıyorum.

Klitorisimi tıngırdatmakla parmaklarıyla içime girmek arasında ustaca gidip gelmesi, amımın ona sıkıca kenetlenmesini sağlıyor ve saniyeler içinde parçalanmakla tehdit ediyor.

"İstememem gerekeni, hak etmemem gerekeni almak için yaşıyorum. Bir şeyleri neden istediğimi asla sorgulamıyorum." Amım parmaklarının etrafında kenetlenirken derin, kadife sesi üzerime çöküyor, ağustos böceklerinin sesi ve çaresiz inlemelerim havayı dolduruyor, bir film müziği gibi ağaçlardan yankılanıyor, vücudumu en mahrem enstrüman gibi çalmasının film müziği. "Eğer ölümü seçersen, asla bilemeyeceksin..."

Parmaklarının üzerine boşalmaya çok yaklaştım. "Wolfe..." İnledim.

"Eğer benim olmayı seçersen, kim olduğunu kabul etmenin ne kadar kolay olduğunu öğreneceksin..." Parmaklarını aniden benden çekiyor ve soğuk bıçağının pürüzsüz sapını amıma dayayarak kaygan uyarılmışlığımda aşağı yukarı kaydırıyor. Beynim protesto etmek için yalvarıyor.

İçimden çığlık atıyorum.

Dışarıda, bıçağını daha sıkı kavırıyor ve onu daha yakına çekiyorum.

"Kalbinin benim için neden daha hızlı attığını sormadığı gibi, ben de kendime seni neden istediğimi sormuyorum. Sadece alıyorum, sinekkuşu."

Bıçağın deri kılıfını kavırıyor ve sapını içime doğru kaydırıyor. Bu saldırı karşısında çığlık atıyorum ama yine de ona durmasını söylemiyorum. Ona durmasını söyleyemem.

"Gördüğüm için üzgünüm..." İçimden akıp gidiyor. "Kimseye söylemeyeceğim." Kolu içime daha fazla iterken gözlerim açılıyor.

"Üzgün olmana ihtiyacım yok," diyor Wolfe sapı bir santim daha sokarken. "Senin bir aksesuar olmana ihtiyacım var," diye homurdanıyor ve yumuşak sapı sonuna kadar itiyor, ben de sapın içime tamamen oturduğunu hissedince nefes nefese kalıyorum. Tekrar dışarı kaydırıyor ve beni tüketen bir hızda onunla becermeye başlıyor. Diğer eli belimden ayrılırken başparmağını klitorisime götürüyor ve mükemmel bir basınçla etrafında dönmeye başlıyor, bana tam olarak ihtiyacım olanı veriyor. Ekstazi ve adrenalin içime hücum ederken titriyorum.

"Bu amcığın beni arzulamasına ihtiyacım var. İstedğim gibi kullanmam için yalvarsın."

Onu duyuyorum ama ruhum bedenimi terk etmiş gibi hissediyorum. Akıl almaz hareketleri beni sadece en karanlık rüyalarımın musallat olan yerlere gönderiyor.

"Benim seni arzuladığım gibi senin de beni arzulamana ihtiyacım var."

Bana dönüp sırtıyor, gözbebekleri kocaman açılmış ve çılgınca bir kana susamışlıkla dolmuş.

"Doğru seçimi yap Brinley, böylece bu bıçağı ters çevirip o güzel boğazını kesmek zorunda kalmayayım."

Bacaklarım titremeye başlıyor ve ona teslim olduğum için itirazım dudaklarıma ulaşmadan ölüyor. Orgazmım kaçınılmaz ve bu her neyse, ben her neysem, onunla birlikte kendimi kaybediyorum.

Hafif kavisli sapı içimde bir yere çarparken kalbim göğsümde gümbürdüyor ve patlayacakmışım ya da mesanemin kontrolünü kaybedecekmişim gibi hissediyorum -ya da her ikisi de.

Başımı öne eğip bakışlarıyla buluşuyorum, elimi güçlü çenesinin yanına uzatıp başparmağımı elmacık kemiğinin üzerinde gezdiriyorum.

"Ölmek istemiyorum," diye inliyorum usulca.

"O zaman gel küçük sinek kuşu ve bunu yaparken adımı söyle," diye emrediyor.

Elim yüzüne karşı küçük geliyor ve şu anda ona sunduğum nazik dokunuş yanlış hissettiriyor, ama gözleri kesinlikle giydiğim arzu bakışını alıyor ve karanlıklaşıyor, sanki her an beni yutabilirmiş gibi.

"İlk adını bilmiyorum," diyorum nefes nefese. "Söyle bana," diye ekliyorum, sıcaklığın sıkı sarmalı karnımda, kalçalarımın, ruhumda derin bir yer edinirken.

"Gabriel," diye cevap veriyor kulağımın kabuğuna doğru usulca.

"Gabriel..." Adını ilk kez fısıldıyorum ve çıkardığı ses hayvani. Bu beni uçurumun kenarına fırlatmaya, bıçağının sapının etrafında çözülürken onun karanlık, fırtınalı derinliklerine düşmeye yetiyor.

"Gabriel," diye tekrar haykırıyorum, bu sefer daha yüksek sesle ve cevabı göğsünde gürleyen derin bir hırıltı oluyor.

"Tekrar," diye emrediyor ve dediğini yapıyorum, patlayıcı bir orgazmın coşkulu salınımı vücudumdaki her hücreden merkezime akarken adını söylüyorum ve hiç olmadığım kadar sert boşalıyorum, sapı, elini ve ön kolunu ıslatıyorum.

Görünürde bir son yokken, bir çeşit *lütfe*, *daha fazla* ve *durma* ile birlikte adını tekrar çağırıyorum, hepsi onu istediğimden nefret ederken, içi boş gri gözlerle bile tanımadığım bu adam.

Sonunda nefes alış verişimizin sesine gözlerimi açtığımda gördüğüm tek şey ağaç tepeleri, utancım ve yıldızlar.

Bu anda ben kimim? Az önce bu katilin bıçağının kör ucuna kendini bırakıp gelen bu kadın kim? Ve hissetmem gereken azap nerede?

Gabriel bıçağını benden çekiyor ve aşağıya bakıyorum, kınalı bıçağı o kadar sert kavramış ki elini kesmiş ve kanı avucundan çimenli toprağa damlıyor. Bıçağı kalçasına yerleştiriyor ve parmaklarını amıma sokuyor, kanını içime itiyor, şişmiş dudaklarıma bulaştırıyor. Bu bir işaretleme, bir tür sahiplenme gibi hissettiriyor. Parmaklarını yavaşça çekip çıkarıyor, elini yüzüme götürerek kanını ve dölleri dudaklarıma yayıyor, sanki bir banyo yapısını boyuyormuş gibi.

"Artık *senin* içinde yaşıyorum, küçük sinekkuşu," diyor eğilip bana bakarken, cıva rengi gözleri dudaklarıma odaklanıyor ve tek duyabildiğim nefes alış veriş oluyor. Elleri enseme kayıyor ve kontrolünü kaybedip saçlarımı şiddetle yumruklamadan önce sahiplenici bir şekilde kavıyor. Dudaklarını kendi dudaklarıyla yakalayıp beni derinden öpmeden hemen önce başımı geriye yatırarak köklerimden sertçe çekiyor.

Nefesim kesiliyor, geleceğini hiç düşünmediğim öpücüğe hazırlıksız yakalanıyorum. Bir anda uysallaştım ve ona bağlandım. Wolfe sanki beni tatmak için yanıp tutuşuyormuş gibi öpüyor. Dudakları dudaklarıma bastırıyor ve dili aç bir şekilde yağmalıyor. Ben de en az onun kadar istekli bir şekilde kendi dilimle karşılık veriyorum. Bakırın tadı ve kendi uyarılmışlığım ağzıma doluyor ve beni bırakmadan önce dudaklarıma doğru iniyor, beni tamamen çözülmüş halde bırakıyor.

Sadece birkaç saniye boyunca benimle ziyafet çekti ama bu şimdiye kadar yaşadığım en inanılmaz öpücüktü, tüm vücuduma hükmeden bir öpücük.

Kendini toparlamaya çalışmasını izlerken fark ediyorum ki, ne kadar küçük olursa olsun, içinde kontrolü tamamen kaybedebilecek bir parça var.

"*Siktir*-" diyor yüzünü benden çevirerek. Gözlerini benimkilere çevirdiğinde göz bebekleri küçülmüştü. Yine kontrollüler, duygudan yoksunlar. Boğazımı sıkıyor.

"Şimdi dediğimi yaparsan hayatta kalırsın," diyor Wolfe, sesi Alçak.

Dönüyor ve yürümeye başlıyor, benim de onu takip etmemi bekliyor ve kendime soruyorum

Az önce ne olduğunu. O kadar yoğunken nasıl bu kadar kolay soğuk ve duygusuz olabiliyor. Korkunun acelesi neredeyse anında geri dönüyor. Orgazmımın ve öpücüğün yarattığı bulanıklık her saniye buharlaşıyor ve her şey bir kez daha netleşiyor.

Onun olmanın ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim olmadığını fark ediyorum ve bunu öğrenme düşüncesi beni dehşete düşürüyor. Gabriel'i ormandan çıkarken takip ederken, tanışmadan önceki kadın halimin de az önce öldürdüğü adam kadar ölü olabileceğini biliyorum.

CHAPTER 23

Brinley

"O bıçak yüzünden enfeksiyon kapacağım," diyorum ahşap merdivenleri çıkarken ayaklarımızın altında gıcırıyor.

Gabriel özel kulübesinin kapısını açıyor ve beni içeri buyur ediyor. İlk ismini tercih ettiğimi fark ediyorum, bunun tek sebebini anlayabiliyorum çünkü bu isim onu soyadından daha insani kılıyor.

"Bununla bir adamın bağırsaklarını deşmeyi yeni bitirdim. Tamamen steril. Sterilize edilmişti. İki kez. Hastane temizliği." Eğiliyor ve onun kokusu beni tekrar sarıyor. Ormandaki çabası bile terlemesine neden olmamış gibi görünüyor. "Ve ben olsam onun kanını senin yanına yaklaştırmazdım," diyor huysuzca.

"Ama seninki iyi mi?" Çamurlu topuklu ayakkabılarımı tekmeleyerek soruyorum. Onlarla koşmaya çalışırken bileğimi kırmadığım için şanslıyım.

"Benim kanım temiz," diyor, bir ışığı yaktıktan sonra bana doğru yürüyor. Gabriel tepemde durup gözlerimin içine bakıyor. Nabzımı ölçer gibi bir parmağını nabzımın üzerinde gezdiriyor. "Ve onu istediğim her yere koyacağım. İçine, üstüne, kendininkiyle karıştırarak. İçmeni istersem içersin. Hayatını bana borçlusun. Teşekkür etmelisin."

Öfke içimi dolduruyor ve ağlamamak için her şeyimle savaşıyorum. Ona korkumun tatminini yaşatmamak için kendimi zorluyorum.

"Teşekkür ederim," diyorum eşit bir şekilde.

"Temizlenme zamanı." diyor ve beni tek banyoya doğru götürüyor. Yanımda hiçbir şey yok. Telefonum ve cüzdanım bile resepsiyonda masanın üzerinde duruyor.

"Odama gidip eşyalarımı almam gerekiyor" diyorum ona, "Hiçbir şeyim yok."

Gabriel telefonunu çıkarıyor ve mesaj yazmaya başlıyor. Bitiriyor ve cebine koyuyor.

"Benimle kalacaksın. Ben anlaşmamızı açıklayana kadar yalnız kalman güvenli değil."

Yani, gördüğüm şeyi gördüğüm için kulübü beni öldürmeye çalışabilir.

"Soyun," dedi duşu açarken ve sıcaklığı hissetmek için elini suyun altına soktu. "Kişisel eşyaların yolda."

"Oda numaram-" Bana attığı bakış zaten bildiğini gösteriyor.

"Eşyaların yolda," diye yineliyor Gabriel, bana itiraz edecek yer bırakmadan. "Söylediğim her şeyi ikinci kez tahmin etmeyi bırakırsan ikimiz için de çok daha iyi olacak. O zaman kendimi tekrar etmeme gerek kalmaz" diye ekliyor.

Telefonu çalıyor ve cevap vermek için banyo kapısına doğru adım atmadan önce yere bakıyor. Kapıyı arkasından kapatıp arkama yaslanma fırsatını değerlendiriyorum, zaten kilitlemekten daha iyisini biliyorum. Buraya gelmek istiyorsa, çürük kollu kilit onu zaten durduramaz, o zaman ne anlamı var?

O tuvaleti kullanmaya gittiğinde, bıçağının söz verdiği kadar temiz olması için dua ederek zaman ayırıyorum. Hassas ve şiştim ve sıcak suyun sağlayacağı teselliye diliyorum. Raftan temiz havlu ve bir el bezi alıyorum, sonra kıyafetlerimi çıkarıp aynada kendime bakıyorum. Saatler önce özenle yaptığım makyajım dağılmış, rimelimin kalıntıları gözlerimin altında kararmış ve hala kızarmış yanaklarımda, gözyaşlarımla karıştığı yerde soluk siyah çizgiler halinde iz bırakmış. Kıvrıp tutturduğum saçlarım darmadağın ve sırtımdan aşağı dalga dalga sarkıyor, düğümlenmiş dağınıklığa minik çubuklar ve dikenler takılmış. Tenimde çamur izleri var ve beni ağaca yasladığı için boynumda morluklar oluşmaya başlamış gibi görünüyor. Dönüyorum ve kürek kemiklerimdeki çizikleri görüyorum. Derin değil ama... Ben işaretlenmiş bir kadını.

Telefonda biriyle konuşan Wolfe'un sesinin derin tınısı boş kapıda y a n k ı l a n ı y o r .

"Şimdi dediğimi yaparsan hayatta kalırsın," demişti ve bunda ciddiydi. Sahip olduğum tek şey egemenliğim. Bedenimin egemenliği değil, çünkü bu açıkça

O.

Sahip olduğum tek şey kendi seçimim.

Bana uygun olduğunda açık ya da kapalı bir kitap olmayı seçebilirim. I daha iyi anlayana kadar onun dünyasına girmemeyi seçebilirim.

Onu istediğim için kendimi affetmeyi seçebilirim. Sadece kendime borçluyum.

Benden bıkip sessizce gitmeme izin verme ihtimali de var. Küçük bir ihtimal ama şu ana kadar beni sikiyle sahiplenmeye bile çalışmadı ki bu da etrafındaki insanların onun nasıl bir erkek olduğuna dair söylediklerine ters düşüyor.

Bu bana belki de onun benim için olduğu kadar benim de onun için sıra dışı olduğumu söylüyor. Bu ışık onun karanlığına.

Gabriel banyoya tekrar girdiğinde ayna buğulanmaya başlıyor, beni düşüncelerimden uzaklaştırıyor ve buharlı duşa girmem gerektiğini hatırlatıyor.

Suyun yağmur gibi tenime düşmesine izin verdiğimde lavaboya yaslanıp bana bakıyor, sıcaklık hala adrenalinden dolayı ağrıyan kaslarımı yatıştırıyor. Kısmen alışkanlıktan, kısmen de bakışlarını durdurmak için ellerimi neredeyse önümde kavuşturacağım ama bunun yerine korkularıma karşı koyuyorum.

Kollarımı kaldırıp yüzümü ona dönüyorum, başımı hafifçe eğiyorum ve ellerimi saçlarımın üzerinde gezdiriyorum, çıplak ve teşhir halindeyken ona bakıyorum.

"Ben duş alırken orada oturmak zorunda mısın?" Otel kokulu şampuanı saçlarımdan arındırırken soruyorum. Zaten her yerimi gördü. Çıplak bedenimden akan suyu izlemesi beni rahatsız etmemeli ama yine de sormak zorundayım.

Gabriel basitçe "Evet," diye cevap veriyor ve yerleşiyor.

Benim seçimlerim. Benim düşüncelerim.

Onun nasıl esiri olacağımı ben seçeceğim. Ben istemedikçe ona arzuladığı korkuyu vermeyeceğim. Artık yapabileceği her şeyi gördüm, bu yüzden kulağa tuhaf gelse de korkacak bir şeyim kalmadı.

"Sen bilirsin," diyerek omuz silkiyorum ve avucuma bir topak saç kremi koyuyorum.

Bu gecenin tüm günahlarını temizlemeye çalışırken onun sırtıtışını kaçırmıyorum. Yerleşiyor ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor.

O n u n karşısında savunmasızım, yine de bana bakışı -normalde açık olan gözlerinin nasıl karardığı ve vücudumu izleyerek her hareketimi özümlediği

-Sadece kendimi güçlü hissettiriyor.

Hiç hissetmediğim kadar güçlü.

CHAPTER 24

Gabriel

Duş camının arkasından Brinley'i saçlarını durularken izliyorum. Ölüme ne kadar yaklaştığından haberi yok. Hayatını kurtardığım için ne kadar şanslı...

"Ölmek zorunda. Bunu biliyor muydun?" Jake soruyor

"Bunu temizleyin," diyorum Robby'ye ve iki adaya, muşambanın üzerinde yüzüstü yatan zavallı cesedi göstererek. "Ve bunu ağızında fazladan taşaklarla geri gönderin, onları dakin ve notu dudaklarına çengelli iğneyle tutturun, bir daha önemsemediğimiz birine dokunurlarsa başlarına bunun geleceğini bilsinler."

"O küçük sprite'ın peşinden gitmemi ister misin patron?" Kai, Brinley'nin kaçtığı ormana doğru başını sallayarak soruyor. Ona iyi bir kız olan Sprite demesi hoşuma gitmiyor. Varsayımlarındaki bir şey beni sinirlendiriyor.

Ax, "Lanet olsun, o Layla'nın arkadaşı,"

diyor. Jake ona "Yapılması gerek,"

diyor.

"Siktir." Ax elini sakalının üzerinde gezdiriyor. "Yapman gerekiyorsa, çabuk yap."

Başımı sallıyorum. Düşünebildiğim tek şey o değil.

"Hayır. Kimse Brinley'e dokunmayacak," diye emrediyorum. "O benim sorumluluğumda," diyorum omzumun üstünden, ben itmeden önce hepsinin başını salladığından emin olarak.

ve onun peşinden gideceğim.

Brinley'nin buharlı banyoda çıkardığı iç çekiş beni gerçekliğe geri çekiyor. Kırk sekiz saat içinde ikinci kez travmatik bir şeyle yüzleşmesine tanık oluyorum ve yine de burada, tüm çıplak ihtişamıyla karşımda duruyor, sanki bu onu hiç etkilememiş gibi.

Vücudu gözümü alamadığım bir şey. Ax ile telefon görüşmemi bitirdikten sonra onu kontrol etmek için içeri girdiğimde kalmayı planlamamıştım ama suyun o mükemmel dolgun göğüslerinin üzerinden yumuşak, kıvrımlı beline doğru aktığını gördüğüm anda hiçbir yere gitmeyeceğimi anladım.

Gözlerim onun her bir kıvrımına, her bir parçasına bayram ediyor ve katalogluyordu. Şimdiye kadar gördüğüm en güzel amcığa kadar süzülen biçimli kalçalar ve ellerim için yalvaran yumuşak bir dip ile sırtının alt kısmına kadar kıvrılan dolgun, mükemmel bir kış. Ve tam da tahmin ettiğim gibi, ne bir dövme, ne de bir piercing.

O boş bir tuval. Defalarca, her yerini işaretleyeceğim olabilir.

Saçlarını sıkarken sikim fermuarıma doğru zonkluyor, Ellerini vücudunda gezdiriyor, mükemmel pembe meme uçları sertleşerek dişlerimi yalvaran küçük noktalara dönüşüyor. Brinley avucuna bir otelin vücut temizleyicisini sıkıştırıyor ve omuzlarını yıkamaya başlıyor, köpükler üzerinde kayıyor, dışarıdaki okyanusun kıyıya vurduğu gibi ona yapışıyor. Kokusunun berbat olacağını fark ettiğimde kaşlarım çatılıyor ve bundan nefret ediyorum.

Bakışlarını bana doğru kaldırıp iki elini göğüslerinde gezdirerek köpükleri kovalarken, hiç düşünmeden kot pantolonumun kemerini çözüyorum. Onu gördüğüm ilk saniyeden beri bu kadının benim için keşfedilmemiş sulara olduğunu çok iyi biliyordum. Onun adı dudaklarımdayken boşalmama izin verdiğim an, bu saplantıya tamamen teslim olacağım ve o zaman şimdi.

Aletimi serbest bırakıyorum, boksörümünden dışarı çıkıyor ve doğrudan ona doğru işaret ediyor. Avucumun içine tükürüyorum ve o daha ne yaptığımı fark etmeden onu kavriyorum. Ve duşu kapatıp bana baktığı anda fark ediyor. Onun görsel işkencesinden sonra sikim hiç bu kadar sert ve öfkeli olmamıştı. Gözleri önce bedenime takılıyor, sonra büyük bir merakla şaftımın alt tarafını kaplayan ve bir merdiven oluşturan altı haltere yöneliyor. Bununla ne yapacağını ya da neden yapacağını bilmediğini hemen anlıyorum ama yakında anlayacaktır. Gözleri ilgisini gösteriyor ve bana daha önce bir erkekte hiç piercing görmediğini söylüyor ve ben de şaşırıyorum. Daha azını da beklemezdim zaten.

Vücuduna bir havlu sararken "Buraya gel," diyorum. Yüzü emin görünmüyor ama gözleri farklı bir hikâye anlatıyor. Gözleri bana ona sunacağım her şeyi istediğini söylüyor ama düzgün yetiştirilme tarzı bana bakma dürtüsüyle savaşmasına neden oluyor.

"Bak," diyorum ona, başımı eğerek. "Bana ne yaptığına bak, Brinley Rose," diyorum, o önümde dururken kaya gibi sertleşmiş sikimi yavaşça pompalıyorum.

Brinley'nin gözleri izlerken daha da açılıyor ve arzuladığım kızarıklık boğazına doğru süzülüyor. Ona bakıyorum, o kadar savunmasız, önümde o kadar temiz ki, başparmağımı sulu alt dudağında gezdirirken onu kirletme dürtüsü beni ele geçiriyor.

"Bu acıtmış *olmalı*, neden sende bunlar var?" Piercinglerimi soruyor, acının çekindiğim bir şey olmadığını anlamıyor, aslında onu arzuluyorum. Gözlerinde, onu ortaya çıkarmayı hayatımın misyonu haline getirmeye başladığım bir küstahlık var.

Ben de sırtıyorum ve bir parmağımı hâlâ kaygan olan göğüslerinin arasından geçirerek havluyu ondan kurtarıyorum. Ben sikimi kaldırmaya devam ederken havlu yere düşüyor. Dudaklarını yalıyor ve bu manzara karşısında pre-cum sızmaya başlıyor.

"Önemli *olan* acı. Yakında bir gün, daracık amcığının sikimi almasına izin verdiğimde, bu acının ödülünü anlayacaksın."

Yutkunuyor, kendini beğenmiş küçük sırtışı gitmiş, yüzü ciddileşmiş ve gözlerinde arzuladığım korku geri gelmiş. Tüm bunların birleşimi benim için çok fazla.

Çizmelerimle kaplı ayağımı havluyu yaymak için kullanıyorum ve sonra ağır çizmelerimle iki kez vurup bekliyorum. En son ne zaman sikimi bir kadının ağzına soktuğumu hatırlamıyorum. Brinley beni anında anlayıp dizlerinin üzerine çöktüğünde bu fikir beni şaşkına çeviriyor.

Brinley duştan çıktığı için soğuktan titriyor ve meme uçları daha da incileşiyor. Bakışlarının yavaşça sikimde aşağı yukarı hareket etmesine izin veriyor, sonra tekrar bana dönüyor.

"Sanırım size hizmet etmek için buradayım, *efendim*?" diyor, koyu tonu damara vurulmuş bir darbe gibi kanımı hızlandırıyor ve bu kadının benim için tehlikeli olduğunu biliyorum - gazabımı istiyor.

Brinley sikimi küçük eline alıyor ve parmağını teker teker halterlerin üzerinde gezdiriyor. Başparmağımı alt dudağına doğru kaydırıyorum, açık tutuyorum, dili istemsizce hareket ediyor ve büyük mavi gözleri yukarı bakıyor, kirpiklerinin arasından bana odaklanıyor. Bu manzara beni uçurumun kenarına itiyor.

"İşte istediğim kötü kız," diyorum ve ne kadar istekli olduğunu onaylarcasına inliyor.

Sikimin başını yastık yumuşaklığındaki dudaklarına değdiriyorum, sesim daha da buyurganlaşıyor. "Aç."

Dilini dışarı çıkarıyor, onu bekleyen pre-cum'u yalıyor. Gözlerim geri dönmekle tehdit ediyor.

"Şimdi em," diye emrediyorum.

Brinley dinliyor, aletimin tepesiyle oynamaya çalışıyor ve dili dışarı çıkıp her bir halterin üzerinde dönerken inliyorum. İnlediğini hissediyorum ve tüm vücudumda uğulduyor. Ona bakıyorum, kalçalarını nasıl sıktığını ve boştaki elini kucağında nasıl kenetlediğini fark ediyorum. Sırıttıyorum, çok yakında bir gün beni ne kadar çok istediğini yüksek sesle itiraf edecek.

"Daha önce fazla kafa vermedin, değil mi?" Sırıtarak soruyorum, çünkü bu çok açık. Gözleri benimkilere baktığında, sikim hâlâ ağzındayken başını hafifçe sallıyor.

Tanrım. Ona öğrettiğim için çok mutluyum.

"Yanaklarını dışarı çıkar." Çenesini hafifçe çekiştiriyorum. "Burayı gevşet. Sadece yalama. Sikimi yut, sinekkuşu," diyorum, sesim çakıl ve şehvet dolu. Ne yaptığının farkında değil ama yine de hatırlayabildiğim en iyi oral seks bu.

Dediğimi yapıyor, beni derinlere almaya çalışırken dili kasıtlı, durgun hareketler yapıyor. Yarısına geldiğimde boğazının arkasına vurdum. Etrafımda öğürüyor ve tükürükler saçıyor. Eli dibimde duruyor, parmakları zar zor birbirine değiyor ve ağzını eliyle buluşturamıyor bile.

Bu manzara beni onun için fazla büyük olduğumu bildiğim tüm deliklerini doldurmaya itiyor. "İşte böyle, dilini kullan," diyorum ona kendini ritme sokarken.

Ona yardım etmek için ellerimi saçlarının arasına sokuyorum. Brinley tekrar tıkanıyor, boğazının arkasına vurduğumda çenesinden aşağı salya akıyor.

Sakin olmaya çalışmaktan bıktım, çok ileri gitmişim. Etrafımı saran sıcak ağzı benim kriptonitim. Saçlarını tutarak başparmaklarımın çenesinden aşağı kaymasına ve ağzını olabildiğince açık tutmasına izin veriyorum.

Brinley tıkanıyor ve ben buna bayılıyorum. Sadece onun mücadelesiyle daha da sertleşiyorum.

"Her şeyimi almaya alış," diye homurdanıyorum. "Ben senin gırtlığını sikerken o güzel yüzün yeni favori manzaram oldu."

Brinley daha da hırıldıyor, boğuluyor ama ben bırakmıyorum. Hiç durmadan boğazının arkasına tekrar tekrar vuruyorum. Ne kadar süre boyunca? Hiçbir fikrim yok. Kendimi yavaşça dışarı çekmeye devam ediyorum, sonra tekrar içeri giriyorum, sadece zevk almak için

hissediyorum. Bir saniye daha dayanabilmek için çaresizim. Onu güneşin altında otururken gördüğüm ilk andan beri aklımdan geçen her düşünce yüzeye çıkıyor, gözlerindeki korku ve istek karışımı. Aralarında hiçbir çizgi yok.

İnliyor ve sızlanıyor, vücudunu hareket ettiriyor, kalçalarını döndürüyor ve ben kendimi bir süre boğazının arkasında tutarken kalçalarını sıkıyor.

"Elini o tatlı amcığa doğru kaydır, kendini kullan. Ben boşalınca sen de boşalacaksın," diyorum ona, bunun uzun sürmeyeceğini bilerek. Brinley'nin gözleri büyüyor ve lanet olsun, bu onun her yerine boşalmak istememe yetiyor. Bir parmağını dikkatlice, neredeyse zarıfçe göbeğinden aşağı kaydırıp damlayan amına sokmasını büyülenmiş bir şekilde izliyorum.

"Bu kadar kibar olma. İstedığınızı alın. Bir tane daha ekle," diyorum.

Onu.

İnliyor ve dediğimi yapıyor, bir parmak daha ekliyor ve sonra kaydırıyor Küçük daireler çizerek klitorisine baskı uyguluyorum.

"Aferin kızıma," diyorum, kendini parmaklarken boğazına girip çıkıyorum. Bu konuda da yeni olduğunu söyleyebilirim, ama ne istediğini biliyor, sadece onu almak için kendine güvenmesi gerekiyor. Nefes almasına izin vererek, onu mahvetme ihtiyacımı kontrol etmeye çalışarak dışarı kayıyorum. Ben tekrar sokmadan önce tam olarak nefes bile almıyor, ama istediği bu. Sırılsıklam olmuş amının sesi ikimizi de ateşliyor, kalçaları hareket etmeye devam ediyor, kendi elinin içine giriyor. Salyaları boynundan aşağı damlıyor ve taşaklarım çalkalanıp geriliyor. Serbest bırakılmam omurgamı yalarken boğazında daha da derinleşiyorum.

Ağzında sikimle boşılırken ondan gelen düzensiz bir inilti beni ele geçiren şey.

Hafıfçe geri çekiliyorum ve sikimin şişmiş başını dudaklarına dokunduruyorum, o da doğal olarak lanet dilini dışarı çıkarıyor. İşim bitti. Boşaldım, sertçe. Sıcak ipler dudaklarına, yanaklarına, boynuna doğru uzanırken gözlerini beklentiyle kapatıyor.

"Siktir, Brinley..." Homurdanıyorum. Döllerim onun şiş dudaklarından damlıyor ve Brinley bana bakıyor. Hâlâ çok sertim ve akıtıyorum. Başparmağımla sikimin başındaki döllerini siliyorum ve dudaklarının arasına sokuyorum. Cam gibi gözlerle bana bakıyor ama başparmağımla ağzına alıyor.

Onu izlerken nefesim daralıyor. En son ne zaman bu kadar sert boşaldığımı hatırlamıyorum.

Yeterli değil, şu anki haliyle daha fazlası için aresizim.

"Benim kötü kızım, Brinley, sunduğum her damlayı alıyorsun. Benim olmanın anlamı bu."

CHAPTER 25

Brinley

Gabriel'in dölleri hâlâ yanaklarımda, dudaklarımda, dilimde ve başparmağında duruyor ve içimden bir ses beni onunla doldurması için sessizce yalvarıyor. Emiyorum ve kirpiklerimin arasından ona bakıyorum. Alt dudağını ısırıp adımı inlettiği anda onun için kaybolduğumu anladım. Sonra ağzımdan çekilip her zaman aşağılayıcı olduğunu düşündüğüm ama sevdiğim bir şekilde boşaldığında geri dönüşü olmayacağını biliyordum.

Onu arzulamaya devam edeceğim, onu arzulayacağım. Ve bunu bilmek beni çok korkutuyor. Nemli saçlarım tenime yapışıyor ve kalçalarımı sıkıyorum, hala daha fazlası için çaresizim. Hepsini istiyorum.

"Patron," diye gürlüyor derin bir ses kabin kapısından.

Gabriel küçük bir patlama sesiyle başparmağını dudaklarımdan çekiyor. "Kurtulman için onun eşyalarını getirdik ve biz hazırız," diyor ses.

Kurtulmak mı? Öldüğümü mü düşünüyorlar?

Gabriel hâlâ sert olan sikini boxer'ının içine sokuyor ve kot pantolonunu düzeltiyor. Erkeklerle çok fazla deneyimim yok, ama birkaç tanesinde onun gibisini görmedim. Şimdiye kadar gördüğüm en güzel ve en korkunç sik onda. Daha önce hiç bu kadar büyük ve piercingli bir adam görmemiştim. I

Dürüst olmak gerekirse, içime nasıl sığabileceğini bile bilmiyorum. Nasıl bir his olabilir ki? Acıtacak mı? Öğrenecek miyim?

Büyük eli kalkmama yardım etmek için aşağı doğru uzanıyor. Kabul ettim. Sessizce dönüyor ve bir bezi ılık suyun altına tutuyor ve sonra beni temizlemek için kullanıyor, dölünün tenimde durduğu her yeri sildiğinden emin oluyor.

"Giyin." diye emrediyor, sesi yine kararlı ve sakin. Bacaklarım diz çöktükten ve ormanda koştuğuktan sonra kaskatı kesiliyor.

Gabriel, önünde çıplak durup beklerken bana bakıyor. Ellerimi önümde kavuşturma isteğine karşı koyuyorum.

"Giyisiler. Şimdi," diye tekrarlıyor, "Bir saniye daha orada öylece durursan, kulübümün ihtiyaçlarını karşılamadan önce burada seninle kalmak için savaş vereceğim."

Başımı sallıyorum ama aynı anda hem midem bulanıyor hem de ısınıyor.

Bana kirli elbisemi geri verdi. Başımın üzerinden geçirip yatağın yanındaki sandalyeye oturuyorum. Gabriel tamamen örtündüğünden emin olmak istercesine bana son bir kez bakıyor ve sonra kapıyı sonuna kadar açıyor.

Jake kapının diğer tarafında duruyor, tepeden tırnağa kan içinde. Gömleğine bulaşmış. Loş ışıkta görebiliyorum. Elleri yıkanmış ama boynunda ve kollarında hâlâ kan lekeleri görüyorum. Bu, az önce oral seks yaptığım adamın bu gece bir can aldığını ve bu adamların onu temizlemek için hiçbir şey düşünmediğini hatırlatıyor.

Jake önce bana sonra Gabriel'e baktı. Gözleri neden hâlâ hayatta olduğumu soruyor.

"Bir yere gitmek ister misin?" diye soruyor.

"Robby ve Kai nerede?" Gabriel soruyor.

Jake bana tekrar bakıyor, gözlerimi kaçırıyorum.

"Onlar... zaten ormandalar..." Jake bana baktı. "Meşgulüm." Gabriel çantamı bana uzatıyor. "Artık üstünü değiştirebilirsin."

"Dışarıda konuşalım," diyor Jake'e ve dönüp kapıyı arkasından kapatıyor.

Banyoya doğru ilerliyorum. Kapıyı kapattığım anda gözlerim doluyor ama onu dinlemeyecek kadar korkuyorum. Bir robot gibi hareket ediyorum ve bana söyleneni yapıyorum.

Taytımı ve tişörtümü giymeye başlıyorum, fırçamı saçlarımdan geçiriyorum ve kuruması için uzun ve gevşek bir şekilde bırakıyorum. Yüzüme biraz soğuk su sıçratırken Gabriel ve Jake'in sessizce yankılanan seslerini duyabiliyorum

suyu kapattığımda verandadan geliyorlar. Onları duymak kolay değil ama konsantre olursam duyabiliyorum.

"Onu hazırladın mı?" Gabriel soruyor. Sesini nerede olsa tanırım. Onu tanıdığım kısa süre içinde bu içime işlemiştir.

"Evet, onu teslim edeceğim," diye cevap veriyor Jake,

"Yanına birini al," diye emrediyor Gabriel.

"Hayır, çok fazla ısı getiriyor ve bu boktan kafayı altı ayak altına almak için tüm adamlara ihtiyacın var. Zemin çok sert. Ben yalnız gidebilirim, o şu anda baygın."

Gözyaşları geliyor. Şu anda o adamı gömüyorlar. Arkasındaki duvara sıçrayan beyin parçaları gözümün önünden geçiyor ve anında midem bulanıyor. Tuvalete gidip başımı üzerine eğiyorum ve midemin her an boşalmasını bekliyorum.

"Ax partiye geri döndü. Dönmesini biz söyledik. Kendi düğününe gelmemelik edemez," diyor Jake.

"Güzel," diyor Gabriel. "Ona bu gece izin ver," diye eklerken sesindeki eğlenceyi duyuyorum.

"Onu toprağa gömeceğiz. İki saat sonra burada görüşürüz, tamam mı?" Gabriel onaylıyor.

"Evet dostum, aşağı yukarı birkaç saat. Ben minibüsle arka yollardan gideceğim, sen de şunun icabına bakacak mısın? Yardıma ihtiyacın var mı?" diye soruyor.

Benden bahsettiğini anladığımda bir başka mide bulantısı dalgasıyla birlikte omurgamda korku dalgalanıyor. O benim.

Gabriel, "Ben hallederim," diye cevap veriyor.

Jake'in kıkırdadığını duyuyorum. "Kahretsin, amcığın kararlarını gölgelemesine izin vermek sana göre değil. Senin tetiği çekişini izledi ve o çok düzgün bir kız. Doğruca polise gidecektir."

"Yeter," diye hırladı Gabriel öfkeyle. "Anladığımı söyledim."

"Evet, evet, anladım kardeşim. Önce biraz eğlenecek misin?" Kahkahası gürlüyor ama Gabriel'in cevabını duymuyorum.

Şiddetle kusuyorum. Bu adadan canlı çıkabilirim ama duyduğum kadarıyla hâlâ ölmemi istiyorlar. Bana hiç güvenmiyorlar ve bunun bir tehdit olduğum anlamına geldiğini biliyorum.

Sifonu çekiyorum ve serin küvete yaslanıyorum. Beni rahatlatıyor.

Karnımda daha önce hiç hissetmediğim bir ateş yükseliyor.

Savaşmadan yenilmeyeceğim. Bu işi çözeceğim.

Ayağa kalkıp dişlerimi fırçalıyorum, sonra Jake'in minibüsünün ya da kamyonunun ya da dışarıda her ne varsa onun gürültüsünü duyunca derin bir nefes alıyorum.

Gözyaşlarımı yüzümden silip saçlarımı düzeltiyorum ve banyodan çıkarken çenemi yukarıda tutuyorum. Kapıda durduğumu gören Gabriel, belindeki kılıfa oldukça korkutucu görünen bir silah yerleştirirken başını kaldırıyor. Telefonunu çıkarıp ona odaklanıyor ve başını kaldırmadan benimle konuşuyor.

"Burada kal. Ben geri geleceğim. Chris kapının dışında olacak."

Monoton bir sesle konuşuyorum. Ona sormamalıyım ama bilmem gerek. "Bunu nasıl düşünmüyorsun? Onun ölümünün görüntüsü zihnimde tekrar tekrar oynuyor. Görmeden edemiyorum," diye ısıırıyorum.

Tekrar geldiğinde gözlerimi kapatıyorum. Kafasının arkasının açılma şekli. Vücudunun yapışkan zemine çarptığında çıkardığı ses. Filmlerdeki gibi değildi. Sanki yüzü patlamış gibiydi. Gözlerimi açtım.

"Bunu asla unutmayacağım," diyorum ona, bir damla gözyaşı yanağımdan aşağı süzülürken gözlerim dehşet içinde kocaman açılıyor.

Gabriel iki hızlı adımda bana doğru ilerliyor. Başımı ensemdeki saçlarımdan tutup öne doğru çekiyor ve diğer eliyle gözyaşımı siliyor.

"Bundan daha güçlü olmayı *seçiyorsun*," diye bastırıyor. "İnsanlar yaşar ve ölür. Onun bir deri israfı olduğunu hemen şimdi anla. Onu bir daha asla düşünme ve onun için gözyaşı dökmeye cüret etme. Sen sadece seçimini yap. Anladın mı?"

Saçlarımdaki eline uzanıyorum ve gözlerim yaşlarla dolarken onu olabildiğince sıkı kavıyorum. "O kadar kolay değil-"

"*Daha güçlü*," diyor Gabriel en derin, en sakın ses tonuyla.

Beni o kadar sıkı tutuyor ki gözlerinden başka hiçbir yere bakamıyorum ve vücudumun geri kalanı kurtulma umudu olmadan tutuluyor. Saçımı tutan eli pençelemeye çalışıyorum, o kadar sert çekiyor ki. Sadist bir sırtışla bana bakıyor.

"Eğer beni tekrar sertleştirmeye çalışıyorsan, işe yarıyor" diyor.

Nefesim artıyor ve gözlerimi sıkarak kapatıyorum. Saçlarımı serbest bırakıyor. Beni esir alan kişi. Aynı anda hem canını yakmak hem de tadını çıkarmak istiyorum.

Kulübenin kapısı daha tam kapanmamıştı ki, kendimi içinde bulduğum bu imkânsız durumdan duyduğum hayal kırıklığıyla elime bir vazo alıp duvara fırlatıyorum. Paramparça oldu. İyi oldu. Umarım Gabriel içeri girdiğinde kendini bunun üzerinde keser, belki bu onu da sertleştirir.

Saçımı tuttuğu için başımın arkası hâlâ ağrıyor ama tayıtı çıkarp ışığı söndürüyorum ve yatağa giriyorum. Sonra gözyaşlarımın düşmesine izin verdim.

CHAPTER 26

Gabriel

Nihayet bakım kulübesinin ötesindeki ormanın derinliklerinde adamlarımla buluştuğumda saat sabahın üçünü geçiyordu. Buraya yalnız geldim, böylece kafamı boşaltabilecektim.

Ondan önce odaklanmıştım. Hesaplıydım. Şu anda kafamda onun yüzü, sıkı amı, sesi ve gözlerinde gördüğüm ateşin zihinsel bir şovu var. Lanet *olası istek*. Ölmüş olmalıydı ama Kai bu gece onun peşinden gitmeyi teklif ettiğinde düşünebildiğim tek şey, kafasındaki tek bir saç teline benden başka kimsenin dokunmayacağıydı.

Düğün resepsiyonu sona ermişti, ancak ben oradan geçerken insanlar hala arazinin etrafındaki çeşitli kulübelere parti yapıyordu. Ax gece için gitti, bu yüzden bir adamımız eksik. Kai, Robby, Mason ve Flipp şimdiden birkaç ayak kazdılar. Dört tane daha kaldı. Kazma işi elle çabuk olmuyor. Özellikle de Georgia kili olduğunda.

Yaklaştığımı görünce hepsi durdu. Gator'dan geriye kalanları inceliyorum. Bir muşambanın üzerine yatırılmış ve tüm kayıp parçaları etrafına saçılmış. Şimdiden sertleşmeye başlamıştı.

"Patron, bilmediğimiz bir planın mı var? Sen ve o küçük sprite hakkında bize söylemek istediğin bir şey var mı?" Kai soruyor.

"O hâlâ hayatta... Peki, geri kalanımıza söylemediğin bir fikrin var mı?" Flipp soruyor.

Siktiğimin Jake'i onlara söylemiş olmalı.

"O gördü. Gitmek zorunda," diye ekliyor Robby.

"O zengin bir adamın kızı. İyi bir kız, bir yük," diye mırıldanıyor Flipp, yıpranmış yüzü kaşlarını çatarak.

"Yeter," diye homurdanıyorum. "O bir aksesuar, evet, ama *benim* aksesuarım.

Anladınız mı?"

Her biri anlayışla başını sallıyor. Brinley sınırların dışında. Ne zaman öleceğine sadece *ben* karar *veririm* ve o zamana kadar bana gösterdikleri saygıyı ona da gösterecekler. Her biri daha fazla açıklama yapmadan onu korumanın artık kendi görevleri olduğunu kabul edince ruh hali değişiyor. Bakım kamyonunun kasasına yaslanmış bir kürek alıyorum.

"Herhangi bir sorunu olan var mı?"

diye soruyorum. "Hayır patron,"

diye mırıldanıyorlar.

"O zaman işinizin başına dönün. Hepiniz," diyorum. Sığ mezara doğru ilerliyorum. Adamlarımla birlikte sessizce çalışırken onu öldürmemeyi mantıklı bulmaya çalışıyorum. Onu korumaya yönelik bu kör edici ihtiyaçla ne yapacağımı bilmiyorum, çünkü sadece bir başka kadını koruma ihtiyacı hissettim. Ve o kadın babamın ve bu kulübün ellerinde öldü.

Brinley'i öldürmeliyim. Bu kadar bencil bir orospu çocuğu olmasaydım, öldürürdüm. Ama öyleyim ve artık çok geç. Zaten bağımlıyım.

Üç saat sonra, Gator solucanların etiyle ya da ondan geriye kalanlarla ziyafet çekebileceği toprağa geri döndü. Kulübeye girip çamurlu botlarımı çıkarıyorum. Bir adım atıyorum ve keskin bir şey ayağımın altını deliyor. Onu çıkarırken sessizce küfrediyorum, bu sırada parmağımı ve başparmağımı kesiyorum ve sonra odaya bakıyorum. Cam, her yerde.

Elimde değil, sırtıyorum. Benim küçük sinekkuşum ne de olsa huysuzdur. Kırıklar loş ışıhta parılıyor. Botlarımı tekrar giydim. Brinley bunu sabah temizleyecek. Bu ğretilebilir bir an. Öfke nöbetlerinin sonuçları vardır.

stm başıma kir içinde ama umurumda bile değil. Mışıl mışıl uyuyan Brinley'nin karşıındaki sandalyeye çöküp temiz teninin kokusunu içime çekiyorum ama bir şeyler yanıış. Duman ve benim kolonyamla karışmış otel sabunu gibi kokuyor. Bundan hoşlanmıyorum ve bu böyle gitmez. Çantasını bulmak için odaya göz gezdiriyorum ve hiç düşünmeden çantasına doğru ilerleyip parfümünü arıyorum. Kk ekli bir kozmetik çantasından çıkarp roll-on şişenin kapağını çeviriyorum. Başıparmağıma biraz sürmeden önce tatlı yasemin kokusunu içime çekiyorum, kanıma karışıyor ve acıtıyor ama sanki onun bir parçası içime sızıyormuş gibi hissediyorum. Yatağa geri dönüyorum, kenarına oturuyorum ve parfümü nabız noktası boyunca ve köprücük kemiğinden aşığıya doğru hafifçe yuvarlıyorum. Eğilip içime çekiyorum, kk bir ses çıkartıyor, yer değiştiriyor ve uyanmaya başıyor. Hâlâ otel sabununun kokusunu alabiliyorum. Mkemmел değil ama daha iyi.

Brinley'nin elleri güzel yüzünün altında kavuşturulmuş, ağız hafifçe ayrılmış ve oniks rengi saçları her yere dağılmış. Onu bir süre bu şekilde izliyorum, çenesindeki o kk gamzeyi, uzun kirpiklerinin duruşunu, dudaklarını ve beni nasıl hipnotize ettiklerini inceliyorum.

Yumruklarımı sıkıyor ve Brinley'e dokunduğumda neden sadece huzurla ilişkilendirebileceğim garip bir duygunun soğuk, kurşun kalbimde sessizce su yüzüne çıktığını anlamaya çalışıyorum. Ne kadar süre onun bu şekilde uyumasını izlediğimi, boynunu, çenesini okşadığımı bilmiyorum. Gözleri irkilerek açılıyor ve bakışları benimkilerle buluştuğunda göğsümde bir sıkışma meydana geliyor.

O çok iyi. Çok saf ve tek yapmak istediğim onu bozmak.

Kendimi onun derinliklerine gömdüğüm ve onu sahiplendiğim an, değişmiş olacağım. Belki de sonsuza kadar. Ve bunu her paramla biliyorum. Ama istediğim şeyi kendimden esirgeme konusunda pek iyi değilim, bu yüzden zaman onun tarafında değil.

CHAPTER 27

Brinley

Yüzümde nazik bir el ve sıcak nasırlı bir başparmakla yumuşak bir dokunuş beni kabusumdan uyandırıyor. Hemen hatırladığım kâbus gerçektir. Gözlerim irkilerek açılıyor, yatakta doğruluyorum ve nefesimi içime çekiyorum. Gabriel'in olduğu adama henüz alışamadım. Özellikle de böyle. Yakınımda, dikkatle beni izliyor. Her parçası düşünceli. Ve şu anda çok kirli, bu da onu daha da korkutucu yapıyor.

"Ne zamandır oradasın?" Mırıldanıyorum.

"Bir süredir," diye cevap veriyor, ayağa kalkıp masanın üzerindeki Keurig'e doğru ilerliyor.

Altına bir fincan yerleştiriyor.

Onu izliyorum. Bu kadar basit, normal bir işi yaparken o kadar yersiz görünüyor ki ne yapacağımı bilemiyorum. Sanırım katillerin de kahveye ihtiyacı var.

"Telefonun susmadı. Layla ve Evan," diyor Gabriel fincan dolarken ve kahve kokusu havayı doldururken.

Telefonuma uzanıyorum. Bu sabah Lay'den on arama gelmiş.

Evan'dan kilit ekranımda okunabilen bir mesaj.

Umarım eve alışmışsındır. Konuşmak istersen beni ara.

Yüzümün buruştuğunu hissediyorum. Evan'la olan hayatım şimdi çok uzak görünüyor. Gerçeküstü.

İnsan avına çıkmasın diye Layla'ya mesaj atıyorum ve kendime bu adamların yaşadığı hayatı gerçekten bilip bilmediğini soruyorum. Kocasının yaşadığı hayatı.

Ben gayet iyiyim. Yemekhanede görüşürüz.

PB

Geceyi Wolfe ile geçirdin, değil mi?

Kocanla çıplak olman gerekmiyor mu?

PB

Zavallı hırpalanmış vajinamın bazen bir molaya ihtiyacı oluyor.

TMI

PB

Wolfe'la birlikte misin?

Hayır

PB

Chantel bu sabah seni spa'ya götürmek için odana gitti. Sen orada değildin.

Orada olmamam onunla birlikte olduğum anlamına gelmez.

PB

Evet, öyle. Kahvaltıda görüşürüz. İştahın açılsın *göz kırp face*

"Şimdi benimle ne yapacaksın?" Telefonumu yere bırakarak açıkça soruyorum.

Gabriel kahve fincanına şekersiz krema eklerken bana bakıyor, sonra da fincanı uzatarak bana doğru ilerliyor. Ondan alıyorum ve gözlerim

Onunla tanış.

"Her şeyi biliyorum dediğimde, *her şeyi* biliyorum" diyor.

Bundan ürüyor muyum yoksa tahrik mi oluyorum karar veremiyorum. "O zaman Evan'ın kim olduğunu zaten biliyorsun."

"Evet."

Gabriel kendi kahvesini hazırlamaya başlarken ahşap kulübeye yaslanıyor. Gözlerimin onun kaslı kollarındaki kaslarda ve damarlarda gezinmesine izin veriyorum.

Omuz silkiyor. "Hâlâ ona takılıp takılmadığını görmek istedim. Eğer bir sorun olacaksa. Adını söylediğimde nasıl baktığına bakarak bunu anlayabileceğimi düşündüm."

"Peki sen anlayabildin mi?"

Kahvemi yudumluyorum. "Evet," diyor basitçe.

Evan'ı artık sevmiyor olsam da, onun bu işe hiçbir şekilde karışmasını istemiyorum. "Hayatımın o kısmı çoktan bitti. Sanırım beni kontrol etmek için mesaj attı."

Gabriel beni incelerken bekliyorum.

"Bana cevap vermedin... benimle ne yapacağın hakkında," diyorum, burada sadece bir tişörtle otururken ve onun baş döndürücü bakışları üzerimdeyken her geçen an daha da utanıyorum. Tanrı aşkına, bu adam bana sadece baktığında meme uçlarım sertleşiyor. Vücudum ümitsiz bir vaka.

"Çünkü seninle ne yapacağımı henüz bilmiyorum," diye dürüstçe cevap veriyor.

"Layla biliyor mu?" Ben soruyorum. "Hepiniz ne yapıyorsunuz?"

Gözleri kısılıyor ve kahvesini çıkarmak için dönüyor. Hiçbir şey eklemedi. Tabii ki eklemez. Bu adam *kahvemi sade almamı* haykırıyor.

"Bir geceye tanık oldun diye ne yaptığımızı bilemezsin," diye karşılık veriyor.

"Sanırım oldukça iyi bir fikrim var," diyorum, niyetimden daha çabuk bir tonda.

"*Hiçbir* fikrin yok," diyor.

İtiraz etmiyorum, çünkü Gabriel'in söyleme şekli bana belki de bilmediğimi söylüyor.

"Üyelerin yaşlı kadınlarıyla ya da senin durumunda koruma altındaki bir kadınla başa çıkmasının iki yolu vardır."

"Esaret," diye düzeltiyorum.

Omuz silkiyor. "Anlambilim."

Gabriel'in mükemmel dudaklarını kâğıt bardağının kenarına sararak yudumlayışını izliyorum. "Çoğu ya onlara her şeyi anlatır ya da hiçbir şey anlatmaz."

"Yani Layla pek bir şey bilmiyor," diye fısıldıyorum fincanıma bakarak.

Gabriel başını sallayarak onaylıyor.

"Bilmek istese ona söyler miydi?" Gerçekten merak ederek soruyorum.

"Duruma göre değişir. Her erkek eski kadınlarının bilgisini farklı şekilde ele alır.

Onun bilmesini istemeyebilir ya da kadın bunu kaldıramayabilir."

"Ben hepsini bilmek isterdim. Buna asla müsamaha göstermezdim," diyorum, tıpkı annem gibi konuşarak. İçten içe ürperiyorum. "Varsayımsal olarak tabii ki," diye ekliyorum.

Gabriel sırtıyor ve ben yumuşuyorum. Onun bu kirli, kanlı versiyonunun bunu benim için neden yaptığına dair hiçbir fikrim yok ama işte buradayız.

Kahvemden büyük bir yudum alıyorum ve saçlarımı düzeltiyorum. Dün gece ağlayarak uyurken kurumaya bıraktığım için dalgalı ve düğümlü.

"Eve gidecek miyim?" Kendimi zayıf ve onun merhametine kalmış hissederek soruyorum. Bundan nefret ediyorum. Gabriel kahvesinden büyük bir yudum alıyor, muhtemelen tüm fincanı.

"Sana henüz güvenemem." Bunu söylerken bana bakıyor ama kaderimle ilgili bir cevap vermiyor.

Fincanımdakini bitiriyorum.

"Git arkadaşınla tanış." Duvara asılı bir aynanın altındaki tuvalet malzemelerimi ve giysilerimi işaret ediyor. "Ben duş alacağım. Kulüp işlerim var ve sonra seninle kahvaltıda olacağım" -konuşurken çantasından yeni kıyafetler çıkarıyor- "ve o bardağı temizleyeceğim. Bunu bir daha yapma, kendini kaybetmek sana fayda sağlamaz."

"Ben çocuk değilim," diyorum ona gereğinden fazla bir tavırla ve huysuz bir çocuk gibi. Yere bakıyorum ve ayağının beyaz gazlı bezle kaplı olduğunu görüyorum.

"O zaman çocuk gibi davranma," diyor. "Chris dışarıda. Seni ana binaya kadar götürecektir" diye ekliyor.

"Dün gece gördüklerim yüzünden güvende değil miyim?" Gabriel banyo kapısından içeri adımını atmadan hemen önce soruyorum, ama o olduğu yerde duruyor. Dönüp bana doğru geliyor, yatağa tırmanıyor ve her iki bacağını da kavırıyor. Beni altına çekip üzerimde gezinirken nefesim kesiliyor. Tıraş losyonu ya da kolonyası her neyse onunla karışmış kamp ateşi ve deri gibi kokuyor.

Bu beni parçalamaya yetiyor.

"Benim olduğun için güvende değilsin, gördüklerin yüzünden değil," diyor. Sözleri ve yakınlığıyla nabzım hızlanıyor. Elbette Gabriel fark ediyor. Boynumdaki titremeye odaklanıyor ve sonra soruyla bana bakıyor.

"Seni korkutan ne? Benim olduğunu söylediğimde mi yoksa güvende olmadığını söylediğimde mi?" diye soruyor alçak bir sesle.

"İkisi de." Yutkunuyorum. "Hangisinin beni daha çok korkuttuğundan emin değilim. Seninle olmak mı yoksa senden uzak olmak mı?" Dürüstçe cevap veriyorum.

Gabriel'in gözleri dudaklarıma kayıyor. Adem elması sallanıyor ve çenesinin kenarları geriliyor. Eğiliyor ve dudakları dudaklarıma değiyor.

Yumuşak pcğnn sadece bir saniyesi bile vücudumdaki her hücreye hayat üflüyor. Bir an daha oyalanıp sonra geri çekilirken canlıyım ve şarkı söylüyorum. Gözlerimi açmam için bir saniye daha geçmesi gerekiyor.

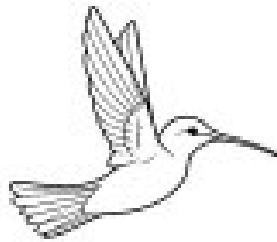
Gabriel üzerimden kalkıp duşu doğru ilerlemeden önce tek söylediği "Güzel," oluyor. Arkasındaki kapının kilidi her şeyi yüksek sesle ve net bir şekilde söylüyor. Görmek, kullanmak, istediği gibi şekillendirmek için ben onunum.

Ama o benim değil.

Derin bir nefes alıyorum ve yatağa uzanıyorum. Layla'ya bunun ne olduğunu bile söyleyemiyorum. Bu kulübün neler yapabileceğini bilmiyor. Evlendiği adamı tanımıyor bile, ya da belki tanıyor ama görmezden geliyor?

Sana henüz güvenemem. Gabriel'in sözleri kafamın içinde tekrarlanıyor.

İçimden bir ses bu adamla mücadelemin henüz bitmediğini söylüyor, çünkü bir motosiklet kulübünde yaşıma şansım yok. Gabriel bunun olacağını düşünüyorsa kafama bir kurşun sıksa iyi olur.

"İşte buradasın!" Layla göz kırpıyor, devasa elması sol elinde parıldııyor. Kızlarla birlikte tesisin ana yemek salonunda bir masada oturuyor. Bu r a s ı ağızına kadar dolu. Kulüp yeleri her yerde, etrafta dolanıyor ve konuşuyor. Bazıları bfeden aldıkları yiyecekleri tabaklarına dolduruyor.

Gidip kendime yiyecek bir şeyler alıyorum ama hiçbir şey o kadar iştah açıcı görünmüyor. Meyve suyu ve kahve alıyorum. Ax da benimle aynı anda masaya geliyor, ikimiz de karşılıklı oturuyoruz. Yumurtası ve pastırması tabağındaki tüm alanı kaplıyor.

"Günaydın yeni kız," diyor dün gece hiçbir şey olmamış gibi. "Tuz ve biberi unutmuşsun, karıcığım." Layla'yı başından öpüyor ve bunun için büfeye geri dönüyor.

"İyi uyudun mu?" Layla kısık bir sesle soruyor.

"Seks yapmadık," diyorum otomatik olarak. Dört kız da başını kaldırıp bakıyor.

"İki gece ve seks yok mu?" Chantal soruyor. "O zaman ne yapıyorsunuz?"

"Bilmiyorum. Çoğunlukla tartışıyoruz," diye dürüstçe cevap veriyorum, meyve suyumu bardağımda döndürerek.

Layla'ya doğru eğildim. "Sen soru sormadan seninle konuşabilir miyim?" Fısıldıyorum. Gözlerimdeki bakışı görmüş olmalı çünkü ifadesi anında ciddileşiyor.

Layla başını sallıyor ve ayağa kalkıyor. "Tabii, hadi bayanlar tuvaletine gidelim."

Yürümeye başladığımızda Gabriel'in yemek salonunun kapısından içeri girdiğini görüyorum ama gözleri benimkilerle kilitlenmeden önce tuvalet kapısının arkasında kayboluyorum.

"Beni korkutuyorsun, Brin. İyi misin?" diye soruyor güvenli kapının arkasına geçtiğimiz anda.

Kırılıyorum. Bu durdurulamaz. Gözyaşlarım akmaya başladı. Beni kendine çekiyor ve sıkıca sarılıyor.

"Ne oldu? Sana zarar verdi mi? Eğer yaptıysa onu öldürürüm." "Hayır."

Pek sayılmaz zaten... Hoşuma gitmediğinden değil.

"O zaman ne oldu?"

Burnumu çektim. "Söyleyemem. Sadece sarılmaya ihtiyacım var sanırım." "Brin. Seni korkutan bir şey mi gördün?"

"Bilmiyor musun, Lay? Ne yaptıklarını? Gerçekten bilmiyor musun?" Konuyu açtığım için bile başımın belaya gireceğini bilerek soruyorum.

Gülümsüyor ve saçlarımı alnımdan çekip alıyor.

"Çok şey biliyorum bebeğim. Ama bilmek istemek ya da kulübün ne iş yaptığını sormak ile sadece bilmek arasında fark var. Bir HOH üyesinin karısı olup da hayalperest olamazsın. Elbette bazı şeyler gördüm ve duydum. Şimdi bana inanmayacağınızı biliyorum ama bu adamlar gördüklerinizden ya da duyduklarınızdan çok daha iyi."

Alay ettim. "Bir şey gören birini tutmaları normal mi?" I
sor

"Ne?" diye soruyor gülerek, sanki komik bir şeymiş gibi.

"Beni bu yüzden tuttuğunu söylüyor," diye ağzımdan kaçırđım, son derece ciddi dim. "Ne? Seni tutuyor derken ne demek istiyorsun?"

Yarı gülüyorum, yarı ağlıyorum. "Onunla kal ya da öl."

Benden uzaklaşıyor ve gözlerimin içine bakıyor. "Wolfe sana seni tutuyor mu?"

Başımı sallıyorum, yüzümden bir damla gözyaşı siliyorum.

Layla'nın gözlerindeki tüm espri kayboluyor ve sanki zihninden bir şeyler geçiriyormuş gibi konsantre bir şekilde yere bakıyor.

"Ne gördüğünü bilmek istemiyorum," diyor, gözleri benimkilere dönüyor.

"Bana ne olduğunu söylemeni istemiyorum, bilmemeyi tercih ederim. Ama bana birden ona kadar bir ölçekte ne kadar kötü olduğunu söyleyebilir misiniz?"

"Yirmi beş,"

"Siktir," diye tıslıyor Layla. "Wolfe insanları... hiçbir şey için tutmaz," diye fısıldıyor, muhtemelen her şeyi anlamaya çalışıyor.

"Şanslıyım. Ben bir deneğim. Beni esir alan kişiyle birlikte kulüp evinde yaşayacağım."

"Beni dinle Brin," diye yalvarıyor Layla. "Her ne gördüysen, hayal bile edemiyorum. Ama onun dediklerini yapmak zorundasın. Şimdilik onunla birlikte gitmelisin. Bu... Wolfe'un karakterine çok aykırı... ve bir tahminde bulunmam gerekirse, arkadaşım olduğun için sana zarar vermemeye çalışıyor. İçinde bir yerlerde bir kalbi var. Öyle olmalı."

"Sana inanmıyorum," diye alay ediyorum.

Banyo kapısı açıldı, iki kadın içeri girerken Layla da ben de doğrulduk. Layla onları tanıyor ve konuşmaya başlıyorlar.

Onlar konuşurken kendime çeki düzen vermek için zaman ayırıyorum. Ellerimi yıkıyorum ve saçlarımı düzeltiyorum.

"Hafta sonunun ilk erkeği ben olabilirim," diyor güzel bir esmer. Omzumun üzerinden onu izliyorum. "O kucakta kimseyi görmedim. Aslında onu neredeyse hiç görmedim." Sesi boğuk ve benden birkaç yaş büyük görünüyor.

"İyi şanslar. Tekrar suç işleyenlere inanmaz," diyor daha kısa boylu, kıvrıcık saçlı bir başka esmer kadın rujunu sürerken.

"Hafta sonu neredeyse bitti," diyor Layla onlara. "O bir erkek, çocuklar, o sadece bir sik değil, İsa. Ve ayrıca, çocuklar çok fazla

Bu hafta sonu çalışacağım," diye ekliyor bana bakarak.

Bu kadınların Gabriel hakkında konuştuklarını hemen anlıyorum ve nedense bundan hoşlanmıyorum. Kadınlarla her yerde ve her zaman seks yapma konusunda bu kadar ünlü olan bir adamın neden benimle seks yapmaya çalışmadığını merak ediyorum. Bir sürü şansı vardı.

Çantamdan kendi parlatıcımı çıkarıyorum.

"Etrafta hizmet dolapları var. Gitmeden önce onunla bir tanesinde kaybolabilir miyim diye bakmaya gidiyorum," diyor yaşlı esmer.

"Çok kötüsün!" Arkadaşı gülüyor.

Bu konuşmanın sonunu duymak için beklemiyorum, yanlarından geçip yemekhaneye geri dönüyorum, yolda yanlışlıkla onlardan birine çarpıyorum - uzun boylu, düz saçlı olana.

"Affedersin, sürtük," diyor bana.

Omzumun üzerinden geri dönüyorum. "Özür dilerim," diyorum o gülerken. "Bir daha yapma, küçük Sandra Dee," diye sesleniyor.

Banyo koridorundan geçip yemek odasına geri dönerken gözyaşlarımı tutuyorum. Bu insanların yanında hiç havamda değilim. Sandra Dee mi? Grease'den mi? Hepsi beni böyle mi görüyor? Saçında fiyonk olan küçük iyi kız gibi mi?

Ana odaya ulaştığımda Gabriel masamdaydı. Artık temiz. Dün gecedен hiçbir kalıntı kalmamış. Üzerinde siyah bir kot pantolon, altında beyaz bir tişört ve ayağında standart motosiklet botları var. Hâlâ ıslak ve dalgalı olan saçlarını kulaklarının arkasına toplamış.

Etrafıma bakıyorum ve bu odadaki her bir kadınla birlikte olup olmadığını merak ediyorum.

Ben hariç herkesle. Kafamın içindeki ses bana bunu hatırlatıyor.

Masaya doğru ilerliyorum ve onun benim yerimin hemen yanında, tepeleme dolu bir tabaktan yemek yediğini fark ediyorum. Bir başka tabakta da dumanı tüten yumurta, domuz pastırması, meyve ve kızarmış ekmek var. Onun temiz kokusu daha oturmadan beni sarıyor.

"Ye," diyor ben yerime otururken.

Oturup ikramını elimle ittiğimde masadakilerin gözlerinin üzerimde olduğunu hissedebiliyorum.

"Ben böyle iyiyim," diyorum cevap olarak.

Kai ve Chantel'in ağızları açık kalıyor.

Bu ne cüret?

Gabriel'e bakıyorum, tam da mükemmel düz beyaz dişlerinin arasından kalın bir parça pastırma çıkarıp ısırırken gözleri benimkilerle buluşuyor.

Tabağımı tekrar önüme iterken kimsenin duyamayacağı kadar alçak sesle, "Sana ikinci kez söyletme," diyor.

Burada sahip olduğum tek gücün kendi seçimim olduğunu kendime hatırlatarak savaşımı seçmeye karar veriyorum ve meyveler gerçekten de güzel görünüyor. Çatalımla bir kavun topu alıyorum ve doğrudan ona bakıyorum, dudaklarıma götürüyorum, onları ayırıyorum ve topu yarısına kadar yerleştiriyorum, dudaklarımı yavaşça etrafına sarıyorum.

"Mmm." İnleme sesi çıkarıyorum. "Çok iyi," diyorum.

Biri -Kai, sanırım- çatalı bırakıyor ve Gabriel'in arduvaz gözlerinde fırtınanın kopmaya başladığını görüyorum.

Çatalımı ağızımdan çıkarırken çiğniyorum ve gözlerimi ondan ayırmıyorum, gerekenden çok daha yavaş bir şekilde.

"İşte buradasın." Banyodan boğuk bir ses geliyor.

Ona daha iyi bakıyorum. Otuz yaşından büyük değil. Saçları gür ve meyveli parfüm gibi kokuyor. Kırpılmış beyaz bir tişört ve yüksek belli bir etek giyiyor. Kısa ama yine de göbeğindeki deri parçasını görebiliyorsunuz. Kolundan çıkan mürekkepli bir yılan tüm vücudunu dolaşıyor olmalı çünkü belinde görünüyor ve eteğinin altından dışarı çıkıyor. Masadakiler yeniden konuşmaya başladı.

"Gizlice kaçmak için birkaç dakikan var mı?" diye soruyor Gabriel.

Kafamı kaldırıp bakmıyorum. Başka *bir yere* bakıyorum. Onunla gideceğinden emin olduğu gibi gidecekse, en ufak bir şekilde umursadığımı bilmesini istemiyorum. Kavundan bir ısırık daha alıyorum ve nefessiz bir şekilde cevabını bekliyorum. Layla elinde kendi tabağıyla yanıma oturuyor, Gabriel tarafından önceki yerinden kaldırılmış.

"Neden Brinley'e bu konuda ne hissettiğini sormuyorsun?" Gabriel kendini beğenmiş bir tavırla kadına sesleniyor.

Kadın başını omzunun üzerinden eğiyor ve bana bakıyor. İçimde aşağılanma ve öfke kabarıyor. Kendimi kaybedebilirim.

"Elbette Sandra." Göz kırpıyor. Onu tokatlamak istiyorum. "Sen de gelebilirsin.

Beni gözyaşlarına boğma," diyor sırtarak.

Vay canına. Bu kadınlar.

Onu da sikeyim, kadını da sikeyim. İnsanların beni ezip geçebileceklerini düşünmelerinden bıktım artık. Biraz gülerek alay ediyorum. "O kadar iyi olamaz," diyorum ona.

"Affedersiniz?" diyor, bana vuracakmış gibi yüzünü tamamen bana dönerek.

Bir parça kavun daha atıyorum ve gülümseyerek çiğniyorum. Hiç bu kadar özgür hissetmemiştim. Beynimin küçük bir bölümü bana Gabriel'in buna izin vermeyeceğini söylüyor.

kadın beni incitti, bu yüzden şu anda sadece onlarla uğraşacak kadar güçlü hissediyorum

İkisi de.

"Ah, özür dilerim." Onunla bir çocukmuş gibi konuşuyorum. "Kekeledim mi? Senin için daha yavaş konuşayım. Aleti" -Gabriel'e başımla işaret ediyorum- "sihirli mi?" Başımı yana eğiyorum ve biri kıs kıs gülüyor. Muhtemelen durmalıyım ama durmuyorum. "Çünkü daha beş dakika önce kadınlar tuvaletinde bana kaltak diyordun ama şimdi benimle öpüşmek mi istiyorsun?" diye soruyorum.

Masada bir sessizlik oluyor.

"Brin," diyor Lay, yanımda kalçamı sıkarak.

"Cassidy, değil mi?" Gabriel ona, gözlerini gözlerimden ayırmadan,

"Cassidy, değil mi?" diyor.

Ben

"Chelsea," diye düzeltiyor,

"Brinley'nin bizimle geleceğini kastetmemiştim, demek istediğim..."

Dönüyor

Yüzü onunkine yaklaşıyor ve bakışlarının altında eriyor. Gözlerimi deviriyorum. "Seni en yakın banyoya götürüp çılgılık atana kadar sıkmem konusunda ne hissettiğini sor," diyor Gabriel, gözleri benimkilere kilitleniyor.

"Sor bakalım." Blöfünü görerek omuz silkiyorum. Başımı kaldırıp Chelsea'ye bakıyorum ve "Ben onun bekçisi değilim," diye ekliyorum.

Göz ucuyla Gabriel'in sırttığını gördüğüme yemin edebilirim.

"Burada bir şey mi kaçırıyorum?" Chelsea soruyor. Meyve suyumdan büyük bir yudum alıyorum ve tekrar ona bakıyorum.

"Hayır." Dudaklarımı patlatıyorum. "O tamamen senin, tatlım. Sadece o boku paketlemek isteyebilirsin, nerede olduğunu asla bilemezsin."

"Sen kim olduğunu sanıyorsun-" diye başlıyor ama Gabriel uzanıp kolunu tutuyor. Sertçe. Kadın hemen konuşmayı keser.

"Evet, ben... gideceğim. Sadece iyi vakit geçirmeye hazır olup olmadığını görmek istedim. Bu her neyse onun ortasında kalmak istemiyorum," diyor Chelsea, aramızda işaret ederek.

Gabriel ona bakmadan, "İyi fikir Cassidy," diyor. "Zaten seni sikmezdim."

Chelsea benim hakkımda kimsenin anlayamayacağı bir şeyler mırıldanarak uzaklaşıyor ve Gabriel gözlerimi kaçırıp hiçbir şey olmamış gibi yemeğine geri dönüyor. Chelsea'nin gidişini izliyorum ve Gabriel'in onu geri çevirmesine sevinmemek için elimden geleni yapıyorum. Tek kelime etmiyor, sadece sessizce yemeye devam ediyor, ama bunu gördüm, kendimi savunduğumda gözlerinde bir tür gurur vardı.

Gabriel'in tek istediği bu değildi. Biliyorum, bana isteğimi kabul ettirmeye, diğer kadınlar gibi ona boyun eğmemi sağlamaya çalışıyordu.

Burada. Şey, yapmayacağım, kötü bir kız isteyen oydu.

"Sana ne oldu böyle?" Layla gözlerini şaşkınlıkla kocaman açarak soruyor. "Hiçbir fikrim yok," diye fısıldıyorum dürüstçe.

Kısa cevabım? Gabriel Wolfe beni delirtiyor. Mümkün olan her şekilde kontrolümü kaybetmeme neden oluyor.

Yemek yerken onu görmezden geliyorum ama Gabriel kahvaltının ortasında Ax, Flipp ve Robby ile birlikte gitmek için ayağa kalkıyor. Bana nereye gittiğini ya da onu bir daha ne zaman göreceğimi söylemiyor. Sadece omzumu sıkarak bana emir verdi. Layla ve kızlarla eve git, sonra da eşyalarımı toplamaya başla. Onlarla Chantel'in cipiyle gitmekten başka seçeneğim yok.

Yol boyunca bir daha ne zaman benim için geleceğini merak ettim. Layla, Sean 'çalışmak zorunda' olduğu için Kaliforniya'daki balayının ertelendiğinden yakınıyor. Pek bir şey söylemiyorum. Sadece eve gitmek, sıcak bir duş almak, tüm kapılarımı kilitlemek ve kendimi yatağa gömmek istiyorum.

Spruce'un köşesini döndüğümüzde koltuğumdan fırlıyorum çünkü evimde bir hareketlilik var. Ön tarafa iki kamyonet park etmiş ve yaklaşıp kadar bir boru patlaması ya da başka bir şey olmasından endişeleniyorum. Ön bahçemde sedir ağacı yığınları, garaj yolumda bir çöp konteyneri var ve çeşitli yerlerde çürümeye yüz tutmuş eski verandamı indiren on adam olmalı.

CHAPTER 28

Gabriel

O günün ilerleyen saatlerinde hepimiz kilisede otururken Jake, "Bunu pek iyi karşıladıklarını sanmıyorum," diyor. Arkasındaki duvarda asılı saate bakıyorum, sonra da onun altında kulübümüzün ambleminin bulunduğu devasa metal sanat eserine. Ölümcül görünümlü kurt kafatası bana her gün neden burada oturduğumu hatırlatıyor.

"Bir ay önce Chestnut bölgesinde açılan bağımlılık servisleriyle birlikte sokakları gerçekten temizlemeye başladılar. Sanırım Mavi oyunları zarar görüyor," diye ekliyor, Savannah civarında Fentanyl için kullanılan sokak adını kullanarak.

"En azından bu iyi haber," diyorum.

Kanada'daki tedarikçimizle yaptığımız toplantıdan yeni döndük. Metadon orada bol miktarda bulunuyor ve doğru bağlantılara sahipseniz sınırdan geçmesi kolay. Öngörülebilir bir gelecek için Savannah bölgesinde iki kliniğe daha yetecek kadar tedarik sağladık. Kârdan elde edilen bağışların sahte birliklerimizden biri altında topluma geri dönmesiyle, iki danışmanın daha maaşını ödeyebiliyoruz. Yasa dışı olarak uyuşturucu satıyor olabiliriz ama çoğu insanın beklediği şekilde değil. Metadon gibi keşlerin temizlenmesine yardımcı olan zayıflama ilaçlarını ve iyileşmelerine yardımcı olacak hizmetleri daha kolay erişilebilir hale getirmeyi hayatımın misyonu haline getirdim. Bazıları bu tür ilaçların kaçakçılığının yasa dışı olduğunu söyleyebilir; ben ise bunun bürokrasiyi azaltmak olduğunu söylüyorum. Ayrıca çok da kârlı. Yani kazan, kazan.

Tabii ki Günahın Müritleri - Blue ve H'nin tedarikçileri, El Paso'dan ne getiriyorlarsa - gelip klinikler açmamızdan, satmaya çalıştıkları sokakları temizlemeye yardım etmemizden hoşlanmıyorlar. Bu keşlerin başka seçeneklere ve kaynaklara sahip olması iş için kötü.

"Mesajımızı iletme konusunda ne durumdayız?" diye sordum.

"DOS'un umudu bu sabah Savannah'daki Peachwood Hastanesi'ne giriş yaptı, gümüş bir minibüs tarafından bırakıldı. Max kimsenin içeri girmediğini söyledi, bu yüzden mesajın açık ve net olduğunu söyleyebilirim," diyor Flipp, hastaneye gelenleri izlemek için gönderdiğimiz en yeni üyelerimizden birinden bahsederek.

"Bir şey söylemesi için biraz zaman geçmesi gerekecek. Dili olmadan konuşmak ve parmakları olmadan yazmak zor." Kai sırtıyor. "Sanırım yakın zamanda silahla ateş etmeyecek ya da bir şeyleri havaya uçurmayacak."

Başımı sallıyorum.

"Yakalandı, ölmüş olması *gerekirdi*. Bu hiç mantıklı değil," diyorum elimle çenemi ovuşturarak. "Onu bir şey için hayatta tutuyorlar."

"Muhtemelen ondan nasıl daha fazla bilgi alabileceklerini bulmaya çalışacaklar," diye karşılık veriyor Kai bir sigara yakarken.

"Ben olsam endişelenmezdim," diye ekliyor Jake. "*Ölmüş olması gerektiğinden* bahsetmişken..." Gözlerini bana çevirdi. "Hepimiz sana neler olduğunu anlamaya çalışıyoruz."

"Ne demek istiyorsun?" Karşılık veriyorum. Sorgulanmaktan hoşlanmıyorum.

"Ne demek istediğimi çok iyi biliyorsun. Şu kız. Çok şey biliyor... yani ölmüş olması gerekiyor. Dün gece seni zorlamadım ama bu kulüp hepimize ait. Onun bizi becermediğinden nasıl emin olacağını bilmek istiyoruz."

Kendimi sakın tutmak için masanın altında yumruğumu sıkıyorum. "Kız *benim* sorunum," diyorum.

Masadakilerin her biri ne düşüneceklerini bilemiyormuş gibi bana bakıyor.

"Bunun alışılmışın dışında olduğunu biliyorum." Onlara zerre kadar zayıflık göstermeyeceğim. Bu kadını nasıl istediğim açıklanamaz ve onları hiç ilgilendirmez. "İşe yarayacağını kanıtlayacak," diyorum hepsini susturmak için. "Bana güvenmek zorundasınız. Bana bir daha sormayın."

Jake çenesini kapatıyor.

Ax'a dönüyorum. "İki hafta sonra Layla'yı evine taşıdığına kimse seni sorgulamadı."

Ax, "Layla artık benim karım," diye cevap veriyor.

"Karin. O da ne? Bir kağıt parçası mı? O zaman değildi. Hepiniz bunu sadece ben olduğum için sorguluyorsunuz," diyorum.

"Evet," ve "kesinlikle," diyor her biri bir şekilde. "Senin gibi değil patron, b u n u biliyorsun. Sadece emin olmak istiyoruz mantıklı düşünüyorsun. Bu yüzle Henderson'da hayatta kalamam," diyor Kai, yerel cezaevinden bahsederek.

"Benim sorunum kız," diye yineliyorum. "Aranızda benim kararlarımdan şüphe eden var mı? Liderliğimden?" Yumruğum masaya çarpıyor.

"Hiç de değil patron," diye ilk Kai konuşuyor, diğer herkes ya başını hayır anlamında sallıyor ya da onunla birlikte konuşuyor.

"Hepimiz sana güveniyoruz... sadece... onun dikkat dağıtıcı olmadığından emin olmak istiyoruz," diyor Jake.

"Değil," diyorum onlara.

"Neden o?" Kai soruyor, gerçekten merak ediyor. Hepsine bakıyorum.

"Bunu anladığım zaman size haber veririm. O zamana kadar, o benim sorunum ve dikkatim dağılmayacak."

Bununla birlikte tokmağı indirerek hepsine çenelerini kapamalarını söyledim. Yukarı.

Netherwood ve Spruce'un köşesine tam güneş batmaya başlarken varıyorum. Ekip kendilerine söylendiği gibi harıl harıl çalışıyordu.

Büyük yüzyıllık evinin geniş eski verandası neredeyse tamamen yıkılmış ve sadece bir gün olmuş. Yeni sedirler araba yolundaki paletlerin üzerinde duruyor ve Chantel'in SUV'si çoktan gitmiş ama araba yolundaki bisiklet ve bir ağacın altındaki çim sandalyede oturan beklentim bana Brinley'in burada olduğunu söylüyor. Ona işim olduğunu, Layla ve diğer kızlarla birlikte eve gitmesini ve eşyalarını, yanında getirmek istediği her şeyi toplamasını söyledim.

Motosikletimi kapatırken mutfağındaki örtünün koptuğunu görüyorum. Kendimi onu nasıl bulacağımı merak ederken buluyorum. İçeri girdiğimde ne giyiyor olacak?

Beni dinledi ve toparlanıp gitmeye hazırlandı mı yoksa bana o alingan bakışını atıp mücadele mi edecek? Verandasını onarmak için buraya bir ekip getirdiğim için minnettar mı olacak yoksa işi devraldığım için kızacak mı?

"Teşekkürler kardeşim," diyorum en yeni müşterimiz Austin'e, testere sesleri ve inşaat konuşmaları arasında. Omzunu okşadım. "Siz işinizi bitirip çıkabilirsiniz, komşuları mutlu edin, geç oluyor."

"Harika, az önce olabildiğince hızlı dedin, biz de sen söyleyene kadar durmak istemedik."

Başımı salladım. İyi adammış.

"Çocuklar ya da Shell bu akşam barbekü yapacak mı?" diye soruyor. "Belki, gidip öğrenmekten çekinmeyin," diyorum.

Kaskını.

Arkamı dönüp sundurma ekibine başımla selam veriyorum: diğer iki kulüp adayı, artık neredeyse hiç ata binmeyen yaşlı bir üye ve lisanslı bir marangoz olan torunu.

"İyi iş çocuklar," diyorum onlara içeri girerken.

"Yarına kadar eski verandanın geri kalanını da yıkmış ve yenisine başlamış olacağız."

"Hurda odunları Millers Çiftliği'ne götürün, bana fatura etmelerini söyleyin," diyorum ve gitmeleri için başımı sallıyorum.

Perdeyi itip loş eve doğru ilerliyorum, bu sırada iş kutusuna vuran aletlerin, ateşlenen kamyonların ve bisikletlerin sesi havayı dolduruyor.

İki katlı antreye bakıyorum. Bu ev büyük, bir kişi için çok fazla büyük. Yine de temiz ve bayat hava ile limon ya da narenciye karışımı gibi kokuyor, ama tüm mobilyalar temiz ve açık ve duvarlar soluk gri.

"Burada vaktini boşa harcıyorsun. Umarım seninle birlikte kulüp binasında yaşamaya gitme şansımın olmadığını anlamışsındır."

Arkamdan yankılanan meydan okuyan sesle yüzleşmek için dönüyorum. Brinley çıplak ayakları, küçük keten şortu, siyah kırpılmış atleti ve omuzlarına dökülmüş saçlarıyla duruyor. Göğüs uçları atletinin altında sertleşmiş ve kollarını göğüslerinin altında kavuşturarak onlar için küçük bir raf oluşturmuş. Yüzü güzel, meydan okuyan küçük bir kaşla oturuyor ve bana bir mücadele vereceğini bildiriyor.

Lanet olsun, kızginken çok çekici oluyor.

Gözlerim odanın diğer ucundan onunkilere takılıyor.

Bir konuda haklı. Zamanımı boşa harcıyorum ama onun düşündüğü şekilde değil.

Ona olan arzumun üstesinden asla gelemeyeceğim. Onu kurtarmanın bir yolu yok.

Nefesi sığlaşıyor ve dili alt dudağını ıslatmak için dışarı fırlıyor. Dışarıda tüm gücüyle duruyor ve soluk mavi gözlerinde sıcaklık kaynıyor. Benimkilerle buluştuklarında, en ufak bir korku belirtisi görüyorum.

Vücudumun o temel, ilkel içgüdüyü ele geçirmesi için gereken tek şey o bir saniyedir. Onu avlama içgüdüm, ona tamamen sahip olma içgüdüm.

Kontrolümün son halkası da botumun ağırlığı altında bir dal gibi kırılıyor ve geri dönüşü olmadığını biliyorum.

CHAPTER 29

Brinley

Donup kaldım, hareket etmekten ya da nefes almaktan korkuyorum. Gabrieli tanıdığım kısa süre içinde onu kızgın, eğlenmiş, korkutucu, odaklanmış, tanrısal gördüm.

Ama onu hiç böyle görmemiştim. Takındığı bu bakışa anlam veremiyorum.

Bana cevap vermiyor.

Gözleri hazır ve odaklanmış, kafamdaki her saç teline, tenimin her uzantısına dokunuyor gibiler. Sanki vücudumun düzlemlerini öğreniyorlar. Tekrar konuşmaktan, hatta nefes almaktan korkuyorum.

Örümcek ağına yakalanmış bir sinek gibi bekliyorum.

Gabriel hareket ettiği anda irkiliyorum. Sırıttıyor ve sakince vücudundaki kesiği çıkarıp yan salondaki bir sandalyenin arkasına atıyor. Dönüyor ve sessizce ön kapıya doğru yürüyor. Elini kapının ortasına koyarak kapının içine eğiliyor ve sanki kendini toparlıyormuş gibi bir an duraksayarak başını öne eğiyor. Derin bir nefes alıp verirken omuzlarının yükselip alçaldığını görebiliyorum. Diğer elini kaldırıp bir an için kapının koluna koyuyor ve sonra tüm evde yankılanan bir *klik* sesiyle kapıyı yavaşça kilitliyor. Tehlikeyi hissedebiliyorum ama bir yere gidemeyecek kadar korkmuş bir halde olduğum yere çakılıp kalıyorum. Gabriel yavaşça kapıdan uzaklaşıyor ve sandalyedeki kesiğine bakıyor. Bir saniye geçiyor. Sonra iki, karanlık bakışlarını tekrar benimkilere çevirmeden önce.

"Kaç," diye homurdanıyor.

Sessiz alanda sesinin derin tınısıyla bir kez daha irkiliyorum. "Ne-ne-?"

"Öyle görünüyor ki"- bana doğru ilerlemeye başlıyor ve ben kendimi kaçmaya hazırlıyorum

- "Bir çıkmazdayız. Bu yüzden size bir dakika süre veriyorum."

İşte o anda dehşet karşısında işe yaramaz olduğumu anlıyorum çünkü hala hareket etmiyorum. Ağır çekimde avcımın bana doğru ilerleyişini, iki kolumu kavrayışını ve beni sertçe kendine çekişini izliyorum, vücutlarımız aynı hizaya geliyor ve tatlı kokusu üzerime sinerek beni daha derine çekiyor.

"Eğer seni güneş batmadan önce bulursam, seni beceririm ve bu noktadan sonra sana sahip olduğumu hatırlarsın."

Dudakları dudaklarımın üzerinde geziniyor, iki büyük eli saçlarımın arasından yukarı doğru hareket ediyor ve onu hissediyorum, zaten sert ve karnıma bastırıyor.

"Beni becerebilirsin ama asla bana sahip olamayacaksın" diye onu sınıyorum.

Gabriel saçlarımı köklerinden büyük bir avuçla kavırıyor ve daha iyi erişebilmek için yüzümü sertçe geriye yatırıyor.

"Lanet olası küçük velet." Derin sesi omurgamda bir ürperti yankılanmasına neden oluyor.

Ağzı aşağı iniyor ve benimkinin üzerinde geziniyor, bekliyorum, zaten hareket edemediğim için nefes nefese kalıyorum. Ellerini saçlarımda dolaştırışına bakılırsa, denesem kafa derimden koparacak. Sadece beni serbest bıraktığında kaçabilirim ve o da bunu biliyor. Dilini alt dudağımda gezdirirken naneli, burbon kokulu nefesi içime işliyor. Ağzının içine alıyor ve sonra kan akıtacak kadar sert ısıyor. Beynim bana bunun acı olduğunu söylüyor ama vücudum ateşleniyor, amım anında zonkluyor ve ağzına doğru inliyorum.

"Bana ne yapıyorsun?" diye soruyor, sesi düzensiz ve neredeyse benimki kadar nefessiz.

Gözlerinin içine bakıyorum ve Layla'nın sözlerini hatırlayarak onu daha fazla test ediyorum. İsteddiği *benim* bedenim, arzuladığı *benim*. Gücümü buluyorum ve kendimi onunla silahlandırıyorum. Yere bakıyorum, sonra tekrar ona dönüyorum.

"Lütfen..." Beni yutması için sabırsızlanıyormuşum gibi inliyorum.

İçime doğru hırlıyor ve bunu hissediyorum, teslim olduğu ve kontrolünün tamamen koptuğu an, sahip olduğum tüm engellemelerle birlikte aşağıdaki zemine düşüyorum.

"Siktir et-"

Dudakları ormanda olduğu gibi dudaklarıma çarpmadan önce kelimeleri zar zor çıkarıyor ama bu sefer durmuyor. Gabriel ellerini saçlarımın altından çenemin iki yanına doğru kaydırıyor.

Akıcı, kasıtlı bir anda, daha iyi erişebilmek için yüzümü eğiyor, dili içeri süzülüyor ve ağzımın her köşesini tatmak için benimkiyle birlikte durgun bir tempoda hareket ediyor. Bu öpücük açıklayamadığım bir tutkuyla dolu. Dudaklar, diller ve dişler. Beni sahipleniyor, zaman diye bir şey yokmuş gibi öpüyor. Ve fark ediyorum ki, daha önce hiç gerçekten öpülmemiştim.

Başka hiçbir erkek sayılmamalı.

Kollarımı omuzlarına doluyorum, gömleğinin altındaki kasların dalgalandığını hissediyorum ve tenini, çıplak bedenini benimkine bastırılmış olarak hissetmeyi arzuluyorum. Ellerimi yukarı kaydırıyorum ve ensesindeki saçları avuçluyorum. Sıkıca çekiyorum ve ağzıma doğru inliyor. Yeterince yaklaşmıyorum, umutsuzca onu kavırıyor ve çekiyorum, onu daha yakına zorluyorum. Sanki vücudu benimkini barındırmak için yaratılmış gibi içine gömülüyorum ama ihtiyacım olanı bana verebilecek bir yer yok. Gabriel beni o kadar derinden öpüyor ki son nefesimden bu yana ne kadar zaman geçtiğini bilmiyorum ve umurumda da değil. Bırak onun kollarında böyle öleyim. Bu mutluluk sonsuza dek sürsün. Elleri saçlarıma geri kayıyor-saniyeler sonra? Dakikalar mı? Hiçbir fikrim yok.

Alnını benimkine değdiriyor.

"İyi saklan, küçük sinek kuşu. Seni bulduğumda, seni mahvedeceğim."

Gabriel'in nefesleri de benimkiler kadar hızlı geliyor ve yeni keşfettiğim sadist yanımla onu da beni yaptığı kadar kontrolsüz yapmamı seviyor. Göğsünden derin bir gümbürtü geçiyor ve beni aniden bırakıyor, ayakta zor duruyorum. Elleri iki yanına düşüyor. Yumruklarının sıkıldığını ve çenesinin gerildiğini görüyorum.

"Koş," diye bir kez daha emrediyor Gabriel ve sonra uçuyorum.

Ayaklarımın beni taşıyabileceği kadar hızlı bir şekilde evin içinde havalanıyorum, neredeyse merdivenlere takılıyorum, kalbim göğsümde çarpıyor. Koşarken saklanabileceğim her yeri düşünüyorum, sözünden dönüp dönmediğini duymak için dinliyorum, bir yandan da sayıyorum. *Yirmi dört, yirmi beş...* Zamanımın sınırlı olduğunu biliyorum. Hangi odaya girdiğimi anlamaması için tüm kapıları sonuna kadar açıyorum ve koridorun sonundaki son yatak odasına doğru ilerliyorum. Küçük, mütevazı ve sessiz. *Otuz sekiz... otuz dokuz...*

Sallanan sandalyeyi arkasına geçecek kadar duvardan uzaklaştırıyorum ve duvar kaplamasında saklı olduğunu bildiğim kolu çevirerek tavan arasındaki eski depo odasının gizli girişini açıyorum. Titreyen ellerimle kapıyı arkamdan dikkatlice kapatıyorum. *Kırk altı... kırk yedi...* Kalbim sanki

Alevler beni kovalıyormuş gibi hareket ederken, merdivenlerden yukarı tırmanırken, tam olarak nereye gideceğimi bilirken göğsümden fırlayabilir. Hem çok korkuyorum hem de bir şekilde beni bulmasını istiyorum. *Elli bir... elli iki...*

Tavan arası merdivenlerinin tepesine ulaşıyorum, büyükannemin eski eşyalarını sakladığı odayı hızlıca tararken nefesimi tutmak için duraklıyorum. En göze çarpmayan noktayı belirlemeye çalışarak etrafa göz gezdiriyorum. Ninemin sedir sandığının üstünden kayarak geçiyorum ve tavan arasının en karanlık yerinde sandığın arkasına çömeliyorum. *Elli altı... elli yedi...* Başım dönüyor, ihtiyaç ve arzuyla canlanıyorum. Kurdum beni avlamak için gelene kadar son saniyeleri sayarken beklemenin heyecanı beni tüketiyor... *Elli sekiz... elli dokuz...*

Altmış.

CHAPTER 30

Gabriel

Onun karanlık evin merdivenlerinde kayboluşunu izliyorum ve birden kendimi kendi doğamla savaşırken buluyorum, ona söz verdiğim avantajı sağlamak için savaşıyorum. İçimdeki canavar zincirlerine karşı koyuyor, onun etini dişlerinin arasına almak, sıcaklığını parçalamak ve her şeye sahip olmak istiyor. Hiç bu kadar sert olmamıştım. Hayatım boyunca hiçbir şey için şu anda Brinley Rose Beaumont için olduğum kadar çaresiz olmamıştım. Etrafımızdaki tüm dünya alevler içinde kalabilirdi ve ben yine de onu bulup ikimiz de yanıp kül olana kadar durmaksızın becerirdim.

Evinin arka penceresinden dışarı bakıyor, güneşin ufuktaki tarlaların altına yavaşça batışını izliyorum. Ona tanıdığım altmış saniye, üstümden gelen ayak sesleriyle acı verici bir yavaşlıkta geçiyor. Gürültü azalıyor, sonra kayboluyor ve aniden arkasından merdivenleri hızla çıkıyorum, pozitif bu kadın aklımı kaçırmama neden oluyor. Merdivenleri üçer üçer çıkıyorum, koridorda hâlâ yayılan yasemin kokusunun izini takip ediyorum. Soluma bakıyorum. Yatak odalarının sıralandığı koridor çok kolay ve koridorun diğer ucuna koşmak için ani bir karar verdiğimde güneş hızla kayboluyor. Oradaki bir yatak odasına giriyorum ve dışarı çıkıp aramaya devam etmeden önce durup dinliyorum. Ses yok, benim küçük sinekkuşum

saklandığı yeri buldu. Şu anda her neredeyse, orada uzun süre kalmayacak.

Boşlukta ilerliyorum, eğitimim beni ele geçiriyor ve ağır ayaklarımın üzerinde hafifliyorum. Koridorun sonundaki kapıya geldiğimde açıldı.

-Tıpkı diğerleri gibi. İçgüdülerim bana onun orada olduğunu söylüyor ve ben içgüdülerimden asla şüphe etmem. İçeri giriyorum ve durup nefesinin sesini, kumaş hışırtısını, herhangi bir şeyi dinliyorum ama yine hiçbir şey duymuyorum. Güneşin son ışıkları da ufukta kaybolurken odaya bakıyorum. Ayrılmaya başlıyorum ama bir şey beni duraksatıyor ve o zaman onu görüyorum, kaplamadaki küçük bir tutamağı. Gizli bir kapı olabilir mi?

Oraya doğru ilerliyorum ve açıyorum, bir merdiven tavan arasına çıkıyor ve onun yukarıda olduğunu hemen anlıyorum. Tek çıkış yolunun benden geçtiği bir yere saklandığı aklımdan çıkmıyor.

Merdivenleri bir önceki kadar hızlı çıkıyorum, bu konuda sessiz değilim, gidecek hiçbir yeri yok. Tepeye ulaştığımda keskin bir nefes alıyorum.

"Kokun beni çağırıyor Brinley, bu evde saklanabileceğin tek bir yer bile yok." İçimde artık kontrol altına alınamayacak bir şeyi serbest bıraktığını bilerek sırtıyorum.

Merdivenlerin altında, eski bir sedir sandığının arkasında üç adımdan kısa bir sürede Brinley'e ulaşıyorum. Elimi saçlarına doluyor ve onu saçlarından tutup sürüklüyorum. Kolayca geliyor ve yüzünü önce ahşap duvara bastırıyorum, arkasına uzanıyor ve bana pençe atmaya, tokat atmaya, elinden gelen her şeyi yapmaya başlıyor. Sikimi kıcına bastırıyorum, ona tecavüz etmek üzere olduğumu bildiriyorum. Bu verdiğim tek uyarı. Ağırılığımın onu eziyorum, alanını ele geçiriyorum.

Homurdanıyor, tekmeliyor, herhangi bir yerime ulaşmak için çok uğraşiyor. Bu sadece beni daha da sertleştiriyor.

"Buldum seni küçük kuş," diyorum huysuz bir ses tonuyla kulağına. Onu içime çekiyorum, yüzümü boynuna çeviriyorum, açık ağzımı nabzının öfkeli gümbürtüsünün üzerine yerleştiriyorum. Çırpınmayı bırakıyor ve tırnaklarının ön kollarımın derisine battığı yerdeki sızıyı hissediyorum.

Bıçağımı kınından çıkardım ve bıçağın arka tarafını uyluğunun arkasına doğru takip ettim. Bunu hissettiğinde inliyor. Çıkardığı küçük seslerdeki zevk ve acı karışımı, sikimin kot pantolonuma doğru zonklamasına neden oluyor.

Bıçağı Brinley'nin dayanıksız keten şortunun altına kaydırıyorum ve bileğimin keskin bir hareketiyle, her bir santimini yırtana kadar yukarı doğru kesiyorum, bıçağımı kılıfına yerleştirirken yere düşüyorlar, onu duvara karşı yerinde tutmak için göğsümü sırtına bastırıyorum.

Elimi kıcının yumuşak küreciğinin üzerine kaydırıp sertçe sıkıldığında Brinley inliyor. Elim aşağı iniyor, yanağına sert bir tokat atıyor ve bunu hissettiğinde inliyor. Avucumu acının üzerinde yumuşatıp diğer elimi saçlarına doğru kaydıldığında sakinleşiyor. Loş tavan arasında el izimi zar zor seçebiliyorum ama lanet olsun, görebildiğim şey beni çılgına çeviriyor.

Onu döndürüp sırtını tahtaya bastırıyorum, alt dudağını ısırıp ağzıma alıyorum, yalayıp çekiştiriyorum. Dilim içeri kayıyor ve onunkini okşuyor, onunla oynuyor, artık onu gerçekten öptüğüme göre, öpmediğim bir gün bile olmayacağını biliyorum.

Neredeyse anında içimde eriyor, ağzını almama izin verirken dudakları benimkilere karşı uysal hale geliyor. Dilinin her darbesinde sikim seğiriyor ve daha da geriliyor. Ellerimi vücudunun üzerinde gezdirirken, mümkün olan her santim derisini yoğurup onu mümkün olan her şekilde yakınlaştırmak inliyor ve sızlanıyor. Brinley muhtaç amını sikime sokuyor, yavaşça içime girmeye başladığında gergin kasları gevşiyor. Hızını artırıyor, dili benimkiyle buluşuyor ve bana ayak uydurmam için meydan okuyor. Onu öperken, ısırırken ve sonra acının üzerinde yalarken ağzını talep etmeme izin veriyor, tüm bu süre boyunca tutuşumun altında titriyor.

Atletini başından çekiyorum ve saçları omuzlarına dökülüyor. Bana neredeyse çıplak bir şekilde bakıyor. Kalçalarının arasında sadece küçük bir pamuk parçası kalıyor ve beni istediğimden, ihtiyacım olandan alıkoyuyor.

Brinley, parmaklarım meme uçlarını bulduğunda keskin bir nefes alıyor, onları sıkıştırıyor, ağzıma getiriyor, tatlı küçük tomurcukları emiyor. Ağzımı dolduran bal tadı beni çılgına çeviriyor.

İnliyor ve amını içime doğru daha sert sallıyor.

"Çok masum davranıyorsun, küçük sinek kuşu, ama o güzel küçük kafanın içinde sen de benim kadar berbat durumdasın. *İstiyorum*," diyorum boştaki ellerimi kalçalarının arasından, tangasının dantelinin üzerinden aşağı doğru kaydırırken. "Hepsini istiyorum."

Dudaklarıma doğru inliyor.

"İçinde hep bunu arzuladın, değil mi?" Bunun doğru olduğunu bilerek soruyorum. Öyle olmasaydı ağlıyor, benimle savaşıyor, çaresiz amını sanki ona aradığı ödülü getirecekmiş gibi sikime bastırmıyor olurdu.

Tangasını kenara kaydırıyorum ve tam da şüphelendiğim gibi sırılsıklam oluyor.

"Mmm," diye onaylıyorum. "Sikim için o kadar ıslak ki, ilk ve uygun debutant gerçekten sadece bu kedi parçalamak için bana yalvaran kirli küçük bir sürtük."

Brinley yalan söyleyebilir ama amı söyleyemez. Damlıyor. Diğer elimle saçlarını kavriyorum ve başını köklerinden geriye doğru çekiyorum. Yumuşak, siyah dalgalar

Gözleri açık ve şehvetle yanıyor.

"Ben ilkel ve uygun değilim..." diye yarı inliyor ve ben ona kıkırdıyorum, orta parmağımın pedini dudaklarının arasından ve klitorisinin üzerinden kaydırırken küfrediyorum.

"Öyle mi? Göster bana," diyorum göz temasını sürdürüp klitorisini sert daireler çizerek okşarken, o da eğilip bükülüyor, öne doğru uzanıyor, benden daha fazlasını istiyor. Gözleri kapanmaya başlıyor, ama saçlarını tekrar çekiyorum, böylece açılıyorlar. Başımı sallıyorum, gözlerini benden ayırmaması için onu uyarıyorum. Parmaklarımı daracık amına sokmakla başparmağımı klitorisinin üzerinde gezdirmek arasında gidip gelirken zaman duruyor, tam boşalacakken elimi çekiyorum.

Brinley temasın kesilmesiyle inliyor ve somurtuyor ve biliyorum ki bu somurtma benim çöküşüm olacak.

"Henüz değil. O dölün sikimden aşağı damlamasını istiyorum, küçük kuş."

Dudağını dişlerimin arasına alıyorum, sonra serbest bırakıyorum, saçlarını elimde tutarken diğer elimle kot pantolonumun kemerini açarken yerine oturmasını izliyorum. Sertleşmiş, sızan sikimi serbest bırakıyorum ve onu tekrar öpüyorum.

Hay sikeyim. Yemek ya da su olmadan hayatta kalabilirdim, ama şimdi onlara sahip olduğuma göre, bu lanet dudaklar olmadan hayatta kalamazdım.

Ellerimi Brinley'nin kalçalarından aşağı kaydardım ve onu duvara doğru kaldırdım. Bacaklarını belime doluyor ve sikimi damlayan amına doğru aşağı yukarı kaydırıyor. Dudakları uzunluğum boyunca uzanan halterlerin her birini kucaklıyor, nefes alış veriş her biriyle hızlanıyor. Bu ses beni deliliğin eşğine sürüklüyor.

Hayatımda hiçbir zaman bir kadınla çıplak kalmadım, hayatımda bunu hiç düşünmedim bile. Ama Brinley ile? Aramıza bir şey sokmayı hayal bile edemezdim. Tohumlarımı onun amının derinliklerine gömmek beni heyecanlandırıyor.

"Prezervatif..." diye mırıldanıyor ben ona doğru kaymaya devam ederken. "Prezervatif yok," diyorum alçak sesle. Tek tepkisi küçük bir inilti oluyor. "Çok büyüksün," diyor fısıltıyla

Dudaklarına karşı sırtıyorum, sadece bana karşı böyle hissetmesi bile... bu his bile neredeyse boşalmama neden oluyor.

"Evet, öyleyim... ama buna bayılacaksın."

Aletimi Brinley'nin ortasına doğru yönlendiriyorum, inleyip omuzlarımı kavrarken onu hazırlamak için yarığından geçiyorum. Kalçalarını yukarı kaldırırken gözleri benimkilerle buluşuyor. Sadece ucum içine kayıyor ve ikimiz de nefesimizi emiyoruz.

birbirimize bakıyoruz. Birkaç donuk saniye boyunca nefeslerimiz senkronize oluyor. Orta parmağımla klitorisinin etrafında dönerek bana uyum sağlaması için yalvarıyorum.

İnliyor ve tüm iradem beni terk ediyor. Kendimi onun sıkı, ıslak sıcaklığına tek seferde sokuyorum, duvarları neredeyse sikimi boğuyor ve onu hiç doldurulmadığı gibi doldururken çığlık atıyor.

"Nefes al," diye emrediyorum, ellerimi uyluklarında gezdirerek onu sakinleştirmeye çalışıyorum.

Dediğimi yapıyor. Nefes aldığını duyuyorum, bacakları etrafımda titrerken başı duvara düşüyor.

Kendimi nefes almaya zorluyorum ve çekilip onun mükemmel amına geri batıyorum. O kadar ıslak ki, sıkı amcığı her halteri, her santimimi yutarken sürtünme yok. Büyük bir çaba harcamadan onu dolduramıyorum. Kendimi daha derine iterken ikimiz de bir nefes emiyoruz, onun içinde dibe vuruyorum ve orada kalıyorum.

"Tanrım, Brinley... *Kahretsin*," diye mırıldanıyorum saçlarına doğru, sıkı, ıslak ısısı sikimi bir mengene gibi kavrarken. Bedenime uyum sağlarken etrafımda nabız gibi atıyor, nefes nefese kalıyor ve mükemmel göğüslerini tişörtüme doğru itiyor. Onun çıplak tenini benimkinde hissetmek için duyduğum beklenmedik dürtü beni alt ediyor.

Dopamin damarlarımdan akarken, *onun* verdiği yüksek haz kanımda orman yangını gibi yayılıyor.

İçimdeki canavar dişlerini gösteriyor, sonunda tatmin olmak üzere olduğunu sorgusuz sualsiz biliyor.

CHAPTER 31

Brinley

Vücudumdaki her şeyi, her hücreyi, her sinir ucunu hissediyorum. Hareketlerini etrafımı saran bir yankı gibi hissediyorum. Nefesinin sıcaklığını, boynumdaki dişlerinin ısırığını, Gabriel'in içimi doldurmasının verdiği hazzı ve acıyı, bedenimin ona verdiği tepkiyi.

Hepsi burada, çok yakınımda ama yine de tam olarak kavrayamıyorum. Süzülüyorum. Bu coşku.

Gabriel bedenimi duvara yaslıyor, kendini içimde olabildiğince derine, çıplak tutuyor. Temiz olup olmadığı hakkında hiçbir fikrim yok ama içimden bir ses kesinlikle temiz olduğunu söylüyor. Bana tuhaf gelen şey, doğum kontrol hapı kullanıp kullanmadığımı sormamış olması, ki kullanıyorum. Ama bunlar endişelerimin en küçüğü, çünkü şu anda, onun gibi bir şeyi hiç hissetmedim ve yemin ederim beni ikiye bölecek.

Sert tavan arası duvarı kürek kemiklerimi ısırırken bedenim hem onu tutmak hem de dışarı itmek için savaşıyor. Gabriel ellerini uyluklarımdan baldırlarıma doğru kaydırıyor ve ayak bileklerimi belinden çözüyor. İri ellerinin her birini uyluklarımdan yukarı kaydırıyor, beni duvara doğru yayarken alttan kavlıyor ve beni sadece kollarının gücüyle tutuyor. Gabriel içimden çıkıp vahşice geri girerken başparmakları iç uyluklarıma morartıcı bir kavramayla bastırıyor. Duvara doğru ilerliyorum.

Her dipsiz itişte biraz daha ileri. Kapüşonlu bakışları, sanki her dokunuşun beni nasıl etkilediğini ezberliyormuş gibi, birleştığımız yer ile yüz ifadem arasında gidip geliyor. Amım onları teker teker yutarken şaftı boyunca uzanan merdivenin her bir kıvrımını hissediyorum. Kalçalarımı birbirinden daha da ayırırken hiç onun gibi bir şey hissetmemiştim.

"Bu küçük sıkı amcık... sikimi öyle derin emiyor ki..." Gabriel beni yavaşça becerirken kendini izlerken homurdanıyor. "Beni çok iyi alıyorsun, küçük sinekkuşu... Mmm... Çok sıkı. Çok ıslak. Çok mükemmel. Beni *mahvediyorsun*." Sözleri alçak sesle ve doğru olduklarını söyleyen iniltilerle bitiyor.

Odun omuzlarımı kemirirken tekrar tekrar içime giriyor. Bir şekilde, bu zevki arttırıyor.

Gabriel işi kolaylaştırmıyor; tam olarak alışmama izin vermiyor, kendi zevkini ön plana çıkarma, sahiplenme görevinde.

Bunu istiyorum. Vücudu benimkiyle birleşene kadar ne kadar çok olduğunu fark etmemiştim ama istiyorum. Bu vahşet beni körüklüyor. Onun merhametini ya da rahatlığını istemiyorum. Bana sahip olmasını *istiyorum*. Bana o kadar çok ihtiyaç duymasını istiyorum ki bu şiddetli, kontrol edilemez bir istek, durdurulamayan bir ateş.

Gabriel bana çarpıyor, ucuna kadar çekiyor, sonra tekrar içime giriyor, nefesim o kadar sığlaşıyor ki bayılabiliyim. Ama sonra, tam daha fazla dayanamayacağımı düşündüğüm anda, göbeğim sıkılaşmaya başlıyor ve bedenim beni sert bir şekilde sikmesi için yalvarıyor.

Teslim oluyorum, kollarımı güçlü omuzlarına daha sıkı sarıyorum ve saçlarını kavriyorum, kaldıraç için sahip olduğum tek şey bu. Onunla birlikte hareket etmeye başlıyorum, meme uçlarım göğsünü sıyrıyor ve daha da sertleşiyor. Tüm vücudum ısınmaya başlıyor.

"İşte bu kadar. Seni becerirken beni izlemek ister misin? Şimdi vücudunun döllerim için nasıl yalvardığını görmek ister misin?" Bağlandığımız yere doğru başını sallıyor.

"Dayanamıyorum..." Birlikte hareket edişimizi izliyorum. İkisi arasında hiçbir çizgi kalmayana kadar acı zevke karışırken hiçbir kelime yok.

"Evet, yapabilirsin amına koyayım," diye homurdanıyor ve benim onun içindeki canavarı arzuladığım kadar onun da benim teslimiyetimi arzuladığını gösteriyor.

O da benim kadar kaybolmuş
durumda. Birlikte kaybolduk.

Elleri kalçalarımın etrafında morartıcı bir tutuşla sıkılaşıyor.

Dönüyorum, orgazmım çekirdeğimi ele geçirirken her hücremden elektrik akıyor. Gabriel hiç acımadan içime girerken inliyorum.

düzgün nefes almaya çalışıyorum. Hızını yavaşlatıyor ama beni cezalandırdığı derinliği yavaşlatmıyor.

"Sana yapmak istediğim şeyler." *İtiş.*

"Seni kırmak istiyorum." *İtmek.* "Seni çürütmek." *İtmek.*

"Seni parçalara ayırmak ve sonra tekrar bir araya getirmek." *İt.*

"Gabriel, lütfen," diye haykırıyorum orgazm varlığımın her zerresini ele geçirirken.

"Adımı söyle, sikimi ıslatırken söyle."

"Gabriel..." Onun sikinin üzerine boşalırken hiçbir şeyim kalmadığı için geri çekiliyorum.

Adı dudaklarıma yapışırken iniltisi derin ve acımasız. Bedenim geriliyor ve saçlarını o kadar sıkı çekiyorum ki kafatasından koparabileceğimi düşünüyorum. Arzuladığı acı bu.

Gabriel derimi ısıyor, sonra yatıştırmak için emiyor, bir yandan da delirmiş bir adam gibi içime giriyor. Sıcaklığı içime yayılmadan hemen önce daha da sertleştiğini hissediyorum. Alt dudağımı o kadar sert ısıyor ki bakır tadı ağzımı dolduruyor.

"*Brin, Siktir,*" diye inliyor Gabriel, siki içimde sarsılıp nabız gibi atarken. Kan yavaşça çenemden aşağı damlıyor ama ben yokum.

Bırak kanayayım.

Başım tozlu tavan arası duvarına yaslanıyor ve Gabriel'in dilinin boğazımdan çeneme doğru kayarak kanımı topladığını hissediyorum. Dudaklarını kaplayan kızıllığımı görmek için başımı öne eğiyorum.

Garip bir şekilde erotik bir görüntü, beni öpüyor ve onunla karışan kanımın tadı ağzımı dolduruyor. Aletini benden çekerek beni yavaşça bırakıyor. Boşluk hissiyle inliyorum. Beni omuzlarımdan tutup kaldırıyor ve o neredeyse tamamen giyinik dururken ben tamamen çıplak bir şekilde onun önünde duruyorum. Ona bakıyorum, dölleri üzerimden damlıyor.

Bacaklarımın arasına uzanıp elini kalçalarımın içinde gezdirirken bir cık cık sesi çıkarıyor, dölünü tekrar yukarı çıkarıyor, ilk iki parmağıyla amıma sokuyor ve inliyor.

"Son damlasına kadar."

Gabriel hâlâ yarı sert olan sikini kot pantolonunun içine sokup tokasını kapatırken göğsü inip kalkıyor. Yere yığılmamak için tüm gücümü harcıyorum. Sırtımın kanadığından eminim. Bu duvarlar eski, tozlu ve çivilerle dolu.

Gabriel konuşmuyor. Sanki hiçbir ağırlığım yokmuş gibi beni gelin gibi kaldırıyor ve terli saçlarımı alnımdan fırçalıyor. Eliyle yüzümü kavırıyor ve eğiliyor, az önce bana yaşattıklarından sonra dudakları yüzümü çok nazikçe okşuyor.

"Hadi seni temizleyelim," diyor sadece. Boynuna uzanıyorum ve yüzümü tişörtünün içine sokuyorum. Nemli tavan arası sığağından ve bizden kaynaklanan terle ısınmış. Kokusu daha da yoğunlaşıyor ve ben kokuyu içime çektikçe o da beni daha çok kucaklıyor.

Çatı katının merdivenlerinin dibine vardığımızda "Banyo koridorun sonunda," diyorum.

"Sağdan dördüncü kapı," diyor evime binlerce kez gelmiş gibi kısa mesafeyi yürürken.

"Doğru, unutmuşum, askeri beyin," diyorum küçük bir sırtıtışla.

Gabriel küçük bir sırtıtışla, "Elimde değil, etrafımı tanımak alışkanlık haline geldi," diyor. Raftan bir havlu alıyor ve beni üzerine yatırmadan önce geniş banyo tezgahımın üzerine seriyor. Bu canavar adamın, mermere dokunduğunda üşüyen bedenimi önemsiyor olması çelişkisi kelimelerle ifade edemeyeceğim bir şekilde içimi ısıtıyor.

Arkamdaki aynada sırtımı görüyor ve ellerini dizlerine koyuyor.

Çene

"Kanıyor, değil mi?" diye soruyorum. Öyle olduğunu biliyorum, kuruyuşunu

hissedebiliyorum. "Temizlenmesi gerekecek," diye gözlemliyor.
Deri. Gabriel'in gözlerinde duygudan eser yok.

duşa giriyor ve cam kapıyı iterek açıyor. Birkaç dakika suyun sıcaklığıyla oynadı, eski boruların burada ısınması biraz zaman alıyor. Bana dönüyor ve bir eliyle yakasının arkasını çekiştirerek gömleğini üstünden çıkarıyor.

Devam edip kemerini çözerken, botlarını çıkarırken ve önümde çıplak durana kadar kıyafetlerinin geri kalanını çıkarırken gözlerim açılıyor. Geriye kalan tek şey boynundaki künyesi ve kaslı vücudunu kaplayan mürekkep duvar resmi. Onu gördüğümde tenim karıncalanıyor ve meme uçlarım büzülüyor.

O... sarsıcı derecede güzel.

Onu bir daha çıplak görüp görmeyeceğimi ya da ne zaman göreceğimi bilmediğim için gözlerim hızla hareket ediyor. Onunla ilgili her şey güçlü. Omuzları geniş ve güçlü, ağır, kaslı kollara doğru uzanıyor, dalgalanıyor

damarlar ve tendonlarla. Göğsü yontulmuş ve kalındır ve belirgin bir karın kaslarına sahiptir. Derisinde çeşitli yara izleri var; biri kaburgalarının altında, biri de sağ omzunda ve kolunda kurşun deliklerine benziyor.

Duşa girmek için döndüğünde görüyorum; sırtının tamamı gerçeğe yakın bir kurt kafatasıyla kaplı, tek gözüne bir yara izi yerleşmiş ama bu dövmenin bir parçası değil, gerçek bir yara izi, sivri ve ürkütücü. Mürekkep derisinin görünen her düzlemine yayılmış; merdiveni dışında başka piercingi yok. Her şeyi anlamaya çalışıyorum.

"Bana böyle bakmaya devam edersen, küçük sinek kuşu, bu duşa bile giremezsin." Konuşurken yüzüme bile bakmıyor ama sanki ona baktığımı biliyor gibi.

Ağzımı zorla kapatıyorum ve su damlacıklarının onun her yerine akmasını izliyorum.

"Daha önce hiç çıplak bir adam görmedin mi?" diye soruyor, onun inanılmaz olduğunu düşündüğümü bildiğini belli eden bir ses tonuyla.

Tezgâhtan inip gözlerimi ona dikeyim ve kendimi yeniden normal hissediyorum. Buharlı duşa giriyorum, o da geri çekiliyor, suyu ve ıslak saçlarını geriye doğru süpürüyor.

"Senin gibi değil," diyorum dürüstçe.

Yavaşça belimi kavıyor, vücudumu ılık spreye doğru çeviriyor ve su çizilmiş sırtımla buluştuğunda tıslıyorum.

Başparmağıyla yaralarındaki toz ve kiri nazikçe silerken homurdanıyor.

"Beni işaretlemek istediğini sanıyordum?" Şakacı bir tonla soruyorum. "Kanamam olduğu için mutlu olacağımı düşünmüştüm. Bu seni neden rahatsız ediyor?"

Omzumun üzerinden eğildiğini hissediyorum. Dudakları kulağımın yanında geziniyor ve dişleri aniden omzuma kenetlenip emerken çenesinden su damlıyor.

Temasla birlikte nefesim kesiliyor.

"Seni işaretlemek istiyorum. Başka bir şey istemiyorum," diyor Gabriel sabunu alırken. "Bu biraz acıtacak. Ama bu gerekli."

Acıtıyor ama o kadar da kötü değil, çizikler derin değil ve beni hemen temizliyor. Şampuanı eline pompalıyor ve saçlarıma masaj yapıyor. Elleri kafa derimin üzerinde ezici bir şekilde büyük. Gözlerimi kapatıyorum ve sihirli parmaklarının altında çaresizce onun ritmine kapılıyorum.

"Hoşuna gitti mi?" diye soruyor şampuan süzülürken.

"Evet," diye mırıldanıyorum, kaygan saç kreminin saçlarımı kapladığını hissederken gözlerim hâlâ kapalı. "Sanırım rüya bu," diye mırıldanıyorum.

"Bunun neresi senin rüyan küçük kuş?" diye soruyor, ses tonunda gerçek bir merak var.

"Bana dokunma şeklin... Bir an şiddetli, bir an yumuşak. Sert ve acımasız, sonra saçlarımı yıkaman. Çok bunaltıcı."

Gabriel saçımdaki suyu sıkıyor.

"Kadınlar arasında neden bu kadar popüler olduğunu şimdi anlıyorum," diye mırıldanıyorum.

Gabriel saçlarımın sırtıma düşmesine izin veriyor ve beni kendi etrafımda döndürüyor. Gri gözleri aydınlık ve berrak.

"Daha önce hiç bir kadınla duş almadım," diye itiraf ediyor ve eğilip dudaklarımı öpüyor. Göğsünün sert sıcaklığı göğüslerime baskı yapıyor.

Ürperiyorum.

"Saçlarını hiç yıkamamışlar." Başka bir öpücük

"Onları asla seni öptüğüm gibi öpmedim." Parmağını çakıllı meme ucumun üzerinde gezdiriyor ve dudakları boynumla, köprücük kemiğimle buluşuyor.

"Onlara hiç sana dokunmak istediğim gibi dokunmak istemedim."

Meme ucumu çimdikliyor ve içimde bir zevk patlaması yaşanıyor. "Hiç prezervatifsiz bir kadının içine girmedim. *Asla*." Sıcak dudakları Elleri belimden aşağıya doğru inerken bir meme ucunu sarıyor. "Ama elimden geldiğince her an içini doldurur ve döllerimin yumuşak kalçalarından aşağı damlamasının tadını çıkarırdım."

Dili daha önce hiç deneyimlemediğim şekillerde çalışırken "*Kahretsin*," diyorum. "Sadece sen, Brinley." Kıçımı sıkıca kavırıyor. "Sadece seninle sahip olma, kendime ait olduğunu iddia etme ihtiyacı hissettim."

"Neden?" Soruyorum, çünkü bunu anlayamıyorum. Kulüp binasının etrafında takılan kadınları gördüm. Benim olmadığım kadar güzel ve vahşiler.

"Sana söyledim, nedenini sormuyorum," diyor basitçe. "Adamlarım senin benim kararlarımı etkilediğini düşünüyor. Senin dikkatimi dağıttığını, benim için tehlikeli olduğunu düşünüyorlar."

"Öyle miyim?" Nefes nefese bir iniltiyle soruyorum. Tüm düşünceler kafamı terk etti çünkü bir eli beni kalçalarımın etrafında sıkıca tutuyor ve diğeri uyluklarımın arasına kayarak zaten zonklayan çekirdeğime tehlikeli bir şekilde yaklaşıyor.

"Evet," diye cevaplıyor Gabriel tereddüt etmeden. "Hem de en kötü şekilde." "Nasıl yani?" Gözleri benimkilere odaklanırken bir parmağı içime giriyor.

"Kafamda seninle başlayıp seninle bitmeyen tek bir düşünce bile yok," diyor dürüstçe, bir başka parmağı içime girip bana en iyi şekilde işkence etmek için zahmetsizce çalışırken.

"Ah..." tek söyleyebildiğim, göbeğim tekrar sıkışmaya başlarken.

Bir üçüncüsünü ekliyor ve su ikimizin de üzerinden akarken göğsüne doğru miyavlıyorum.

"Şu anda içimdeki canavarın tek istediği bu daracık amcığın tadına bakmak."

"Öyleyse," diye inliyorum. "Yap şunu." *Lütfen, lütfen, yap, diye* sessizce yalvarıyorum.

Gabriel yanıt olarak homurdanıyor ve beni duş bankına oturtuyor. Göğsümden aşağı su fişkırırken dizlerinin üzerine çöküyor ve parmakları sıkışan amıma saldırmaya devam ediyor.

"Tehlikelisin çünkü benim arzuladığım acıyı sen de arzuluyorsun." Uyluklarımda ilerlerken küçük ısırıklar alıyor, her iki bacağıma da dikkat etmek için zaman ayırıyor ve merkezime yaklaştıkça daha sert ısırıyor ve ben bunu istiyorum. *Canımın yanmasını istiyorum.* Neyim var benim böyle?

"Bir parçamı içine gömmeyi asla düşünmüyorum," diye homurdanıyor Gabriel, bacaklarımı aralayarak. "Bu amcık beni çağırıyor. Benim için yalvarıyor." Yarığıma doğru sert bir iz yalıyor.

Sırtım o kadar hızlı yükseliyor ki neredeyse banktan düşecektim ama o orada, kollarını kalçalarımın altından geçirip beni kendine çekiyor, böylece sadece yüzü oturduğum yerde kalıyor ve sonra beni yemek yapıyor, dudaklarını klitorisimin etrafına emiyor ve beni uzman bir dille beceriyor.

"Mmm," diye inliyor içime doğru. Ağzının üzerimdeki titreşimiyle tüm vücudum titriyor.

"Sen benim en sevdiğim lezzetsin, Brinley Rose." Gabriel sözlerini kanıtlamayı kendine görev ediniyor.

Hiç şansım yok. Beni daha da yakına çekiyor ve ben de teslim oluyorum. Kalçalarımı aralıyor ve kendini bana bırakıyor, açlıktan ölmek üzere olan bir adam gibi klitorisimi ağzına alıyor.

Uyluklarımda arasındaki bu korkutucu viking erkeğine bakıyorum ve içim bu manzara karşısında ham bir arzuyla çalkalanıyor. Her parçam duyusal olarak aşırı hızlanmış gibi hissediyor. Gabriel dilini mükemmel bir hız ve basınçla kullanıyor. Bacaklarımı omuzlarının üzerine kaldırıyor ve iki parmağını muhtaç amıma sokarken bir eliyle kalçamı okşuyor. Kontrolümü kaybetmeye başladığımı hissetmeden önce sadece dakikalar geçiyor.

"Kahretsin, Brin, tadın çok güzel. Gözlerini aç ve ben seni boşaltırken bana bak."

Dediğini yapıyorum, başımı yukarı kaldırıyorum ve gözlerimi onunkilere dikiyorum. Bacaklarım titriyor, çıgıllıklarım yükseliyor ama o hiç durmuyor ve ben daha ne olduğunu anlamadan utanmadan yüzüne boşalıyorum. Adını haykırıyor, kalçalarımı ona doğru sallıyor, ihtiyacım olanı, iyi hissettiren her şeyi düşünmeden alıyorum. Hiçbir erkekle nadiren yaptığım bir şey.

Mesele şu ki, Gabriel bana kendimi utangaç hissettirmiyor, beni güzel hissettiriyor, beni bırakmam için cesaretlendiriyor, beni ben olmam için cesaretlendiriyor, bu her kimse.

"Evet," diye ağlıyorum. Hala çok hassas olan klitorisimi bırakmadığı için tutarsız şeyler mırıldanmaya başlıyorum ve sadece birkaç dakika içinde benden ikinci bir orgazm çıkarıyor.

Sanırım beni sıkıca tutarken, varlığımı ele geçirirken, benim için seçim yaparken *"daha fazla, lütfen, Gabriel, lütfen"* diye bağıyorum. Tek düşünebildiğim, *Tanrım, eğer hayatımın geri kalanında tek bir duygu hatırlayacaksam, lütfen bu olsun, Gabriel Wolfe kalçalarımın arasındayken parçalanmak olsun.*

CHAPTER 32

Gabriel

O orgazmının doruğundan inerken suyu kapatıyorum ve su sırtımdan soğuk bir şekilde akıyor. Duşun kapısını kırarak kalın bir havluyu Brinley'nin omuzlarına doluyorum, sonra da kendi belime bir tane sarıyorum.

İçeri girdiğimizde Brinley'nin odası karanlık ve sessizdi. Yatağa otururken titriyor. Tişörtümü alıp başının üzerine atıyor ve bir çekmeceye uzanıp küçük şortlara benzeyen bir çift külot çıkarıyor. Mükemmel kıcının sadece üçte birini kapatıyor ve inanılmaz bir şekilde onu tekrar almayı düşünüyorum.

"Gömleğimin içinde tehlikeli görünüyorsun."

"Hava sıcak ve tenindeki mürekkebi mürekkep olmadan incelemek istiyorum."

Bir kaşımı kaldırıyorum. "Eğer beni inceleyeceksen, bir içkiye ihtiyacım olacak."

"Elimdeki tek şey babamın eski burbon koleksiyonu. Hâlâ çalışma odasındaki dolapta kilitli. İki oda aşağıda."

Başımı salladım. Mekânı daha önce fark etmiştim ama onu ararken buranın her adımını ezberlediğimi hatırlatmaya gerek yok.

"Özel bir gün için o karanlık odada saklamış ve hiç açmamış bile," diyor ben odadan çıkarken.

"Bana sorarsanız üzücü. İyi bir viski israfı," diyorum ona.

"Katılıyorum," diyerek beni takip ediyor.

İçeri girdiğimde çalışma odası karanlıktı. Büyük bir resim penceresinin altında duran bir lambayı yakıyorum. Perdeleri karartılmış eski bir kütüphane gibi. Perdeleri geri çekiyorum, ay ışığı ve onun geniş mülkü görüş alanımı dolduruyor. Bir duvarda eski bir masa var, antika ve pahalı görünüyor ve duvardan duvara bir içki dolabı. Tebeşirle çizilmiş.

"Anahtar ikinci çekmecedeydi." Brinley arkamdan giriyor.

Anahtarı çıkarıp dolabın kilidini açıyorum ve on bin dolar değerinde olması gereken kırk yıllık bir Boralini viskisi çıkarıyorum.

"Özel günlere inanmam," diyorum ona mantarı açıp şişeyi döndürürken.

Brinley bana sırtıtarak bakıyor. Seksi olmaya niyetli olduğunu sanmıyorum ama öyle. Üzerinde yeni sevişmiş gibi bir parıltı var. Saçları hâlâ nemli ve yüzünde hiç makyaj yok. Hayatımda gördüğüm en güzel şey o ve bunun farkında bile değil.

"Ben de öyle, o yüzden... fondip?" diye soruyor, açık bir rafa doğru ilerliyor ve iki kristal bardak alıyor.

Geri çeviriyorum, şişeden on iki onsluk bir kıvrımla içiyorum. "Babam muhtemelen mezarında ters dönüyordur." Kıkır kıkır gülüyor.

Yutkunmamı izliyor.

Sikeyim, bu iyiydi.

"Onlara ne oldu?" Eski bir taş şöminenin önündeki deri koltuğa oturuyorum, gerçekten merak ediyorum ve hâlâ umursadığıma şaşırıyorum. O da benimkinin karşısındakine oturuyor ve kol mesafesinde birbirimize bakıyoruz.

"Babam ben on sekiz yaşındayken öldü, üniversiteye yeni gitmiştim. O sabah işe gitmişti, avukattı" diye anlatıyor. "Gerçi bunu muhtemelen biliyorsundur."

Başımı iki yana sallıyorum. "İsimlerinden ve artık hayatta olmadıklarından öteye gitmedim," diyorum dürüstçe. "Öldüklerini öğrendikten sonra, onlar hakkında bilgi edinmeye devam etmem için bir neden kalmadı."

Başını sallıyor ve şişeyi almak için öne doğru eğiliyor. "Bu mantıklı," dedi. diyor.

Gözlerindeki kıvılcımı görmek için onunla bir süre oynuyorum. Tutuyorum şişeyi sıkıca kapatıyorum ve birkaç saniye içmesine izin vermiyorum. Arzulamaya başladığım kararlılık ifadesi ortaya çıkıyor ve ödül olarak viskiyi içmesine izin veriyorum.

"Günün ikinci toplantısının ortasındaydı ve az önce öldü. Ağır bir kalp krizi. Sadece kırk sekiz yaşındaydı," diyor. "Onu bir aydır görmüyordum ve garip bir şekilde, tüm hayatımı onunla geçirmiş olmama rağmen onu gerçekten tanıımıyordum. Annem iki yıl önce kısa süren bir kanser savaşından sonra öldü."

Konuşurken onu dinliyorum çünkü her ifadesini içime çekmek istiyorum. Işığın ipeksi teninden yansıyışını, kururken saçlarını saran dalgayı. Konuşurken dudakları kıpırdıyor - her bir parçası mükemmel.

"Her zaman büyürken olamadığı bir şey olmamı istedi. Beni en iyi okullara gönderdi, kilisemizde ibadet ekibiyle birlikte şarkı söyledim." "Lay'le de orada tanıştım." diye sırtıyor.

Şişeyi ondan geri aldım ve büyük bir yudum daha aldım.

"Ve şimdi şu haline bak, burada benimle birlikte ve o benim silah arkadaşım evli."

"Ama bu sağlıklı yaşam ailemi ne hale getirdi?" Brinley şişeyi benden çekerken soruyor. "İkisi de elli beş yaşına gelmeden öldü mü? Sıkıcı bir evlilik. Sevgi dolu tek bir anlarını bile görmedim. Akşam yemeği partileri, okul etkinlikleri ve sosyal statüleri vardı. Şehir kulüpleri, kilise hayatları. Tüm bunlara sahiptiler" -elini görkemli odada gezdiriyor- "ama hiçbir şeyleri yoktu. Ben onları tanıımıyordum, onlar da beni tanıımıyordu. Kim olduğumu bildiklerini sanıyorlardı, ama öldüklerinde eşyalarını karıştırırken onlar hakkında yaşarken öğrendiğimden daha fazlasını öğrendim" diyor ve şişeyi bana geri uzatıyor.

Ondan almak için uzandım ama elimi onunkine doladım, aynı zamanda onu öne doğru çektim, onunla birlikte kucağıma geldi. Bir elimi kalçasından yukarı kaydırıyorum ve bana yaslandığı yerde sikimi uyandırıyor. Onu izlerken mücadele ediyorum, kulüp hayatımın onu nereye götürebileceğini bildiğim halde ona alışma dürtüsüyle savaşıyorum.

Anlık bağlantı diye bir şey duymuşumdur hep, birine karşı duyulan ani, tarifsiz çekim. Ax sürekli bundan bahsediyor. Milyon yıl geçse de bunu deneyimleyebileceğimi hiç düşünmemiştim.

Brinley parmağını çıplak göğsümdeki mürekkebin üzerinde gezdirirken bir yudum alıyorum, gözleri mürekkebi içine çekiyor. Sözler ve alıntılar, sarmaşıklar ve kulüp amblemiyle, zincire vurulmuş bir Azrail'le, sayılarla ve bana yurtdışında geçirdiğim zamanı, annemi ve tanıdığım ölmüş adamları hatırlatan ifadelerle karışıyor. Bu bir

eklektik karışım. Derinizin çoğunu kapattığınızda, yaratıcı olmak için yeriniz oluyor.

"Bunlar kurşun delikleri mi?" diye soruyor parmağıyla kabartıların üzerinde gezinirken.
deri.

"Evet." Bir içki daha alıyorum.

"Denizci olduğun zamanlardan mı?"

"Biri, evet," diye cevaplıyorum.

Başını sallıyor ama diğerini sorgulamıyor ve şişeyi benden alıyor ve onun iyice sarhoş olması için ne gerektiğini merak ediyorum. Bu viski çok güçlü - tahminimce fazla değil.

"Yurtdışına gittiğinde korktun mu?"

Yudumumu alırken bakışlarımı ondan ayırmıyorum.

"Mason üç kez gittiğini söyledi," diye omuz silkerek itiraf ediyor Brinley uzun saçlarını omuzlarında kabartırken.

"Hayır, korkmadım," diye cevap veriyorum. "Hiç mi?"

"Hayır. Korkmanın bir anlamı yok. Sonucu değiştirmez," diyorum basitçe.

"Her şey ölür."

"Bu doğru değil," diyor, yüzünde nazlı bir gülümseme beliriyor. Bir süre onu inceliyorum.

"Her şey ölür," diye tekrarlıyorum.

"Aşk ölmez," diyor küçük, hüzünlü bir sırıtışla.

Bir tür *pfift* sesi çıkarıyorum ve elimi saçlarımda gezdiriyorum.

"Bu gerçek hayat, Fitzgerald'ın yazıları değil." Mavi gözlerinin lamba ışığını nasıl tuttuğunu izlerken kaşlarım çatılıyor.

"O klasikleri okudun mu?"

"Evet."

"Ama aşka inanmıyorsun? Kadere?"

"Onlar gerçek değil. Zihninin nasıl çalıştığını uzun süre inceledim." Brinley'nin bir tutam saçını parmaklarımın arasında döndürüyorum ve o da bana doğru hareket ediyor, kıcı aletimle alay ediyor. "Gerçek mutluluğun gerçekten var olduğuna dair kendimize sahte umutlar vermek için kullandığımız şeyler bunlar. Bunun gerçek olmadığını anladığın sürece, yine de onlardan zevk alabilirsin."

Brinley gülümser. "Hiçbir şeye inancın yok mu senin? Birinin seni izlediğine?" diye soruyor ve parmağını Irak'ta bir çit beni parçaladığında kaburgalarımda oluşan yara izinin etrafında gezdiriyor.

Başımı kaldırıp ona bakıyorum ve bir elimi saçlarımda gezdiriyorum.

"Kendimden başka hiçbir şeye inancım yok," diyorum.

"Bu acımasız bir varoluş," diye yorumluyor, kelimeleri biraz birbirine karışmaya başlıyor. Ağırlığını kucağıma veriyor ve kalçaları sikime sürtünme hissi veriyor. Onun kucağımda olması bana çok yabancı. Sayısını unuttuğum kadar çok kadınla yattım ama insani bağ yeni bir şeymiş gibi geliyor. Brinley parmağını tenimdeki sarmaşıkların kıvrımlarında gezdirmeye devam ediyor, bundan nefret etmiyorum.

"İkinci turumun ortasındaiken, belime kadar suyla dolu bir mağarada mahsur kaldım. On kişiydik. Bir IŞİD liderinin adamını yakalamaya gidiyorduk,"

diyorum ona, parmaklarının tenimde g e z i n m e s i n i izleyerek. "Bu bir tuzaktı ve suyun altında kara mayınları vardı. Adamlarımdan altısı öldü.

Öldüğümü sanmıştım. On dokuz yaşında bir çocuğu omzumda taşıdım.

Bacaklarının bir kısmını mağarada bıraktık. Hala her gün onun çığlıklarını duyuyorum. Küçük çocukların ebeveynlerinin ölümünü izlerken dehşet içinde çığlık atmalarını izledim, sayısız kadının tecavüze uğramasını engelledim - hem sikik Amerikan askerleri hem de kendi insanları tarafından. Beş yaşındaki bir kız

çocuğunun bir araba bombacısı tarafından kolunun ve bacağının havaya uçurulmasını izledim. Yine de pedofiller ve katiller, acı çekmeleri için çok daha uygun yollar varken doksan yaşına kadar hapisane hücrelerinde çürüyorlar.

Tanrı yoktur. Hiçbir şeyin nedeni yok. İnsanlar her gün ölüyor ve hayat devam ediyor."

Brinley bana anlamadığım bir dikkatle bakıyor, bu yargılayıcı bir bakış değil, kim olduğumu anlamaya çalışan bir kadının bakışı.

"Bu yüzden mi kıyafetinde Bedlam'ın Askerleri yazıyor? Bunu a s k e r l e r mi giyiyor?" diye soruyor.

"Hayır, sen bunu farklı bir şekilde kazanıyorsun," diyorum ona, daha fazla açıklama yapmadan.

Bu konuda konuşmak istemediğimi anlamış olmalı ki konuyu değiştiriyor.

"Eğer ülken için savaştıysan ona inancın olmalı."

Bir içki daha alıyorum; bu konuşma biraz fazla ağırlaşıyor.

"Ülkeme inancım yok, onu çok önemsiyorum, arada fark var."

"Biri diğeri değil mi?" Brinley bir yudum daha alarak soruyor. "Yakınından bile geçmiyor," diyorum ona.

"Herkesin bir şeye inancı vardır." Yanaklarında pembeleşen ışıltıyı izlerken başka bir şey söylemiyor.

"Bu kadar içki yeter, hasta olacaksın," diyorum ona. "Bu eski bir şey, bir anda etkisini gösterecek."

Mucizevi bir şekilde beni dinliyor ve artık yarısı boş olan şişeyi bana geri veriyor.

"Hiç inancın olmadığını söylüyordun..." Sırıttıyor.

"Çok kişi öldü. Pek çok kişi savaştı. Bu hükümete her şeylerini verdiler. Ama eve döndüklerinde hiçbir şey bulamadılar. Yardım yok, kalıcı hasar var - ya zihinsel ya da fiziksel olarak, çoğu zaman ikisi birden. Hükümetlerini hiçbir yerde bulamadılar. Uyuşturucuya yöneldiler." Tereddüt ediyorum ve ekliyorum, "Yaptığımız şeyi bu yüzden yapıyoruz."

"Hangisi?" diye soruyor ve asla anlayamayacağım bir nedenle

Ona

"Bağımlılara yardım ediyoruz. Unutulmuş insanlar. İnsanlar farkına varmıyor. Hükümet kartellerin bu ülkeye uyuşturucu getirmesine yardımcı oluyor, bağımlıları onlar yaratıyor. İnsanların ayık kalmasını kolaylaştırmıyorlar. Aslında bağımlı kalmaları için yardım sağlıyorlar. Klinikleri finanse ediyoruz ve insanların temizlenmelerine yardımcı olmak için ihtiyaç duydukları ilaçların getirilmesine yardımcı oluyoruz. Onlar için daha ucuz ilaçlar, daha fazla insanın temizlenmesine yardımcı olabilecekleri anlamına geliyor."

"Karaborsa uyuşturucu mu?" Brinley soruyor. Akıllı kız. Ne kadar çılgınca görünse de bu kadını sadece bir buçuk haftadır tanıdığımı kendime hatırlatıyorum. Ona bakıyorum, hâlâ tereddütlüyüm.

"Bir adamı öldürmeni izledim," diye alay ediyor. "Nerede gömülü olduğunu biliyorum. Bir şey söylersem her halükarda ölürüm, o yüzden bana söylemen neyi değiştirir ki?" diye soruyor ukala ve çakırkeyif bir sırıtışla.

Son yudumumu alıyorum. Sıcak bedenini üzerimden kaldırıp diğer sandalyeye oturtuyorum, sonra şişenin mantarını tekrar kapatıp dolaba geri koyuyorum ve kilitliyorum.

"Evet, karaborsa uyuşturucu. Çoğunlukla metadon, ağır bir indirimle tedarik ediyoruz, bu da klinikler için daha uygun fiyatlı olmasını sağlıyor. Ne kadar çok alırlarsa o kadar çok insana yardım edebilirler. Ayrıca daha fazla bağımlılık hizmetleri danışmanı getirilmesine yardımcı oluyoruz. Sadece bu yıl Atlanta'da en çok etkilenen mahallelerde dört kliniğin açılmasına ve finanse edilmesine yardımcı olduk. DOS işimizden hoşlanmıyor. Sokaklarda daha az bağımlı, köşelerinde daha fazla dikkatli göz, onlar için daha az kâr anlamına geliyor." Pencereden dışarı, bahçesinin hiçliğine bakıyorum.

"Bağımlıya dönüşen çok sayıda asker var, katlanmak zorunda kaldıkları boktan şeyler yüzünden edindikleri şeytanları kovalıyorlar." Omuz silkiyorum. "Bu

Yardım edebileceğimi hissetmemin tek yolu bu."

"Daha büyük bir iyilik için yasadışı bir şey yapmayı hiç düşünmedim. Büyürken her şey hep siyah ve beyazdı. Yanlış yanlış, doğru da doğrudu." Brinley saçlarını kulağının arkasına atarak beni izliyor.

"Peki şimdi nasıl hissediyorsun?" Beni nasıl gördüğüyle gerçekten ilgilenerek soruyorum.

Ayağa kalkıyor ve bana doğru geliyor, kollarını belime doluyor, parmak uçlarına uzanıyor ve çenemin kenarını öpüyor.

"Alçakgönüllü. Yanılmışım." Dürüstçe cevap veriyor ve göğsüme garip bir burkulma hissi yerleşiyor.

"O zaman yaptığım şeyi neden yaptığımı anlıyorsun?" Onun ne düşündüğünü neden umursadığımı merak ederek soruyorum.

Brinley başını sallıyor. "Sanırım öyle. Robin Hood'un daha korkutucu bir versiyonu gibisin?" diye soruyor küçük bir sırıtışla.

Kollarını belimden ayırıyorum ve yatak odasına doğru gidiyorum. O da arkamdan çıplak ayaklarıyla sessizce beni takip ediyor.

"Bu işte çok bencilce çıkarlarım var. Gerçekten iyi para kazandırıyor ama ihtiyacı olan insanlara yardım edebilirsem ederim," diyorum kapısını itip yatağının yanındaki lambayı yakarken.

"Bu seni hiç rahatsız ediyor mu? Yaptığın şeyi yasadışı olarak yapmak?" diye soruyor. "Hayır. Daha iyi bir yolu yok." Sırıtiyorum. "Ve kendi işimi önemsiyor olabilirim.

ama hükümetten nefret ediyorum. Geceleri gayet iyi uyuyorum, küçük sinekkuşu, eğer sorduğun buysa."

Brinley esniyor ve sürünerek yatağına giriyor. Neredeyse çıplak bedenini yatağına kadar takip edeceğimi varsayarak gömleğimi çıkarıp bana bakarken aşağıya bakıyorum, kendini içeri sokmasını izliyorum. Hem güzelliğinin hem de bu her neyse ona dair beklentisinin ağırlığı bana çarpıyor ve buna hazırlıklı değilim. Göğsüme bir kaya gibi yerleşiyor.

Koruyabileceğimi düşündüğüm son kadının görüntüsü zihnimi doldururken yatağının kenarında donup kalıyorum. Gözlerinden hayat süzülürken nasıl görüldüğü.

Hemen ayılıyorum. İnsanları umursamamamın bir sebebi var. Benim dünyam aramızda olanları destekleyecek türden değil. Ne olduğunu bilmiyorum ama Ax olmadığımı biliyorum, aşk delisi bir serseri değilim ve az önce hiç tanımadığım bir kadına işimle ilgili çok fazla şey söyledim. Tıpkı erkeklerimi uyardığım gibi, amcığın kararlarımı etkilemesine izin veriyorum.

Yatağından gömleğimi alıp başıma geçiriyorum ve gözlerinde onu burada bırakıp bırakmayacağını sorgulayan bakışı görüyorum. İyi bir adam olsaydım bırakmazdım ama değılim.

"Akıllı olmayı unutma küçük kuş. Her saniye yanında olsam da olmasam da sana hâlâ sahip olduğumu unutma." Merdivenlerden aşağı inmek için dönmeden önce ona yaptığım tek uyarı bu.

Ön kapıyı çekip kapatıyorum ve geceye adım atıyorum. Tuş takımındaki kilit düğmesine basıyorum ve arkama bakmıyorum.

Şu anda, sadece ağır çantamla yoğun bir seansın ve biraz atış taliminin bana sunabileceğı berraklığı ihtiyacım var.

CHAPTER 33

Brinley

Gabriel'den bütün hafta boyunca haber alamadım ve regl olduğum için bu konuda daha da üzgünüm. Yani aslında, bir bardak Ben & Jerry's içmek ile kendi kendime agresif bir tonda konuşmak arasında gidip geliyor, onu gördüğümde ne söyleyeceğimin provasını yapıyordum. Ondan haber almaya en yakın olduğum an Mike'ın beni arayıp kamyonetimin parça beklerken bir ya da iki hafta daha süreceğini söylemesi oldu.

Hayat garip bir şekilde normale dönmüş gibi hissediyorum. Buna sevinmeliyim. Ama şimdi içime girdiğine göre... hem bedenime hem de kafama... şimdi onun o küçük parçasını gördüğüme göre, Gabriel'in beni yatağımın ortasında iç çamaşırlarımla bırakmasına hem aynı derecede hayran olduğumu hem de kızdığımı kendime itiraf edebilirim.

Beklemediğim şey onun işini anlamaktı -yanıldığının kanıtlanmasını. Ailem bana iyi ve kötünün yolunda bir çizgi, bir çatal olduğunu öğretmişti. Ya birinde ya da diğerinde yürümüşsünüzdür. Gabriel bana bu çizgide yürümenin bir yolu olduğunu ve bunu zarafetle yapabileceğimi öğretiyor gibi görünüyor.

-Gerçekten mantıklı sebeplerden dolayı. *Doğru* nedenlerle yasadışı şeyler yapmasını beklemiyordum ve bu, sorgulayacağımı hiç düşünmediğim çok gri bir suç faaliyeti alanı yaratıyor. Şimdi düşünmek için birkaç günüm olduğuna göre, bunu anlamak için mücadele etmek *istediğimi* fark ettim çünkü

belki de her zaman inandığım şeyin daha iyi değil, sadece farklı olduğu anlamına geliyor.

Bununla birlikte, sıkıcı hayatım muhtemelen en iyisi. Eğer gerçekten benimle işi bittiyse, kamyonların havaya uçması ve insanların pişmanlık duymadan öldürülmesiyle uğraşmamanın aslında iyi bir şey olduğunu kendime hatırlatıyorum.

Her gün Layla'yla konuşup işe gidiyorum, yemeğimi yiyorum ve ertesi gün de aynı şeyi yapıyorum. Kendimi işe veriyorum. Gülümsedim ve bu adamın hayatıma istilacı bir şekilde girmesiyle değişmemiş gibi davranmaya çalıştım.

Cuma günü işe gitmek üzere ayrılırken, inşaat işçileri ve tüm hafta boyunca kasabadaki fırından ikramlar getirdiğim kulüp üyeleri, verendamı bugün bitirmeleri gerektiğini söylediler. Çok güzel ama hala o faturayı ödemem gerekiyor. Tek gecelik ilişkimin, ortadan kaybolan bir adama dönüşmesine izin vermem mümkün değil.

İşe fazladan bir gün için gidiyorum, sadece Pazartesi ve Çarşamba günleri gitmem gerekiyordu ama Dell'in oryantasyon sırasında söylediği gibi, işim muhtemelen istersem daha fazla saat çalışmama izin verecek. Layla ile öğle yemeği yiyeceğim ve ardından hafta sonunu pijamalarımınla kıvrılıp dışarıdan bir şeyler alarak geçirmeyi planlıyorum. Belki bahçemde çalışırım. İçeri girmeden önce her zamanki lattemi almak için kafede duruyorum.

Ofise girdiğimde Dell neşeli bir gülümsemeyle "Sana bir tane aldım bile," diyor. "Sana mesaj attım."

Telefonumu çıkardım. "Demek öyle." Gülümsüyorum

"Oh iyi, şimdi iki tane var, nasıl olsa bugün kullanabilirim." Doğru, pek iyi uyuyamıyorum. Geceleri rüyalarımın odamda yalnız olmadığımı görüyorum. Kendime bunun sadece ürkütücü eski evim olduğunu söylüyorum çünkü tam olarak uyandığımda orada kimse yok tabii ki.

"Müşterinizin backsplash'i için mermer örneklerini aldım, saat 10'da burada olacaklar. Seçtiklerinizin mutfak tezgahına çok yakışacağını düşünüyorum" diyor ve sabahımızın geri kalanı böyle geçiyor. Gabriel'in onun hakkındaki yorumundan sonra onun alışılmadık yan hobilerini aklımdan çıkaramasam da birlikte iyi çalışıyoruz.

İşimi bitirip müşterilerimin öğlen çıktığını gördüğümde telefonumu kontrol ediyorum. Layla geç kalıyor, bu yüzden ön pencereden gümüş renkli cipini izliyorum. Bir sonraki bloktaki bistroda öğle yemeği yiyecektik ve yürümeyi planlamıştık. On dakika sonra camdan dışarı bakıp onu arıyorum. Hâlâ burada değil ama caddenin karşısına park etmiş siyah bir Harley'i fark etmeden edemiyorum. Bu hafta içinde bulunduğum her gün bu saatlerde gördüm. Bu hafta

Çamurluk ve ön paneller üzerine boyanmış özel kırmızı alevler bu motosikletin göze çarpmasını sağlıyor. Pahalı görünüyor ama varlığını belli etmekten çekinmeyen bir sürücü. Uzun boylu, sağlam yapılı ve HOH'da gördüğüm çoğu adam gibi dövmelemlerle kaplı, geniş bir çenesi, dağınık dalgalı saçları ve hırçın bir sakalı var. Bisikletine yaslanmış sigara içerken binici eldivenleri ve yamalarla kaplı deri bir ceket giyiyor. Onu hiç yakından görmedim ama ilk tahminim bir uyarı olduğu yönünde. Kulübün ve Gabriel'in bir arkadaşı, beni izlediğini bildiriyor, polise gitmemem için beni uyarıyor. İkinci gün, haklı olduğuma karar verdim, mesajlarını yüksek sesle ve net bir şekilde almıştım. Onlar olmalı. Yabancıların böyle takılması normal değil.

Layla nihayet on dakika sonra geldi ve ben de onu karşılamak için dışarı çıktım, bakıcımın gittiğini fark ettim. Two Spoons bistroya doğru yürürken ve öğle yemeği boyunca rahatça sohbet ediyoruz.

"Hâlâ telsiz sessizliği mi var?" diye soruyor sandviçinden bir ısırık alıp ağzına atarken.

"Evet," diye cevap veriyorum, fajitama salsa eklerken. "Sana hayatına devam edeceğini söylemiştim."

"Evet, söyledin ama endişelenmem gerek. 'Benimle kalmak zorundasın'dan hiçbir şey yapmamaya mı geçiyor? Ölümümü mü planlıyor?"

Layla gülüyor, hâlâ ne gördüğümün farkında değil. Bilmek istemediği konusunda kararlı.

"Sean kulübün sana güvenebileceğini biliyor, eminim bunu Wolfe'a da söylemiştir. Benim tahminim? Güvenilir olduğundan emin olmak için sana göz kulak oluyorlar."

İşimin karşısındaki binici aklımdan geçiyor ve mantıklı geliyor. Ben de öyle düşünmüştüm.

"İnsanları esir tutmak gibi bir alışkanlıkları yok," diyor Layla, peçetesiyle ağzını kapatarak.

Başımı sallıyorum.

"Sana karşı dürüst olabilir miyim?" diye soruyor. Buzlu çayımı yudumluyorum.

"Elbette."

"Onu görmek *istiyor* gibi görünüyorsun. Bilirsin işte, Bay Benim-Tipim Olmayan," diyor Layla en iyi taklidimi yaparak.

Alay ediyorum, zihnim bir haftadan kısa bir süre önce tavan arasına geri dönüyor. Onu dışarıda bırakıp kilitliyorum. "Onu anlamayı ya da ondan hoşlanmayı beklemiyordum. Ama o gece evimde, gitmeden önce bana bakışından anladım ki

onu anlamamı istemiyor. Bana söylediği için çok pişman olduğunu söyleyebilirim."

Arkasındaki resimli pencereden dışarı bakıyorum. "Zaten bir önemi yok. Şimdiye kadar muhtemelen on kadınla daha birlikte olmuştur. Beş gün oldu."

"Sean onu neredeyse hiç görmediğini söylüyor. Şu anda iki bisiklet üzerinde çalışıyor, biri bir NBA yıldızı için, diğeri de Kentucky'li bir itfaiye şefi için."

"Yarın gece kulübe gidiyorum. Sen de benimle gel. Eğer aranızda bir şey varsa, onu gördüğün ilk anda anlayacaksın."

Telefonum masanın üzerinde yanarken omuz silkiyorum. "Bilmiyorum."

DELL

Dış cephe kaplamacısı toplantınız için erken geldi.

Zaten işim bitti. Bir şey ister misin?

"Bu benim kardeşim mi?" Layla son lokmasını atıştırırken soruyor.

"Evet, bana ipleri göstermekte harikadır."

Kıkırdıyor. "Sanırım sana hep aşıktı." Ben de ona gülümsüyorum. "Hiç şansı yok."

"Doğru, her gün okuldan sonra bana '*Brinley bu gece geliyor mu*' diye sorardı." Layla gülüyor. "Yemin ederim, lise son sınıfta aşk acısı çeken bir gençti," diye ekliyor, son içkisini alıp höpürdeterek bitirirken.

DELL

Ben iyiyim, ama beni düşündüğün için teşekkürler. Acele etme, ben seni korurum.

Layla kilit ekranımdan okuyor ve gülüyor "Seni koruyor."

Göz kırpıyor

"Kapa çeneni," diyorum peçetemi ona fırlatarak.

Main'de köşeyi döndüğümüzde, kırmızı alevli bisiklet iş yerimin tam karşısındaki sokağa geri döndü.

Layla onu benimle aynı anda fark ediyor ve olduğu yerde duruyor. Ben de duruyorum çünkü anında onunla birlikte alarm durumuna geçiyorum. "Ne oldu?"

Telefonunu çıkarıp bir tuşa bastıktan sonra tekrar yürümeye başladı. "Ona bakma, sadece yürümeye devam et. Ne dersem onu yap."

"Kim? Neden bahsediyorsun?" Zaten bildiğim halde soruyorum çünkü bakışlarım onunkileri takip ediyor.

Son bir haftadır iş yerimin önüne park etmiş olan sürücünün arkasını dönüp izmaritini botunun topuğunun altında ezmesini izliyorum. Yüz metre öteden bile görebiliyorum... Kırmızı bir Harley'in arkasındaki Azrail. Üzerindeki kırmızı afiş apaçık ortada ve bunun kötü bir haber olduğunu anlayacak kadar bilgim var.

Günahın Müritleri. Bekçim kulübün dostu değil, düşmanı.

CHAPTER 34

Gabriel

Telefonumu cebime geri koydum. Brinley'nin arabasının altına yapıştırdığım AirTag bana onun hâlâ işte olduğunu söylüyor. Son beş günde otuz iki mil koştum, çantada yumruklarımı yırttım ve neredeyse bin mermi patlattım. Yine de hiçbiri işe yaramıyor.

Kafamı toparlayamıyorum ve onun her hareketini takip etmeye başladım. Pazartesi günü kendime bunun konuşmayacağından emin olmak için olduğunu söyledim ama polise gitmeye hiç niyeti olmadığı ortaya çıktı. Çoğu zaman, söyleyebileceğim kadarıyla, ürkek görünüyor, sanki diğer ayakkabının düşmesini bekliyor gibi.

Diğer ayakkabı ben oluyorum.

Onu tekrar görmek için duyduğum bu ilkel ihtiyacın içine düştüm. Geceleri, uykusunun en derin olduğu saatlerde onu izliyorum. Gün boyunca kamyonetimle ofise giderken onu takip ediyor, güvende olduğundan emin oluyor, sonra da gece eve dönerken onu takip ediyorum. Onu sarsamıyorum. Vücudunun benimkiyle nasıl şekillendiğini aklımdan çıkaramıyorum. Kendime geçeceğini söylüyorum ama sonra bir gün diğerine karışıyor ve hala...

Ben pencereden dışarı bakarken Jake, "Patron," diye sesleniyor. "Chapel." Başımı salladım.

"Steele Street Kliniği gece yarısı yağmalanmış," diyor Jake hepimiz toplanırken. "Tüm metadon kaynakları yok edilmiş."

"Bu nasıl oldu? Onları izliyoruz," diyorum. Her yerde birden fazla kameramız var.

Jake başını sallıyor. "Bilmiyorum dostum, sanki kör noktaları biliyorlarmış gibi."

Masanın etrafındaki tüm adamlarıma bakıyorum. Bunların hiçbiri mantıklı gelmiyor. Burada gördüğüm yüzleri hayatım boyunca tanıdım. Onlar benim kardeşlerim. Onlara güvenmemek imkânsız görünüyor.

"Hepsi bu kadar değil, her yerde başka söylentiler var. DOS üyeleri konuşuyor. Sokakta bir şeyler planladıkları söyleniyor," diye ekliyor Jake.

"Glen Eden mitingi olabilir mi?" Kai soruyor.

Flipp bir sigara yakarken, "O kadar bekleyeceklerini sanmıyorum," diyor. "Gelecek aya kadar değil ve orada bir sürü ekip olacak, neden onları bizim saçmalıklarımıza dahil edelim ki?"

Omuz silkiyorum. "Ben olsam öyle yapardım. Kitlelerin arasına karışmak daha kolay."

Bahsettikleri Glen Eden rallisi yıllık ve büyük bir organizasyon. Güneydeki en büyük ralli olup, yüzde birlik gruptaki tüm büyük oyunculardan daha küçük eğlence kulüplerine kadar binlerce kişiyi kendine çeker. Burası bizim için diğer ekiplerle bağlantı kurabileceğimiz, saçmalayabileceğimiz ve biraz gevşeyebileceğimiz bir yer. Buradan sadece kırk beş dakika güneyde, Benson, Georgia'da. Kasaba tamamen ele geçirilmiş, ana yollar bile. Kasabanın dışındaki arazi kardeş kulüplerimizden Titans MC'ye ait ve burada insanların kamp yapabileceği kabinler ve yerler var. Tam bir parti. Yeni insanlar, yeni kadınlar. Normalde dört gözle beklediğim bir parti ama bu yıl istediğim tek kadın benim dünyama ait olmayan biri.

"Atlanta'ya bir ekip gönderin, kliniğin temizlenmesine yardım edin. Polisler her yerde olacak. Oradaki polisle temasa geç ve ne bildiklerini öğren," diyorum Robby'ye.

O da başını salladı.

"Bir umut ve Flipp al."

Atlanta Emniyeti kulübün dostudur, başka tarafa bakmakla yardımımızı kabul etmek arasında ince bir çizgide yürürler. Bunun tekrarlanmasını engellememize yardımcı olacağını düşündükleri bir şey varsa bize söyleyeceklerdir.

"Tamamdır." Robby başını sallar.

"Pekâlâ, şimdi konuşmamız gereken konu-"

Şapelin ana penceresi kırılırken camın kırılma sesi Jake'in cümlesini tamamlamasını engelliyor. Her bir şeyi katalogluyorum

bir anda etrafımda. Pencerenin kırılmasına neden olan bir silah değil, pencereden içeri bir şey fırlatılmış. Patlayıcı olmadığından emin olmak için odayı tarıyorum. Saymaya başlarken hareket etmiyorum. Eğer başka bir darbe daha gelecekse, istatistiksel olarak önümüzdeki yirmi saniye içinde gerçekleşecektir.

Bakışlarım odanın diğer tarafında üzerine bir şey bağlanmış bir tuğlaya takılıyor. Kağıt mı? Doğu duvarındaki pencere hızla onu takip ediyor ve hepimiz başımızı örterken içeriye doğru patlıyor. Burada hiçbirimizin telefonu yok, bu yüzden oturup silah sesi ya da başka bir saldırı için son on saniyeyi bekliyoruz, sonra ben harekete geçiyorum, Jake ve Ax arkamdayken odadan sürünerek çıkıyorum. Kulüp binasının etrafında takılan insanların hepsinin yerde olduğu ana salona ulaşıyorum. Burada da her yerde kırık camlar var - iki cam kırılmış ve kadınlar küfrediyor, biri kesilmiş ve kanıyor.

Flipp'e onunla ilgilenmesi için başımı sallıyorum ve kapıya doğru ilerliyorum, yaklaşırken silahımı çekiyorum ama saldırganlar çoktan gitmiş. Lastikler taş püskürtüp bir toz bulutu bırakarak gerçekte kim olduklarını görmemizi imkânsız hale getiriyor. DOS olduğunu zaten biliyorum ama aracın görüntüsü iyi olurdu.

Kameralara başımı sallayarak odanın diğer ucundaki Kai'ye bakıyorum ve gürültüyü bastırmak için "Kontrol edin" diye bağıryorum. Sonra Ax arkamdayken dışarı çıkıyorum.

Çevreyi emniyete alıyoruz ve uzaktaki kırık çitleri fark ediyoruz. "Gün sonuna kadar tamir edilmesi gerekiyor. Stevens Metalworx'u arayın ve Bu öğleden sonra onları buraya getireceğim," dedim Ax'a.

O da başını salladı.

Dışarıdan memnun kaldığımızda, ortalığın biraz sakinleştiği yere geri dönüyoruz.

Telefonumu almak için yanından hızla geçerken Flipp bana kadın hakkında "Yüzeysel bir kesikti," diyor.

Diğer çocuklar da aynısını yapıyor. Birileri ortalığı süpürüyor ve Kai'nin telefonda pencere değiştirme şirketiyle konuştuğunu duyuyorum. Bu bizim için yeni bir şey değil. Saldırıları kabul etmek istediğimizden daha sık oluyor ve Gator'a yaptıklarımızdan sonra hazırlıklı olmamız gerekiyor. Mantıksız olan şey, insanların mülkümüze bu şekilde gelmemeleri ve bunun iki hafta içinde ikinci kez olması. Chapel'de olacağımızı kim nereden bilebilir ki? İçimdeki her şey bir şeylerin yanlış gittiğini haykırıyor ama ne olduğunu bir türlü bulamıyorum.

Yerden bir tuğla alıyorum. Üzerindeki kâğıdı çekip çıkararak dikkatlice inceliyorum. Ax ve Layla'nın düğünden sonra evlerinin önünde bisikletini boşaltırken çekilmiş fotoğrafları. Robby ve eski karısı Margo'nun

mutfak penceresinde yemek yiyorlar. Flipp ve genç kızı futbol maçındayken.

"Siktir, patron." Ax mırıldanıyor, elinde bir tuğla ve kendi fotoğrafları var. Fotoğrafları ondan alıyorum, hemen hemen aynılar - adamlarım hayatlarının çeşitli evrelerinde, evlerinde. Ax'inkinin içine fidye tarzında bir not gömülmüş, "*Kimse güvende değil*" yazıyor.

Telefonu çalmaya başladığında Ax'ı ana salonda bırakarak şapele doğru ilerliyorum. Yerden bir tuğla daha alarak fotoğrafları tutan lastikten kurtarıyorum. Beş tane var ve hepsi de bana ait. Ama sadece benim değil, Brinley'nin de. Bir tanesi çalışma odasının ikinci kat penceresinden, gömleksizim ve elimde babasının viski şişesi var.

Gün ortasında Dell ile tasarım stüdyosunun kapısından çıkarken. Onunla birlikte olduğum gece evinden çıkarken... İçinde şöyle bir not vardı: "*Savaşta güçlü olandan kaçının ve onun yerine daima zayıf olana saldırın. Başkan'ın zayıf noktasını bulduk mu?*"

Yığındaki son kağıt diğerlerinin arkasından kayıyor ve içimde uzun zamandır gün ışığını görmesine izin vermediğim bir yerden hiç hissetmediğim bir öfke -derin, karanlık bir gazap- yükseliyor. Brinley yerel kafeden tek başına çıkıyor, ancak bu sefer birisi kırmızı bir kalemle yüzünü çizmiş ve altına "*ölü kaltak*" yazmış.

"Patron!! Hemen gitmeliyiz!" Ax yan odadan bağılıyor. Kapının iki yanından tutarak şapele bakıyor.

Ben ona doğru ilerlemeye başladım bile. Bakışları zaten bildiğim her şeyi doğruluyor.

Brinley'nin başı dertte ve ondan uzak dursam bile bunun ona dokunmayacağını düşünecek kadar safmışım.

Tabii ki dokunacaktı, yaptığım her şeyin ardından bir katliam geliyor.

CHAPTER 35

Brinley

Yürürken Layla telefonunu yakınında tutuyor. Aşağı bakıyorum ve bir numara çevirdiğini ve aramanın cevaplandığını fark ediyorum. Telefonu hiç kulağına götürmüyor ve hoparlörü de açık değil.

"Bu Aiden Foxx, DOS'un başkan yardımcısı. Kulüplerini üvey kardeşi yönetiyor. O gerçekten, *gerçekten* kötü haber. Göz teması kurmayın, hiçbir şey bilmiyormuş gibi davranın. Bir dakika içinde Crimson'a döneceğiz," diyor ve biz ona yaklaşırken telefonu kapatıyor. Adamın telefonda olduğunu bilmesine izin vermeden Ax'e neler olup bittiğini anlattığını fark ediyorum.

Aiden ofis binasına doğru yürüdüğümüz ve ona yaklaştığımız süre boyunca gözlerini bizden ayırmıyor. Gabriel'den beklediğim o buyurgan bakışlarla bizi değerlendiriyor.

"Konuşabilir miyiz hanımlar?" diyor derin bir ses tonuyla, ofisimin kapısına giden son kaldırımı geçerken.

Kapıya bakıyorum, çok yakın ama çok uzak, sonra tekrar ona. Yeşil gözleri içimi delip geçiyor. Layla önüme uzanıyor, kolu daha fazla yaklaşmamı engelliyor.

"Söyleyecek bir şeyin varsa, oradan söyleyebilirsin. Ve bu benim arkadaşım, burada olmasına gerek yok, benimle sadece öğle yemeği için buluştu."

Layla yüzünü bana döndü. "Görüşürüz, ziyaret için teşekkürler," diyor, açıkça onun kendisi için burada olduğunu düşünüyor. Ama bana doğru sırtıttığında gözlerinde gördüğüm şey bana bilmem gereken her şeyi anlatıyor.

O benim için burada.

Gözleri onunkilerden benimkilere kaydığı anda, sanki kız onun hiç ilgisini çekmiyormuş gibi, haklı olduğumu anlıyorum.

"Hayır, onunla neden konuşmak istediğimi biliyor, değil mi Brinley?" Layla'nın nefesi kesiliyor ve kolu benden ayrılıyor.

"Yıllardır Cehennem Köpekleri'ni izliyoruz, tıpkı onların bizi izlediği gibi." Konuşurken cebinden bir paket sigara çıkarıyor ve sonra başını eğerek dişleriyle bir tane çıkarıp yakıyor, devam etmeden önce derin bir nefesle dumanı içine çekiyor.

"Pres'inizi bir kadınla hiç görmedim. Gördüğün gibi Brinley, ilgimizi çektin."

"Tek gecelik bir ilişkiydi," diyor Layla ve ben irkiliyorum.

Yardım etmeye çalıştığını biliyorum ama yine de bir şeylere çarpıyor.

Aiden bir nefes daha çekiyor ve bisikletine yaslanıp kollarını göğsünde kavuşturuyor.

"Bu doğru. Sadece bir gece," diyorum, yaprak gibi titrediğimi anlayıp anlamadığını merak ederek.

"Sanmıyorum," diyor gözlerini benimkilere çevirerek. "Annen ölmeden önce sana bizim gibi erkeklerin kötü haber olduğunu öğretmedi mi?"

Benim hakkımda ne bildiğini fark ettiğimde ağzım açık kalıyor. Kişisel şeyler. Annemin nasıl öldüğü gibi.

"Burada bir sorun mu var?" Dell'in sesi kapıdan geliyor.

Yüzümü ona dönüyorum. Tanrı kalbini korusun, kaldırımın kenarından ona bakan ateşli motorcudan korkmuş gibi görünmemek için kendini zor tutuyor.

Aiden sırtıyor ve sigarasını yakıyor; sigara Dell'in ayaklarının dibine düşüyor.

"Görüşürüz, Brinley," diyor Aiden, bacağını büyük bisikletin üzerinde sallayıp derin bir gürültüyle çalıştırırken.

Layla ve ben Crimson'ın içine doğru ilerlerken onun sözleriyle tüylerim diken diken oluyor. İçeri girdiğimizde titriyordum.

"Sen iyi misin? Ne istiyordu?" Dell sordu. "Kocanın senin yanına gelmeyeceğini söylediğin türden bir pislik mi bu?" diyor Layla'ya.

"Onun HOH ile bir ilgisi yok ve geldiğin için teşekkürler ama... bize bir dakika ver."

Dell bana bakıyor ve Layla'nın dünyasına ilk kez bir şekilde dahil olduğumu anlayarak çenesini kapatıyor. Başını sallarken hiçbir şey söylemiyor ve ofisine geri dönüyor.

"İyi misin?" Layla onu duymayacak kadar uzaklaştığında ellerini kollarımda gezdirerek soruyor. Hızlıca sarılmak için beni kendine çekiyor.

"Sean buraya doğru geliyor. Tahminimce Wolfe da onunla birlikte olacak. DOS'un kulüp binasının camlarına uyarı tuğlaları attığını düşünüyorlar. Bırakın başkan yardımcısını, bir DOS üyesinin bile Harmony şehir merkezinde böyle bir şey yapması duyulmamış bir şey. Sean bunu çözene kadar tecrit altında olacağımızı söyledi."

Hâlâ sarsılmış bir halde başımı sallıyorum.

Cebimde telefonum çalıyor.

W

■

Sakin ofisten çıkma.

Korktuğum kadar, benimle hiç iletişime geçmediği ve nihayet iletişime geçtiğinde de bana patronluk taslayacağını düşündüğü için anında sinirleniyorum.

"Bir gecelik olduğunu söylediğini sanıyordum?" Layla sanki bir şey saklıyormuşum gibi soruyor. Aslında saklamıyorum.

"Öyleydi. Gabriel'den bir haftadır haber almadım."

Ağzı açık kaldı. "Gabriel mi?"

Ona baktım. "Ne?" "Onun adı" diye sordum.

"Hiçbir şey, sadece kimsenin ona ilk ismiyle hitap ettiğini duymadım.

Ona böyle hitap etmene gerçekten izin verdi mi?" diye soruyor, gözleri dikkatle inceliyor.

Gözlerimi kırptırıyorum. "Öyle mi?"

"Hmm. Sean'ın söylediğine göre, sadece annesi ona ilk ismiyle hitap edermiş."

Layla telefonunu çıkarıp bir numara çevirmeye çalışırken ben arkamı dönüyorum, kimsenin ona ilk adıyla hitap etmediği ama onun *bana* izin verdiği fikriyle ne yapacağımı bilemiyorum, çünkü benimle işi bittiği çok açık.

Derin bir nefes alıp kendimi sakinleştirmeye çalışıyorum ama işe yaramıyor. Nerede yaşadığımı biliyor mu? Benden ne istiyor olabilir? Güvenlik sistemimi yükseltmem gerek.

Şehir merkezine doğru hızla gelen Harley'lerin sesini duymamak imkânsız. Gabriel'i tanımadan önce bu beni tedirgin ederdi.

Şimdi ise bana açıklayamadığım bir rahatlık veriyor. Gürültülüler, ofis binasının içinden bile.

Layla ve ben onları görmek için döndük. Tabii ki telefon konuşması Sean'ı buraya getirdi ve haklı, Gabriel onun önünde. Onu görmeden geçen günler onu daha da rahatsız edici derecede güzel ve ürkütücü hale getirmiş. O arabayı kenara çekip kaskını çıkarırken nefes alışverişim hızlanıyor, tam o sırada Dell arka ofisten motor sesleri arasında çıkıyor.

Gabriel ve Ax binaya girerken "Neler oluyor?" diye soruyor.

Gabriel üç saniye içinde yanıma geliyor, yaralarımı ya da iyi olmadığımı dair onu uyuracak herhangi bir şey olup olmadığını kontrol ediyor. İşaretli olup olmadığını görmek için yüzüme, omuzlarıma dokunuyor ama ben geri çekiliyorum.

"Biz iyiyiz," diyorum gözlerimi kaçırarak.

Çenesini düzeltiyor. "Bugünlük işin bitti. Hadi gidelim." Gözlerimi tekrar ona çeviriyorum. "Üç kadar buradayım." "Bugün senin izin günün. Ve işin bitti."

Bunu söyleme şekli içime işliyor ve bana tartışmamamı söylüyor ama ben öfkeliyim. Bütün hafta beni aramadığı için ona ağzının payını vermek için onunla gitmeyi düşünüyorum.

"Araban için bir müşteri adayı gelecek. Bizimle senin evinde buluşacak." Gabriel başka bir şey söylemiyor, sadece çıkışa doğru başını sallıyor ve binayı terk etmek için dönüyor.

Bisikletine oturuşunu izliyorum, onu dinleyeceğimden hiç şüphesi yok. Onunla Dell arasında bir bakış atıyorum. Dell'in takındığı hayal kırıklığı ifadesi, bu senaryoda ailemin takınacağını hayal ettiğim ifadeye benziyor.

Elini kapıya doğru kaldırıyor. Sessizce bana istersem gidebileceğimi söylüyor.

Layla Dell'e doğru ilerliyor ve ona sarılıyor. "Bir şey yok. Biz iyiyiz, bu sadece bir önlem. Diğer kulüp tehlikeli. Söyle ona," diyor Ax'a, elinin tersiyle kesiğine vurarak.

Ax hemen "Elbette," diye cevap veriyor. "Üzgünüm kardeşim, sanırım o pisliği buradan uzak tutmak için daha iyi bir iş çıkarmalıyız."

"Öyle görünüyor," diyor Dell, otoriter görünmeye çalışıyor ama başaramıyor.

Layla bana doğru geliyor ve pencereden Gabriel'e bakıyor. "İkinizin arasında ne var bilmiyorum ama onunla güvendesiniz. Bırak seni eve götürecektir" diye fısıldıyor bana sarılırken.

"Birazdan mesaj atarım" diyerek Ax'ı kapıya kadar takip ediyor ve ben de son bir kez Dell'e dönüyorum.

"Emin misin, Brinley?" diye soruyor ve sorusundaki çifte anlamı kaçırmıyorum. İyi olup olmadığım ve Gabriel'le gitmek için kendimi güvende hissedip hissetmediğim.

Önümde duran Dell ile pencereden bakan Gabriel'in arasına bakıyorum. Biri daha önce sahip olduğum hayatı temsil ediyor - öngörülebilir, güvenli, sıkıcı. Diğeri ise çıldırtıcı olsa da bilinmeyeni temsil ediyor. Garip bir şekilde, bu bir seçim bile değil. Çantamı aldım.

Dell'e "Salı günü görüşürüz," diyorum.

Layla'ya ve bisikletinin yanında duran Ax'a son bir kez bakıp Gabriel'inkinin arkasına tırmanarak kapıdan çıkıyorum. Kaskımı omzunun üzerinden bana uzatıyor. Kaskı takıyorum ve hissettiğim öfke başka bir şeyle karışıyor, kollarımı beline dolayıp beş gündür ilk kez onu içime çekerken derinden tatmin edici bir şey. Bir elini benimkinin üzerine indiriyor ve sıkıyor.

Hâlâ öfkeliyim ama garip olan şu ki kendimi hiç bu kadar güvende hissetmemiştim.

CHAPTER 36

Brinley

Garaj yoluna girdiğimiz anda zihnimde kendim için notlar alıyorum. Tek kelime etmeden motordan indim.

Bir, güvenlik şirketini ara ve sabah gelmelerini sağla.

İki, belki bir köpek alırım? Evet, bunu yapacağım. Bir Doberman.

Ön kapının kilidini tuş takımıyla açıyorum, o sırada bir müşteri adayı arabamı garaj yoluna çekiyor, ardından bir kamyonetle başka bir üye geliyor. Doğruca içeri giriyorum, kapıyı çarpıyorum, arkamdan kilitliyorum ve sırtımı yaslıyorum.

Açık pencereden Gabriel'in müşteri adayıyla konuşurkenki sesini duyuyorum. Gözlerimi kapatıyorum ve gitmesi için dua ediyorum. Kapımı yumruklamasına ihtiyacım yok. Kendime biraz itibar kazandırmalıyım. Birlikte geçirdiğimiz hafta sonu... kelimeler kifayetsiz kalıyor ama yatağımın kenarında durup benimle işi bitmiş gibi bana baktığında hissettiklerim hâlâ çok taze. Aptalca bir şekilde, biz birlikteyken bir anlığına Gabriel'in de benim gibi hissettiğini düşündüm, sanki dünyada hiçbir şey onun kadar iyi hissettiremezmiş gibi. Sanki bedenlerimiz birbirleri için yaratılmıştı. Aptalca demek daha doğru olur.

Evimden mutfığıma doğru ilerliyorum ve bir bardağa su dolduruyorum. Bir yudum almak üzereyken tuş takımımın bip sesini duyuyorum,

ardından ön kapımın kilidinin dehşet verici sesi geldi.

Şifrem onda mı? Nasıl?

Gabriel mutfağıma giriyor ve bisikletinin anahtarını tezgâhın üzerine fırlatıyor. Hiçbir şey söylemiyor, adanın diğer tarafında duruyor. Evime istediği zaman girip çıkabileceğini bilmek onu daha da büyük, daha da korkutucu gösteriyor.

Benden uzakta olmak neredeyse acı veriyormuş gibi gözleri beni içine çekiyor. Bakışlarındaki için için yanma hissini zihnimden uzaklaştırıyorum. Yaralanmış, beyaz tişörtünün omuzlarında kan lekeleri görünüyor ve kırılan camların onu kesmiş olabileceğini fark ediyorum.

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum ve hissettiğim kadar sinirli görünmek için elimden geleni yapıyorum. Gözleri benimkilerle buluştuğu anda zorlanıyorum çünkü o bakışlarıyla beni eritiyor.

"Gidebilirsin," dedim ona. "Ve sanırım kodumu değiştirmem gerekiyor."

"Hayır." Başını iki yana sallıyor. "Git eşyalarını topla; güvende olduğundan emin olana kadar bir süreliğine benimle geliyorsun. Senden uzak durursam seni daha güvende tutabileceğimi düşünmüştüm. Yanılmışım."

Ellerimi kalçalarıma koydum. Hâlâ ne yapmam gerektiğinin söylenmesinden hoşlanmıyorum. Birileri hayatım boyunca bunu yaptı.

"O Foxx denen adama ilgisini çekmediğimi göstermenin tek yolu gitmen ve bir daha geri gelmemen. Ona senin sadece bir gecelik bir ilişki olduğunu söyledim. Bana inandığından oldukça eminim," diye yalan söylüyorum.

Gabriel hazırlanmak için zamanım olmadığından daha hızlı hareket ediyor ve iki koluyla beni tezgâha doğru sıkıştırıyor.

"Eşyalarını topla ya da toplama, her iki durumda da benimle geliyorsun. Bu bir tartışma değil," diyor bana bakarak. Vücudu benimkine o kadar yakın ki, sanki eksikliğini hissettiğim hayalet bir uzvummuş gibi kas hafızamı anında ateşliyor. Gözlerimi ondan kaçırıyorum ve bizi birbirimize bağlayan çekimi hissetmemek için içimdeki her şeyle savaşıyorum. Gabriel'in eli geliyor ve çenemin altındaki parmağıyla yüzümü eğiyor.

Elini itiyorum ve çenesinin kurulmasını izliyorum.

"Bir hafta önce gittin ve senden tek bir kelime bile duymadım. Seni diğer fetihlerinin evlerinde onların güvende olduğundan emin olurken görmüyorum, neden ben?"

Gabriel'in eli anında boğazıma yapıştı. "Bu lanet olası bir oyun değil," diye haykırıyor.

Uzanıp boğazımdaki elini çekiyorum, hiç bu kadar sıkı tutmamıştı ve nefes alamıyorum. Gözlerinde gördüğüm öfke bana onu çok zorladığımı söylüyor. Tırmalıyorum, iki elimle birden savaşıyorum ama o irkilmiyor bile.

Ben sessizce hava almak için yalvarırken dudakları benimkine iniyor ve havada asılı kalıyor.

"Ben gitmedim. Her gece buradaydım, sinekkuşu, seni uyurken izledim. Gittiğin her yerde seninleydim - bu evden ayrıldığımdan beri her zaman, her gün. Ama bu yeterli değildi. Burada olduğumu biliyorlar ve seni ele geçirdiler."

Gabriel boğazımı serbest bırakıyor ve ben nefes nefese kalıyorum, zonklayan boğazıma uzanarak nefesimi kesiyorum. Beni izlediğinin, ben uyurken evimde olduğunun farkına varmak, ciğerlerimdeki havayı tıpkı boğazımdaki eli gibi tamamen çekti.

Ama lanet olsun, bu aynı zamanda beni rahatlattı. İç çektim.

"Şimdi, sana bir daha söylemeyeceğim, anladın mı? Al. Senin. Bokunu." Gabriel neredeyse fısıldıyor ama bu bir uyarı. Eğer dediğini yapmazsam, içimden bir ses sadece sırtımdaki kıyafetlerle gideceğimi söylüyor.

"Gabriel!" Hala başım dönerken mırıldanıyorum. "Lütfen... beni nereye götürüyorsun?"

Kulüp binasında yaşamak istemiyorum." Çaresizce kelimeleri tükürüyorum.

Beni öylece alıp istediği zaman yere bırakamaz. Bundan daha fazla haysiyete sahip olmalıyım. Kulüpte yaşayıp gecelik sikişlerimi bekleyen onun hayranı olmayacağım.

Sanki bilmediğim bir şey biliyormuş gibi bana sırtıyor, dudakları beklenmedik bir şekilde aşağı iniyor, neredeyse benimkilerle buluşacak kadar. Ne kadar yakın olduğunu görünce çaresiz bir nefes alıyorum. Gabriel yine de beni öpmüyor; sadece ağzını benimkinin üzerinde tutuyor, aramızda bir hava fısıltısından başka bir şey yok ve duyularımı aşırı hızda harekete geçiriyor. Dudaklarına karşı nefes nefese kalıyorum, onu öpme isteğimle savaşıyorum. Alt dudağımı dişlerinin arasına alıp ağzına götürüyor, o kadar sert emiyor ki kanın sahiplendiği noktaya hücum ettiğini hissedebiliyorum. Onu beni öpmekten alıkoyan iç savaşını hissettiğime yemin edebilirim ve onun işkence dolu zihninden neler geçtiğini asla anlayamayacağımı fark ediyorum. Dudağımı serbest bırakıyor. Geri çekilirken zonkluyor ve orada bıraktığından emin olduğum ize hayranlıkla bakıyor.

"Lütfen. Burası benim evim," diyorum gözlerinin içine bakarak.

Gabriel başını yavaşça sallıyor ve uzanıp elimi tutuyor. Onu göğsüne götürüyor ve kesiğinin altından geçirerek kalbinin üzerine yerleştiriyor. Burada durmuş birbirimize bakarken, bir an için kendimden geçiyorum.

İnce tişörtünün içinden kalbinin yavaş ve sabit atışını hissedebiliyorum. Avucumu çekip dudaklarına götürerek bir kez öperken nefesi derin ve eşit.

"Hayır, küçük kuş. *Ben* senin evimim."

"Ve seni kulüp binasına götürmüyorum." diye eklemeyen önce, ben onun sözleriyle şaşkına dönmüş bir halde öylece dururken elimin yanıma düşmesine izin veriyor.

CHAPTER 37

Gabriel

Aynı hatayı ikinci kez yapmayacağım. Sadece uzaklaşıp Brinley'i uzaktan izleyebileceğimi ve bu takıntıyı kafamdan atabileceğimi düşünmüştüm. Verdiğim bir karardan asla geri dönmem ama her şeyin bir ilki vardır ve siktir et, artık bunu durdurmanın bir yolu yok.

Aiden Foxx, Foxx ailesi söz konusu olduğunda kesinlikle kötünün iyisi ama onu Brinley'nin yakınında düşünmek bile göğsüne uzanıp kalbini ellerimle sökmek ve sonra da boğazına tıkmak istememe neden oluyor. Kilisemde o fotoğrafları gördüm ve onu terk etmekle hata ettiğimi anlamam bir saniyeden az sürdü. DOS kulüp binasını ve içindeki herkesi yakıp yerle bir edeceğim. O zaman, ancak o zaman güvende olacak.

Temmuz güneşi ufukta batıyor, Georgia kırsalında bir arka plan görevi görüyor ve biz açık yolu motorumun sesiyle dolduruyoruz. Brinley'nin kolları belime dolanıyor ve gözlerim önümdeki yol ile arkamdaki yol arasında gidip geliyor. Kimsenin bizi takip etmediğinden emin olmak için yolun bir kısmında arka yollardan gidiyorum. İki yıl önce satın aldığımdan beri burayı gizli tutmadım ki şimdi ağzımdan kaçırayım.

İşaretlenmemiş yan yola giriyorum ve arabayı aşağı çekiyorum, elektronik kapıyı açmak için ceketimin iç cebindeki düğmeye basıyorum

Kapı. Defne meşeleri bana gölge sağlarken bisikletimi yavaşça evin önünde duran uzun, dolambaçlı yola doğru sürüyorum. Tekmeyi indiriyorum ve kaskını çıkaran Brinley'nin yüz ifadesine bakıyorum.

Evim benim kalemdir. Buraya şimdiye kadar sadece iki kişi geldi -Jake ve Ax- ve artık burası onun evi olacak. Bir geyik yanımızdaki çalılığa doğru kaçıyor ve Brinley'nin sıçramasına neden oluyor.

"Burası neresi?" diye soruyor, etrafını kolaçan ederek.

"Evim," diyorum ona, çantasını bisikletimin arkasından çıkarırken. "Hadi gidelim." Çantayı omzuma atıyorum. Lanet şey sanki kitaplarla doluymuş gibi ağır.

"Düşündüm ki-"

Brinley'nin kaskını ondan alıyorum ve ön merdivenlere doğru yürümeye başlıyorum.

"Yanlış düşünmüşsün."

CHAPTER 38

Brinley

İnsanlar beni kolay kolay şaşırtmaz. İnsanların çoğu aynı, standart, sıradan insanlar olduklarını düşünürsünüz. Her zaman iyi bir karakter yargıcı olduğumu düşünürdüm, ama öyle olmadığım ortaya çıktı. Hem de hiç. Ya Gabriel? Onun gerçekte kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Gabriel, muhtemelen tüm hayatım boyunca insanları bana öğretilenlere göre yargıladığımı fark etmemi sağladı. *Ben* kim oluyorum da bunu yapıyorum? Bana insanların işlerine ya da yetiştirilme tarzlarına göre tanımlanamayacağını, hatta suç işlemiş olmalarının bile onları ille de kötü bir insan yapmayabileceğini öğretiyor.

Sistem başarısız olduğunda insanlara yardım etmek ve sonra da bundan kazanç sağlamak yanlış mı? Bunun babamın kötü giden bir emlak anlaşmasından en iyi şekilde yararlanmasından bir farkı var mı? Biri yasal, diğeri değil. Kim diyor bunu? İşlerine geldiğinde hizmet etmek ve korumakla yükümlü uydurma bir grup insan mı?

Etrafıma bakıyorum, her şeyi iyice anlıyorum ve bir iç çekiyorum... Belki de her şeyi çözmüş olan Gabriel'dir.

Şu anda gördüğüm şeyin huzurunu tarif edecek kelime yok. Sanki bir ağaç eve giriyormuşum gibi hissediyorum. Geniş ön merdivenler hiç bitmeyecekmiş gibi görünüyor. Sanki sadece ön kapıya ulaşmak için iki kat çıkacağım. Kulübenin tamamı derin, lekeli ahşap ve camdan oluşuyor. Büyük bir A çerçevesi ve sanki üzerine oturduğu tepenin içine inşa edilmemiş, topraktan filizlenmiş gibi görünüyor.

Ağaçlardan sarkan İspanyol yosunları tüm mekâna ürkütücü ve huzurlu bir his veriyor.

"Neden bu kadar yükseğe inşa ettiniz?"

Gabriel masif camlı ön kapısının önünde durur. Kapısına doğru başını sallıyor. "Böylece üç yüz metre öteden gelen birini görebiliyorum. En yüksek hızda üç yüz metre bile bana hazırlanmak için yirmi saniye verir." İlk iki yumruğunun tersiyle cama vuruyor. "Evdeki tüm camlar kurşun geçirmez."

Oh.

İçeri baktığım yerden, daha o ön kapıyı açmadan tüm evin içini görebiliyorum. Ev bir kayalığın üzerinde oturuyor ve arkasında geniş, açık bir bahçe ve bir göl var. Ana yaşam alanına ulaşmak için geçtiğimiz tek odalar küçük bir banyo ve bir ofis. Evin iç kapıları da tamamen cam.

Oturma odasına girdiğimizde güneş hala suyun arkasından yavaşça batıyor ve bunun şimdiye kadar gördüğüm en muhteşem manzara olabileceğini fark ediyorum. Evin arkası da tamamen cam olunca bunu görmek kolay oluyor. Etrafıma bakarken evin içinin çok büyük olmadığını fark ediyorum, ancak burada bulunanlar iyi düşünülmüş ve çok temiz ve minimal.

Gabriel beni açık mutfak ve oturma odasına götürüyor. Rustik ahşap duvarlar ve ikinci kata ve aşağıdaki bodruma açılan açık ferforje korkuluklarla harmanlanmış şık ve modern bir tarz.

Buranın Gabriel'in evi olması beni şaşırtıyor. Pencereye yaklaşıyorum ve dışarı bakıyorum. Altımızda su parıldıyor ve bir dizi ahşap merdiven aşağıya iniyor. Küçük bir ek bina ve dışarıda düz bir alana kurulmuş hedeflere benzeyen bir şey var ve bahçenin en az yarısına ve ötesindeki ağaçlara yayılmış çok sayıda siyah beyaz işaret var.

Kendi atış poligonu mu var? Şaşırmalı mıyım?

Gabriel keskisini çıkarıp oturma odasındaki koyu renk deri kanepenin kenarına asıyor. İki tane var ve büyük bir ahır tahtası şömineye ev sahipliği yapan yerden tavana taş şömineye bakıyorlar. Sonra bu odada bir televizyon olmadığını fark ediyorum ve bunu tuhaf buluyorum.

Dönüp ona bakıyorum.

"Ben neden buradayım? O adam bugün neden benim iş yerimdeydi? Bu konuda karanlıkta kalmayacağım. Eve gidemem ve nedenini bilmek istiyorum."

Gabriel'in beni görmezden gelerek mutfaka gidip dolaptan bir kavanoz çıkarmasını ve içine su doldurmasını izliyorum.

"Gabriel," diyorum kollarımı göğsümün üzerinde kavuştururken. "Bilmek istiyorum-" "Senin benim zayıf noktam olduğunu düşünüyorlar. Tehdidi açıkça ortaya koydular."

diyor, bardağını bırakmak için dönüyor, silahını ve bıçağını çıkarıp mutfak adasının ortasındaki bir sepete koyuyor.

Çoğu insanın meyve gibi şeyleri orada tutması beni şaşırtmıyor.

"Peki neden beni güvende tutmak konusunda bu kadar kararlısın?" Onu zorluyorum. Korkunun beni yönlendirmesine izin vermekten bıktım. Son birkaç haftada çok fazla şey oldu ve Gabriel Wolfe bana zarar vermeyi ya da daha kötüsünü planlıyor olsaydı, bunu çoktan yapmış olacağından neredeyse eminim, bu yüzden sorular sorabilir ve lanet aklımı konuşabilirim.

"Sana söyledim, nedenini sormuyorum. Sadece seni güvende tutmam gerektiğini biliyorum."

O bardağını kaldırıp uzun bir yudum daha alırken bir elimi kalçama koyup çenemi dik tutuyorum.

"Bu benim için yeterince iyi değil," diyorum, az önce söylediğim kadar kendinden emin görünmeyi umarak.

"Ormandaki o ilk gece beni neden öldürmediğini ve sonra gitmeme izin verdiğini bilmem gerek. Ve şimdi neden beni kurtarmaya geldiğini bilmem gerekiyor."

Bardağı mermer tezgâhın üzerine bırakıyor ve Gabriel hiçbir uyarıda bulunmadan dönüp, hazırlıklı olmadığım bir gizlilik ve hızla bana doğru ilerliyor. Karşılık verdiğimde bunun onu sinirlendirdiğini biliyorum. Muhtemelen bunu başka kimse yapmadığı içindir. Bunun yerine, beni öne doğru çekerken belimi çevreleyen iri elleriyle karşılaşıyorum, böylece vücudum onunkiyile aynı hizaya geliyor.

"Bunların hiçbirini sana açıklamama gerek yok. Hayattasın çünkü bu nabzın benim için atmadığı düşüncesine katlanamıyorum ve sana verebileceğim *tek* sebep bu," diye homurdanıyor Gabriel başını aşağı eğip alnını benimkine yaklaştırırken, derin bir nefes almak için duraklıyor, elleri belimi acıtacak kadar sıkı kavrarken kendini toparlıyor.

Nefesim ona karşı sıkıca yükselip alçalıyor. Gabriel beni o kadar yakın tutuyor ki nefes almakta zorlanıyorum.

Geri çekiliyor ve gözleri yüzümün çizgilerini takip ediyor. Gözlerimi, dudaklarımı, çenemi. Boğazımı bulup avucunu boğazıma dayarken ve derin bir nefes alırken yüzündeki acı dolu konsantrasyon ifadesini izliyorum.

"Bu dünyada benden başka hiçbir şeyden korkmayacaksın. Eğer biri sizi tehdit eder ya da incitmeye çalışırsa, o kadar derin bir acıyla karşılaşacaklar ki Lucifer'in kendisi ruhları için merhamet dileyecek. Etlerini kemiklerinden teker teker ayıracağım ve kan dökme meleği gibi sevineceğim."

Bunun için eğitildim." Gabriel'in elleri sırtımdan saçlarıma doğru kayıyor ve başımı kendine doğru çekerek yüzüme aç veriyor.

"*Tüm* korkun bana ait, küçük sinekkuşu. Başka kimse sahip olamaz." "Peki ya o parçalarıma sahip olmanı istemiyorsam?" Cesurca soruyorum. Sırıttırıyor, gözleri bana tartışmaya yer olmadığını gösteriyor.

"Zaten benim olan bir şeyi almak için izin istemem," diyor Gabriel yavaşça, dudakları ezici bir öpücükle dudaklarıma konmadan hemen önce.

Tutuşundan kurtulmak için hamle yapıyorum, sözleri beni umutsuzca bir seçeneğe tutunmaya itiyor ama Gabriel beni sadece daha sıkı tutuyor ve daha derin öpüyor. Kollarım aramıza gömülüyor ve tişörtünü tırmalamak için elimden gelen kaldırıcı kullanıyorum.

Hafifçe geri çekiliyor ve bir koluyla tişörtünü ensesinden çekip çıkarıyor. Parmağımı omuzlarındaki taze kesiklerin üzerinde gezdiriyorum. Derin değil ve artık kanamıyorlar.

Batan güneş arkasındaki pencereden içeri süzülüp onu uhrevi bir ışıltıya büründürürken, Gabriel'in bu anda tıpkı adaşı gibi görünmesindeki ironi gözümünden kaçmıyor. Bir kurt. Bir avcı. Saçları gevşek ve dalgalı, yüzünü çerçeveliyor ve sakalı onu son gördüğümünden biraz daha kalın.

Tanrım, çok güzel.

"Eğer beni tırmalayacaksan, bunu doğru düzgün yapsan iyi edersin," diye sırtttırıyor ve ona sunabileceğim her türlü acıyı istediğini söylüyor, dudakları tekrar aşağı inerken, onun için çaresiz olmadığımı söylersem yalan söylemiş olurum.

Bluzum bedenimden ayrılırken düğmeler parke zeminde uçuşuyor. Gabriel ağzı açık, sert öpücüklerle tenimi ortaya çıkar çıkmaz yalayıp yutuyor. Benden nasıl beslendiğini takip edemiyorum. Bu kaotik bir kargaşa. Kollarımı, omuzlarımı, ağzının ulaşabildiği her yeri ısırtıyor ve benim ona aç olduğum kadar onun da bana aç olduğunu biliyorum. Buna bir anlam veremiyorum.

Tırnaklarımı olabildiğince sert bir şekilde omuzlarına geçiriyorum, orada zaten var olan küçük kesikleri açıyorum. Bunu bilerek yapmıyorum ama kanamaya başladığında Gabriel'in kanını aradığımı fark ediyorum. Etimi ısırmadan önce köprücük kemiğime doğru inliyor. İnliyorum ve tırnaklarımı daha derine batırıyorum. Dudakları tekrar benimkilerle buluşuyor ve beni açılmaya zorluyor. Dilinin mükemmel zamanlanmış her bir darbesi içimde onun için yanan ateşi körüklüyor.

Baş ve işaret parmağının hızlı bir hareketiyle kot pantolonumu çözdü. Bir koluyla beni kaldırıp vücudumdan çekip çıkarıyor ve tek bir akıcı hareketle

yere çarpıyorlar, dudaklarımdaki öpücüğü bir kez bile bozmuyorlar. O hareket etmeye başladığında bacaklarımı ona doluyorum. Gabriel beni resimli pencerenin camına doğru bastırıyor. Camın soğukluğu tenime çarptığında nefesimi içime çekiyorum.

Bir parmağı kabaran göğüslerimin arasındaki vadide, göbek deliğimin üzerinden aşağıya doğru ilerliyor ve sonra aniden giydiğim siyah pamuklu ve dantelli külotun içine giriyor. Gabriel arzumla karşılaştığında göğsünün derinliklerinden bir ses çıkarıyor.

"Şu haline bak. Bu damlayan amcığın hazır olacağını ve benim için yalvaracağını biliyordum..." İki parmağını kabaca içime sokarken başımın cama yaslanmasına izin veriyorum. "Yani benim korumamı istemiyorsun ama sikimi istiyorsun öyle mi?" diye soruyor.

Başparmağı klitorisime mükemmel bir basınçla bastırırken, "Ne istediğimi bilmiyorum," diye nefes alıyorum. "I-"

"Seçim illüzyonunu o kadar çok istiyorsun ki... onu bana ver, Brinley. Önce seni nasıl boşaltmalıyım? Bu mükemmel amcığın ne zaman ve nasıl istersem benim olduğunu nasıl kanıtlayabilirim?"

Beni orgazmın eşiğine getirip sonra durduğunda inlemelerim havayı dolduruyor.

Gabriel parmaklarını benden çektiğinde dudaklarımdan çaresizce küçük bir inilti kaçıyor ve bu onu güldürüyor, dizlerimin üzerine çöküp dua edeceğim derin, karanlık ve lezzetli bir ses.

"Seçme şansın *yok*, küçük sinekkuşu. Tıpkı benim olmadığı gibi."

Mürekkepli teni benim lekesiz tenimle tam bir tezat oluşturuyor. Kolları ellerindeki ağırlığımla bükülüyor ve tırnaklarım omuzlarına batıyor. Ama gözleri benimkilerle buluştuğunda beni uçurumdan aşağı atıyor. Sanki yalvaran *kendisiymiş* gibi bakıyor bana.

"Beni nasıl aldığın umurumda değil; sadece seni istiyorum. Hepsini istiyorum," diye yalvarıyorum, kendimi kaybetmiş bir halde çünkü sonunda savaştığım şeye inanmama izin veriyorum.

Gabriel haklı, bedenim onun için yalvarıyor. Onun her bir parçasını istiyorum. Mesele şu ki, artık onun sırrını biliyorum.

Onun vücudu da benimki için yalvarıyor.

CHAPTER 39

Gabriel

Ona son gömüldüğümünden bu yana geçen beş günde hiçbir şey değişmedi ama her şey daha ağır, daha uğursuz geliyor. Brinley'nin güvenliği benim ellerimde. Beş gün önce onu kurtarmaya çalıştığım tek kişi bendim, kendi dünyamdan. Siyah saçları vahşi ve her yerde, yanakları kızarmış, meme uçları çakıllı, o mükemmel amcık parlıyor. Almak için benim.

Henüz nasıl kullanacağını bilmediği ateş mavi gözlerine sızıyor, közler yanıyor. İçindeki o közleri alevlendirmek, ateşini ortaya çıkarmak istiyorum. Onun bu kadar iyi bir kız olmasındaki bir şey, ruhunun derinliklerine inip bulabildiğim her karanlık ve ahlaksız arzuyu ortaya çıkarmak istememe neden oluyor.

"Beni nasıl aldığın umurumda değil. Sadece seni istiyorum... Her şeyi istiyorum," diyor en dürüst iniltiyle ve teslimiyeti beni hiç çaba harcamadan en içgüdüsel şekilde etkiliyor.

Esnek bedenini kaldırıp omzumun üzerinden kolayca fırlattığımda Brinley inliyor. O küçük sırtışın suratından silinmesinin ne demek olduğunu öğrenmek üzere.

Kapıdan içeri girerken yatak odamın lambasını yakmak için düğmeye basıyorum. Botlarım ahşap zeminde ağırlaşıyor. Brinley'i ters çevirip yatağıma yatırıyorum. Yorganıma yaslandığında dolgun göğüsleri zıplıyor ve kuzguni saçları arkasına doğru savrularak onu çerçeveliyor.

karanlık bir tanrıça. Göğsü kabarırken onu açlıkla izliyorum. Rekor bir sürede kıyafetlerimin geri kalanını çıkarıp ona doğru ilerliyorum, yatağa doğru ilerlerken aletimi yavaş ve maksatlı bir şekilde okşuyorum. Küçük kan damlaları kollarımdan aşağı kayıyor ve o izlerken dudaklarını yalıyor. Sertleşmenin de ötesindeyim. Ucundan sızan pre-cum'u onun için kaydırıyorum ve bana bakıyor, çaresiz, hala her zaman biraz korkuyor.

Üzerine tırmanıyorum, kollarım onu içine hapsedmeden önce saçlarını yüzünden süpürüyorum ve bir süre üzerinde duruyorum, omuzlarımdan birinden ona kan damlıyor ve bir parmağımla boynunda gezdiriyorum. Bir damla daha, bir kaydırma daha.

Hay sikeyim. Tenindeki bu az miktardaki kanım, onu kanla yıkayabilmek için kendimi kesip açmak istememe neden oluyor. Ona sahip çıkmak.

Üzerindeki kanımın görüntüsünden hoşlandığımı anladığında gözlerindeki bakış artık saf dehşet.

"Korkuyor musun?" Ona "Her zaman" diye soruyorum.

Sikimi onun kaygan merkezine doğru çentiklerken sırtıyorum.

"Güzel, tatlı amcığın sunduğum korku için çaresiz küçük bir sürtük." Ellerimi dış uyluklarının kıvrımlı kenarlarına sokmadan önce kelimeler ağzımdan zar zor çıktı. Onu daha da aşağıya sürüklüyorum, bacağına yukarı kaldırıyorum ve içine giriyorum.

Ben çekilip tekrar içine girdiğimde vücudu kasılıyor.

"*Siktir*," diye inliyoruz ikimiz de, neredeyse hep bir ağızdan. Sadece bir hafta oldu ama yepyeni hissediyor.

Artık kendimi onunla doyurmak için ihtiyacım olan ritmi durdurmak mümkün değil.

Bu acımasızca. İçimdeki ilkel parçayı tetikliyor ve Brinley'i sanki nefes almam gereken bir havaymış gibi, üzerinde yürüdüğü toprağa taparcasına beceriyorum.

Durursam hayatta kalamayacakmışım gibi beceriyorum onu.

"Beni mahvettin, Brinley," diye homurdanıyorum, o bana yapışırken, nefesleri kısa pantolonlarla geliyor.

Onu tamamen dolduruyorum.

"Çok doluyum," diye inliyor boynunu, göğüslerini, kulak memesini, dişlerimin bulabildiği her yeri ısırırken. Ben ısırdıkça o daha çok inliyor ve amı daha çok geriliyor.

Onun üzerinde hak iddia ediyorum. *Benim* olduğunu ve tenindeki izlerin bunu kanıtlayacağını söylüyorum.

"Daha derine," diye inliyor. "Daha fazla."

Her hamlede kendimi kaybediyorum. İçime daha derin kazdıkça kan damlacıkları büyüyor ve şu anki görüntüsü çok fazla.

"Yalvar bana, Brinley," diyorum ona. "Bu amcığı beslemem için yalvar bana." "Lütfen," diye sızlanıyor hiç tereddüt etmeden.

"Aferin kızıma," diye homurdanıyorum. "Sikimi çok iyi alıyorsun," diyorum ona, çok memnunum.

"Daha fazlasını söyle," diye fısıldıyor utangaçça. Canavarım büyüyor.

Saçlarını kavriyorum ve kulak memesini ağzıma alabilmek için çenesini yukarı kaldırıyorum. Siyah saçları kollarıma baskı yaparken sikim zonkluyor.

Gözlerindeki ateş daha da yanıyor ve bana sadece ihtiyacım olanı sunma görevine hazır olmadığını gösteriyor. O da en az benim kadar bundan zevk alıyor.

"Kullan beni, Gabriel. Doldur beni," diye inleyerek nefes alıyor.

"Seni sertçe becermemi istiyorsun. Benim sana ihtiyaç duyduğum gibi sen de bana ihtiyaç duyuyorsun ve nedenini benden daha fazla bilmiyorsun," diyorum ona.

Alışık olmadığı kelimeleri kullanmaktan çekindiğini hissediyorum ama bunu istiyorum ve o bana verene kadar durmayacağım.

"İste benden, kötü kız, seni ihtiyacın olan şekilde becermemi iste."

Brinley inliyor ve bacaklarını etrafımda sıkıyor. "Lütfen," diye inliyor. "Becer beni," diye o kadar sessiz ve kibarca ekliyor ki, dayanamıyorum.

Ben onunum.

İnliyorum, içinde nabız atarken kendi yüksekliğini kovalıyorum.

Göğsündeki taze kan damlacıklarını yalamak için aşağı iniyorum, sonra tekrar dudaklarına gidip onu derinden öpüyorum, ikimizin ve kanımın tadını birbirine karıştırıyorum.

Bu hiçbir ilacın veremeyeceği türden bir kafa. Uçuyorum amına koyayım.

Onu öperken elim boğazına doğru kayıyor ve onu daha sert sikmek için kaldıraç olarak kullanıyorum. Serbest kalışım omurgamı, kalçalarımı yalayıp geçerken taşaklarım geriliyor ve çalkalanıyor, o kadar yavaş merkezleniyor ki dayanamıyorum.

"Bu çok fazla... Ben..." diye ağlıyor.

"Biliyorum," diyorum ona. "İçini beyaza boyamam için bana yalvaran amını hissedebiliyorum, beni de yanına al. Her şeyimi al."

"Zorla beni... Tanrım, lütfen zorla beni... Hoşuma gidiyor." Dudaklarını benimkilere doğru kaldırırken sözlerini fısıltıyla bitiriyor.

"Bu doğru, ben senin tanrınım," diyorum ona. "Öylesin," diye fısıldıyor.

Brinley'nin alaycı sözleri, tenindeki kanımla görünüşü beni uçurumun kenarına itiyor ve Tanrım, boşalıyorum ve durmuyorum, boğazını kavriyorum ve onu sıkıca tutuyorum, tam aletimin üzerine boşalırken içine dökülüyorum. Beni o kadar sıkı sıkıyor ki; her bir damlanın bedenimden çıkıp onunkine girdiğini hissediyorum. Tam ait olduğı yere.

Her lanet gün... Bu amcığın içinde *yaşayacağım*.

CHAPTER 40

Brinley

"Her zaman seninle olamam. Çalışmak zorundayım. Kulüp işlerim var," diyor Gabriel, yatak odasından uzanan balkonda yanıma otururken. Kai'nin, Mason'ın ve birkaç adamının telefon numaralarını telefonuma giriyor. O sadece siyah eşofman altı giyiyor, ben de onun tişörtünü giyiyorum.

Bana içinde koyu sarı bir likör olan bir bardak uzatırken kolundaki kaslar esniyor. Bir yudum alıyorum ve boğazımı yakıyor ama Gabriel Wolfe'un kaosuna dayanabilmek için buna ihtiyacım var.

"Benim de çalışmam gerekiyor," diyorum gözlerim dışarıda parıldayan göle dikilmişken.

"Hayır. DOS'un saldırı planının gerçekte ne olduğunu anlayana kadar burada kalacaksın."

"Siz istediğiniz gibi gelip giderken ben kesinlikle bu evde saklı kalmayacağım."

Gabriel viskisinden bir yudum alıyor ve yutkunuyor. Göle odaklanırken boğazının çalışmasını izliyorum.

"Tamam. İşe gidebilirsin. Ben dışarıda otururum."

Gülmeye başlıyorum. "Zavallı bir adamı bütün gün orada oturtacak mısın?"

"Evet," dedi hemen.

"Sen delisin."

"Aynı zamanda evet," diyor, hiç sırtmadan.

Tenime damlarken gözlerinde oluşan kana susamışlığı izlemek bana kesinlikle öyle olduğunu söylüyor ve yine de burada oturuyorum, şimdiden tekrar içimde olmasını diliyorum.

Bir yudum daha alıyorum.

"İş bir yana, buradasın. Seni eğiteceğim. Kendini savunmayı öğrenmen gerekiyor. Daha da önemlisi, silah kullanmayı öğrenmelisin." Ayağa kalkıyor. "Benimle yürü... Sana etrafı göstereyim."

Burbonumu yutuyorum ve evin geri kalanını görmek için merakla ayağa kalkıyorum.

Yatak odasına doğru ilerliyoruz. Şimdiye kadar gördüklerimin geri kalanı gibi sade ve modern. Yatağı demirden ve kulüp evindeki yataktan bile daha büyük. Koridorda ilerlerken etrafıma bakıyorum, ikinci katta başka bir yatak odası ve bir banyoya benzeyen bir yer buluyorum. Gabriel'in odasına bağlanan bir banyo olduğunu da biliyorum.

Beni daha önce gördüğüm ana kata götürüyor ve aşağıya inen merdivenlere doğru ilerlemeye devam ediyor.

Bodrum aslında bir bodrum değil. Aynı ferforje korkuluklar kocaman bir alana iniyor. Geniş bir alan ve Fransız kapılar göle bakan kapalı bir verandaya açılıyor.

Tüm zemin kauçuk paspasla kaplı. Aynalar arka duvarın tamamını kaplıyor. Önemli olan alan değil, içinde ne olduğu. Antrenman ekipmanları, ağırlıklar, kettlebell'ler, daha da fazla ağırlık taşıyan raflar, son teknoloji bir koşu bandı, farklı boyutlarda çeşitli kum torbaları ile çevrili büyük bir antrenman alanı.

"Vay canına," diye nefes alıyorum. "Bu... bir şey. Böyle... görünmene şaşmamalı," diye geveliyorum ve bana yan gözle bakıp sırtmasını kaçırmıyorum.

"Dışarıdaki atış poligonunu gördün mü?"

Başımı salladım. "Evet."

"Onu kullanmayı da öğreneceksin."

"Ben hiç silah kullanmadım. Hiç niyetim yok-"

"Elbette silah kullanmadın, ama burası nasıl dövüşüleceğini öğreneceğin yer, küçük sinek kuşu. Söylediklerimde ciddiydim. Bir daha asla korkmanı istemiyorum, eğer benimle dövüşebiliyorsan, herkesle dövüşebilirsin."

Yutkunuyorum ve etrafıma bakıyorum, bana yaşatacağını bildiğim şeyin ürkütücü ağırlığını hissediyorum.

"Sen işte olmadığın ve ben boş olduğum her dakika, biz buradayız. Sen benim kalıbımsın. Hazır ol."

"Harika," diye ısıırıyorum.

Gabriel yanımdan geçip külotla kaplı kıcıma şaplak atıyor ve beni nasıl şekillendirdiğinin beni heyecanlandırıldığını düşünmemeye çalışıyorum.

"Hadi uyuyalım. Eğitim yarın başlıyor."

CHAPTER 41

Gabriel

Çantamı beton zemine bırakırken başımı kaldırıp bakıyorum. Sonuncusu. Servis raporum sekiz saat içinde geliyor. Bir tur daha. Sonuncusu on sekiz ay sürmüştü. Bana hazırlanmamı, kendimi hazırlamamı söylediler.

Hepsine siktir olup gitmelerini söyledim. Kuveyt'e gitmek beni korkutmuyor. Ölürsen, ölüyorum. Önemseydiğim tek bir kişi var. Duyguları ve endişeleri benim için önemli olan tek bir kadın. Gitmek istemememin tek nedeni onu korumak için burada olamayacak olmam.

Odanın diğer ucunda, pencerenin altında oturmuş kahvaltılık otunu içen babama bakıyorum. Dün geceki rezaletten sonra hayatta olmasına bile şaşıyorum. Ray amcam onu 17 numaradaki Cardinal Motel'den almak zorunda kaldı. Kokainin verdiği öfkeyle yirmi yaşında bir kızı aptalca becerdikten sonra neredeyse öldüresiye dövüyordu.

Amcam daha önce de böyle şeylerle uğraştı. Bu onun normali ve babamın icabına henüz kendisinin bakmamış olmasına şaşıyorum. İlgilenmemesinin tek nedeni, amcamın uğraşması gereken kendi sorunları olması. Son zamanlarda pek iyi değil ve şu anda sabahları yataktan kalkmak bile gücünün çoğunu alıyor. Ama kulübe bir iyilik yapmış olur, çünkü bu noktada babam değerinden daha fazla boka neden oluyor ve bunu hepimiz biliyoruz.

Özellikle de dün gece yaraladığı kadının rakip kulübün başkan yardımcısının kızı olduğunu öğrendiğimizde. Huesos Rosas MC, Atlanta ve Columbus'ta önemli bir oyuncu. Uzun bir süre bunu düzeltmeye çalışacağız.

"Gidip anneni bulsan iyi olur. Sabahtan beri ağlayıp duruyor," diyor pufların arasında.

Yumruklarımı sıkıyorum. Ona vurmamamın tek nedeni amcamın bana vuramayacağını söylemiş olması. Çoğu gün içimdeki her şeyi alıyor.

"Birlikte binebilir miyiz?" Jake sırtımı sıvazlayarak beni boktan sperm donörüne cevap vermekten kurtardı.

"Evet," diye cevap veriyorum.

Babam ayağa kalkıp sendeleyerek odadan çıkmadan önce, "Bahçe merkezinde," diye ekliyor.

Başımı sallıyorum. En azından önümüzdeki bir yıl boyunca onu görmek zorunda kalmayacağım.

Belki geri döndüğümde ölmüş olur.

Annemin Main'de gönüllü olarak çalıştığı bahçe merkezine gitmek Jake'le benim on dakikadan kısa sürüyor. Ben daha motoru durdurmadan beni görüyor ve el sallamaya başlıyor. Bugünlerde daha mutlu. Babam ona yaklaşarak benim elimde ölme riskini aldığını bildiği için artık ona fazla ilgi göstermiyor. Onun benim korumam altında olduğunu biliyor ve amcam da en azından ben yokken ona fiziksel olarak dokunmayacağından emin. Ellerini kaybetme vaadi işe yaramış gibi görünüyor.

Bana gülümsüyor ama ben yaklaşırken gözlerindeki hüznü görüyorum.

"Gabe. Benim savaşçım." Yanına geldiğimde beni kucaklayarak selamlıyor.

Uzun siyah saçları iş için arkaya toplanmış ve gözlerinin etrafındaki çizgiler bana yaşlandığını hatırlatıyor. Eve döndüğümde onu bu kadar huzurlu ve sağlıklı bulmayı umuyorum.

Jake annemin birlikte çalıştığı sarışınla konuşmaya gidiyor ve annemle ben öğle yemeğine gitmeye karar veriyoruz.

Yemek yerken annem "Birlikte gittiğin bu adamların çoğu ilk turneleri mi?" diye soruyor.

Başımı sallıyorum ve bifteğimden bir ısırık alıyorum. "12. Seferi Birlik, birçoğu ilk turunda."

"Onlara dikkat et," diyor bana.

Sanki yapmayacakmışım gibi sırtıtıyorum. Benim işim onların korkularını gidermek. Onlardaki son tereddüt kırıntısını da alıp ezip geçmek. Orada bir makine olarak bulunuyorlar, hissetmek için değil. Ancak o zaman ön cepheye geçmeye hazır olurlar.

"Benim için endişelenme. Shell ve ben birbirimize sahibiz. Sean'la birlikte olduğunuzu bildiğimiz sürece kendimizi daha iyi hissedeceğiz." Sesi kırıldı. Bunun onun için zor olduğunu biliyorum.

"Zarar görmeyeceğim bile anne, eğer zarar görürsem... bu benim kaderim."

"Sadece gittiğini görmekten nefret ediyorum. Geri döndüğünde ona duyduğun öfkeyi bir kenara bırakıp geleceğine odaklanmalısın. İyi bir örnek olmadığımı biliyorum. Her şeye rağmen babanla birlikte kaldım." Uzanıp elimi okşuyor, konuşmanın geleceğini biliyorum. Theresa Wolfe kendi istediğini elde edene kadar işlerin peşini bırakmaz. Şu anda bile, benim için hiçbir umut yokken, kahverengi gözleri umut dolu. Bu da suçluluk duygumun on kat daha artmasına neden oluyor çünkü hiçbir zaman yuva kuracağım ya da bağlanacağım bir kadın olmayacağını biliyorum ve onun istediği de bu.

"Sen o değilsin. Bunu bir kenara bırakmalısın. Kraliçen olacak bir kadın bul. Bir gün bu kulübün başına geçeceksin. Yalnız bir hayat boş bir hayattır." "Sevecek bir kadın bulmak her şeyin başlangıcı ve sonudur."

İçkimden bir yudum alıyorum. "Ted Talk ve The Great Gatsby alıntıları için teşekkürler." Sırıttıyorum, elimi onun elinin üzerine koymak için uzanıyorum. "Seni sevecek bir kadını var. Ve Jakey devralacak, ben değil."

Gülümsüyor ve başını sallıyor. "Sevgilim, kötü bir karar vermeden günü zor atlatıyor. O senden daha çok senin baban. Ray bunu kabul etmez. Sana bakıyor."

Kocaman gülümsüyor. "Başkan olduğunda kendine kraliçen olacak bir melek bulacaksın. Bu saçma yaşam tarzında senin için güvenli bir sığınak olacak birini. Senin mirasın olarak yetiştirebileceğin oğullar verecek birini. Onun değil."

Onunla asla gerçekleşmeyecek şeyler hakkında konuşacak havada değilim. Bunun yerine, annemi olabileceğine dair umutla baş başa bırakacağım.

"Artık bunların hiçbir önemi yok. Eğer geri dönebilirim, bununla başa çıkacağım. Ray en az birkaç yıl daha ata binecek ve kendi oğlunu bırakıp gideceğini sanmıyorum. Jakey düzelecektir."

"Geri döndüğünde," diyor elimi çekip yemeğime geri döndüğümde, ayrılmadan önce onunla son öğle yemeğimin tadını çıkarırken.

Aynı anda dört şey olurken bir ısırık daha alıyorum. Kırmızı bir El Camino yanımızda gıcırdayarak dururken biri çığlık atıyor. Silahı görmeden önce omzumda keskin bir acı hissediyorum ve havayı dolduran silah sesinin istilacı, kusursuz sesini duyuyorum.

Hızla kanla ıslanan gömleğime bakıyorum ve karşımda oturan annemin üzerine atlamak için kendimi hazırlıyorum ama çok geç kalıyorum. Arabanın tekerlekleri gıcırıyor, dönüyor ve dumanlar çıkartıyor ve annem -sevdiğim tek kadın- çoktan sandalyesinden yığılıp kalmış. Kısa ömründen geriye kalanlar şakağındaki kurşun yarasından sızıyordu.

Silahımı çekecek zamanım bile olmadı. Onu hayal kırıklığına uğrattım.

Omzumu tutarak yatakta doğruldum. O öldüğünde yediğim kurşunun izi böyle gecelerde acıyor. Soğuk bir terle sıırıslıklam oldum. Ayak sesleri aklım bana yapma demeden harekete geçmemi sağlıyor. Elimi Yastığının altından 45'liğı çıkarıp nişan aldım ve akik rengi saçların bir çığlıkla kapının arkasına fırlayışını izledim.

Brinley. Davetsiz misafir değil.

"Lanet olsun." Silahımı indirdim. Oturma odamdaki kanepede uyuyakaldı ve ben de üzerini örtüp orada kalmasına izin verdim.

"Bana gizlice yaklaşamazsın," diyorum ona, ses tonum olduğumdan daha kızgın. Cevap vermiyor.

"Güvendesin," diyorum kendimi daha az sinirli görünmeye zorlayarak.

"Flashback mi?" diye soruyor kapıma gelmeden, belli ki dehşete düşmüş. Bir nefes veriyorum ve elimi saçlarımda gezdiriyorum.

"Buraya gel," diyorum ona.

Normalde, annemi öldüren pisliğı nasıl bulduğumu ve öldükten sadece bir saat sonra boğazını nasıl kestiğimi hatırlayarak bu pus içinde oturuyorum. Gözlerinden yavaşça süzölen hayatının hatırası genellikle beni uykuya geri döndürür, ancak Brinley sadece tişörtümle öne çıktığında, o günün bulanıklığı kaybolmaya başlıyor.

"Yurtdışında geçirdiğın zamanlardan mı?" diye soruyor karanlıkta sessizce.

Derin bir nefes alıyorum ve yatağıma uzanıyorum, yanıma tırmanmasına izin veriyorum, onu yakınımaya çekiyorum çünkü lanet olsun, sadece istiyorum.

Sanki vücudumdaki boşluk sadece onun için oyulmuş gibi kolumun altına sığıyor. Derin nefes alıyorum, yasemin kokusu saçlarındaki, vücudundaki benim kokumla karışıyor ve hangisinin fikrini daha çok sevdiğime karar veremiyorum.

"Annem gözümün önünde öldü. Kuveyt'teki son görevim için ayrıldığım gün. Babam pisliğın tekiydi. Onu dövdü, onunla yattı. Onunla tanıştığı günden beri kontrol edilemez biriydi. Ölmeden önceki gece, yanlış kızı becerdi ve dövdü. Rakibi Puerto'nun kızıydı.

Rican çetesi. Göze göz dediler. Babamın bir kızı yoktu, bu yüzden onu öldürdüler. Babam onu öldürdü."

"Tanrım," diye nefes alıyor Brinley, göğsümdeki mürekkebi hafifçe çizerek. "Layla bana onu ne kadar çok sevdiğini söyledi. Ax'in sürekli ondan bahsettiğini söylüyor."

"O da onun annesi gibiydi."

"Sonra onu öldürmedin mi? Babanı mı?"

Beni zaten tanıdığını bilerek sırtıyorum. "Denedim," diye itiraf ediyorum. *Gerçekten denedim.* "Onu öldürme düşüncesi beni on altı ay boyunca görevde tuttu. Sahip olduğum her boş düşünce saniyesini, onun ölümü için onu nasıl öldüreceğimi planlayarak geçirdim."

"Ama yapmadın."

"Eve döndüğümde amcam gerçekten hastaydı - hastalığı nadirdi ve aniden ortaya çıktı."

Çenemi tuttum. Bu konu hakkında konuşmak genellikle kontrol etmekte zorlandığım türden bir öfkeyi ortaya çıkarır. Nefes alıyorum, normalde yaptığım gibi yumruklarımı sıkarak yerine, nasırlı başparmağımı onun yumuşak yanağında, omzunda, konuşurken kolunda ileri geri gezdiriyorum. Bu beni biraz sakinleştiriyor.

"Benden onu öldürmememi istedi. Bana bunun son arzusu olduğunu söyledi. Barışı korumamı istedi ve eğer onu öldürürsem ondan daha iyi olamayacağımı söyledi."

"Amcan senin için babandan daha mı iyiydi?" diye soruyor usulca.

"Evet, yüzlerce farklı şekilde. Bana net düşünmeyi, sabırlı olmayı, merkezde olmayı öğretti," diyorum dürüstçe. "Babamı öldürmenin kolay bir çıkış yolu olduğunu söyledi. Babamın son nefesine kadar acı çekmesini istedi. Ve öyle de yaptı..."

"Nasıl?" diye soruyor, güzel yüzünü benimkine çevirerek. Onu öpmeden duramıyorum, bu kadına kafayı takmış durumdayım.

"Amcam ölmeden önce, koltuğunu benim devralmam için adaylığını öne çekti. Kuzenimin seçilmediği için kızacağını düşünmüştüm ama o dönemde oldukça berbat durumdaydı. Deneme çağındaydı. O zamandan beri çok duruldu."

"Babanı hayatta tutmak için görevi devralman şart mıydı?" diye soruyor, sıcak bedeni bana doğru kayarken sikim kıpırdanmaya başladı bile.

"Hayır, bu bir ricaydı. Ölmek üzere olan bir adamın isteğine karşı çıkmazsın. Saygı duyarsın."

Ben saçlarını ve tenini okşamaya devam ederken Brinley konuşmuyor.

"Döndükten bir yıl sonra iki toplantıyı kaçırdı. Hayatta olup olmadığına bakmam gerektiğine karar verdim. Bu yüzden evine gittim. Adli tabip, oraya gittiğimde aşağı yukarı sekiz gündür ölü olduğunu söyledi. Bir alemdeymiş ve kendi kusmuğunda boğulmuş. Çürümeye başladığı zeminin bir kısmını kesmek zorunda kalmışlar. Yalnızdı. Dünyadaki hiç kimse onu kontrol etmeyi umursamamış."

"Onu görmek zorunda kaldığın için üzgünüm-" diyor. Onu çimdikliyorum ve inliyor. "Üzgünüm ve o kelimelerini aynı nefeste kullanmayın. Shamus Bana kalırsa Wolfe'un paçayı kurtarması çok kolay oldu. Annem, o inanılmazdı. Her durumda umudunu ve pozitifliğini korurdu. Asla şikayet etmedi ve beni ondan korumak için her şeyi yaptı. Bu mümkün değildi ama elinden geleni yaptı. Gözlerinde her zaman bir yaşam kıvılcımı vardı, sanki her zaman bir sonraki köşede harika bir şeyin ortaya çıkmasını bekliyordu. Annemin sebepsiz yere ölmesi, bizi izleyen yüce bir güç olmadığını anlamamı sağladı. Eğer olsaydı, kurtarılan ilk kişi o olurdu. İnsanlar yaşar ve ölür. Hepsi şans eseri. Bu yüzden ölümün her an kapımda olduğunu bilme ihtimaliyle her gün istediğim gibi yaşıyorum."

"Bu gerçekçi ve kötümser bir bakış açısı," diyor yorgun bir sesle. "Sen de mi kadere inanmıyorsun? Doğru yer, doğru zaman?"

"Hayır," diye cevap veriyorum, neredeyse hâlâ emin bir şekilde.

"Biliyorum," diyor Brinley ve ben onun bu kadar emin olmasına neredeyse biraz imreniyorum. "Belki de annen sen Orta Doğu'dayken seni izlemiştir. gitmişti. Belki de bu kulübü sen yönetmeliydin. Babanın yaptığından daha iyisini yapman gerekiyordu. Zaten öylesin."

"Ya da hiçbir şeyin olması gerekmiyor ve ben sadece daha iyi seçimler yapıyorum."

Brinley esniyor ve bana daha da sokuluyor. "Muhtemelen. Sanki hissetmek istemiyor gibisin ama seni sopanla izledim. Hissediyorsun."

"Argh," diye homurdanıyorum, insanlarla tartışmadığım şeylerin keşfedilmemiş sularına doğru ilerliyor. "Yaptığım işi yaparken hissedebilme özgürlüğüne sahip değilim. Değer verdiğim herkesin kapısını çalan bir ölüm var."

"Hepimizi izleyen melekler var, seni bile. Belki de sen sadece kendi uçabileceğinden daha hızlı gidiyorsun. Belki de biraz yavaşlamanın zamanı gelmiştir." Bana karşı sırtıttığını hissediyorum. "Bırak yetişsinler."

Annemin sözlerini hatırladığımda göğsüm yarılıyor ve neredeyse ağır kalbimin atmaya başladığını hissediyorum... *Kendine kraliçen olacak bir melek bul, güvenli bir sığınak.*

Şu anda kollarımda bir meleğe en yakın şeyi tuttuğumu bilerek alnından öpüyorum.

Düşüncelerim kısa süreliğine beni ele geçiriyor.

Tanrım, sanki artık kendimi bile tanımıyorum.

"Pekâlâ, bu kadar yeter," diye homurdanıyorum. "Dilimde amının tadını istiyorum. Aç şu bacaklarını, hemen."

Onu ters çeviriyorum ve nefes nefese kaldığında gömleğimi vücudundan çekiyorum ve güneş uyanmaya başlayana kadar ona ne kadar çok şey *hissettiğimi* gösteriyorum, horozum onun içinde derinlere gömülüyken.

CHAPTER 42

Gabriel

"Neredeyiz?" Ertesi gece Chapel'de soruyorum.

"Sanırım bir şey buldum," diyor Jake. "Bir süredir bunu düşünüyordum."

Başımı sallayarak söz hakkının onda olduğunu bildiriyorum.

"Glen Eden mitinginde çok sayıda HOH üyesi orada olacak. DOS'a yama yapmak istiyoruz, değil mi? Plan hâlâ bu mu?"

Başımı salladım. "Hepsini öldürmek istemiyorum, bazıları faydalı olacaktır. Sadece boktan başkanlarını ve muhtemelen başkan yardımcılarını, çünkü onu öldürmezsek bize saldıracak. Ondan sonrası kolay olacak. Gerekirse onların kitaplarından bir sayfa alacağız, ama çocukları sınır dışı." Kai'ye dönüyorum.

Jake, kardeş kulübümüz Titanların başkanından bahsederek, "Bence Otis'le bize yardım etmesi konusunda konuşmak için miting mükemmel bir yer olacak," diyor.

"Katılıyorum. Onlarla ilgili her şeyi öğrendin mi?" Kai'ye soruyorum. DOS üyelerini kastettiğimi anladı.

"Üzerinde çalışıyorum. Ama evet."

"Güzel. Bence kulüp binalarını yok edelim," diyorum masadakilere. "Biraz ANFO bulabilir miyiz?" Jake'e soruyorum. Binayı yerle bir etmeye yetecek kadar amonyum nitrat ve akaryakıtı nasıl bulabileceğimizi bilen biri varsa, o da Jake'tir.

"C4 istemiyorum. Kulüp binasının etrafındaki binalara zarar verme riskini almak istemiyorum. Savannah'nın kalabalık bir bölgesinde, gece yarısı yapacağız ve sürpriz olmadığından emin olmak için birkaç hafta gözlemleyeceğiz."

Başını sallıyor. "Kolayca. Tam aradığım adamı tanıyorum."

"Tamam, onları incelemeye başlayacağız. Bu şerefsizlerin önümüzdeki ay boyunca yapacakları her şeyi bilmek istiyorum. Çok hızlı olamayız; hızlı bir misilleme bekleyeceklerdir. Akıllı olmak zorundayız." Adamlarımın her birine bakıyorum. "Onlardan daha akıllı, anladın mı? Sonra binalarını yıkarız, boktan başkanlarını indiririz. Aşıl topuklarını keseriz."

Hepsi başını

salladı.

"Güzel."

"Brinley ile ne yapıyorsun?" Ax bana soruyor. "Lay onu görmek istiyor." Omuz silkıyor. "Bu iş bitene kadar ev hapsinde tutulacağı için çok kızgın."

Ax'ın Layla'ya masaj terapisti olarak çalıştığı sağlık merkezine ve eve ancak yanında bir eskort varsa ya da onunla birlikteyse gidebileceğini söylediğini biliyorum. Bütün kızlar aynı durumda olacak. İşimizi şansa bırakamayız.

"Brinley benim evimde," diyorum ona. Bunu söylediğimde odadaki bütün gözler üzerime çevriliyor. Hepsine teker teker dönüp bakıyorum.

"Senin evin mi?" Kai sırtıyor.

"Hepinizin ne düşündüğünü biliyorum. Onu orada tutuyorum. Bunu tartışmayacağım."

Jake kıkırdar ve masanın geri kalanı başını sallar.

"Pres'in insani tarafıyla bağlantı kurması konusunda hepimiz ne düşünüyoruz?" Kai masadakilere sorar.

Hepsi cevap olarak yuhalamaya ve masaya vurmaya başlıyor.

Ax omzuma vuruyor. "Karanlık tarafa hoş geldin dostum." "Siktir git," diye homurdanıyorum.

"Onu da seni koruduğumuz gibi koruyacağız patron," diyor Ax ciddiyetle. Başımı sallayıp tokmağı indiriyorum ve onlara sırtıyorum.

Onunla işim bittiğinde, onları koruyabilecek.

İki saat sonra Brinley'e "Kendini savunmanın ilk kısmı her zaman saldırgandan daha fazlasını bilmektir" diyorum.

Atış poligonunda Brinley'nin her bir hedefi etkili bir şekilde ıskaladığı zorlu bir saatin ardından spor salonundayız. Bunu bekliyordum. Tetiği çekmesini sağlamak bile kırk dakikamı aldı.

Beklemediğim şey, bu kadının içinde yaşayan karanlığın düşündüğümünden daha derin olduğuydu. Sonunda ateş ettiğinde, tek yapabildiğim arkama yaslanıp izlemek oldu.

Brinley şarjör boşalana kadar durmadı. Sonra bana döndü, göğsü kabarmış, kararlılık yüzünü kaplamıştı ve "Tekrar" dedi.

Onu o şekilde görmenin benim için kolay olduğunu söyleyemeyeceğim; saçlarını at kuyruğu yapmış, işitme koruması takmış, yüzünde konsantre olmuş bir ifade, dişlerinin arasında yumuşacık dudağıyla tekrar tekrar atış yapıyordu. Yapacak bir işimiz olduğunu kendime hatırlatmak için içimdeki her şeyi kullanmam gerekti.

Onu daha sonra becerebilirdim.

Brinley otuz dakikalık bir ağırlık antrenmanından sonra karşımda dururken bunu kendime hatırlatmaya devam ediyorum. Günlük yoga sayesinde zaten güçlü. Şimdi daha da güçlenecek. Her saniye onun yanında olamam ve kendini koruyabildiğini bilmek bana annemle asla sahip olamadığım küçük bir huzur verecek.

"Onların geldiğini göremeyeceksin. Zaman hiçbir zaman senin yanında değildir, bu yüzden her durumda aşırı farkında olmaya odaklanmaya başlamalısın," diyorum Brinley'e, muhtemelen olması gerekenden biraz daha sert bir şekilde omzunu iterken. "Birinin seni itmesi kadar basit bir şey olabilir."

Onu tekrar ittiğimde ağzı şaşkınlıkla açılıyor. "Onda dokuz ihtimalle saldırgan sana arkadan bu şekilde yaklaşacaktır." Onu kabaca döndürüyorum ve tutuyorum, biraz gevşerken kendime onun henüz bir asker *olmadığını* hatırlatıyorum.

Kıç ı s ık ı me do ğ ru bas t ır ı y ı or, kurtulmak için kendini kayd ır ı y ı or ve bana biraz daha bas t ır ı y ı or. E ğ er bilerek yapıyorsa onunla gurur duyuyorum çünkü bu her erke ğ in dikkatini da ğ ıt ır.

Belki de ilk kez, bir kolumu boynuna daha sık ı sararken kendimi odaklanmaya zorlamam gerekiyor. Beni t ır malamaya başladı.

"T ır malayabilirsin ama çok etkili de ğ il," diyorum ona, nefes almakta zorland ı ğ ını bildi ğ im halde bırakmıyorum. Bunun nasıl bir his oldu ğ unu bilmesi gerekiyor ki gerçekten olursa korkmas ın.

"Sald ır gandan daha zeki olmal ı s ın. Stratejik, hesaplamak için fazladan bir saniye beklemek hayat ı nı kurtarabilir ve kurtaracaktır."

Bırakıyorum ve derin bir nefes al ı y ı or. Nefesi geri gelirken dirseklerini kalçalarına dayamak için e ğ ildi.

"Seni orospu çocu ğ u..." Bana saldır ı y ı or, nefesini kesti ğ im için beni tokatlıy ı or. Onu becerme iste ğ imi bast ır mama yardımcı olmuy ı or.

Onu sakinleştirmek için bo ğ az ı nı sık ı y ı orum ve ona cık cık diyorum. "Küçük akıll ı a ğ z ı n daha akıll ı d ü ř ü n d ü ğ ü n anlamına gelmiyor," diyorum ona.

"Nefes alamad ı m," diyor, hâlâ biraz nefessiz.

"Biliyorum. Ve buna al ı ş san iyi edersin. Tutuşumu kırana kadar seni her gün bo ğ aca ğ ı m."

Duvardan odanın ortasına bir tabure çekiyorum, bu ona kolunu boynuma dolamas ı için yeterli boy avantaj ı sa ğ layacak. Hâlâ kaşları atık olan Brinley'i belinden kavrıyorum ve şikâyet edemedenden onu taburenin üzerine kald ır ı y ı orum, sonra önü arkama gelecek şekilde dönüy ı orum. Kollarından birini tutup boynuma doluy ı orum, beni sık ı ca kavrıy ı or ve sertçe ekiy ı or. Kık ır d ı y ı orum.

"Tanr ı m. Sakin ol," diyorum ona. "Ö ğ renirken beni dövme in daha çok şans ı n olacak."

"İşte bunu dört gözle bekliyorum," diye homurdanıy ı or Brinley, hâlâ beni tutmaya alışıy ı or ve başaramıy ı or. Elini kavrayıp öne do ğ ru ekiy ı orum; acıyla inliyor.

Bu onun dikkatini ekiy ı or.

Kolunu tekrar boynuma doladı ğ ı mda ona "Sen benim saldırgan ı ms ı n," diyorum.

"Yapaca ğ ı m ilk şey çenemi indirmek olacak. enem aşa ğ ı da olursa içeri girmek ve beni bo ğ mak çok daha zor olur." Di ğ er koluna dokunuy ı orum.

"şimdi ellerini boynuma kilitle."

Yapıyor ve çok sıkı kavırıyor ama gerçekten zarar verecek kadar sıkı değil. Anlamış gibi görünene kadar bunu birkaç kez tekrarlıyoruz.

Dönüp ona bakıyorum. Hâlâ taburenin üzerinde, neredeyse benim boyuma ulaşıyor. Dudaklarını bir kez öpüyorum ve kaşlarını çatıyor. Başını eğiyorum, kendime engel olamıyorum ve dilimi köprücük kemiğinden çenesine doğru gezdiriyorum, bu eğitim bitene kadar kendimi doyuruyorum. Onu tabureden kaldırıp önüme koyduğumda titriyor ve sırtı önüme gelecek şekilde hızla döndürüyorum.

Kolumu sıkıca boğazına doluyor ve ona adım adım tutuşumu nasıl kıracağını anlatıyorum. Birkaç denemeden sonra başardı.

"Aferin kızıma... Şimdi yana doğru adım atacaksın ve elini geriye doğru savurmak için kullanacaksın. Kasıklarına nişan al."

Brinley bunu yapıyor ama beni ıskalaması için tam zamanında hareket ediyorum.

Ben onun gelişiminden memnun olana ve güneş dışarıda batana kadar bir süre hareketleri iyice uyguluyoruz. Taşaklarına birkaç sert vuruş yapıyorum ve Brinley bunun çok komik olduğunu düşünüyor gibi görünüyor. Bunun cezasını daha sonra kesinlikle çekecek.

"Suya ihtiyacım var," diyor Brinley.

Kendime onun bunu her gün benim yaptığım gibi yapmadığını hatırlatıyorum. Üzerindeki baskıyı kaldırıp onu suya gönderiyorum ve yürürken göğsünün nasıl kabardığını izliyorum. Mavi yoga pantolonu sulu kıçına yapışıyor ve bir şekilde onu her zamanki mükemmelliğinden daha da iyi gösteriyor. Eşleşen küçük üst kısmı sütyen de olabilir, o dolgun göğüsleri yukarıda tutarak parasını kazanan bir sütyen. Terden bir perde onu kaplıyor ve tatlı kokusunu güçlendiriyor. Saçları nemli, boynu, kolları... her yeri parlıyor ve lanet olsun, tek yapmak istediğim her santimini yalayarak temizlemek. Suyun yarısını içmesini ve sonra alnını silmesini izlerken sırtıyorum. Onu eğitmenin ve istediğimi elde etmenin bir yolu olduğunu fark ediyorum. Yüzünü bana dönüyor.

"Şimdi ne yapacağım? Yüz sınav mı? Biraz burpee?" Brinley elini kalçasına koyarak soruyor, göğsü hala ağırlaşıyor.

Suyu yere bırakıyor, yüzümdeki ifadeden ona meydan okumak üzere olduğumu anlamış olmalı.

Brinley kıpırdamıyor, sadece başını yana eğiyor ve orada durup derin derin nefes alarak beni izliyor. Ondan uzaklaşıp bahçeme ve ormana bakan veranda kapısına doğru ilerliyorum. Kilidini açıyorum ve sonuna kadar sallıyorum.

Ona dönerek ellerimi önümde uzatıyorum, parmaklarımı iç içe geçiriyorum ve çatlayana kadar dışa doğru itiyorum. Ne yaptığımı anlamaya çalışan gözleri üzerimde geziniyor ve amının ıslandığını neredeyse buradan hissedebiliyorum.

Yavaşça ona doğru ilerlemeye başlıyorum, ilerlerken gömleğimi vücudumdan çıkarmak için geriye uzanıyorum. Aramızdaki yolun yarısına geldiğimde duruyorum ve ona sırtıyım.

Onu avlamaya bayılıyorum.

"Saldırganın geliyor, o yüzden çabuk hareket et küçük sinekkuşu. *Kaç.*"

CHAPTER 43

Brinley

Tereddüt etmiyorum ya da düşünmüyorum, sadece zaten çılgık atan bacaklarımın beni kapıdan dışarı ve gecenin içine taşıyabileceği kadar hızlı koşuyorum. Avludan geçip ormana doğru uçarken nabzım boğazımda gümbür gümbür atıyor. Orada bir patika olduğunu biliyorum, böylece bileğimi kırmayacağım. Gabriel bana her sabah koştuğunu söyledi.

Ayaklarımı olabildiğince hafif tutarak koşmaya başlıyorum. Onun bir koşucu olduğunu biliyorum, bu yüzden eninde sonunda beni yakalayacak ve yakalarsa bana ne yapacağını biliyorum. Heyecan verici kısmı da bu. Çünkü çok güvendiğiniz biri tarafından kovalanıyor olsanız bile, yakalanma düşüncesi içinizde bir korku dalgası yaratıyor.

Çok geçmeden Gabriell'in patikadaki ağır ayaklarının gümbürtüsünü duyuyorum. Bana seslenmiyor, durup bekliyor, ben de bir ağacın arkasına kaçıyorum. Nike'ımın altında bir dalın kırılması, sessiz ormanda patlayan lanet olası bir bomba da olabilirdi. Ayak seslerini tekrar duyuyorum ve ormanın içine doğru koşmaya başlıyorum, eğer koşmazsam yakalanacağımı biliyorum.

Patika bitiyor ve duruyorum, hem sağa hem sola bakıyorum, karanlıkta nereye gideceğimi anlamaya çalışıyorum. İçgüdülerime göre hareket edip sağa dönüyorum, evin olduğu yöne doğru ilerlemeye başlarken bir ağacın arkasına geçiyorum ve sonra onu duyuyorum. Gece nemli ve her şey çoktan yapış yapış olmuş.

Ben. Gabriel'i göz ucuyla görüyorum ve bana doğru yaklaşırken adrenalinim yükseliyor. Kaçmak için dönüyorum ama ağaç hizasına bile gelmeden saçlarımı köklerinden kavırıyor ve beni kendisine doğru geriye savuruyor. Sırtım göğsüne o kadar sert çarpıyor ki nefesim kesiliyor.

"Yakaladım seni, açgözlü kız. Eminim sana kaçmanı söylediğim andan beri o daracık amcığın bu külotu mahvediyordur." Gabriel kulağıma doğru alçak sesle fısıldıyor, kolu boynuma dolanıyor ve beni sıkıca çekiyor.

"Bakalım daha ne kadar ortalığı karıştırabileceğiz, ha?"

Panikliyorum, eğitim sırasında öğrendiğim her şeyi unutuyorum. Nefesim kesilirken her şey ağır çekimde gerçekleşiyormuş gibi geliyor. Onu pençelemeye ve vurmaya başlıyorum, tutuşunu gevşetmesi için her şeyi yapıyorum.

"Hayır," diyor Gabriel kulağıma, kalçama dokunarak sakın olmamı hatırlatıyor. İşe yarıyor. Çenemi indirip kolunun altında oynatıyorum ve aynı anda dışarı çıkıp kasıklarına yumruk atıyorum. Yumruğum ona temas edemedi beni bırakıyor ve hareket ediyor. Önünde ellerimin ve dizlerimin üzerine düşüyorum, nefes nefese, başım dönmüş, kesilmiş ve pis bir halde. Arkamda dizlerinin üzerine çöküyor ve kıcımlı yukarı çekerek vücudumu toprağa gömüyor ve ben de buna katlanıyorum çünkü onunla savaştığım hiçbir şeyim kalmadı.

Elleri kıcımdan aşağı kayıyor ve beni sertleşmiş sikine doğru çekerek inliyor. Tanıdık derin arzu yayılırken inliyorum.

Anlık bir şey.

Gabriel'in tek yapması gereken bana dokunmak ve bedenim ona dua ediyor.

"Benim kötü kızım, hazır ol ve benim için diz çök. Şimdi şu kalçalarını aç ve bana sikimi hak ettiğini göster," diye homurdanıyor Gabriel, parmakları pantolonumun ortasından aşağı kayarken. İnce materyali kaldırıyor ve dikiş yerinden dışarı doğru yırtıyor, tüm kıcımlı havaya maruz bırakıyor, altında külot giymediğimi keşfediyor.

"*Sikeyim* evet," diyor yüzünü zaten damlayan amıma gömerken, dilini içime sokup çıkarırken elleri pantolonumdan geriye kalanların altında dış uyluklarımı sıkıyor.

Hâlâ yüzüm toprakta ama ona doğru geri itiyorum, bunu yaparken ağlıyorum çünkü her ne yapıyorsa beni sadece saniyeler gibi hissettiren bir sürede dilinin üzerinde parçalara ayıracak. Elleri uzanıyor ve beni kalçalarımın tutup kendine çekiyor.

Hiç bitmesini istemediğim bir ritimle kendimi sabitliyorum.

Elleri hareket ediyor, ulaştıkları her yerimi yoğuruyor ve kavırıyor.

Yukarı doğru kayıyorlar ve atletik üstümü aşağı çekiyorlar. Parmakları sertleşmiş meme uçlarımı bulduğunda ağrıyan göğüslerim serbestçe zıplıyor. Her birini çimdikliyor ve ben başımı arkaya eğerek haykırıyorum. Daha iyi bir kaldıraç elde etmek için dirseklerimin üzerinde kendimi yukarı itiyorum, böylece yüzüne binebiliyorum.

"Kahretsin, saatlerdir seni tatmayı hayal ediyordum. Beni boğ, Brinley."

"Evet," diye haykırıyorum umutsuzca toprağa tutunurken, yavaşça yüzüne doğru sallanıyorum, rekor sürede boşalıyorum, amımın dilinin etrafında kasıldığını hissediyorum. Gabriel rahat durmuyor, önünde yalvaran bir karmaşa haline gelene kadar beni ağzıyla becermeye devam ediyor. Kalçalarımı daha da yukarı kaldırıyor ve derin bir iniltiyle sikini amıma acımasızca sokmadan önce beni iyice aralıyor.

"*Fuuuuck*, bu amcık. O kadar mükemmel ki." Gabriel beni daha da geniş açıyor ve son santimi içeri iterken ağılıyorum. "Şu sırlıslıkla amcığa bak, sikim için yalvarıyor. Her santimini alıyor, bana benim için yaratıldığını gösteriyorsun."

"Lütfen," diye yalvarıyorum, bu da onun beni daha sert, daha derine almasını sağlıyor.

İşte bu.

Vahşi ve dengesiz olduğu bu an, her gün arzuladığım şey. Her zaman istediğim ama nasıl bulacağımı bilemediğim şey. Gabriel'in amansız tutkusu bana gerçekten ne hissettiğini gösteriyor. Beni becerme şekline bakılırsa, bana ciğerlerinde havaya ihtiyacı varmış gibi ihtiyacı olduğunu söyleyebilirim. Bu düşünce beni kendimin en güçlü versiyonu gibi hissettiriyor.

Dirseklerim ileriye doğru kayarken, taşlar ve dallar tenimi kemiriyor ve beni acımasızca sikerek ileriye doğru itiyor. Pantolonum kalçalarımın etrafında sallanıyor ve ona karşı geri itmeye başlıyorum, içime kayarken onu kızdırmak için kalçalarımı yuvarlıyorum. Onun istediği kişinin kesinlikle ben olduğumu fark ettiğimde içimdeki güç daha da artıyor. Arzuladığı kişi. Onun beni kızdırdığı gibi ben de onu kızdırırsam beni daha ne kadar isteyecek?

Cesaretimi onun yanında kolayca buluyorum. Beni cesur olmaya itiyor, her zaman olmak istediğim kadın olmam için beni motive ediyor.

"Bana her santimini ver. Tüm ormanın bana kimin sahip olduğunu bilmesini istermiş gibi çılgılık attır bana." Sonunda kendimi açık ve özgür hissederek mırıldanıyorum, saçlarımı omzumun üzerinden atıp ona bakıyorum. Elini yumruk yaptı ve başımı yukarı çekerek elinde döndürdü.

"*Siktir*, Brin..." Gabriel sanki beni inceliyormuş gibi duraksıyor ve edepsiz sözlerimin onu şaşırttığını biliyorum.

Başımı yukarı çekerek sırtımı onun önüne getiriyor. Saçlarımdan yavaşça bir kez daha çekiyor, eliyle yüzümü yana çeviriyor ve dudakları dudaklarımın üzerine iniyor, bu sırada ritmini hiç kaybetmiyor.

"Ormanın canı cehenneme. Seninle işim bittiğinde, bu dünyada senin kime ait olduğunu bilmeyen tek bir yaratık kalmayacak," diye homurdanıyor ve ben dudaklarına sırtıyorum.

"O zaman beni boşalt Pres," diye fısıldıyorum.

"*Siktir.*" Gabriel'in dudakları tekrar dudaklarıma çarpıyor ve bir eli klitorisime kayıyor. Başparmağı ve parmağı arasında kabaca sıkıştırıyor, beni sikerken asla bırakmıyor ve ben serbest düşünüyorum.

Boşalıyorum, sonra iniyorum ve dalga tekrar yükseliyor. O ise hiç durmuyor, sanki kendini sınıra getirip sonra geri çekiliyormuş gibi beni beceriyor. Boşalmamanın yavaş işkencesini sadece istemekle kalmayıp can atıyormuş gibi beceriyor beni.

Hızını yavaşlatıyor ve her şeyi hissediyorum, her santiminin içime girip çıktığını. Bu beni hayata döndürüyor, karnımda hâlâ yanan ateşi körüklüyor.

"Tükür," diyor, avucunu dudaklarımın altında tutarak. O kadar ileri gitmişim ki, dediğini yapıyorum ve ilk üç parmağına tükürüyorum. O inlerken parmaklar aşağı iniyor ve klitorisimin üzerinde kayıyor.

"Bana bir tane daha verebilirsin, Brin. Hadi bebeğim, sikimin her yerine boşal, *bir tane daha*," diye emrediyor Gabriel.

Dilinden dökülen basit, nazik *bebek* kelimesi tek gereken şey ve tekrar boşalıyorum, dakikalar içinde ikinci kez yıldızları görürken bacaklarım titriyor. Sertleştiğini ve nabzının attığını hissettiğimde elleri beni kalçalarımın morartıcı bir şekilde kavıyor. Boynumda ve omuzlarımda gezinen dudaklarında adımla birlikte sıcaklığı içime yayılıyor. Bitkinim, kesiklerim var, morarmışım ve kanamam var. Her zaman kısmen korkuyorum ve yine de kendime onsuz nasıl yaşadığımı soruyorum.

PB

Wolfe ininde işler nasıl?

İzole AF.

PB

Wolfe'un bir kadını sahiplendiği anda onu dünyadan saklaması beni şaşırtmıyor. Daha fazla seks yapamaz mısın?

İmkansız.

İşten daha fazlası için buradan çıkmam gerek.

PB

Kızlar gecesi için kaçmamızı önerirdim ama büyük ihtimalle arabanın izini sürer.

Çok komik. Olmasa iyi olur.

PB

Sean sadece birkaç hafta sonra hayatın normale dönebileceğini söylüyor.

Telefonuma bakıp yüzümü buruşturuyorum. Layla'nın zaman çizelgesini biliyor olması ama Gabriel'in bana henüz bir şey söylememiş olması beni biraz kızdırıyor. Dudağımı dişlerimin arasına alıp ısırıyorum.

İki gündür bu evdeydim ve henüz tam olarak araştırmamıştım. Yatak odasına doğru yürümeye başlıyorum. Gabriel gitmişti ve nerede olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. *Kulüp işi* demişti.

Çekmecelerini teker teker açıyorum, her şey düzenli ve tertipli. Siyah boxer üstüne siyah boxer. Tişörtleri ve kotları da aynı şekilde.

Hepsi mükemmel. Fazla mükemmel.

Dolabının kapağını iterek açıyorum ve parmaklarımı orada asılı duran yumuşak fanilaların üzerinde gezdiriyorum. Carhartt. Siyahlar ve griler içinde, sanırsınız şirkette hissesi var. Arka tarafa geçtiğimde oval bir kakması olan küçük bir ahşap kutu gözüme çarpıyor.

Elime aldığımda muhtemelen bıçak ya da çılgınca bir şey olduğuna ikna oluyorum ama açtığımda farklı bölmeler görüyorum. Her birini çekip çıkardım. En üstteki madalyalar ve bir çeşit dergiden alınmış makalelerle dolu. E-12 Deniz Piyadelerinin bir savaş lordunu etkisiz hale getirmek için gerçekleştirdiği bir görevle ilgili, ancak saldırı sırasında düşman kendi köylerini bombalamış. Sayfayı çevirdiğimde başka tarafa bakıyorum. Üzerinde fotoğraflar var. Bir tanesi her yerde insanların olduğu bir köy. Ölü insanlar. Bir diğeri de aynı şekilde, paramparça olmuş bir araba. Tanrı'ya ya da Şeytan'a inanmamasına şaşmamalı. İnsanlara olan inancının yok olmasına şaşmamalı. İnsan böyle bir katliamı görüp de nasıl inançlı bir şekilde diğer taraftan çıkabilir?

Sonraki iki bölmeyi çıkarıyorum ve içleri fotoğraflarla dolu. Eskiler. Çocuk denizinin içinde onu hemen tanıyorum. Küçükken bile iri ve güçlüydü. On yaşlarında görünüyor, annesiyle birlikte duruyor. Güzelliği beni şaşırtıyor. Uzun siyah saçlar, güzel yüz hatları ve güzel bir gülümseme -Gabriel'in gülümsemesi. Kulübün başka fotoğrafları da var, başkan armalı amcası olması gereken adamı görüyorum, o ve bisikletli başka bir çocuk. Sean olabilir mi?

Gabriel'in gençlik yıllarında çekilmiş bir başka fotoğrafı daha var, kollarını göğsünde kavuşturmuş. Beni en çok etkileyen şey, gözlerinin şimdiki gibi boş ve duygusuz baktığı bulduğum ilk fotoğraf olması. İlk fotoğraflara, gözlerinin muzip bir ışığa sahip olduğu fotoğraflara bakıyorum. Parmağımı gözlerinde gezdiriyorum ve gülümsüyorum. Hayat onu bıktırmadan önce görmek istediğim Gabriel bu işte.

Başka bir bölme çıkarıp gözlerimi kısıyorum. Bunların ne olduğunu bilmiyorum. Birini elime alıyorum. Küçük, bir çeyreklik büyüklüğünde ve üzerinde Apple logosu var. Ters çevirip arkasını okudum. AirTag. *Bul ağındaki bir Apple aygıtının Bluetooth menziline olması koşuluyla kilometrelerce ötede, hatta farklı bir ülkede bile takip edilebilir.*

Gerçekten arabamı mı takip ediyor? Bir tanesini alıp cebime koyuyorum ve elimden geldiğince bu dağınıklığı toparlıyorum.

Merdivenlerden inip ön kapıdan çıkıyorum. Cihazı çıkarıp tekrar bakıyorum ve muhtemelen içeriye koyduğuna karar veriyorum. Kapıyı açıp aramaya başlıyorum, koltukların arasındaki çatlakları ve yarıkları, gösterge panelinin altını yokluyorum ama ancak ellerimin ve dizlerimin üzerine çöktüğümde cihazı görüyorum, sürücü koltuğunun alt tarafına yapışmış.

Orospu çocuğu.

İstediği gibi gelip giderken beni her gün her dakika burada mı tutuyor?
Burada bir söz veriyorum, artık yok. Şu andan itibaren, bana *her Şeyi* anlatmasını sağlayacağım. Peki ya bu küçük iz sürücü?

Bu oyunu iki kişi oynayabilir.

CHAPTER 44

Brinley

Üç Hafta Sonra

"Siktir git!" İki ay önce rahat edemeyeceğim küfürleri tükürüyorum ama şimdi sesim boşlukta yankılanıyor.

Tüm kıyafetlerim terden üzerime yapışıyor. Yaptığımız bu küçük rutinin ikinci saatindeyiz. Her gün yapıyoruz ve ben çıldırmak üzereyim. Her zaman bir saat atış poligonunda, sonra saatlerce spor salonunda. Son birkaç haftadır Gabriell'in vücudunun her bir parçasının onun silahının ayrılmaz bir parçası olduğunu öğrendim. Dalgalanan kasları, sert hatları ve yüzeyin hemen altında kaynayan tüm gücü ve öfkesi var. Benimle antrenman yaparken neredeyse hiç ter dökmediğini görmek beni hem kızdırıyor hem de tahrik ediyor.

"Bunu yapamam... çok ağırsın," diye ısırıyorum. "Ve zaten ikimiz de kanıyoruz."

Bu şekilde haftalarca devam edebiliyor ve ben ilk kırk beş dakikadan sonra nefes nefese kalıyorum. En azından geçen hafta nefes nefese kalmadan kırk beş dakika dayanabilmişim,

Sanırım bu bir ilerleme.

"Evet, yapabilirsin, sadece daha da sinirlen." Ben onun elinden kurtulmak için çabalarken Gabriel kıkırdıyor. Altında sıkışmış durumdayım; günlerdir bu hareket üzerinde çalışıyorduk. Dudağım, on dakika önce onu karnımdan itmeye çalıştığım ve beni tekrar aşağı ittiği için hâlâ kanıyor. Dişlerim alt dudağımın güzel pelüş ortasıyla buluştu ve bu da boynunu kan çekecek kadar derinden pençelememe neden oldu.

"Hiçbir zaman kanadığın zamankinden daha canlı değilsin," diye homurdanıyor Gabriel beni tutarken, ya beni daha sıkı tutacakmış ya da öpecekmiş ya da her ikisini birden yapacakmış gibi görünüyor.

"O mağarada kanımı gördüğümde pes etseydim burada olmazdım. Kanadığım her damla hâlâ yaşadığım anlamına geliyordu."

Sadist zihninin yeni bir parçası bana ifşa olurken ona bakıyorum.

Gabriel daha da yakına eğiliyor, bana sarılırken gözlerindeki o zalim ışıık parlıyor. "Ve kanımın senin üzerindeki görüntüsünü seviyorum, sinekkuşu," diyor, sesi alçak ve eşit. "Kendimi en çok o zaman canlı hissediyorum. Şimdi, pozisyonunu koru ve *benimle dövüş!*"

Ön kolu şu anda hava kaynağımı keserken adımları hatırlamak için elimden geleni yapıyorum.

"Hadi!" diye hırlıyor. "Dizini karnıma, ayağını kalçama koy."

Deniyorum ama o çok ağır.

"Kahretsin," diye homurdanıyorum ama bir şekilde irade bulmayı başarıyorum, aynı anda ayağım ve dizimle onun ağırlığını kaldırıp bükerek ona karşı kullanıyorum.

"Aferin kızım," diye homurdanırken elimi çekiyorum ve bacağımınla yukarı doğru iterek tutuşundan tamamen kurtuluyorum. Sırt üstü mindere düşüyorum, kollarım U şeklinde uzanıyor.

Ölecekmişim gibi hissediyorum. Vücudumdaki her kas bana bağılıyor ve ben bir kamyon tarafından ezilmiş gibi görünürken, o on dakikalık rahat bir yürüyüşten yeni dönmüş gibi görünüyor. Gözlerimin onu taramasına izin veriyorum, göğsünde hafifçe ter parlıyor. Her ne kadar sinir bozucu olsa da, ben ölürken bakmak için *gerçekten* güzel bir yarı çıplak vücut.

"Saldırganınla göz göze gelmeyi bırak." Gabriel sırtarak tişörtünü kafasına geçiriyor ve yanımdan geçerek merdivenlere doğru ilerliyor.

Bir iç çekiyorum, bugünlük işimizin bittiğine şaşıyorum ama aynı zamanda? Tanrıya şükür.

"Bu hafta sonu seninle Glen Eden mitingine gelmek istiyorum. Layla gidiyor, satıcılar ve bir sürü insan var. İnsanlara *ihtiyacım var*. Sadece bir gün," diye yalvararak mutfak adasına oturdum. Duş almışım ve antrenmandan sonra kendimi biraz daha insan gibi hissediyorum, o ise bize son dört haftadır her gün yediğim yemeğin bir versiyonunu hazırlıyor. Bir çeşit protein, kinoa ya da yasemin pirinci ve sebzeler. Yalan söylemeyeceğim ve vücudum üzerindeki etkilerinin şaşırtıcı olmadığını söyleyeceğim. Bir aydan kısa bir süre içinde daha şekilliyim, fiziksel olarak güçlendim, çok daha ağır ağırlıklar kaldırıyorum ve daha hızlıyım. Fiziksel olarak hiç bu kadar sağlıklı olmamıştım.

Zihinsel olarak ise deliriyorum.

Gabriel hala gömleksiz, dökme demir bir tavada bir çeşit ev yapımı turşuyla tavuğu karıştırırken bana bakıyor. Yemek pişerken midem gurulduyor ama ağzımı sulandıran yemek değil. Onu görmek.

Her gece yatağa uzanıp saatlerce konuşmadan önce içime girmediği tek bir gün bile olmadı. Çoğunlukla bana hayatımın her bir parçası hakkında sorular soruyor - en sevdiğim yemeklerin neler olduğunu, diğer çocukluk arkadaşlarımı, bana kimin kötü davrandığını.

Bir liste yapıyor, avlanmak istediği zaman yağmurlu bir gün için saklayacağını söylüyor. Ama tüm bunlar sayesinde onu biraz daha yakından tanıma fırsatı buldum. Ya da Gabriel'in herhangi birinin onu tanımasına izin verdiği kadar iyi. Sabah koşuları, insanların aşık olduğu güzel bisikletler yaratma işine duyduğu tutku, bir hikayeyi asla süslememesi gibi onu harekete geçiren şeyleri biliyorum. Her şeyi olduğu gibi anlatır. Bana eve ne zaman geleceğini söylediğinde, her seferinde tam zamanında gelir. Ayrıca ona ne zaman doğrudan bir soru sorsam bana karşı dürüst oldu. Bunun benden bir şeyler sakladığından değil, sadece birinin sormasına alışık olmadığından kaynaklandığını fark ettim. Gabriel arabamı takip ettiği dışında bilmek istediğim her şeyi bana açıkça söylüyor, ama sorun değil çünkü ben de onu takip ediyorum.

Duştayken botunun kalın iç tabanını kaldırdım ve küçük AirTag'i içine yerleştirip tekrar yapıştırdım. İlk başta, onun için kötü hissettim.

Ama sonra bunun sadece benim vicdanım olduğunu fark ettim ve eğer Gabriel bana bir şey öğrettiyse, o da eğer doğru bir nedenden dolayı ise her zaman onu dinlemek zorunda olmadığımıdır. Hiç kontrol etmedim bile, ama nerede olduğumu bilecekse, ben de onun nerede olduğunu bilebilirim gibi hissediyorum. Sanki kendi isteğimle beni izlemesine izin veriyorum.

İçimi çektim. O yoğun antrenmandan sonra ağrım var, bitkinim ama yine de heyecanlıyım ve iş dışında bir şey için beni buradan çıkarmazsa aklımı kaçırmaya hazırım.

Gabriel başını yemekten kaldırmadan, "Bu güvenli değil," diyor.

"Ben Rapunzel değilim," diye karşılık veriyorum, kendimi onunla tartışmaya hazırlayarak. "Eğer bir yere gideceksem, gidebileceğim en güvenli yer burası. Layla bana bu mitinglerde iyi şeylerden başka bir şey olmadığını söyledi. Onlarda huzuru korumak için söylenmemiş bir kural olduğunu söyledi. Orada yüzlerce insan olacak, bunu kendin söyledin... ve ben de *seninle* olurum, artı"- Kaşımı kaldırıyorum

-"Eğer bu kadar endişeleniyorsan bana her zaman kendi silahımı verebilirsin."

Gabriel sevdiğim o derin kahkahasını atıyor. "Sakin ol G.I. Jane, birkaç hedefi vurmak-"

"On üzerinden yedi, dün arka arkaya üç kez," diye hatırlatıyorum ona, kendini beğenmiş bir şekilde gülümseyerek.

"On üzerinden yedi," diye tekrarlıyor. "Bu seni uzman yapmaz. Hiç *gerçek* bir şeye ateş etmedin."

Sandalyede arkama yaslanıp, onunla birlikte ağır çantasına vurmaktan şişmiş parmak eklemlerime bakıyorum. Bu iş umduğum gibi gitmiyor.

"Ne olmuş yani? Kendi silahıma sahip olabilmem için bir hayvan ya da başka bir şey mi avlamam gerekiyor?" Sonunda sesimi yükselterek soruyorum. Bu benim yapabileceğim bir şey gibi gelmiyor ama belki de onun amacı budur.

Gabriel bana yarım bardak sek tekila dolduruyor; bu asla içeceğim bir şey değil, bu yüzden ona soruyla bakıyorum.

"Kasların için." Sırıttıyor. "Ve vahşi bir hayvan avlamayacaksın ama... onun gibi bir şey."

"Mitinge gitmek istiyorum," diyorum kararlı bir şekilde, çenemi kaldırarak.

Gabriel ısrarımdan ne etkileniyor ne de eğleniyor, sanki aklında başka bir şey varmış gibi. Kendime bunun muhtemelen Günah Müritleri başkanını nasıl infaz edip kulüplerini ele geçirmeyi planladığı olduğunu hatırlatıyorum. Dikkatle çalışarak tabaklarımızı doldururken, önünde ne olduğu fikri içimde derinlere yerleşiyor.

Haklıydım, parlak renkli biberlerle katmanlanmış tavuk ve kinoa. Başparmağını yalayıp kendi tabağının kenarındaki sosu sıyırırken ve benimki kadar temiz tutarken bir tür uğursuz *Food Network* şefine benziyor. Yorucu bir iş ve eğitim gününün ardından açlıktan ölüyorum.

Crimson Homes'taki ofis, her ikisi de farklı inşaat aşamalarında olan iki müşterinin aynı anda çalışmasıyla meşgul. Hava artık rahat değil ama yine de rahat. Dell beni zorlamıyor ve yeterince arkadaş canlısı, ancak ofis penceresinden dışarı her baktığında ve vardiyamdan sonra bana eve kadar eşlik etmek için bekleyen bir müşteri adayı gördüğünde bana attığı bakışları hissediyorum. Neye bulaştığımı merak ettiğini biliyorum, tıpkı buraya geldiğimde Layla için endişelendiğim gibi. Ama bu anlayış ve sessiz yargılama beni çoğu zaman rahatsız ediyor. Gabriel'i tanımıyor bile.

HOH üyeleri binanın etrafında dolanırsa bu işi uzun süre sürdüremeyeceğim ama şu ana kadar işimden memnunlar ve bana ihtiyaçları var gibi görünüyor.

Bu bir amaç için bir araç. Gabriel bir kuruş bile almayacak, zaten şehrin diğer tarafında yaşayabileceğim mükemmel bir evim varken ona bir kuruş bile teklif etmem. Bu yüzden elimdeki her şeyi biriktiriyorum ve tüm bunlar sona erdiğinde belki bir noktada kendi iç tasarım stüdyomu açabileceğime dair bir parça umuda tutunuyorum. Yerel zanaatkarların parçaları ve rustik Gürcü esintileriyle dolu bir yer.

"Yemek ye," diyor Gabriel, sessizliği bozarak ve irkilmeme neden olarak.

Gözyaşlarıma ve isteğimi geri çevirdiği düşüncesine duyduğum öfkeye karşı koyacak enerjiyi topluyorum.

Tabağımı bir kenara itiyorum. Yaptığı bu güzel yemeği reddetmemi kullanarak çocukça davrandığımı biliyorum ama beni dinlemesine ihtiyacım var. İlgisine ihtiyacım var. Bir kadını neredeyse bir ay boyunca bir eve kapatın ve ne kadar çocuklaşabileceğini görün.

"Aç değilim, teşekkür ederim," diyorum kibarca, omuzlarımı silkerek.

Birkaç saniye başımda durup beni izliyor. Tırnaklarımı çok önemliymiş gibi kontrol ederken gözlerinin üzerimde gezindiğini hissedebiliyorum. Masanın diğer tarafına geçip oturuyor.

"Küçük bir velet gibi davranıyorsun Brinley ve sana hazırlamak için zaman ayırdığım şeyi yiyeceksin."

İçimi kaynayan bir öfke kaplıyor ve gözlerimi ona dikiyorum. Onlarla buluşuyor ve cevabımı beklerken birbirimize kilitlenmiş bir şekilde oturuyoruz. Gözyaşlarımı hissediyorum

Gözlerimde, tüm bu durumun öfkesi yüzeye taşıyordu.

"Peki ya sana ralliye gideceğimi söylersem? Kendi arabam var. Ne yaparsınız? Beni odama mı gönderirsiniz? Ceza mı verirsiniz? *Oh, bekle*" -kibirli bir kahkaha attım- "Ben zaten cezalıyım. *Kalıcı olarak.*"

Gabriel'in yumruğu masaya bir gümbürtüyle çarpıyor ve ben sırıyorum.

"Yeter," diyor bir çatal dolusu yemek alıp yerken. Şu anda masada gömleksiz olduğu için ne kadar tehditkâr görünse de, meramımı anlatabilmek için elimden geldiğince güçlü duruyorum. Beni elinde tutabilir ama ben izin vermedikçe bana sahip olamaz.

Sandalyemde arkama yaslanıp ellerimi kucağımda birleştiriyorum ve bekliyorum. Midem gurulduyor ve umarım o bunu duymaz.

"Beni de yanında götüreceğini ve her lokmayı yiyeceğimi söyle," diyorum cesur görünmek için elimden geleni yaparak.

Pelüş dudaklarının arasına bir ısırık daha atıyor. O bunu yaparken ben de ona bakıyorum. O dudaklar benim sonum olabilir. Çenesinin kare, güçlü açlarına karşı çok dolgun ve mükemmel görünüyor, çok muhteşem. Onu ilk gördüğümde güzelliğinin derinliğini nasıl fark etmediğimi bilmiyorum.

"Bana şantaj yaparak fazla uzağa gidemezsin, küçük sinekkuşu."

"Göreceğiz," diyorum sertçe, tıpkı onunla tanışmadan önce yapacağım gibi.

Gabriel insanların ona karşı durmasına alışık değil ve bu sorun değil ama ben bunu istiyorum. Onun etrafında olduktan sonra, onu *daha fazla* tanımak istiyorum. Hayatının daha fazlasını. Onu harekete geçiren şeyi. İşte bu yüzden bu mitinge gitme konusunda bu kadar kararlıyım. Buna ihtiyacım var ve beni bu konuda zorlamasına izin vermeyeceğim.

Gabriel bir ısırık daha alıyor, yavaşça çiğniyor ve beni analiz ediyor. Yemeğini bitirmesini bekledikçe daha da gerginleşiyorum. Sanki beni nasıl idare edeceğini ya da *cezalandıracağını* hesapladığını hissedebiliyorum.

Kendime olan güvenimi kaybetmeye başladığımda gözlerini üzerimde hissediyorum, atletimin etekleriyle oynuyorum. Boğazımı temizleyip doğruluyorum ve avuçlarımı kucağıma koyuyorum.

Konuşmuyor, sadece yemeye devam ediyor, duruşumu izliyor, bakışları altında sinirlerimin gerilmesini izliyor. Tabağı temizlenene kadar ellerim terliyor, ne yapacağını bilemiyorum. Gabriel kendi tekilasından uzun bir yudum alırken gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor.

Sonunda, bakışlarının ağırlığı altında ezilmek üzereyken ayağa kalkıyor ve mutfaka doğru ilerliyor. Çekmecedan bir rulo ağır sicim çıkarıyor. Ağır bir ipi çözüp kesmeye başladığında kalp atışlarım anında hızlanmaya başlıyor.

Ruloyu sakince çekmeceye geri koyar ve ona doğru yürümeye başlar.

Ben

"Gençken, yiyebildiğim her sağlıklı yiyecek için savaşırdım.

Gabriel yaklaşırken, "Annem iyi yemekler hazırlamaya çalıştı ama babam içki içerken ya da her kuruşunu içerken bunu yapmak her zaman zordu" diyor.

"Annem iyi yemekler hazırlamaya çalışırdı ama babam içki içerken, uyuşturucu çekerken ya da sahip olduğumuz her kuruşu içerken bunu yapmak her zaman zordu."

Gabriel sandalyemin arkasına geçip ipi önüme koyuyor ve saçlarımı ensemden çekip eğilerek omzumu bir kez, sonra iki kez öpüyor. Yeni yıkanmış kokumu içine çekiyor, burnunu tenime bastırıyor, sonra ellerini iki kolumdan aşağı kaydırıyor, terli avuçlarımı kucağımdan çözüyor ve parmaklarını birbirine geçirerek onları gevşemeye zorluyor.

Tam kalçalarımı birbirine kenetleme ihtiyacı hissettiğimde, her iki bileğimi de sertçe kavırıyor ve canımı yakma endişesi duymadan arkamdan sıkıca çekiyor. Acıyla öne doğru sıçrayıp ona karşı koymaya çalışıyorum ama faydası yok.

"Ne yapıyorsun?" Sesim normalden daha yüksek perdeden çıkıyor.

İplere uzanırken bileklerimi sandalyenin arkasında sıkıca tutuyor.

"Çalışacak yaşa geldiğimde, onun dokunamadığı parayla kendi yemeğimi almaya, kendime ve anneme yemek yapmaya başladım."

İpin bileklerime dolandığını hissediyorum ve o da ipi geriyor. O kadar sıkı ki derime battıkça acıtıyor.

"Ve kendime iyi yemeklerin asla ziyan olmayacağına dair söz verdim. Beslenmek gibi basit bir şey için savaşmak zorunda kaldığınızda, bunun değerini daha iyi anlarsınız. Tüm o prensesvari görgü kuralları dersleri sırasında öğrenmek zorunda kalmayacağın bir şey."

"Ne yapacağını sanıyorsun? Beni zorla mı besleyeceksin?" Soru sorar gibi tükürdüm.

Gabriel cevap vermeden önümde ilerliyor.

"Onunla savaşmaya çalışmayı bırak, bu bir Klemheist düğümü, ne kadar çok çekersen o kadar sıkılaşır."

Çatalımı alıyor ve bir kaşık kinoa ile dolduruyor.

"Şimdi, *ye* dedim." Güçlü bir eli başımı sabit tutarken başparmağıyla alt çenemin yakınındaki bir ekleme bastırıyor. *Lanet olsun.*

Ağzım anında açılıyor ve çatalı sokup çıkarıyor ve ağzımı kapalı tutuyor.

"Sana daha önce de söyledim, kazanamayacaksın." Gabriel elini çekmeden önce gözlerimin içine bakmak için eğiliyor. "Şimdi sana söyleneni yap."

İçimde hiç hissetmediğim bir öfke yükseliyor. Karşılık vermemeliydim. Onu yeterince zorladığımı biliyorum ama her gün ortaya çıkarmak için elinden geleni yaptığı hınzır tarafım, prenses olduğumu ima etmesinden incinen tarafım. Hiç düşünmeden yemeği yere tükürdüm. Bileklerimdeki düğüm eli tarafından daha sıkı çekilmeden önce başımı bile kaldıramıyorum. Acıyla haykırıyorum ve sandalyeyi geriye iterek Gabriel'e tekme atıyorum. Beni durdurmak için iki ayağını da kolayca benimkilerin üzerine koyuyor ve saçlarımı köklerinden tutarak başımı ona bakacak şekilde yukarı kaldırıyor. Eğiliyor ve kulağımın altında sevdiği noktaya ulaşana kadar çeneme bir dizi nazik öpücük konduruyor. Dudakları ve dili, etimi ısırmadan hemen önce nabzım boyunca yavaşça ilerliyor. İnliyorum ve kendime neden burada böyle bağlı, tamamen onun merhametine kalmış olmanın bana bunu yaptığını soruyorum.

"Benimle dövüşmek mi istiyorsun? Bir kez daha kendini bir seçimle karşı karşıya buluyorsun," diye homurdanıyor.

"Bana dövüşmekten başka seçenek bırakmıyorsun. Ben sadece senin esirin değilim. Ben senin-"

Gabriel dudaklarıma bir öpücük kondurarak beni susturuyor. Boştaki eliyle parmak eklemleri elmacık kemiğimi sıyrıyor ve diğer eli saçlarımda sabit dururken beni altına çekmesine izin vermemek için gözlerimdeki yaşlarla savaşıyorum. Dudaklarımdan geri çekiliyor ve gözlerinin ağzıma odaklanmasını izliyorum. Çenesi bükülüyor, yutkunuyor ve şu anda onun da benim kadar gergin olduğunu biliyorum. Sertleşmiş aletin bana bu kadar yakın olduğu düşüncesi, öfkemdeki her kırıntıyı bastırmakla tehdit ediyor.

"Sen benim küçük sinekkuşumsun." Yüzünü sadist bir sırıtma kaplıyor. "Ve şimdi beslenme zamanı, küçük kuş."

Yarısı dolu tekila bardağını kaldırıyor ve saçlarımı daha sıkı çekiyor. Gözlerinin odaklanışını izliyorum, bardağın içinde döndürüyor, sonra yarısını bir dikişte geri devirip bardağı masaya koyuyor. Ben daha hareketlerini algılayamadan çenemdeki o noktaya bastırıp ağzımı açmaya zorluyor. Eğiliyor ve tekilayı ağzıma tükürüyor. Nefes borumu yaktığı için boğuluyorum ve yutabildiğim kadarını yutuyorum.

Gabriel tekrar eğilip beni derinden öpmeden önce başparmağıyla tekilayı dudaklarıma yayıyor. Bunu yaparken, tahmin ettiğim şeyi doğruluyorum, taş gibi sert bir şekilde koluma bastırıyor. Sıcak ve hazır ve yırtılıyor

Dilinin her darbesiyle savunmamı kırıyor. Ayaklarımı hala aşağıda tutuyor, bu yüzden kalçalarımı sıkmak bir seçenek değil.

"Eğer kavga etmeye devam edersen, akşam yemeğini yedirmek için aynı derecede yaratıcı bir yol bulmak zorunda kalacağım. Seçim senin."

Kaybettiğim bir savaşın içinde olduğumu fark ettiğimde nefesim kesiliyor. Onu benim için zorlamak istiyorum. Beni zorlamasını istiyorum. İçimdeki o karanlık parçalar bunu arzuluyor.

Sadece teslim olmayı seçiyorum, gözlerinin içine bakıyorum, ağzımı açıyorum ve dilimi çıkarıyorum.

Saçlarımı tutuyor ve alçak bir hırıltı onu terk etmeden önce beş saniye boyunca hareketsiz bir sessizlik içinde duruyor. Gabriel uzanıyor ve çataldan benim için bir ısırık alıyor. Dudaklarıma götürüyor, göğsümün inip kalktığını hissediyorum ve öne doğru eğiliyorum. Gözlerimi onunkilerden ayırmadan dudaklarımı çatalın etrafına sarıyorum ve yemeği emerek temizliyorum. Aleti koluma baskı yapıyor ve ona biraz sürtünmeyle işkence etmek için biraz kıpırdanıyorum.

Çiğnerken, denesem bile engelleyemeyeceğim, baştan çıkarıcı bir inilti kaçıyor içimden.

Kahretsin, bu çok iyi, gerçekten çok açım.

Yutkunuyorum ve ağzımı açıyorum, ona yuttuğumu göstermek için dilimi tekrar dışarı çıkarıyorum.

"Biraz daha?" Kirpiklerimin arasından ona bakarak tatlı tatlı soruyorum, onunla alay ediyorum. Sahip olduğum tek güç bu ve ancak bu şekilde atılım yapabileceğimi fark ediyorum. Bana bir ısırık daha verirken elindeki kontrol ipi her saniye çözülüyor ve ben de dudaklarımı çataldan ayırmak için bu sefer daha da uzun bir süre harcıyorum.

"Çok iyi," diye inliyorum çiğnerken. *Sikine* karşı biraz daha hareket ediyorum ve nefesinin altında "*sık*" diye mırıldandığını duyuyorum. Onu test ediyorum ama beni durdurmuyor.

"Beni daha fazla besle," diyorum ona, ama bu nefes nefese bir inilti gibi çıkıyor.

Bir sonraki ısırığımı toplanırken, açık gri eşofmanının içinden ön spermin sızdığı ıslak bir nokta görüyorum, hepsi benim için.

O lokmayı yutuyorum ve sırtıyorum.

"Biraz daha tekila lütfen," diye soruyorum.

Gabriel bardağımyı kaldırıyor ve içinde kalanı ağzına alıyor, bana b a k a r a k başparmağıyla çenemi yavaşça aşağı çekiyor. Çok uğraşmasına gerek yok. Bardağı açıyorum ve dilimi ona doğru uzatıyorum. Eğiliyor ve tekilanın ağzından yavaşça benimkine damlamasına izin veriyor. Yudum yudum içiyorum.

Dilim dudaklarını sıyrıyor, tadını çıkarıyor ve onu kırıyor. Dilimi alt dudağının üzerinde bir kez daha gezdiriyorum ve sonra beni öpüyor, ılık tekila ağzımı doldururken ve amım neredeyse bileklerimden daha fazla zonklarken sonunda ipi kopuyor.

Gabriel geri çekiliyor ve bana bakıyor, sanki cezasını ona çevirdiğim için şok olmuş gibi.

Bakışlarımın vücudunda gezinmesine izin verirken sığ bir ritimle nefes alıyorum - yavaşça, normalde bana yaptığı gibi. Eskiden beni tedirgin eden ama şimdi sadece onu istememe neden olan şekilde. Karın kaslarının üzerinden belinin derin V bölgesine ve oradan da sikine doğru bakışlarım yerleşiyor. Onu tutuyorum ve sonra ona bakıyorum.

"Beni besler misin?" Ağzımı açıp tekrar sikine bakarken soruyorum. Bir saniye bile geçmeden kıyafetlerinden kurtuluyor ve sikini ağzıma sokuyor. Daha geniş açıyorum ve onu hevesle alıyorum, boğazımın arkasına çarptığında etrafında öğürüyorum ve kekeleyorum. Diğer eli de saçlarıma gidiyor ve orada kaybediyor, başparmaklarını kullanarak yanaklarımdan aşağı kayıyor ve çenemi daha geniş açıyor. Ona karşı inliyorum. Aletini boğazımın arkasında sabit tutarak daha derine itiyor. Kirpiklerimin arasından ona bakarken gözlerim sulanıyor.

"İşte böyle, küçük kuş. Em. İyi bir küçük fahişe gibi bana yemek yap."

Geri çekiliyor ve sonra tekrar ağzıma giriyor ve ben karşı koyamıyorum. Dişlerimin onu sıyrmasına izin verdim.

"*Siktir,*" diye homurdanıyor, ben sikinin etrafında sırtıyorum, sonra ona neden olmuş olabileceğim herhangi bir acıyı nazıkçe yalıyorum, dilimi şaftının alt tarafındaki merdivene doğru döndürüyorum.

"Dişlerini bir daha kullanırsan bakır kışını mutfak masasının üzerinde alırım."

Üstümde onu izliyorum. Gabriel'in karanlık güzelliği boğazımı şiddetle sikerken. Bu şekilde uzun sürmüyor ve boşalmak üzere olduğunu anlayabiliyorum. Benim bağlı ve onun isteğine bağlı olduğum düşüncesi ona da bir şeyler yapıyor olmalı.

Gabriel sikini derinlere sokarken inliyorum, boğazımın arkasına defalarca vururken çenemden aşağı salyalar akıyor. Neredeyse sonuna kadar çekiyor, başparmağını kullanarak çenemi aşağıda tutuyor, dilim üzerinde oyalanırken, kendine izin verebileceği kadar yavaş bir şekilde santim santim geri itiyor. O inlerken dilimi her halterin üzerinde kaydırıyorum ve elimden gelen her şeyi yapıyorum.

Ona her şeyi hissettirme gücü. Boğazım onun için açılıyor, dilim ona karşı. İnliyorum, onun için o kadar ateşliyim ki yanabileceğimi düşünüyorum. Hareket edebilmek için çaresizim, ellerim uyuşmuş ve ağır, hala arkamda çok sıkı bağlı. Dilime karşı daha da sertleştiğini hissediyorum.

"Beni nasıl kontrolden çıkardığının tadına bak, kötü kız," diye homurdanıyor ağzımı hiç uyarmadan doldururken. Etrafında öğürüyorum ve boğazıma kuvvetle çarptığında cum üzerinde boğuluyorum. Gabriel bir süre içimde sabit duruyor ve nefes alıyor, göğsü az önce olanlar üzerinde hiçbir kontrolü yokmuş gibi kabarıyor. Buna bayılıyorum.

Gabriel aşağı bakıyor ve sikini dudaklarımdan çekerek dölünü ağzıma geri sürüyor.

"Kahretsin, çok güzelsin, bağlanmışsın, ağzın sikimle dolu, dölleri bu güzel dudaklardan damlıyor." Başparmağını ağzımın üzerinde gezdiriyor. "Çok güzel."

İçimdeki dengesiz taraf onun övgüsü altında çiçek açıyor.

Sikini pantolonunun içine sokup banyoya doğru ilerlerken hiçbir şey söylemiyor. Bekliyorum, az önce yaptığı şeyin adrenalini azalmaya başladığında ellerimdeki acı beni ele geçiriyor.

Gabriel bir dakikadan kısa bir süre içinde elinde sıcak bir bezle geri döndü. Benim hizama diz çöküyor ve bakmadan bir eliyle bileklerimi çözerken diğer eliyle gözyaşlarımı, salyalarımı ve yüzümdeki dölleri yıkıyor. Ellerim serbest kaldığında hemen önüme çekiyorum ve bezi yere bırakıyorum. Benim için onlara masaj yapmaya başlamasını izliyorum.

"Bu lanet gezegende kontrolümü kaybetmeme neden olabilecek tek kişi sensin, Brinley. Ve benim kontrolümü kaybetmem tanık olunması tehlikeli bir şey." Gabriel ovmaya devam ederken gözleri benimkilerle buluşuyor ve avuçlarımdaki karıncalanma hissi azalmaya başlıyor.

Bezi yere bırakıyor ve tabağını kaldırıyor. Mutfığa geri dönüp kalanını benim için ısıtmak üzere mikrodalgaya koymasını izliyorum. Kalkabilirdim ama kalkmıyorum.

Gabriel birkaç dakika sonra dönüyor ve tabağını önüme koyuyor. Beni kaldırıp sandalyeme oturuyor ve kucağına çekiyor. Eliyle alnımdaki terli saçlarımı tarıyor. Beni oradan öpüyor. Kaçmaya ya da onunla dövüşmeye çalışabilirdim ama yapmıyorum. Sadece yemeğim için ağzımı tekrar açıyorum.

"Cumartesi günü mitinge gelebilirsin ama önce yapmamız gereken bazı işler var."

Çatalı kaldırıyor ve yemeğimin geri kalanını bana yedirmeye başlıyor. Ben içimden bir zafer çığlığı atarken böyle sessizce oturuyoruz.

Gabriel beni lokma lokma beslerken ağrıyan ellerimi kucağında tutuyorum. Sunduğu her şeyi alıyorum.

Dışarıdan bakan biri onun bana hizmet ettiğini düşünebilir... Sanki tam tersi değil de ben ona sahipmişim gibi.

CHAPTER 45

Gabriel

"Ne yapmamı istiyorsun?" G  mleğimi   ıkarırken Brinley soruyor. Lanet olsun,   ok sıcak. Az   nce     mil ko  tuk ve arazimi   evreleyen patikalarda bir mil y  r  d  k. Boğazının elektrolitlerini yutmak i  in nasıl   alı  tđđını izliyorum. İnanılmaz bir kızı.

K    k tayt   ortu her yerini sarıyor, o k    k tayt s  tyenlerden birinin   zerine giydiği bol ti    rt   bir teaser gibi ve koyu renk sa  ları kafasının   zerinde yđđılmı  . G  n ge  tik  e g    leniyor ve benim komutam altında m  tevacı k    k bir silaha d  n    yor. Yine de formunun kıvrımlarını koruyor ve ben buna doyamıyorum, o dolgun kık ve kavranabilir kal  alar lanet r  yaların yapıldđđı   eydir.

Eğitim yaptıđđı Glock 43'e yeni bir   arj  r taktım ve bitti.

"Kendi silahını ta  ımak istiyorsan, bunu yapabileceğini bana kanıtlayabilirsin. idare et. Bu oyuncak edilecek bir   ey değil. Ate   etmekten korkmadđđını ve baskı altında *isabetli* atı  lar yapabildiğini bilmem gerekiyor." Brinley'den uzakla  ıp     metre   tedeki bir ağaca doğru y  r  yorum. Tehdit edici bir durumda isabet oranının bundan daha fazla olması gerekmezdi ve ge  en hafta olduğu kadar hassas olmasını umuyorum. Bir ağacın yanında yerimi alıyorum.

Üzerinde yeni bir çarşaf olan ayakta duran bir hedef. Hedef noktası bana bir adımdan daha yakın. Kendimi oraya yerleştiriyorum ve gözlerinin içine bakıyorum.

"Hayır, uh-uh, sen kesinlikle delisin," diyor dehşet içinde.

Sırıtiyorum. "Bunu şimdi mi anlıyorsun?"

"Gabriel," diyor her seferinde sikimin seğirmesine neden olan bir şekilde. "Yapamam."

Yemin ederim, günün her saati kendimi bu kadının bir parçasının içine gömebilirim ve ondan asla bıkmam. Onunla ilgili bir şey beni deliliğin eşiğine getiriyor ve aynı anda sakinleştiriyor.

"Yapabilirsin. Sen onların yarattığı Brinley Rose değilsin. Kendin ol, güçlü ol.

Benim kızım ol," diyorum ona kararlılıkla.

Güzel mavi gözlerini bana diyor ve önce silaha sonra da bana bakıyor.

Beni şu anda öldürebileceği fikrini kabullenişini hayranlıkla izliyorum. Gözlerindeki korku değil, anladığındaki o elektrik kıvılcımı... Beni harekete geçiren tüm güç onun elinde.

"Kurşun geçirmez yelek giymek istemiyor musun?"

"Hiç şansım yok," diye cevaplıyorum. "Bu yüzden hedef sağımda." Sırıtiyorum. "Vücudumun bu tarafını vurursan hayatta kalma şansın daha yüksek."

Brinley konuşmuyor. Temmuz sonu ağustos böcekleri havayı doldururken ona gösterdiğim şekilde kalçalarını eğiyor.

Şu anda korkuyor muyum? Pek sayılmaz. Tek pişmanlığım onunla daha fazla vakit geçirememiş olmak. Ve eğer dışarı çıkmak zorunda kalırsam, Brinley'nin elini tutarak, onun güzel yüzüne bakarak gitmek istediğim yoldur. Sol bacağına öne, sağ bacağına biraz arkaya doğru hareket ettiriyor ve silahı iki eliyle tutarak kaldırıyor.

"Omzun," diyorum ona, geri tepmeye yardımcı olması için biraz öne eğilmesini hatırlatarak.

Başını sallıyor, gözlerinde ve her bir özelliğinde kararlılık var.

On uzun saniyelik sessizlik havayı dolduruyor ve sonra Brinley hedefine odaklanıp ateş etmeden önce gözleri benimkilerle bir kez buluşuyor.

CHAPTER 46

Brinley

Kurşunun Gabriel'e isabet etmesini ve Gabriell'in birkaç santim geriye çekilmesini dehşet içinde izliyorum.

"*Siktir,*" diye tıslıyor ve ben çığlık atarak silahı bırakıyorum. Ona doğru koşuyorum.

"Aman Tanrım, seni *vurdum,*" diye haykırıyorum, şoka girecekmişim gibi hissediyorum. Kurşun arkasındaki ağaca saplandı ve pazısının derisi mide bulandırıcı bir şekilde yırtıldı. Çoktan kanamaya başlamıştı.

"Sana ne demiştim? Silahını asla düşürme. Kılıfına koy ya da yere bırak!" diye homurdanıyor.

Şu anda endişelendiği şey bu mu?

Gabriel yarayı inceliyor, bana dönmeden önce çenesi gergin. Uzanıp sakince tişörtümün altından temiz bir şerit koparmasını ve bana bakmadan önce onu ustalıkla koluna sararak sabitlemesini bekliyorum. Nefes alış verişini sakın ve düzgün, sanki onu öldürebileceğimi umursamıyor bile. Yarasını ellerimle kapatmak istemek ve dokunmamak arasında küçük bir dans yapıyorum. Sonunda nefesimin sakinleşmesini dileyerek onları yanlarıma bırakıyorum.

"Acıyor mu? Bunu denememem gerektiğini biliyordum. Silaha ihtiyacım yok. Seni öldürebilirdim. Aman Tanrım," diye ağlıyorum, gözlerim yaşla doluyor.

Gabriel yüzümün iki yanını kavrayarak bana bakıyor, gösterdiği tek acı ifadesi, beni tutmak için yaralı kolunu kaldırırken hafif bir çene kıpırtısı.

"Beni ne kadar önemseydiğini görmekten mutlu olsam da, küçük kuş, sakın ol. Beni zar zor sıyırdı. Çok daha kötülerini yaşadım" diye ekliyor ve beni öpüyor. "Şimdi oraya geri dön ve bu sefer hedefi tam on ikiden vur."

"Ne?" Ciyaklıyorum. "Hayatta olmaz, hiç şansın yok."

Gabriel sol elini kaldırıyor ve kırımın yanağına indiriyor. Sertçe. *Az önce bana şaplak mı attı?*

Seks yapmadığımız ya da yapmak üzere olmadığımız zamanlarda bunu hiç yapmamıştı ve bunun beni kızdırdığından mı yoksa tahrik ettiğinden mi emin değilim. Muhtemelen ikisi de.

"Nefes al lan," diye homurdanıyor. "Sana ikinci kez söyletme Brinley. Bu korkunun üstesinden gelmelisin. Odaklan."

Ve sonra dudakları dudaklarımın üzerinde, ağzımı zorla açıyor, dili içeri giriyor ve benimkini kovalıyor. Bu gücü bana devretmenin verdiği adrenalin korkumla karışıyor. Onun içinde eriyorum ve gözlerimde biriken yaşları kontrol edemiyorum. Son altı hafta içinde bir yerlerde ona bağlandım, kendime bile itiraf ettiğimden daha fazla bağlandım. Gabriel dilimi ağzına alıp emiyor, sanki bu bana vereceği son öpücükmiş gibi her yerimi yokluyor ve belki de öyledir, çünkü başka seçeneğim olmadığını biliyorum.

Gabriel burada korkmama izin vermeyecek. Benden uzaklaşıyor, gözleri öpüşmemizden dolayı canlı ve parlak.

"O lanet dudaklarını son kez tattığımı sanma," diyor o sadist parıltıyla, kırıma vurmadan önce. "Hadi git."

Kontrol edilemez bir duygu, şu anda içimden akan duygu, onu vurmanın adrenalinini ile karışıyor. Kendimi onun kollarına atıyorum ve daha önce hiç yapmadığım bir şey yapıyorum. Ona sarıldım. Bahçesindeki meşe ağacının gölgesinden süzülen güneşin altında Gabriel'e sımsıkı sarılıyorum. Güçlü kolları beni sarmadan ve o da bana sarılmadan önce beş saniye boyunca bir heykel gibi hareketsiz duruyor. Bu şekilde ne kadar kalacağımızı bilmiyorum ama buna ihtiyacım olduğunu biliyorum. İkimizin de buna ihtiyacı var.

Sonunda geri çekildim ve ona baktım. Başımı salladım ve atış pozisyonuma geri döndüm. Silahı elime aldım ve duruşumu aldım. Ödümü koparan, beni paramparça eden ve beni kendimin daha güçlü bir versiyonu haline getiren bu adama bakıyorum, beni her gün burada tutan bir adama, kimseye inancı olmayan bir adama

bana olan inancı. Bu silahı hiç tereddüt etmeden ve büyük bir güvenle elime verdi. İstersem onu şu anda öldürebileceğim aklıma geliyor ama bunun yapmak isteyeceğim en son şey olacağından hiç şüphem yok.

Her şeyi zihnimden uzaklaştırıyorum ve hedefin ortasındaki X işaretine olabildiğince odaklanıyorum. Gabriel'i dışarıda bırakıyorum. Ellerimi titremeye zorlayarak tutuşumu ayarlıyorum.

"Düşünme, Brin. Sadece *ateş et*," diyor Gabriel.

Nefes alıyorum. Tüm sözlerini düşünüyorum. Bugün benim ellerimde ölmeyecek. Bu iş bende. Ben güçlüyüm. *Ben onun kızıyım.*

Tetiği çekerken nefes veriyorum.

"Evet, bebeğim." Vücudu benimkine çarpmadan hemen önce duyuyorum. Gabriel beni kaldırıyor ve etrafımda döndürüyor. X işaretinin hemen solunda vurduğum hedefe odaklanıyorum.

Terli boynumun, omuzlarımın, dudaklarımın her yerini öperken, "Tam bir baş belası," diyor. "*Benim* kötü kızım... sana yapacağım şeyler." Sırıttıyor. "Ama önce"-dudaklarımı öpüyor-"görünüşe göre bir erkeğe nasıl dikiş atılacağını da öğrenmek üzeresin."

Oh ne güzel.

Bu gün gittikçe daha da güzelleşiyor.

"Donduracak bir şeyin yok mu? Rick'i aramamız gerekmez mi?" Gabriel steril iğneyi elime tutuştururken soruyorum.

Benim bariz stresimi görmezden geliyor. "Sadece iki dikiş, yapabilirsin. Eminim bir ara dikiş dersleri almışsındır?"

Yüzümü ona döndüm. "Aldım... insan derisiyle değil, kumaşla."

"Eğer gerçekten düşünmezseniz hiçbir fark yok. Burası tezgahın steril tarafı." İyice temizlediği bir alanı işaret ediyor. "Burası steril olmayan taraf; sen buraya, ortaya otur." Yeni yıkanmış ellerimi sanki bir ameliyata girecekmişim gibi havaya kaldırırken beni tek koluyla yukarı kaldırıyor.

Ameliyat. Bu adamın deli olduğundan oldukça eminim ama yine de burada onu dinliyorum, bu beni ne yapar emin değilim.

Bir çift küçük pens alıyor ve dişlerinin arasına bir iğne yerleştiriyor, sonra bir çakmak alıyor, alevi ucuna tutuyor ve hafifçe kıvrıyor. Onun derisini bununla delmeyi düşündükçe yeşil hissediyorum.

Her şeyi yerleştirmesini, cam bir bardağı temizlemesini ve içine biraz cin koymasını hayretle izliyorum.

"Antiseptik." Bir yudum alarak sırtıyor. "Dikiş becerilerin biraz paslanmış olabilir diye."

"Dikkatli ol," diye uyarıyorum onu, önümde duran şeyi hafife almaya çalışarak. "İğnesi olan benim."

"Sadece sağ kolum olduğu için sinekkuşu," diyor kaşları çatılmış bir halde. Birine güvenmesi, kontrolü bana bırakması için çok şey gerektiğini biliyorum.

Gabriel koluna tentürdiyot döküyor ve alkolle ıslatılmış bir bezle silerek temizliyor, et gevşek ve açık, işte burada ben devreye giriyorum.

"En fazla iki dikiş. Basit kesintili dikiş" diye emrediyor, yarasının kenarlarına yaklaşıyor.

Başımı sallıyorum, çünkü anlıyorum. Lateks eldivenini çıkarıyor ve iğneyi steril bölgesinden elime yerleştiriyor.

"Beni iyileştir, sinekkuşu, hepsi senin." Bununla birlikte, dönüp önüme oturuyor, kolunu kalçalarımın arasına yerleştiriyor, nefesimin beni kovaladığında olduğu gibi arttığını hissetmeye başlıyorum, ama bu sefer tamamen farklı nedenlerden dolayı.

"Hadi," diye ikna ediyor. "Aklını başına topla, eğer dikiş atmadığın için kan kaybedersem bu cinayet sayılır." Sırtıyor ve ben de gülüyorum çünkü bunun bir şaka olduğuna eminim, ondan böyle bir şey duyacağımı hiç düşünmemiştim.

Derin bir nefes alıp odaklanıyorum, iğneyi derisine batırırken yüzümü konsantrasyonla aşağı indiriyorum, çenesi kıpırdıyor ama ben dehşet içinde ona bakarken hiçbir şey söylemiyor.

Ne yapıyorum ben? Tanıştığımdan beri kendime bininci kez soruyorum. Onu.

Başını salladı ve ben de devam ettim, yarasının üst kısmından soktum. ama büyük bir çaba sarf etmeden değil.

Oturup her hareketimi izleyerek beni daha da gerginleştirirken ona "Kalın derilisin," diyorum. İğneyi çekmek için küçük forsepsi kullanıyorum.

Sonra işlemi ikinci kez tekrarlayın.

Ben çalışırken Gabriel, "Çok sıkı çekme," diyor.

"Sanırım üç tane gerekiyor," diyorum yarayı incelerken. Yarayı inceliyor ve başıyla onaylıyor, son dikişimi atmak için kolunun üst kısmına daha iyi erişebilmem için hafifçe dönüyor. Boştaki eli uyluğumun iç kısmını sıyırmaya başlıyor, irkiliyorum.

"Terzinin dikkatini dağıtıyorsun," diyorum ona sırtarak, gözümü görevimden ayırmadan.

"Baskı altında ne kadar iyi çalıştığını görelim," diyor derin tınısıyla, o kadar yakınımda ki tüylerim diken diken oluyor. "Dikkatimi dağıtmaya ihtiyacım var, beni vurdun," diye ekliyor ve ben odaklanırken sırtıyorum, onun hiç görmediğim bu yönünü seviyorum - hafif, eğlenceli... *neredeyse*.

Parmakları spandex şortumdan klitorisimin üzerinde gezinirken son dikiş için iğneyi Gabriel'in derisine batırıyorum, kumaşın üzerinden benimle oynarken şimdiden onun için yanıyorum. Son dikişi atarken inliyorum. Aletlerimi yere bırakıyorum ve ona bakıyorum, yıpranmışlıktan daha kötü değil, karanlık gözleri beni istediğini söylüyor ve altın güneş pencerelerin arka duvarından bakarken odadaki enerjinin değiştiğini hissediyorum.

Gabriel'in eli kabaran göğüslerimin vadisine ve göbek deliğimin üzerinden aşağı doğru iniyor, ben yarasını son bir kez temizlerken onu içeri almak için çılgına dönüyorum. Bitirdiğimi görünce vücudunu çeviriyor, sonra aniden kıcımlı tezgâhtan kaldırıp şortumu ve külotumu üzerimden çekiyor. Ona dikiş atmanın adrenalini yüzünden ter içindeyim ve nefes nefeseyim ama sadece dokunuşu ve yakınlığı bile beni sırsıklam ediyor. Gabriel arzumla karşılaştığında göğsünden derin bir ses çıkarıyor.

"Beni vurduğun için seni affediyorum..." diyor, çıplak kalçalarımın iç kısmını öperek. "Ve hedefini vurduğun ve beni diktiğin için seni ödüllendireceğim. Yeni bir şey öğrendin, seni daha güçlü yapan bir şey daha, küçük sinekkuşu," diyor dili merkezimde gezinirken.

Başımın geriye düşmesine izin veriyorum, işimi bitirdim ve rahatladım, ellerim içgüdüsel olarak saçlarına doğru hareket ederken bir inilti çıkarıyorum. Güçlü kollarının ikisi de beni yüzüne doğru çekmek için çalışıyor, kurşun yarası unutulmuş.

"Senin tatlı amın beni tüketiyor," diyor Gabriel. "Bu damlayan amcığı dilimin üzerinde istediğim kadar hiçbir şeyi istemedim."

Sözleri karşısında inliyorum ve güçlü bedeninin nişan almam için hazır ve istekli olduğunu hatırlıyorum. İşin boktan tarafı, bu beni daha da azdırıyor ve

Şu anda kalçalarımın arasında, uğursuz ve yaralı görünüşü, sözleri ve dili hem arzuyu hem de adrenalini kanımda hızlandırıyor.

Az önce ölmüş olabilecek bir adamın şevkiyle amcığımla ziyafet çekerken kalbim göğsümde hızlanıyor. Klitorisimi ağzına almakla ona sunduğum her damlayı yalayıp yutmak arasında gidip gelirken bu durum onu bana daha da aç hale getiriyor sanki.

Gabriel beni boşalmanın eşiğine getiriyor ve sonra iki parmağını amıma sokup çıkarıyor, kalçalarımınla birlikte içime girip çıkıyor. Tezgâhın kenarına doğru sallanıyorum, sabit durması için ellerimi geriye doğru tezgâha vuruyorum, dilinin düz kısmını mükemmel bir hız ve basınçla üzerimde gezdirirken bazı aletlerimizi yere düşürüyorum. Kontrolümü kaybetmeye başladım. Bacaklarım titriyor ve sıkı bir şehvet sarmalı içimden geçerken ürperiyorum.

"Şimdi bana ödülümü ver," diyor parmaklarını hareket ettirirken, içimdeki noktaya vurarak bana emrinden birkaç saniye sonra parçalanmaktan başka seçenek sunmuyor.

"Dudaklarında benim adımla dilimin üzerine gel, bana son damlasına kadar ver" diye homurdanıyor, ben de dediğini yapıyorum.

"Gabe..." Adını kısaltarak ağlıyorum, onun yanıtı klitorisimi öyle sert ağzına almak oluyor ki başım dönüyor.

"Yine," diyor alçak bir sesle. *Hoşuna gitti.*

"Gabe..." Tekrarlıyorum, övgüsü beni bir kez daha uçurumun kenarına itiyor. Bacaklarımı omuzlarına atıyor, kendim tutamıyorum. Tam istediği gibi dilinin üzerine sertçe boşalıyorum, az önce koyduğum dikişleri yırtmamaya çalışıyorum.

Gabriel bırakmadığı için orgazmım devam ediyor. Saçlarını o kadar sıkı tutuyorum ki canımın yandığını biliyorum ama umursamıyor ya da fark etmiyor bile.

Zirveye ulaşıyorum ve gözlerimi açıyorum, saçlarını tutuşumu gevşetiyorum, nefesim normale dönerken tavanındaki ahşap kirişlere bakıyorum. Ona bakıyorum, hala bacaklarımın arasında oturuyor, tamamen bana ait güzel bir tanrı. Bakışlarım ondan iğnemizin ve forsepsimizin bulunduğu yere kayıyor ve o kalçamın iç kısmını öperken dudaklarımda küçük bir sırtma beliriyor.

"Sence burası hâlâ steril mi?"

CHAPTER 47

Brinley

Glen Eden mitingi gerçekten tarif edemeyeceğim bir şey.

Manzaraları, sesleri, kokuları içime çekiyorum ve bunun nasıl bir dünya olduğuna inanamıyorum - motorcuların dünyası. İnsanları nasıl kapsadığı hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Bu sadece bir hobi değil, onların kim olduğu. Sadece bir titreşim değil. Bu bir kültür.

Benson, Georgia'nın sessiz bir mezarına girdiğimizde ve bir bisiklet denizi içinde ışıklarda durduğumuzda, Gabriell'in iri elleri jean giymiş baldırlarıma yerleşirken kendimi oraya ait hissediyorum. Işığın değişmesini beklerken onları nazikçe okşuyor ve içimi sıcak bir huzur duygusu kaplıyor. Dışarıdan kalpsiz, soğukkanlı bir motorcu başkan olmasına rağmen, içi şaşırtıcı derecede düşünceli, koruyucu ve düpedüz bağımlılık yapıcı.

Onunla bir ay yaşadıktan sonra Gabriell'in buna engel olamayacağını biliyorum. Yaptığı her şeyden erkeklik ve güç fişkırıyor. O bu dünyanın sağlayıcısı, bakıcısı ve kralı. Ben arkasına sokulmuşken bana böyle dokunduğunda, o önde ve merkezde kulübünü yönetirken, kendimi onun kraliçesi gibi hissediyorum.

Sonunda ışıklar değiştiğinde ve ellerimi tekrar gidona götürmek için bacaklarımı bıraktığımda neredeyse üzülüyorum. Kasabaya doğru ilerledikçe her şey daha da inanılmaz ve abartılı hale geliyor. Her yerde satıcılar, her yerde kadınlar var, bazıları file tişörtler giymiş ve altlarında hiçbir şey yok, bazıları tişörtsüz ve neredeyse herkes kasabaya girmek için bir ön koşulmuş gibi deri giyiyor. Giyim çadırları, bisiklet parçası çadırları, bisikletlerin kendileri var, Harley Davison burada, Indian Motorcycle, hatta BMW'nin bile bir bisiklet izleme alanı var. Bira çadırları ve yiyecek kamyonları var. Kaos ve kahkaha dolu ve daha önce hiç görmediğim kadar çok kulüp renginin ortasında bir parti gibi hissettiriyor. Her yerden kulüpler, ülkenin her yerinden, farklı milletlerden, hatta Kanada'dan bile kulüpler katılıyor.

Hepsi de sürüş aşklarını kutlamak için. Bunun bir parçası olmak gerçekten heyecan verici.

Bütün kasabayı dolaştıktan sonra Parti devam ediyor, bir tür kamp alanına giriyoruz, ama burası Gabriel'in tanıdığı birinin arazisinde. Müzik çoktan başlamış ve insanlar ağaçların arasında her yere çadırlar kurmuşlar. Portatif tuvaletler ve mangal yapan insanlar var. Sanki sahibi her şeyi düşünmüş gibi.

"Pres," diyor Gabriel'in Jack dediği kır saçlı, sakallı dev adam. Ona yaklaştığımızda Jack'in gülümsemesi genişliyor, yaklaşık on beş yurt tarzı kulübenin önünde duruyor.

Adamla konuşurken etrafıma bakıyorum ve HOH içeri girip bisikletlerinden inerken katılan birkaç kişi daha var. Ağaçlar boyunca her yerde gölge var ve arazinin ortasında devasa bir bina var. Bana gençken gittiğim bir yaz kampındaki yemekhaneyi hatırlatıyor.

Jack ona, "Bundan sonra iki hafta Orlando'da olacağım, yani bu benim için bir tür uğurlama gibi," diyor.

"Skylar'ı görmeye mi gidiyorsun?" Layla yaklaşıp bana arkamdan sarılırken Gabriel ona soruyor.

Ben de onu sıkıyorum. İki adamın konuşmasını bölmek için "Çok eğleneceğiz," diye fısıldıyor.

"Evet, iki numaralı torun dün doğdu. Bu torunlar bir lütf," diye devam ediyor Jack.

"Tebrikler kardeşim," diyor Gabriel ve diğer üyeler de tebriklerini sunuyor.

"Kim bu güzellik?" diye soruyor adam, ben tüm dikkatimi tekrar ona.

Gabriel aramıza uzanıyor ve sahiplenici bir tavırla belimi kavrıyor. "Bu Brinley," diyor ve beni kolunun altına çekerek yaklaştırıyor. Deri ve baharat kokusunu içime çekiyor. Eli kalçama iniyor ve açık alandaki herkesin önünde beni sıkıca kavrıyor.

Gri saçlı dev birkaç saniye şaşkın şaşkın duruyor ve sonra g  s nden yankılanan derin bir sesle kıkırdıyor.

"Evet Brinley, bu hiç hazırlıklı olmadığım bir olay. Ben Jack Walker," diyor eldiven büyüklüğünde yıpranmış bir el uzatarak.

"Brinley Beaumont," diye karşılık veriyorum.

"Bu adamın yanında birini getireceğini hiç beklemiyordum," diyor bana.

"O da beklemiyordu." Sırıtiyorum.

Jack kıkırdıyor ve çenesini ovuşturuyor, sonra Gabriel'e dönüyor ama benimle konuşuyor. "Biliyor musun, annesi onun her zaman en çok acı çekeceği yolun peşinden gittiğini ve kendi oy hakkında tatmin olana kadar durulmayacağını söylerdi."

"Bunu görebiliyorum." Beni sıkıca saran Gabriel'e sırtıtiyorum. "Evet, eminim görebilirsin," diye sırtıyor Jack bana.

"şu Theresa iyi bir kadın," diyor Jack, sanki geçmiş bir hayatı hatırlıyormuş gibi. Onu ne kadar iyi tanıdığını merak ediyorum.

"Ayrıca doğru insanın ancak onu hak edecek kadar acı çektiğini d ş nd   n zaman karşına çıkacağını söylerdi." Jack Gabriel'in omzuna vuruyor.

Gabriel bana bakıyor ve ilk iki parmağıyla saçımı kula ımın arkasına sıkıştırıyor.

Alnımdan  p yor. "Sence yeterince acı çektim mi, küçük sinekkuşu?" diye fısıldıyordu kulağıma.

Ona gülümsüyorum. "Asla," diye fısıldııyorum.

"*Siktir.*" Jack kıkırdıyor. "Gidelim Romeo, sana kul beni göstereyim."

şaşırtıcı derecede sağlam çadır benzeri **kul benimize** yerleşiyoruz, hemen yanında

Layla ve Sean. Her kulübenin arkasında erkeklerin bisikletleri için bir yer var, belli ki böyle bir etkinliğe ev sahipliği yapmak için tasarlanmış.

Layla'nın bana verdiği, hem önünde hem de arkasında küçük yırtıklar ve delikler olan oldukça açık siyah atleti çabucak giyiyorum. Sonra bacaklarımı ve popomu harika gösteren kısa, yıpranmış bir jean etek giyiyorum ve kalın topuklu bir çift siyah püsküllü bot ekliyorum. Kendime bir

küçük bir yarım dönüş yapıyor ve tüm bu antrenmanların kıvrımlarımdan bir şey eksiltmeden beni nasıl şekillendirdiğine hayran kalıyorum. Aksine, bana yaptırdığı tüm o ağırlıklı squatlar beni daha biçimli hale getirdi ve bu kadınsı ama güçlü halimi seviyorum.

-Hissediyorum.

Bu etek normalde giyeceğim bir şey değil. Normalde yoga pantolonları ya da kot pantolonlar, gündelik tişörtler ve ayakkabılarımla yaşarım ama burada kendimi seksi hissetmek istiyorum.

Kabinden çıkmadan önce saçlarımı kıvrırıp omuzlarımdan etrafında kabartıyorum ve kendime biraz kiraz rengi ruj, yüksek dozda göz kalemi, birkaç zincir ve birkaç halka küpe takıyorum. Sean ve Layla, tüm HOH ekibi, Jack Walker ve Gabriel kabinin merdivenlerinin dibinde bekliyor ve konuşuyorlar. Eksik olan tek kişi Jake. Gabriel, Atlanta'daki başka bir kliniğe yapılan soygunda kaybolan metadonu yerine koymak için bir anlaşma yapması gerektiğini, bu yüzden gecenin ilerleyen saatlerine kadar burada olamayacağını söyledi.

Ayaklarım basamaklara değdiği anda herkes konuşmayı kesiyor. İzlediğim romantik komedilerdeki kadın kahramanın makyaj yaptığı sahnelerden biri gibi. Layla kısık bir ısıklık çalıyor.

"Evet! Yaramaz küçük öğretmen titreşimleri, seni yapardım!" İlğiden yanaklarımdan ısındığını hissettiğimde kıkırdıyorum.

Herkesin sohbetinin yeniden başladığını duyan kadar Gabriel'le göz teması kuramayacak kadar gerginim ama kurduğumda gözlerinde gördüğüm açlığı fark etmekten kendimi alamıyorum. Yanından geçmeye çalışıyorum ve Layla'ya yandan sarılıyorum. Elini uzatıp ilk parmağını serçe parmağıma doluyor ve beni kendine çekiyor.

"Bu..." diye fısıldıyor kulağıma sert bir ses tonuyla. "Bu gece buradaki her erkeğin gözlerini teker teker oyacağım. Bunu hissedebiliyorum."

Onu öpmeden önce uzanıp göğsünün altındaki kesiği okşuyorum. "Gerek yok, hepsi senin için."

Gabriel'in yanıt olarak hırladığına yemin edebilirim. Elini kesiğinin altından tutup aşağı çekiyor ve avucumu yukarı kaldırıyor. İç cebine uzanıp bir bıçak çıkarmasını izliyorum, her gün kullandığı bıçaktan daha küçük, içimde olan bıçak, ama aynı tür pürüzsüz kemik sapı ve ona uygun deri bir kılıfı var. Elime sığacak ve yine de gizleyebilecek kadar küçük olması beni gülümsetiyor.

"Bu nedir?" diye soruyorum.

"Benim bıçağımın sapı kurt kemiğinden, büyükbabam tarafından avlanmıştı, tıpkı seninki gibi. Bunu onun bıçağından yaptırdım. Güçlü, sağlam ve eline tam oturacak boyutta. Bunu sadece kesinlikle ihtiyacın olduğunda kullanacağına inanıyorum."

Ne demek istediğini anlayarak ona baktım. Yeterince güçlüyüm. Kendimi korumam için bana güveniyor. Ondan alıyorum ve eğilip botumun içine sokuyorum, uzanıp dudaklarını öpüyorum.

"Artık ben de senin gibi bir savaşçı mıyım?" diye soruyorum.

Gabriel geri çekiliyor ve yüzünü huşu ve hayranlık kaplarken bana bakıyor. Dudaklarımı öpmek için eğilmeden hemen önce, gençlik yıllarındaki fotoğraflarında gördüğüm gibi, çelik grisi gözlerinde bir ışık titreşimi geri dönüyor, etrafımızdaki insanlar hareket etmeye devam ediyor ve bize dikkat etmiyor.

"Sen her zaman bir savaşçıydın, küçük sinek kuşu, sadece hiç bilmiyordun o."

Gabriel elimi tutuyor ve beni büyük bir insan kalabalığının içine götürüyor. ana yemekhane binasına giriyor ve elimde içkilerle büyük bir taş ateş çukurunun etrafına yerleşiyorum. Temmuz sonu için mevsim normallerinin dışında serin bir hava var, bu yüzden içkimi yudumlarken ateşten memnunum ve öğleden sonranın geri kalanını Amerika'nın dört bir yanındaki kulüplerden gelen insanların Gabriel ve ekibinin geri kalanına yaklaşmasını izleyerek geçiriyorum.

Gabriel kulağıma fısıldadığında üçüncü ya da dördüncü karamela aromalı içkimi içiyordum. "Yavaş ol, tetikte olmalısın ve erkekler sarhoş olduklarında kadınlara el kaldırmaya meyillidirler. Bu gece kimseyi öldürmek zorunda kalmak istemiyorum."

"Oldukça tetikteyim," diye karşılık veriyorum ama doğrusu biraz çakırkeyifim. Layla yanımda kıkırdıyor.

İlk kez özgürlüğüne kavuşan bir üniversite öğrencisi gibiyim, ne bekliyor ki?

Gabriel elimdeki içkiyi kapıyor ve sırf bir şeyi kanıtlamak için geri fırlatıyor. Tatlı sıvının tadına baktığında yüzünde beliren ifade beni güldürüyor.

"Bunu ben istemişim," diyorum ona, kısılmış gözlerle.

Tadına bakıp yüzünü buruşturuyor, su şişesini kaldırıp bir yudum alıyor. Bu gece viski içtiğini bile görmedim. Muhtemelen tam da bu nedenle bana yavaşlamamı söylüyor. Tetikte olmak zorunda.

Gabriel'in beni izleyeceğini biliyorum ama burada endişelenmiyorum. Stressiz bir tatildeyim. Evinin dört duvarından uzakta bir tatil.

Sırf onu incitmek için beni avlaması, eve döndüğümünden bu yana geçen iki aydan kısa sürede hayatımın aldığı delicesine gerçeküstü yön, hepsi.

Kazanmasına izin veriyorum ve başka bir içki aramıyorum, birinin yakında bir tur daha getireceğini biliyorum.

Ekibimizdeki diğer kızlar da gelmiş ve kilise korosunun uzaktan gelen müzik sesini duyduğumda bize yetişmeye çalışıyorlar. Bizim müzik tekrar başladığında kayboluyor ve şarkı bittiğinde geri dönüyor.

"Burada birileri kilise ayini mi düzenliyor?" Yanımdaki Layla'ya soruyorum.

Kulübelerimizin arkasındaki tarlaya bakıyor. "Komşu çiftlik. Her yıl tam da bizim geldiğimiz saatlerde büyük bir açık hava kilise ayini düzenliyorlar. Her gece birkaç saat sürüyor. Bizim için dua ediyorlar, hayatlarımızı değiştirmemiz için dua ediyorlar."

Omzumun üzerinden kalabalığın "How Great Thou Art" şarkısını söylediğini duyduğum yöne bakıyorum ama DJ'in ses sisteminden Van Halen çalmaya başladığında bu ses yine kayboluyor.

Alt dudağımı dişlerimin arasına çekiyorum. Eskiden dua eden kalabalığın içindeydin. Şimdi ise benim için dua ediliyor. Gençliğimin ilahilerini zihninden uzaklaştırmaya çalışırken bu durum beni rahatsız ediyor. Bu iki dünyanın çarpışmasını istemiyorum.

"Patron." Sean, Gabriel'e insan kalabalığının içinde bekleyen bir grup adamı işaret ediyor. Tam olarak onlara dönmeden elimden geldiğince onlara bakıyorum. Hepsi kot pantolon giyiyor ve kesimli, kiminle olduklarını bilmiyorum ve arkalarını dönene kadar da bilemeyeceğim.

"Artık konuşabilirler. Otis'in yakında gitmesi gerekiyor," diye ekliyor Sean.

Gabriel önce bana, sonra Amber, Chantel ve Layla'ya bakıyor. "Merak etmeyin Pres, onu güvende tutacağız." Chantel ona gülümsüyor.

Gabriel ona gözlerini deviriyor ve Chris'e dönüyor. Yanı başımı işaret ediyor.

"Ben dönene kadar burada yaşayacaksın, tamam mı?" diyor Chris'in göğsüne bir kez vurarak.

"Elbette, Pres."

Neden endişelendiği hakkında hiçbir fikrim yok, burası çok eğlenceli-

Cidden mi?

Yaklaşmasını izlerken içimden homurdanıyorum.

Görünüşe göre, birisinin bir tur daha getirmesi an meselesiydi. Ve işte geliyor, bir sonraki içkimi yirmi diğeriyle birlikte bir tepside taşıyor. Koyu renk saçları dağınık ve vahşi, deri şortu ve dar kırmızı

Atlet. Chelsea, Layla'nın düğününde tüm masanın önünde Gabriel'e asılan küstah kadın.

Tam eğlenmeye başlamışken, bu oyunbozanın gelmesi mi gerekiyor?

CHAPTER 48

Gabriel

"Bu fikre karşı değiliz ama Foxx Sr. kontrolden çıktı." Masanın karşısındaki kardeş kulüplerimizden biri olan Titans MC'nin lideri Otis Malone'a bakıyorum.

Otis bir cigara yakarken ben de "Kolay gelmeyecekler," diyorum.

"Bence düşündüğünden daha kolay gelecekler," diye karşılık veriyor nefes alarak. "Aiden'ı dokuz yaşımdan beri tanıyorum. Açıkça söylemiyor ama Foxx Sr. raydan çıktı. Yan anlaşmalar yapıyor; bunu kendi bağlantılarımdan biliyorum." Esrarı dudaklarına götürüyor ve tekrar derin bir nefes çekiyor. "Kulüp mutlu değil."

"Sorunu çözme konusunda ne durumdasınız?" diye soruyor yardımcısı Tyler. Sorun derken DOS başkanını kastediyor.

"Bir planımız var. Sağlam bir plan. Ailelerimizi tehdit etti, daha fazla nefes alamayacak," diye cevaplıyor Kai.

Başımı sallayarak onaylıyorum.

"Bu gerçekleştiğinde Mavi treni kim devralacak?" Otis sigarasını söndürüyor ve koltuğunda öne doğru eğiliyor, doğrudan konuya giriyor, asla Fentanil satmayacağımızı biliyor, bu bizim oyunumuz değil. İyi bir iş adına, bunu yüksek sesle söyleyerek ona hakaret etmeyeceğim, ama bu bok lanet olası bir zehir.

"Madem almak istemiyorsunuz, memnuniyetle alınız." Sırıttıyor.

Adamlarımın geri kalanına bakıyorum, bunu zaten konuşmuştuk.

"Marco'nun işi bittiğinde, K6'larla olan anlaşması da bitecek." Bölgesini paylaştığı bir başka tanınmış Atlanta sokak çetesinden bahsediyorum. "Ondan başka kimseyle anlaşma yapmazlar. Batı yakası onların, orayı ele geçirebilirsin ama sadece kliniklerimize göz kulak olur ve onları korumaya yardım edersen. Tepkiler olacaktır. Size sunabileceğimizin en iyisi bu."

Otis koltuğunda arkasına yaslandı ve bir dakika düşündü. "Tepkilerini bekledik ama onlar küçük çaplı, bizimle uğraşmazlar." Düşünüyor. "Bize birkaç dakika ver," diyor bana.

Adamlarıma baktım, başımızı salladık ve ayağa kalktık.

"Dışarıda olacağız," diyorum ona, masaya bir kez vurarak.

Otis'in bu konuyu onlarla konuşmak isteyeceğini biliyorum. Foxx Sr.'ın aksine, kulübünün desteği olmadan bir anlaşma yapmaz.

Salondan çıkıyoruz ve kulübenin duvarlarına yaslanıyoruz.

Bir nefes verdim. "Plan uygulanmadan böyle bir iş yapmaktan nefret ediyorum."

Flipp sırtımı sıvazlıyor. "Biliyoruz, ama Foxx Sr'ı alt ettiğimizde DOS'u yama yapmaya ikna etmek için onların yardımına ihtiyacımız olacak."

Tam kapı açılıp Otis dışarı çıkarken başımı sallıyorum.

Elini uzattı. "Anlaştık. Onların payını alacağız ve sen üzerine düşeni yaptıktan sonra DOS'un geri kalanıyla aranı düzeltmene yardım edeceğiz."

"Bu konudaki yardımın için minnettarım, sana borçluyuz," diyorum elini sıkıp omzuna vurarak.

Otis adamlarının geri kalanına bakıyor. "Bunu mezara kadar götüreceğiz, Pres."

Başımı sallıyorum.

Ax nefesinin altında "*Hayatımı sikeyim*," diye mırıldandı. Yüzümü ona dönüyorum, telefonunu cebine geri koyuyor ve bana bakıp ellerini havaya kaldırıyor "Gitmeliyiz patron."

Adrenalinim anında harekete geçti.

"Ona kim zarar verdi?" Daha o bana cevap vermeden birini öldürmeye hazır bir şekilde harekete geçerken soruyorum.

Hay sikeyim. Ona bir mülk kesmesi yapmam gerektiğini biliyordum ama DOS tehdidini halledene kadar onun üzerine daha fazla dikkat çekmek istemedim. Onun güvenliğini riske atamazdım ve şimdi biri-

"Daha çok kimi incitmek üzere *olduğu* gibi."

Durdum ve yüzümü ona dönerek sözlerini anlamaya çalıştım.

"Ne?"

Hareket etmeye devam ediyor, ben de ona yetişiyorum.

"Görünüşe göre Chris'in, *bizim* hanımların senin bir keresinde batırdığın bir hatunu ve arkadaşlarını dövmesini engellemek için yardımımıza ihtiyacı var. Chelsea?"

Ondan uzaklaştığım yüz metreyi yeterince hızlı kat edemiyorum.

İroni gözümden kaçmadı. Gittiğim süre boyunca birinin ona zarar vermeye çalışacağından endişe ettim ve bunun yerine o serseri mayın oldu - az önce bıçak verdiğim serseri mayın.

CHAPTER 49

Brinley

Hiçbir zaman kıskanç bir tip olmadım. Evan tonlarca kadınla çalıştı. Onları gördüğümde hep hoş davranır, Noel'de kurabiye pişirir ve doğum günlerini hatırlardım. Benden başka kadınları düşündüğü için bir kez bile endişelenmedim.

Gabriel hayatıma gireli iki aydan kısa bir süre oldu ve Chelsea'nin ateş başında oturan küçük grubumuzun arasında dolaşmasını, içkileri teker teker dağıtmasını, erkeklerle flört etmesini ve kadınları yanaklarından öpmesini izlemek, yüzündeki o gösterişli sırtışı silip atma isteği uyandırıyor bende.

Chelsea her zaman partinin neşesi olduğunu bildiğiniz türden bir kadın. İğrenç biri ve tüm ilginin üzerinde olmasını istiyor. Gabriel gibi biriyle birlikte olmasını bekleyeceğim türden bir kadın - korkusuz ve kendinden emin. Vahşi kumral saçları omuzlarına dökülüyor ve kiraz kırmızısı atletinin içindeki göğüsleri o kadar mükemmel ki Yılın Playmate'inin ağzının suyunu akıtacak cinsten. Buradaki her erkeğin dikkatini anında üzerinde topluyor ve onu bu kez görmek farklı hissettiriyor.

Onunla son karşılaştığımda Gabriel içimde değildi. Onu tanıımıyordum. Aramızdaki bağ güçlü olsa da şimdikine yakın değildi. Onun üzerinde gerçek bir hakkım yoktu.

Şimdi mi? Bu kadınla yatmış olmasından nefret ediyorum.

"Nefes al, bebeğim." Layla yanımda sırtıyor. "Seni terlerken görmelerine asla izin verme. Bir cesedin üzerindeki akbabalar gibi etrafını sararlar. Güven bana."

Başımı sallıyorum ve dilimi tutacağıma yemin ediyorum.

Chelsea önümüzde durdu. "Vay canına... Sandra Dee. Ateşli bir makyaj. Kesinlikle bir gelişme." Mükemmel makyajlı yüzünden silmek istediğim küçük, utangaç bir sırıtışla göz kırpmıyor.

Bir elini kalçasına koyuyor ve kadehleri öne doğru itiyor. Sahte bir gülümsemeyle başımı hayır anlamında sallıyorum. Bir tane istiyorum ama ondan almayacağım. Chelsea gülüyor, kendi iki tane alıyor ve tepsiyi arkamızdaki masaya bırakıyor. Sessizce bunun onun sonu olmasını umuyorum ama tabii ki devam ediyor ve Layla ile Chantel'in arasına oturuyor. Amber'ın nereye gittiğini ve o lanet koltuğu neden boş bıraktığını görmek için etrafıma bakıyorum.

"Tanrım, burada yeterince uygun erkek yok. Ne zamandan beri tüm bu kaba saba motorcular bu şeylere yaşlı kadınlarını getiriyor?" diye soruyor Chantel'e.

Chantel gülüyor. "Sanırım daha genç olanlara gitmeye başlamalıyız. Tüm yaşlılar otuzlu yaşlarının ortalarına geldiklerinde durulma zamanının geldiğine falan karar veriyor," diyor Chantel, kendi shot'ını yudumlarken.

Chelsea çantasından kalem kutusu gibi bir çanta çıkarıp açıyor ve içinden sigara kâğıtları ile ot olduğunu tahmin ettiğim küçük bir poşet çıkarıyor. Gerçek bir fikrim yok çünkü hiç içmedim. Chelsea belli ki bir uzman. Sarma kağıdını düzleştiriyor ve mükemmel miktarda ot ekliyor, yuvarlıyor ve mühürlemek için kenarını yalıyor. Kısa sürede ateşliyor ve derin derin içine çekiyor. Birkaç dakika boyunca nefesini tutuyor, dumanın ciğerlerine yerleşmesine izin verdikten sonra bana dönüyor, nefesini bana doğru veriyor ve sonra mutlu bir şekilde alan Chantel'e uzatıyor.

Burnumu kırıştırıyorum. Bazen kulüp binasından eve döndüğünde Gabriel'in üzerinde kokusunu alıyorum.

Chantel birkaç nefes çekip Chelsea'ye uzatırken Layla benimle sohbet ediyor, o da bana uzatıyor. Başımı hayır anlamında salladım.

O gülüyor. "Rolüne uygun giyinmek kolay, değil mi Sandra?" Tırnaklarım avuç içimi ısırtıyor.

"Yapma," diyor Layla kulağıma.

Sıkıca kenetleniyorum. Bu kadında beni bu kadar sinirlendiren şeyin ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok.

"Sadece dişlerimin beyaz ve cildimin genç görünmesini tercih ediyorum, hepsi bu." Tatlı tatlı gülümsüyorum.

"Yeni yetme bir tatlı popoya göre çok gevezesin hayatım, bu biraz ferahlatıcı." Sanki şaka konusu benmişim gibi gülüyor.

"Seni tazeleyebildiğime sevindim," diyorum aramızdaki masadan Chris'in shot'larından birini alırken.

Chris kıkırdıyor. "Sakin ol kaplan," diye fısıldıyor yanına doğru.

Başımı sallıyorum.

Chelsea tanıdığı başka bir kadını görünce dikkati dağılıyor ve ona sarılmak için ayağa kalkıyor.

Kendimi geri dönmeye ve Layla'yla konuşmaya zorlamak için bu huzur anını değerlendiriyorum. Bu kadının mini tatilimi mahvetmesine izin vermeyeceğim.

Vermeyeceğim.

Beş dakika geçmeden Chelsea çirkin yüzünü göstererek grubumuza "Durun, şunu halledin" diye sesleniyor. "Harmony'de toplandığımız ilk yıl ne zamandı?" diye soruyor.

"Üç yıl önce mi?" Chantel teklif ediyor. Onları duymamış gibi yapıyorum.

Chelsea bir kadeh daha deviriyor. Çevremde güzel bir gülümsemenin yüzünü kaplayışını izliyorum. "Bu doğru. St. Henry'nin eski tatil köyünde parti verdiğimiz gece... Yarısını kaçırdım çünkü o gece Wolfe beni kulübeye götürdü ve biz... bilirsin işte. Sanırım orada bir miting daha yapmamız gerekiyor, değil mi?" Bana doğru sırtıyor.

"Chels," diye uyarıyor Chantel.

Beni kışkırtmaya çalıştığını biliyorum. Onun gibi kızlar hakkında her şeyi biliyorum, küçükken onun gibi kızlar tarafından zorbalığa uğradım. Annem bana hep kıskanç olduklarını söylerdi ve belki de haklıydı çünkü beni kışkırtması için başka bir neden olmamalıydı. Chelsea onunla tanıştığım ilk gün Gabriel'le aramda bir şeyler olduğunu anlamıştı ve bana buradaki gerçek emektarın kim olduğunu ve kimin buraya ait olmadığını göstermeye çalışıyor.

"Ne?" Chelsea birkaç kadehten sonra biraz daha gevşedi. "Kahrolası Sandra Dee geliyor ve biz anılarımızı tazeleyemiyor muyuz?" Bana döndü ve gerçekten içten bir sesle kıkırdadı. "Sana haberlerim var, tatlım. Wolfe'la takıldık diye ürkeceksen, etrafına bakmasan da olur çünkü" -eğildi- "buradaki her hatuna asıldığına eminim."

İşte bu kadar. Hareket etmek üzereydim ama Chris kolunu önüme uzattı ve beni durdurdu. Ona bakıyorum ve o sadece başını hayır anlamında sallıyor.

"Kavgaya girersen kıcıma tekme yersin. O buna değmez." Chelsea'ye doğru bakıyor. "Ona sahipsin. Sen kazandın," diyor onun duyabileceği kadar yüksek sesle.

Beni savunduğu için ona şükürler olsun.

"Ona sahip mi?" Gülüyor. "Bu gece belki, yarın tekrar serbest kalır."

"Onunla birlikte," diyor Chris, üzerimdeki baskıyı azaltmaya çalışarak.

O başını sallıyor "Uh-uh. Hepiniz benimle dalga geçiyorsunuz, değil mi? Wolfe'un yaşlı bir kadını yok. Özellikle de *onun*. Dölleri prezervatife değmeden uyuyakalır."

Ona bakıyorum ve içimde bir şeyler kopuyor. Birdenbire beni yere sermeye çalışan, oturmamı, bir hanımefendi gibi davranmamı, ellerimi bağlamamı ya da çenemi kapalı tutmamı söyleyen her bir kişi oluveriyor. Tam karşımda, onların özeti gibi duruyor.

"Ben *eski* bir şey değilim ama bana saygı duyacaksın ve benim adım Brinley, seni kaltak," diye haykırıyorum ayağa kalkarken.

Layla da ayağa kalkıyor ve yemin ederim Chris'in nefesinin altında "*sık beni*" diye mırıldandığını duyuyorum.

"Yirmi yaşında olamazsın ve bu amcığın onu gözyaşlarına boğacağını biliyorum. Nesin sen, anlaşma yapmaya çalıştığı birinin çocuğu mu?"

"Chelsea, eğer bu doğruysa, onunla böyle konuştuğun için Wolfe senin kelleni alır," diye uyarır arkadaşı.

"Haklı, alacak," diye araya giriyor Layla.

Arkadaşına bakıyorum ama doğrudan Chelsea ile konuşuyorum. "Arkadaşın çenesini kapalı tutacak kadar akıllı ama sen öyle görünmüyorsun. O yüzden bunu sana sadece bir kez söyleyeceğim." Chris peşimdeyken aramızdaki mesafeyi iki adımda kapatıyorum. "*Gabriel* benim, eğer yüzünün güzel kalmasını istiyorsan, o etraftayken gözlerini çimenlere odaklamayı ve o çok kullandığın ağzını kapalı tutmanı öneririm."

"Yoksa ne olur?" diye tükürerek beni geriye doğru itti. "Beni bir sonraki pijama partine davet etmeyecek *misin Sandra?*"

Kırmızı görüyorum. Ona doğru hamle yapıyorum. Belki Gabriel beni o kadar sık eğittiği için ona vurmak ikinci doğamış gibi geliyor, belki de tanıştığımız andan beri sinirlerimi bozduğu için. Belki de sebebin ne olduğu umurumda bile değil. İçgüdüsel olarak ellerimi kaldırıp bir sağ kroşe atıyorum ve bunu tüm gücümle yaptığımdan emin oluyorum.

Vücudunu. Suratının ortasına vurdum ve iyi bir darbe oldu. Chelsea geriye doğru düştü ve çamurlu çimlere kışının üstüne düştü. Burnundan kan akmaya başladı. Ben ona tekrar vuramadan, hatta yanına bile yaklaşmadan Chris vücudumu kollarının arasına aldı ve beni geri çekti.

"Orospu!" Chelsea burnunu tutarak bağıyor.

Biri onu tutuyor ve kanamayı durdurmak için yüzüne bir bandana ya da bez bastırıyor.

Chris'in elinden kurtulmak için çırpınırken, "Biraz daha oyalanırsan kötü bir orospu olacaksın, öyle mi?" diye bağıyor.

"Bu doğru ve bunu sakın unutma!" Chris'in elinden kurtulmak için Gabriell'in bana gösterdiği şekilde çenemi eğmek için elimden geleni yaparak sesleniyorum.

Buna gerek kalmıyor çünkü Chris beni döndürüyor ve bırakıyor. Gabriel ve Sean'la yüz yüze geldiğimde olduğum yerde duruyorum. Göğsüm kabarıyor ve gözlerimin çıldırdığından eminim.

Gabriel gözlerini benden ayırmıyor, yanımdan geçip giderken kızgın olup olmadığını anlayamıyorum. Chelsea'nin arkadaşı ona yaklaşırken kolundan tutuyor. Gabriel onun üzerinde yükseliyor ve söyleyeceklerini düşünürken gözlerindeki korkuyu görebiliyorum.

Adam nihayet konuşurken ondan bana bakıyor. Ağrıyan elimi esnetiyorum.

"Lanet olası adını bile hatırlamıyorum," diye tükürdü ona. "Ama "Eğer bir daha Brinley'e doğru bakarsan" -sırıttır- "sana *gerçekten* saldırmamasına izin veririm ve yüzün kullanılmış amın kadar hırpalanana kadar onu durdurmam."

Adam ayaklarına tükürürken Chelsea'nin ağzı açık kalır. Dönüp Sean'a işaret eder. "Çıkar onu buradan."

"Tamamdır." Sean sırtlıyor.

Gabriel'in sinirlenmesini bekliyorum ama onun yerine beni kucağına alıp omzunun üzerinden fırlatırken sırttığını gördüğüme yemin edebilirim.

"Tanrım, Brinley. Gideli *otuz* dakika oldu."

CHAPTER 50

Brinley

"Beni yere bırak, yürüyebilirim." Chelsea'nin Gabriell'in beni cezalandırılmaya hazır bir çocuk gibi oradan çekip çıkardığını görmesinden dolayı aşağılanmış bir halde onun kaslı sırtına vuruyorum. Tüm kan başıma hücum ediyor ve ben onun sert omzuna yapışıyorum.

"Kapı neden kilitli?" diye soruyor kamara merdivenlerinin tepesine ulaştığımızda.

"Anahtar çantamda, beni bir mağara adamı gibi sırtına atmadan önce almama izin vermedin."

"Dokunmak istediğim tek kadının sen olduğuna dair biraz güvenceye ihtiyacın varmış gibi görünüyordun," diye ısırtıyor Gabriel, kıcımlı sertçe sıkarak. "Ve söz konusu sen olduğunda ben lanet bir mağara adamıyım."

Bu bakış açısıyla nereye gittiğimizi anlamaya çalışıyorum. Gabriel beni kollarının arasında kaydırıyor ve eli başımın arkasına gelip beni bisikletinin üzerine yatırıyor. Başım gidonun arasında duruyor ve bacaklarım iki yana açılarak eteğim kıcımlı sıcak deriye yaslıyor. Kulübenin arka tarafına geldiğimizi fark ediyorum.

"Gözleri buluştu ve birlikte birbirlerine baktılar, etrafları birçok kişiyle çevriliydi ama uzayda yalnızdılar," diyor Gabriel, dudakları iç uyluğumda dans ederken nazik kelimelerle uyuşmayan sert bir sesle.

Sırıyorum, ağzını tenimde hissettiğimde gözlerim kapanıyor.

"Süslü *Gatsby* alıntıları için garip bir zaman," diye mırıldanıyorum, nefes alışverişim artıyor.

Ağaçlar arkamızda uzanıyor ve kamptan gelen müzik burada daha sessiz, ses sisteminden gelen kilise ayininin sesi yaygın.

İlahi müziği durdu ve mikrofona konuşan bir papaz var.

"Sana burada birlikte olduğum birçok kadın olduğunu söylüyorum ve bunu değiştiremem." Gabriel elini atletimin altından, göğüs kafesimin üzerinden dantelli siyah sütyenimin dibine doğru kaydırıyor. "Onları istemiyorum. On bin kişilik bir kalabalıkta gördüğüm tek kişi sensin," diyor ve başparmağını dantelin üzerinde gezdiriyor, meme uçlarım onun bana yakın bir yerde olma beklentisiyle anında dikleşiyor. Nefes nefese kalıyorum.

"Yapamayız." Diğer eli kalçamda gezinirken tüylerimin diken diken olmasını izliyorum.

Gabriel deli olmalıymışım gibi kıkırdıyor. "Kimse buraya geri gelmeyecek. Eğer gelirlerse, onları vurmadan önce bir saniyeden daha az zaman veririm." "Hayır... Benim adet dönemim var," diye idare ediyorum.

"*Toplumunuza hizmet etmekten daha büyük bir zevk yoktur.*" Konuşmacının sesi sessizliğimizi bozuyor.

Gabriel itirafımdan etkilenmiyor. Parmakları külotumun her iki yanını sararak, iki eliyle kalçalarımın yavaşça yukarı doğru tırmanmaya devam ediyor.

Onları benden çekip alıyor, sonra tamponu yavaşça vücudumdan çıkarıyor. Külotumun içine katlıyor, her ikisini de kesik cebine yerleştiriyor ve sonra omuzlarından kaydırarak arkama koyuyor. Tişörtünü başının üzerinden çekip çıkarıyor ve yana fırlatıyor. Güzel ve güçlü kollarının kot pantolonunun düğmelerini ve fermuarını açışını izliyorum, öyle ki kalın ve sert siki bana doğru kolayca çıkıyor. Kolundaki kurşun yarası, dikiş attığım yerde hâlâ gazlı bezle sarılı ve o sikini kavrarken bandaj kaslarını geriyor.

"Bu ülkenin en uzun savaşında toplam otuz beş ay geçirdim." Parmakları vücudumdan aşağı kayıyor ve tereddüt etmeden amıma giriyor. "Kanın beni korkutmuyor, küçük sinek kuşu. Ayrıca, ellerini benimkilere birden fazla kez soktun. Adil olan bu," diyor ağzı derin ve lezzetli bir öpücükle benimkine inerken. Biri beni sıkıca tutuyor, diğeri beni daha yakına çekerken içime girip çıkıyor, böylece aynı hizadayız, birbirimize bakıyoruz

diğeri de bisikletiyle. Bunu gerçekten yapıyoruz, burada açık havada, uzakta bize vaaz veren bir kilise ayini varken?

"Anladığını sanmıyorum." Dudakları aşağı inip bir meme ucumu bulduktan sonra diğerine geçerken nefes nefese kalıyorum. Açık havada olabildiğince sessiz olmak için elimden gelenin en iyisini yaparken küçük inilti benden kaçıyor.

"Eğer yardımı olacaksa, sadece bir ya da iki gün daha bende kalacak. Beklemek isteyebilirsin." Dişleri göğsümün yan tarafını ısırdığında bir nefes çekiyorum. "İşimiz bittiğinde bu bisiklet bir katliam yapılmış gibi görünecek," diye fısıltıyla yalvarıyorum.

Gabriel kıkırdıyor, parmaklarına bulaşan kanımı kayganlaştırıcı olarak kullanıyor, elini sikinin etrafına sarıyor ve okşuyor. Ona bakıyorum ve bu beni çok etkiliyor. Onu içimde istiyorum, nerede olduğumuz umurumda değil, kanıyor olmam umurumda değil.

"Öyle mi?" Gabriel sırtarak soruyor, bu görüntüden hiç etkilenmemiş, hatta sanırım hoşuna gidiyor. Dilinin meme ucumda dönüp durmasıyla gözlerim kapanıyor.

"Evet, hiç *Kill Bill*'i izledin mi? O sahneyi biliyor musun? Mavi Yapraklar'daki hesaplaşma?" Uyarıyorum.

"En sevdiğim filmlerden biri," diye fısıldıyor Gabriel kıkırdarak, parmakları tekrar kalçalarımın arasından aşağı kayarken. Orta parmağı amıma girdiği anda onu uyarmaktan vazgeçtiğime karar veriyorum. Kanıyor olmama rağmen beni istiyorsa, ne olursa olsun onun suçu. Ayrıca şu anda iyice tahrik olmuş durumdayım ve onun içimde olması fikri tuhaf bir şekilde rahatlatıcı görünüyor.

"Yaşamamanın yolunu bilmeyenlere göstermeliyiz." Bir parmak daha içime girerken arkamızdaki alandan gizemli konuşmacının sesi duyuluyor.

"*Kahretsin,*" diye inliyor Gabriel kana bulanmış parmaklarına bakarken. "Kanının görüntüsü bana hayat veriyor. Her bir damlanı istiyorum," diyor parmaklarını benden çekip kanı ve uyarılmışlığımı göğsüne boyarken.

"O artık bana ait, tıpkı geri kalan her şeyin gibi." Aşağı bakıyor. "Çok güzel, Brin," diyor ben inerken.

İri elleriyle belimi sararak beni yukarı kaldırıyor, bir yandan da bizi ve motorunu sabit tutmaya devam ediyor. Gabriel beni üzerine çekiyor, böylece kucağına oturuyorum. Sanırım kimsenin beni yarı çıplak görmesini engellemek için paçasını omuzlarımdan üzerinden çekiyor. Elleri yukarı kaldırdığım kışımın altında sıkışıyor.

Etek. Hızlı bir hareketle sert siki içime girmeye başladı. Amım onun etrafında sıkılaşıyor ve ıslaklığımın içine kaymaya başladığında onu normalden daha fazla sıkıyorum.

"Etrafımızda karanlığa bulaşabilecek olanlara rehberlik etme konusunda cesur olun... suç faaliyeti..."

Amım Gabriel'in sikinin derinliğini hevesle kavrarken, sadece bu olay için söylenmiş sözler ağaçların arasından geliyor ve tahmin ettiğim gibi beni rahatsız etmiyorlar.

Gözlerimi açıyorum ve kanımla işaretlenmiş ona bakıyorum.

Aramızda bir ritüel gerçekleşiyor. Yavaşça, santim santim içeri iterken onun da bunu hissettiğini biliyorum,

"Benim için o kadar hazır ki bu amcık... sikeyim," diye homurdanıyor, kaşları çatılmış. Amım onu karşılarken tek sürtünme, sikini kaplayan halterlerden geliyor. Normalden daha da sıkı oturuyor. Dudakları dudaklarımı bulana kadar beni öne doğru sallıyor. "Benim için kanını akıt, Brinley," diye emrediyor ağzımın içine, beni belimden tutarken.

Ellerim kollarından omuzlarına doğru kayıyor ve başım geriye düşüyor.

İçime doğru itmeye devam ederken konuşmuyoruz, içime tamamen oturana kadar beni ona doğru sallıyor. Onun tüm derinliğiyle buluştuğumda ikimiz de düzensiz iniltiler çıkarıyoruz. Boyutuna alışmam için bana zaman tanımıyor, beni yukarı kaldırıyor ve sonra tekrar aşağıdan içime giriyor. Elleri sırtıma doğru ilerleyip hevesle omurgamı takip ederken nefesim kesiliyor.

Göğüslerime doğru kayıyorlar ve Gabriel inliyor, meme ucumu tekrar ağzına alıp zirvesini emerken onları birbirine sıkıştırıyor.

"İşte bu, kötü kız. Sür beni. Kanın ve dölün sikimden aşağı damlayana kadar sik beni. Beni ve bisikletimi mahvet."

Sözleri beni benden aldı. Kalçalarımı yavaşça hareket ettirmeye başlıyorum, ikimiz de inliyoruz.

Beni o kadar dolduruyor ki, diğer tüm erkekler için mahvolduğumu biliyorum.

"Sadece aradığımız iyilikle mutlu, dolu, dengeli bir hayat yaşayabilirsin..."

Ben Gabriel'in üzerine daha sert binerken hoparlör arka planda uğulduyor. Ben bunu yaparken elleri eteğimin altından kalçalarımı sıkıyor.

"İşte benim kızım. Her santimimi alıyor... bu mükemmel, dağınık küçük amcığı."

"Evet..." Söylüyorum.

"Kalçalarından aşağı damlayana kadar seni doldurmamı mı istiyorsun?"

"Evet..."

"Seni tekrar aldığımda kanın ve dölüm orada beni bekliyor olacak."

"Evet..." Sahip olduğum tek şey bu.

Gabriel öne doğru sallanıyor ve beni arkaya yaslıyor, içime girerken motosikletini gidondan sabit tutuyor. Onunla mükemmel bir senkronizasyon içinde hareket ediyorum, ellerim onunkilerle buluşmak için üzerime çıkarken başımı yakıt deposuna yaslıyorum, kalçalarım ona karşı_ yuvarlanırken ve konuşmacının sözleri film müziğimiz olurken kendimi onun güçlü itişlerine karşı destekliyorum.

"En karanlık kalplerin bile bir yerinde ışık vardır-"

Gabriel içime sokabildiği kadar derine sokarken hırlıyor, sıkışıyor, sonra durdurulamaz bir zevk içimi yıkıyor.

"Açgözlü amcığının yalvardığı gibi sikimin tamamını al, Brinley. Tanrılarının seni kurtarabileceği tüm yolları anlatmalarını dinlerken gel."

"Evet," diye bağıryorum, alt dudağımı o kadar sert ısıryorum ki bakır tadı alıyorum.

"Ama açık konuşayım, küçük sinekkuşu. Seni kurtarabilecek tek kişi benim. Ve benim karanlık ruhuma hayat verebilecek tek kişi de sensin. Biz birbirimizi kurtarıyoruz."

Onun sözleri, bulunduğumuz yer, Gabriell'in beni sikerkenki derinliği çok fazla. Bedenlerimiz onun bisikletinin arkasında birlikte hareket ediyor, ötedeki ayının kutsal sesleri eşliğinde.

Parçalanıyorum. Onun güçlü ellerinin altında rüzgârda tuzdan bir sütun gibi ufalanıyorum.

Çıldırılmış bir adam gibi içime girerken adını inliyorum. Orgazm içimi parçalayıp nefesimi keserken kalçalarım öne doğru titriyor.

"Ben *senin* adınla yeniden doğdum, Brinley Rose. Ve sen de benimkiyle. Her bir damlasını benden al." Gabriel uzanıyor ve kıcımı öyle sıkı kavırıyor ki; yarın morarmış olacağımı biliyorum ama umurumda değil, beni daha sert sıkması için dua ediyorum.

"Gidin ve yardımınıza ihtiyacı olanları bulun ve görevinizi yapın... Işığınızı paylaşın, bizim gibi iyi olmalarına yardım edin."

Konuşmacı alkışlar arasında vaazını bitiriyor.

Gabriel kalçalarımı daha sert sıkıyor ve dudaklarıma doğru inliyor, tamamen çözülürken alkışlar ve tezahüratlar arasında onun adını haykırıyorum.

"Bu sıkı, kanlı küçük amcık her şeyimi alıyor," diyor Gabriel beni hafifçe yukarı çekerken ve sikinin üzerinde kanımın görüntüsünü alırken.

"Kahretsin, bayıldım," diye homurdanıyor Gabriel, bakışları tekrar benimkine döndüğünde gözleri karanlık ve şehvet dolu. Bir eli kalçamdan çıkıp boğazıma gidiyor, dudakları dudaklarımın üzerinde geziniyor, ses tonunda çığ bir yoğunluk var.

"*Şimdi* bana bir tane daha ver Brin ve bunu yaptığında buradaki herkes benim olduğunu bilsin. Kralının kim olduğunu bilsinler."

Gabriel boğazımı daha da sıkıyor, kontrolü tamamen ele geçirirken nefes almamı zorlaştırıyor, beni istediği gibi hareket ettiriyor, sadece klitorisime mükemmel bir baskı uygulayacak kadar, horozu içimde çok derine gömüldü. Tam olarak istediği şeyi yaparken kaslarım geriliyor ve amım onun etrafında kenetleniyor.

Tekrar boşalmaya başlıyorum. Tırnaklarım onun sıcak sırtına batıyor ve ağlama şeklim duyan herkes tarafından fark ediliyor olmalı ama umursamaktan çok uzayım.

"*Senin...*" Gözlerim kapanırken ağlıyorum ve bedenim onun tutuşu altında gevşiyor. "Ben seninim, Gabe."

"Çok doğru, sen... *benimsin*," diye homurdanıyor Gabriel, çözülüp içime akarken, adımı ve tam olarak çıkaramadığım sözcükleri söylerken, yüzü göğüslerimin arasına gömülüyor.

"*Benim*," diye tekrarlıyor.

Sıcaklığı beni tüketiyor. Onu her yerde hissediyorum ama yine de daha fazlasını istiyorum.

Gabriel ve ben birbirimizin içinde eriyoruz, göğüslerimiz kabarıyor ve eski Brinley'den kalan her parçanın ölüp gittiğini biliyorum. Tam burada, onun bisikletinin arkasında, her karanlık ve kötü parçamı isteyen bu canavar adam için yeniden doğdum.

Umutsuzca aşık olduğumu bildiğim adama.

Kendimi ona bağlamaktan korkmalı mıyım? Kendimi onun dünyasına bağlamaktan? Belki, ama ben korkmuyorum. Beni korkutan tek şey, onu kaybedersem bana ne olacağı.

CHAPTER 51

Gabriel

JAKE

Hepsi hazır kardeşim. Akşam 9, St. Henry.

İyi adam.

Benimle 8'de kulüpte buluş, sonra birlikte gideriz. Önce Brin'i eve götüreceğim.

JAKE

Tamamdır.

St. Henry'nin kulübesi, Jake'in ANFO almak için tanıdığı karanlık bir adamla buluşmak için mükemmel bir yer. Kulübede hiçbir şey yok, yani adam dolandırıcıysa bizden çalamaz ve kulübeye kadar takip edilememesini sağlayan numaralı bir şirkete kayıtlı. Neredeyse elli yıldır oranın sahibiyiz ve genellikle sadece taşan bisiklet parçalarını orada tutuyoruz.

Telefonumu yatağın üzerine atıyorum ve yanımdaki Brinley'e bakıyorum, hala çıplak ve rallideki kabinimizde uyuyor. Parmağımı saçlarında gezdiriyorum.

ve omurgasının pürüzsüz eğiminden aşağı. Uyuyamıyorum ve güneş daha doğmadı bile.

Ona baktığımda hissettiğim duygu beni bunaltıyor. Vücudu ilk takıntım haline gelen kadın şimdi onsuz yaşayamadığım kadın. Hiç beklemediğim bir anda bana sinsice yaklaşan ve beni dizlerimden vuran kadın.

Dün geceki kutlamalara geri bile dönemedik. Bunun yerine içeri girip duş aldık ve kulübenin dışındaki ızgaradan barbekü yiyerek Jack'in herkes için hazırladığı havai fişek gösterisini güverteden izledik. Crimson'dan ayrılmaktan, kendi tasarım stüdyosunu kurmaktan, ben tehdidi bıraktıktan sonra yeni bir başlangıç yapmaktan bahsederken onu dinledim. İşte o zaman Brinley'nin onu güvende tutmam için bana ne kadar güvendiğini anladım. Planladığımız bu şeyin kötü gidebileceğini bir an bile düşünmüyor ve bu bana on iki yıldır ilk kez bir şey hissettiriyor.

Korku. Ama bana ne olabileceği korkusu değil. Bir gün onu kaybetme korkusu. Bu beni ateşliyor ve bu işi daha hızlı, daha verimli bir şekilde yapmam için beni itiyor. Saatlerdir ayaktayım, her olası senaryonun düşünüldüğünden emin olmak için Kai'nin notlarını üç kez kontrol ediyorum.

Saçlarının arasından omzunu öpüyorum. Ayağa kalkıp duşa doğru giderken onu uyandırmamaya çalışıyorum. Bu sabah bu gürültülü yer uyanmadan önce çocuklarla buluşmam gerekiyor. Ayağa kalkıyorum ve hâlâ onun kanıyla kaplı olduğumu fark ediyorum ama bu beni zerre kadar rahatsız etmiyor. Onun her bir parçasının bana bulaşmasını istiyorum.

Duşu açtım ve sıcak suyun üzerimi örtmesine izin verdim. Bugün.

Bugün, Günahın Müritleri'ni ve bizimle geçirdikleri onca yıllık saçmalığı sona erdirmenin ilk adımı.

Her şeyi arkamda bırakıp ilerlemek için çaresizim. İki aydan kısa bir süre sonra Brinley'i yanımda istediğimi biliyorum. Ama onu saklamak istemiyorum, onu götürebileceğim her yerde istiyorum. Benim dünyamda benimle birlikte gelişmesini ve her gece eve gelmesini istiyorum. Son nefesime kadar her gün o mükemmel amcığın içine girmek istiyorum. Evime eklemeler yapmak ve bana verebileceği kadar çok oğul için alan yaratmak gibi hiç hayal etmediğim şeyler yapmak istiyorum.

Her nasılsa, vücudunun değiştiğini ve büyüdüğünü, çocuğumu taşıdığını düşünmek beni heyecanlandırıyor. Ve onun anne oluşunu izlemek? Bir çocuğa asla sahip olamadığım her şeyi vermek - onunla anlamsız ya da

imkansız. Kaçınılmaz görünüyor. Annemin benim için istediği ama göreceğini hiç düşünmediğim her şey gibi.

Suyu kapattım ve raftan bir havlu aldım.

Bugün, Jake ve ben ANFO patlayıcılarımız için onun bağlantısıyla buluşacağız. Sonra yarın, DOS kulüp binasına doğru harekete geçeceğiz. En yeni adaylarımızdan birini gözetim altında tutuyoruz, yerel kulüplerinin tamamı iki gece daha Benson'da bir yerlerde, başkanları hariç o da görünüşe göre K6 ile görüşmek için Savannah'da.

Kulüp binalarını ele geçirdiğimizde, onları da ele geçireceğiz. Her birine, her gün, bize hizmet edeceklerini hatırlatmak istiyoruz. Atlanta ve Savannah sokaklarını enfekte etmek yerine temizlememize yardım edecekler. Liderleri olmadan onları kanatlarımızın altına alabileceğimize eminiz.

Ama bunların gerçekleşebilmesi için Marco Foxx'un ölmesi gerekiyor ve ben bu düşünceyle kana susadım.

Bunu planlamak için aylarımızı harcadık. Bunu başaracağız ve diğer taraftan çıkacağız.

Kurulanıp giyindiğimde, Brinley yatağımızda usulca nefes alırken sessizce odayı toplamaya başlıyorum. Uyurken onu izliyorum ve bir süredir beni rahatsız eden, ona baktığımda hissettiğim sıcak duygu göğsümde yayılıyor.

Kahretsin, kontrol edilemiyor. Ax bana onu sevdiğimi söylüyor ama ben daha iyi biliyorum. Bu aşk değil. Aşk sadece bir kelime, bu daha fazlası. Bu katıksız bir ihtiyaç. Bu kadına havadan daha çok ihtiyacım var.

Bu iş bittiğinde ona bunu söyleyeceğim ama o zamana kadar tek görevim onu güvende tutmak.

"Bu gece nereye gidiyorsun?"

Eve geç geldiğimizde mutfak adasının diğer tarafında, tüm varlığımın anlamı olan o güzel mavi gözlere bakıyorum

o öğleden sonra.

"Burada kalmak istiyorum, Gabriel. Seninle birlikte. Kalıcı olarak. Ayrılmak istemiyorum. Ailemin eski evini satmak istiyorum. Aramızda olanlar, hissettiklerim, bu..."

Bizim için hazırladığı büyük salataya balzamik sos eklerken başımı kaldırıp ona bakıyorum, dürüst ve kendinden emin sözleri karşısında şaşıyorum.

"Açıklanamaz mı?" diye soruyorum.

"Evet," diyor Brinley en şirin küçük sırıtışıyla, yanakları pembeleşmeye başlıyor ve bu doğrudan benim sikime gidiyor.

"Gitmene izin vereceğimi mi sandın?" Ona alaycı bir tonda soruyorum ama en ufak bir şaka yapmıyorum. Bir daha benim yatağımdan başka bir yatakta yatma ihtimali yok.

Brinley ayağa kalkıyor ve bana doğru geliyor, kollarını çıplak gövdem etrafına sararken sıcak vücudu sırtıma baskı yapıyor. Ben yemeğimizi hazırlamayı bitirirken konuşmadan önce bir süre bu şekilde kalıyor.

"Her şeyi bilmek istiyorum yoksa kalmayacağım" diyor ve sırtımı öpüyor. "Fiziksel olarak demiyorum, çünkü beni burada tutmak istiyorsan tutacağını biliyorum." Beni tekrar öpüyor. "Bunu kastediyorum, bizi, nasıl olduğumuzu, nasıl büyüdüğümüzü. Her şeyi bilmezsem sana güvenmem ve sana güvenmezsem biz biz olmayız."

Dönüp ona bakıyorum, kollarımı ona doluyorum, tatlı dudaklarını öpüyorum, yasemin kokusu duyularımı dolduruyor.

İç çekiyorum. "Seni korumak için senden saklamaya programlandığım şeyler var."

"Korunmaya ihtiyacım yok. Senin her iki halini *de biliyorum. Olduğun* adamı ve olman *gereken* adamı biliyorum. Her parçanı istiyorum... tıpkı senin istediğin gibi," diyor Brinley daha önce onda görmediğim gerçek bir cesaretle. Bu hayatta benim yanımdaki yerini benimsedi. Sadece benimsemekle kalmadı, bunu gururla kabul edecek ve içinde gelişecek gibi görünüyor.

"Bu gece Jake ve ben DOS kulüp binasını ortadan kaldırmak için gereken aletleri alacağız. Patlayıcılar."

"Bunu neden yapıyorsunuz?"

"Bu bir prensip meselesi. Gator'ın Mason'ın kız kardeşiyle ilişkiye girdiği yer orası, oradan kurtulmak onun için kişisel bir mesele, ayrıca orası tam bir bok çukuru." Ona her şeyi anlatmadığımı bildiği için beklentiyle yukarı bakıyor. "Sonra da başkanları Marco Foxx'u ortadan kaldıracamız."

Brinley gözlerimin içine baktı. "Beni tehdit ettiği için mi?" diye soruyor.

"Evet, ama aynı zamanda hepimizi tehdit ettiği için. Ve Gator'ın orada kim bilir kaç genç kıza daha saldırmasına izin verdiği için. O zehirli. Bina zehirli. Bu iş bittiğinde, kulübün geri kalanına yama yapacağız. DOS'un bizim gibi şubeleri yok. Nispeten küçükler. En yakın şubeleri Teksas'ta. Yirmi üyeye yama yaparsak savaşmak için buraya kadar gelmezler, muhtemelen onları ellerinden aldığımız için memnun olacaklardır."

"Ne zaman döneceksiniz?"

"Saat dokuzda patlayıcı satıcısıyla buluşacağız, gece yarısından çok önce burada olurum."

"Bu kadar basit mi?"

"Normalde pek değil. Ama bu sefer doğru planladık. Jake ve ben yalnız gidiyoruz. Hızlı olacağız, bu işi halledeceğiz."

Brinley bir dakika düşünür.

"Sadece sen ve Jake mi? Bu seni endişelendirmiyor mu?" diye soruyor, pelüş alt dudağını dişlerinin arasına alarak.

Kıkırdıyorum. "Biz işleri böyle yaparız. Jake'in bağlantısı var ama riski birlikte alıyoruz. Başka erkekleri götürmek çok fazla istenmeyen dikkat çeker."

"Tamam... peki tüm bunlardan sonra işler yoluna girecek mi?"

Dudaklarını öpüyorum ve siyah saçlarını alnından itip kulağının arkasına sıkıştırıyorum. "Evet, umarım öyle olur."

Brinley sanki az önce ona bir iş alımından bahsetmişim gibi başını sallıyor. Sanki az önce ona yemek hazırlarken bir mülkü yok etme ve birini öldürme planımı anlatmamışım gibi.

"Bu iş bittikten sonra kendime ait bir tasarım alanı arıyorum. Kendime ait bir şey istiyorum. Seninle ya da bu hayatla ilgili herhangi bir yanılsamam yok. Sen busun ve ben bunu değiştirmeye çalışmayacağım. Evi satarsam, bir yer bulmak için kendi param olacak. Şehir merkezinde bazı boş yerler olduğunu biliyorum."

Kulübün sahip olduğu binaları düşünerek, "Bazılarını biliyor olabilirim," diyorum. "Bunu benim için halletmene ihtiyacım yok," diyor ve sonra sırtıyor.

Onu öpüyorum.

"Ben hiç... kendimden başka kimseyi önemsemedim," diyorum ona dürüstçe. "Bu bana yabancı ama kulüp hayatımla özel hayatımı ayrı tutmak istiyorum. Elimden geldiğince ayrı."

Brinley başını salladı. "Buna saygı d u y u y o r u m ama bana bilmek istediklerimi anlatacaksın," diye ekliyor gerçekçi bir tonla.

Bu kadının üzerimde böyle bir güce sahip olduğuna inanamıyorum. Onu burada, her gece bana karşı sıcak tutacaksa ona her şeyi anlatabilirim.

"Şimdi halletmeniz gereken bir iş var Sayın Başkan," diyor yüzünde buyurgan ve küstah bir ifadeyle. "Ama önce, yemeğim nerede?"

Sırıtiyorum. "Talepkârsın, değil mi?" Kıçına bir şaplak atıyorum ve inliyor. Bu ses düpedüz karşı konulmaz.

Telefonumu kontrol edip Jake'le ilgili bir değişiklik olup olmadığına bakıyorum ve sonra yüzümde gerçek bir gülümsemeyle kraliçemin yemeğini hazırlamaya başlıyorum.

Lanet olsun, mutlu hissetmek böyle bir şey mi?

"Böyle ne kadar seksi görüldüğünü biliyor musun?" Bir saat sonra Brinley'nin kulağına inliyorum. Neredeyse Jake'le buluşma vakti gelmişti ama o da benimle duşa girince dayanamadım. Şimdi dışarıda olduğu için ona tekrar karşı koyamıyorum, bu yüzden banyo tezgahıma yaslandı, ıslak saçları sırtından aşağı damlıyor, mükemmel göğüsleri zıplıyor ve ben otuz dakikadan kısa bir süre içinde ikinci kez arkadan onu beceriyorum.

"Şu anda her erkeğin rüyasısın ve *benimsin*," diye fısıldıyorum omzunun üzerinden.

Bu amcığ her gün sikmekten asla bıkmayacağım.

Eskiden bisikletimin arkasında ölmek istediğimi düşünürdüm, şimdi ise Brinley Beaumont'un içine gömülüp dudaklarında adımla ölmek istediğimi biliyorum. Aynen böyle.

"Bize bak," diyorum gözlerimi ondan ayırmadan. "Vücudunun benim için nasıl yalvardığına bak." Etrafına uzanıp bir elimle klitorisiyle, diğer elimle de pembe, çakıllı bir meme ucuyla oynuyorum, parmağım ve başparmağım tomurcuğu aralarında yuvarlıyor. "Bu lanet olası memeler, her zaman dokunuşuma hazır, tıpkı diğer her parçan gibi."

"Gabriel," diye haykırıyor ve sikim içinde zonkluyor.

"Seni doldurmamı mı istiyorsun? Sikim için açgözlü, çaresiz küçük bir sürtük mü?" diye soruyorum. Brinley'nin gözleri fıldır fıldır açılıyor ve hâlâ sisli olan aynadaki görüntümüze bakıyor.

"Evet amına koyayım," diye inliyor ve dudağını dişlerinin arasına almış, gözleri kukuletalı ve camsı görüntüsü beni benden alıyor. Tatlı amcığı sikimin etrafında bir mengene gibi kenetlenirken çılgınca omuzlarını ısıyorum.

"Daha sert," diye haykırıyor.

Hayır, sinekkuşu, henüz değil.

İtişlerimi acı verici bir hıza yavaşlatarak, birleştiğimiz yere bakıyorum, sonra uzanıp dudaklarını aralıyorum, bacakları titremeye başlarken orta parmağımın pediyle klitorisinin üzerinde yavaşça kasıtlı taramalar yapıyorum.

"Seni böyle sismeyi neden seviyorum biliyor musun, küçük sinekkuşu?"

Gözleri aynada mavi bir ateşe dönerken Brinley "Alay ediyorsun," diye suçluyor,

onu derin ve yavaşça almamı izliyordu.

"Soruya cevap ver, açgözlü kız."

"Neden?" Ben hızımı artırırken yarı inliyor.

"Çok güzel bir manzara olmasının yanı sıra" *-itiş kakış-* "cırıpınısını izlemeyi seviyorum. Her bir santimetrekaremi içine almak için savaştığını görmeyi seviyorum."

"*Daha fazla,*" diyor fısıltıyla, ben her yerde hızımı artırırken. "Olmak istediğim başka bir yer yok. Senin içinde yaşamak istiyorum"

-*"Şimdi gel, Brinley,"* diyorum ona, elini tutuyor ve klitorisinin üzerindeki parmaklarımı kendi parmaklarıyla değiştiriyorum.

Hemen kontrolü ele aldı ve bu şimdiye kadar gördüğüm en güzel manzaraydı. Kıvrımlı kalçalarını sıkıca kavıyorum ve o amıyla oynarken daha sert ve daha sert beceriyorum. Aynada onun her yerini inceliyorum, gözleri kapanıp ağzı açıldığında taşaklarım çalkalanıyor. Boğazına doğru uzanıyorum ve başını hizaya çekiyorum. Gözleri açılıyor.

"Onları açık tut, beni kullanırken o gözleri istiyorum, sikimi kullan, kendini ne kadar iyi boşaltabileceğini göster bana."

Brinley'nin omzunun üzerinden aynada parmaklarını klitorisinin üzerinde gezdirmesini, göğüslerinin zıplamasını izliyorum. Hızlanıyor, yavaşlıyor, boştaki eliyle tezgahı kavıyor. Hiçbir şekilde bilinçli değil ve burada, önümde sahip olduğu tüm engellemeleri kaybettiğini görmek çok güzel.

"Geliyorum," diye haykırıyor ve lanet olsun, ben de... Serbest bırakılmam beni tüketirken onun parçalanma görüntüsü çok fazla, bir çeşit "*benim mükemmel lanet amcığım*" ve onun adıyla ona dökülürken beni rehin tutuyor.

Göğüslerimiz yükselip alçalıyor ve Brinley bir elini arkasına, boynumun arkasına uzatıp bana doğru eğilirken aşağı iniyoruz. Bir elimi sahiplenici bir şekilde karnının üzerinde kaydırıyorum ve onu öpmek için eğiliyorum.

"Hiç aşık oldun mu?" diye soruyor aynadaki bakışlarımı yakalayarak. Başımı onunkine doğru eğiyorum ve önümdeki büyüleyici manzarayı seyrediyorum.

Biz, birlikte. Mükemmel derecede kusurluyuz. "Hayır." Basitçe cevap veriyorum.

Mavi gözleri aynada benimkilere dönüyor. Eğilip omzunu öpüyorum ve açıklamaya çalışıyorum.

"Aşk nedir?" diye soruyorum.

Cevap vermiyor, sadece gözlerini benimkilerden ayırmıyor, ben de devam ediyorum.

"Seninle tanıştığım gün zamanda bir yarık oldu. O yarıktan sonra sadece seninle tanışmadan önceki ve sonraki günler var. *Aşk* kelimesinin bunu anlatmak için yeterli olduğunu sanmıyorum."

Dudakları gülümseyerek yukarı kalkıyor ve cevabımdan memnun bir şekilde gözlerini kapatıyor. Boynunu öpüyorum. Bu şimdiye kadar başka bir canlıya söylediğim en dürüst şeydi.

St. Henry'nin kulübesine giden yol, sıcak hava dalgasının önündeki yoğun sis nedeniyle yavaş ilerliyor. Vardığımızda, bu işi bitirip eve, yatağımdaki sıcak, çıplak bedene gitmeye hazırım.

Kulübenin depo kulübelerimizden biri olarak kullanılmasının bir nedeni var. Sessiz, gözlerden uzak ve radardan uzak. Ayrıca Chatham ve Liberty ilçeleri arasındaki ölü bölgede yer alıyor ve hiçbir şerifin yetki alanı buraya dokunmak istemiyor.

"Nerede o?" Jake'e bisikletimden inerek sordum. Saat 21:05. Çoktan geç kaldı. Kaskımı çıkarıp motorumun arkasına koyuyorum ve

gökyüzüne. Sis hâlâ yoğun ama onun ötesinde gece berrak ve yıldızlar gökyüzünü dolduruyor.

■

Şimdi buradayım. Eğer bu adam zamanında gelirse, bir saat içinde dönerim. Çıplak ol.

QUEEN

■

Zaten öyleyim.

Verdiği cevaba sırtıyorum ve eve döndüğümde ona nasıl sokulacağımı hayal ediyorum. Güvenli bir yere ihtiyaç duyduğundan beri böylesine güvenli bir mülke sahip olduğum için hiç bu kadar minnettar olmamıştım.

Bir çizmenin altında çtırdayan dalın sesi beni ürküttüğünde irkildim ve arkamı döndüğümde Jake'in olduğundan çok daha yakındı.

"Ne oluyor lan?" Jake'i benden iki adım ötede, bir çeşit boruyu tutan elini kaldırmış halde buldum. Ağır çekimde aşağı iniyor. Kafatasıma çarpmadan önce silahımı çekecek zamanım bile olmuyor.

"Üzgünüm kardeşim, kişisel bir şey değil, sadece iş..." Her şey karanlığa gömülürken sesi yankılanıyor.

CHAPTER 52

Brinley

Gözlerim kuş sesleriyle açılıyor. Yataktan fırladım. Hâlâ karanlık ama saat neredeyse dört. Saati en son bir gece gördüğümü hatırlıyorum, Gabriel'in ilk kez geç kaldığını düşünerek uykuya dalmıştım ama şimdi mideme bir korku hissi yerleşiyor.

Gabriel asla geç kalmaz. Her zaman zamanında ya da erken gelir.

Telefonumu elime alıyorum ve neden burada olmadığını anlatan bir mesaj bulmayı umuyorum ama hâlâ kızlarla birlikte mitingde olan Layla'dan gelen birkaç fotoğraf dışında hiçbir şey yok. Ona mesaj atıyorum ama teslim edilmedi olarak işaretlenmiş. Arıyorum, doğrudan sesli mesaja düşüyor.

Yüzümün buruştuğunu hissediyorum. Telefonunun hiç kapalı olmadığını biliyorum. Ortaya çıkabilecek herhangi bir durum için her zaman tetikte. Odanın içinde volta atmaya başlıyorum, bir yandan da tırnaklarımı yiyorum.

Jake'i arıyorum ama o da doğrudan sesli mesaja düşüyor.

Gabriel'in şifonyerindeki cam bardaktan kendime sert bir içki dolduruyorum. İçkiyi geri deviriyorum ve olanları mantıklı hale getirmeye çalışıyorum.

Hay sikeyim. Hiçbir fikrim yok.

Telefonumu çıkardım ve AirTag uygulamasını açtım. Henüz kullanmadım bile ama en azından nerede olduğunu kontrol edersem kulübün yarısını uyandırmaya karar vermeden önce güvende olup olmadığını tahmin edebilirim.

Gabriel'in yerini bulmak için titreyen parmaklarımla ilerliyorum. Yüklmesi bir asır sürerken bekliyorum. Yüklendiğinde, kalbim mideme iniyor. St Henry'nin kulübesinde mi?

"St Henry'nin eski tatil köyünde parti verdiğimiz gece... Ona bir kez sahip oldum, yine sahip olacağım."

Gözlerimi sıkıp kapatıyorum. Hayır, öyle değil. O yapmaz. Bu düşünceyi hemen aklımdan uzaklaştırdım. Chelsea onun zamanını beklediği biriydi.

-Ne eksik ne fazla. Ona dokunmazdı, orada olma sebebi bu değil. Bunu tüm benliğimle biliyorum. Satıcıyla buluştuğu yer orası olmalı ama bir şeyler doğru değil.

Birkaç dakika volta atıyorum ve ona tekrar mesaj atmaya çalışıyorum, içimden bir ses Jake'le başlarının belada olduğunu söylüyor. Belki de satış DOS tarafından ayarlanmıştı?

Ya da birileri buluştuklarını öğrendi? Her iki durumda da bu kadar uzun sürmezdi. Benden 9:05'te aldığı son mesajı okudum. Bir saat. Adam daha geç gelse bile saatler önce evde olurdu.

Sean ve Layla'ya mesaj atıyorum ama cevap alamıyorum. Sean'ı aramaya çalıştım ama ona da cevap vermedi. Kulüpteki pek çok kişiyle birlikte Glen Eden'da kaldıklarını biliyorum, bu yüzden çok fazla içmişlerse şaşırmam.

Harmony'ye kimin geri döndüğünü ve Benson'da kimin kaldığını hatırlamak için beynimi zorluyorum.

Flipp. Flipp eve geldi.

Telefonumu çıkardım ve Gabriel'in birkaç hafta önce telefonuma asıl adamlarını programladığı için şanslı yıldızlarıma şükrettim. Cevap vermesini beklerken bir yandan da kaçınılmaz olanın kafama dank etmesine izin verdim. Flipp elli yaşında. Çok iyi durumda değil, bu yüzden bana yardım edebileceğinden bile emin değilim.

Yine de cevap vermiyor, ben de adımlarıma devam ediyorum. Kendimle tartışıyorum. Oraya gidemem. Eğer gidersem ve o da kulüp işlerine karışırsa, ortaya çıkmama çok kızacaktır. Eğer başı dertteyse, onunla sadece bir ay antrenman yaptıktan sonra ona yardım etmeye hazır mıyım? Hedeflerime ulaşıyorum ve daha güçlüyüm ama gerçek bir baskı anında ona yardım eder miyim yoksa durumu daha da kötüleştirir miyim?

Gitmeden önceki sözlerini hatırlıyorum ve bu kaderimi sağlamlaştırıyor.

Eğer herhangi bir sebepten dolayı geç kalacak olursam, sana mesaj atarım.

"Kahretsin, kahretsin, kahretsin!" Sessiz evin içinde bağıriyorum çünkü kararımı çoktan vermiştim.

Kot pantolonumu ve botlarımı giymeye başladım bile. Eğer oraya varırsam ve her şey yolundaysa, geri dönüp eve geleceğim. Planımı kafamda gözden geçirirken

Doc Martens'lerimi bağlarım. Hwy 6'ya park edip son kısmı yürüyebilirim. Bir göz atacağım ve her şey yasal görünüyorsa, gizlice kaçacağım. Hiçbir şeyden haberi olmayacak ve ben de onu eve kadar döveceğim.

Silahımı alıp şarjörünü kontrol ediyorum, titreyen ellerimle belime yerleştiriyorum, sonra başka bir şey düşünmeden ön kapıdan geçip Gabriel'in evinin ön merdivenlerinden aşağı iniyorum, cesaretimi kaybetmeden önce lanet AirTag'i ön koltuğumun altından çıkardığımdan emin oluyorum, navigasyonuma St Henry'nin adresini girmeden önce onu çimlere fırlatıyorum. Başka bir durumda, önümüzdeki bir saat boyunca bunun üzerinde dururdum, ama içimdeki her şeyle bir şeylerin yanlış olduğunu biliyorum. Hayatımda ilk kez düşünmüyorum, sadece yapıyorum... ve Tanrı'dan umuyorum ki Doğru seçim.

Karanlık otoyol penceresinin önünden geçerken, beni hangisinin daha çok korkuttuğunu bilemediğimi fark ediyorum; hiçbir sorun olmadığını öğrenmek mi, yoksa bir sorun olduğunu öğrenmek mi?

Şarapnel parçalarıyla vuruldum, vuruldum, birçok insanın öldüğünü gördüm. Kendi ölümümü en az bir düzine kez gördüm. Her zaman hayatta kalmamın sebebi düşmanın bir sonraki hamlesini tahmin edebilmemdir. Ama varlığından bile haberdar olmadığın bir düşmanın bir sonraki hamlesini nasıl tahmin edebilirsin ki?

Bilincim gidip geliyor, ne kadar zaman geçtiğini bilmiyorum. Bir saat mi oldu? Altı saat mi? Hiçbir fikrim yok. Jake bana vurduktan sonra burada uyandım. Odanın ortasından sarkıyorum, kollarım uzanmış ve ağrıyor. Yüzümdeki kurumuş kanı ve Jake'in bana lanet bir boruyla vurduğu başımdaki zonklamayı hissedebiliyorum. Ayaklarımın üstü yere sürtünüyor ve sanırım birbirlerine fermuarla bağlanmışlar.

Jake. Kardeşim, tüm hesaplara göre.

Şimdi karşımda Marco Foxx'la birlikte duruyor ve hayatımda ilk kez düşmanımın benden daha iyi olduğunu biliyorum.

Bilinçaltımda, ateşli bir rüya gibi konuşmanın bazı kısımlarını duyuyorum. Bu beni neredeyse ölmek üzere olan adamların çılgık seslerine geri götürüyor. Onları çok net duyabiliyorum. O mağaraya geri döndüm. Savaşmam gerektiğini biliyorum. Çıkış yolunu bulmam, kurtarılabilecek herkesi kurtarmam gerektiğini biliyorum ama zihnimin gözünde onun yüzünü gördüğümde dehşet içinde dinlemekten başka bir şey yapamıyorum.

Karanlığın beni ele geçirmesine izin veriyorum.

Buzlu su yüzüme çarpıyor ve gözlerim zorla akan su ve kendi kanımla bulanıklaşarak açılıyor. Başımı sallayıp kaldırıyorum. Evet, kesinlikle kanıyor. Aslında pek çok yerimden kanadığımdan eminim.

Beni buraya sürüklemelerinden bu yana ne kadar zaman geçtiğini bilmiyorum ama en az üç kez bu şekilde girip çıkmış olmam yeterli. Birkaç saat mi? Daha uzun mu?

"Bunu bir kez daha yapacağız."

Jake'e baktım, çenem dikleşmişti. En azından henüz kırılmamış.

Çevremde, Marco'nun masadan iki satır kokain çektiğini görüyorum.

"Bunu olması gerekenden daha fazla acı verici hale getirmek istemiyorum, dostum.

Siktir," diyor Jake, gözleri yalvarıyor.

Bir numaralı hata: Kurbanınıza karşı asla zayıf olmayın.

"Bana sadece hesapları ver ve bu iş çabuk bitsin." Bu gece beşinci kez yüzüme silah doğrultuyor. Diğer dört seferin hiçbirinde ona kişisel banka hesap bilgilerimi vermemiştim, bu sefer neden farklı olacağını düşündüğü hakkında hiçbir fikrim yok.

Kişisel olarak biriktirmeyi başardığım 1,3 milyon doları köşedeki şerefsizin burnundan getirmesine izin vermeden önce bir yüz gün daha buna katlanacağım.

"Siktir!" Jake bağırıyor. "Bunların hepsi senin suçun." Masaya doğru ilerliyor ve sinirli bir şekilde kendi yumruğunu oyuyor. Sana kardeş gibi davranan, sana karşı her zaman iyi olan, sana her zaman gereğinden fazla lütufta bulunan birine ihanet etmek ne kadar cesaret ister bilmiyorum.

Bunun yarısında uyuyordum ama tahminimce çok fazla.

"Benim olmam gerekiyordu. Sen değil. Yaptığım her şeyi hep *seninle* kıyasladı!" Silahını bana doğrultarak eğiliyor ve sahte cesaretinden biraz daha burnuna çekiyor.

Marco ayağa kalktı ve Jake'in kafasının arkasına bir şaplak attı. "Ölü bir adama geçmişî anlatmayı bırak."

Bana doğru yaklaşıyor ve bundan kurtulduğumda, vücudundaki her bir uzvu ayıracağımı ve onları dışarıdaki odun parçalayıcıdan geçirmemi izleyecek kadar uzun süre hayatta tutacağımı biliyorum.

Dizime bir kurşun boru indi. Başım arkaya düşerken boğuk bir ses çıkarıyorum. Şu anda kırılmaya oldukça yakın hissediyorum.

"Başından beri sikildiğini biliyor muydun? Başkan yardımcınız bize toplantılarınız ve son klinikleriniz hakkında her şeyi anlattı. Hatta o kamyonu uyarı olarak çıkarabilmemiz için arazinize girmemize bile izin verdi." Sırtışı sararmış dişlerinin üzerinden geri çekiliyor.

Jake'in ortadan kaybolduğu düğünden önceki geceyi düşünüyorum. Takıldığını sanmıştım. Orosu çocuğu o müşterinin içeri girmesine izin veriyordu.

"Kulübün doğru işi yapmasına izin vermiyorsun. Biz kanun kaçağıyız. Gerçek mal getirsek ne kadar para kazanacağımızı biliyor musun?" Jake kıpırdanırken soruyor.

Benim zamansız ölümüm için çoktan anlaşmalar yaptığını hemen anlıyorum. Bunu ne kadar zamandır planladığını merak etmiyorum. Umurunda bile değil. O benim için ölü.

"Buradan canlı çıkamayacaksın, o yüzden bize lanet hesapları ver," diye hırılıyor Marco.

Ona kan tükürüyorum. Kendimi sırtıtmaya ve hiçbir şey söylememeye zorluyorum.

Bu sefer boru kafama iniyor ve karanlık tekrar çöküyor.

"Seni aday gösterdiğinde hayır demeliydin. *Benim* yerimdi. Hayatım boyunca onun gölgesi altında yaşadım. Şimdi de seninkinin altında yaşıyorum. Artık değil. O tokmak *benim*."

On dakika önce kendime geldiğimden beri Jake'in konuşmasını dinliyorum ama o önümde bir ileri bir geri adım atarken gözlerim hâlâ kapalı. Marco'nun şu anda nerede olduğuna dair hiçbir fikrim yok.

Bu küçük pislik sızlanıyor ve uzun zamandır kollarımı hissedemiyorum. Elimden geldiğince kendimde değilmişim gibi davranıyorum, inliyor ve sızlanıyorum. Ama mümkün olduğunca net bir şekilde, o bakmadığında fırsatımı arıyorum. Şu anda bir fırsat göremiyorum ama bekleyebilirim. Bu hain pislüğün ellerinde ölmeyeceğim.

"...Kazancımızı kısıtladın. Büyük paralar için elimize geçen her fırsatı geri çevirdin. Sadece bu lanet kliniklere odaklanıyorsun. Büyük paranın sokaklarda olduğunu biliyorsun. Üç kat daha fazla kazanabilirdik."

Gözlerimi açıyorum ve sırtarak ona odaklanıyorum, Marco burada olmadan onun çuvallemasını sağlayabileceğime karar veriyorum.

Jake konuşmayı ne zaman bırakacağını asla bilemez. Hayatı boyunca bu yüzden başını belaya soktu.

"Ama biz de diğer boktan çeteler gibiyiz. Kliniklerden çok kazanıyoruz. Belli ki kazandığım her şeyi istiyorsun. Uğruna çalıştığım her şeyi."

"Siktir git! Sen ve senin lanet onurun. Bu kulübün daha fazla para kazanmaya başlamasının zamanı geldi."

"Diğerlerine asla kabul ettiremezsin."

"Dolarları görmeye başladıklarında kabul edecekler," diyor Jake burnunu çekerek ve burnunu fırçalayarak.

Onu analiz edebilmek için başımı kaldırıyorum. Dönüyor, gergin ve paniklemeye başlıyor. Planı boka sarıyor ve gözlerime bakarak ona istediğini asla vermeyeceğimi biliyor. Bana bir şey olursa param korunuyor.

Çünkü onun aksine ben çok akıllıyım.

"Baban kulübün bu ülkenin saçma sapan yasalarının dışında, insanları gereksiz yere öldürmeden kazanmasını ve yaşamasını istedi. Asla kanlı para olmasını istemedi. Bu yüzden beni seçti."

"Ama sen sıçtın batırdın! İşi çok kolaylaştırdın. DOS senin için geliyordu ve sen *onun* yüzünden dikkatini dağıttın. DOS bizi saf dışı bırakmadan önce birinin yönetimi devralması, bizi büyük paralara kavuşturması gerekiyordu. Ben fırsatı gördüm. DOS bizimle çalışacak. Bana başka seçenek bırakmadın."

Gülmeye başladım, sonra ağzımdan sızan kanı yere tükürdüm.

"Eğer seni ben öldürmezsem, Mason öldürecek. Asla DOS'la çalışmayacak; her şeyi enine boyuna düşünmüyorsun. Her zaman bir seçim vardır, sen asla doğru olanı yapmazsın ve şimdi bu yüzden öleceksin," diyorum ona.

"Bu saçmalıktan bıktım artık," diyor Marco kapıdan girerken, belli ki dışarıda bizi dinliyordu. "Onunla konuşma planın işe yaramıyor. Daha fazla motivasyona ihtiyacı var." Marco masanın yanına gidip kesilmeye dayanıklı bir eldiven giyiyor, sonra masanın üzerinden iki ayak uzunluğunda bir dikenli tel parçası alıyor. Bana doğru ilerlerken kötü kötü sırıtıyor.

"Siktir! Siktir!" Jake adımlarını sıklaştırırken homurdanıyor. "Sadece lanet olası hesap bilgilerini söyle bize!" diye bağırıyor.

"Seni akşam yemeği gibi doğrayacağım evlat, sonra da onu doğrayacağım. Bu gece öldüğünde, onu bir balık gibi doğramadan önce yüzünü sikimin ucunda hayal et."

Dikenli tel göğsüme sıkıca sarılıp aşağı doğru sürüklenmeden önce beni tutan zincirlere karşı her şeyimle mücadele ederken vücudumdan en derin öfke sızıyor.

Derimin yırtılıp açıldığını hissederken alt dudağımı ısırıyorum. Umarım beni terk eden kan dondurucu kükreme, cehennem çukurlarının açılmasını ve onu bütünüyle yutmasını talep edecek kadar yüksektir.

Pes etmeyeceğim. Pes etmeyeceğim. Bundan kurtulacağım, böylece kimse ona zarar veremeyecek.

CHAPTER 54

Brinley

Yolun kenarına çektiğim anda telefonum çalıyor. Ax beni geri arıyor. Açıyorum ve cevap vermeden önce bir süre çalmasını izliyorum.

"Brinley?" diyor ben daha konuşmadan. "Neyin var?"

Burada olduğumu fark ettiğimde korkunun boğazımı sıktığını hissediyorum. *gerçekten* yalnız.

"Sanırım Gabriel'in başı dertte." Anahtarlarımla oynarken ona tüm hikâyeyi anlatıyorum.

Ax bana ona da Jake'e de ulaşamadığını söylüyor.

"Ben zaten yoldayım. Sen aradığında ikisini de denedim ama cevap vermediler, Kai yanımda. Gabriel iyi olacak, endişelenme, tamam mı? Eminim sadece bir yanlış anlaşılma olmuştur," diyor güven verici bir sesle ve Layla'nın görmesi gereken bir yönünü görmemi sağlıyor.

Telefonu kapatıp sessize alıyorum ve sonra cebime koyuyorum. Ona söylemeyi unuttuğum bir şey varsa o da zaten burada olduğumdu. Ve gitmeyeceğim. Çok gerimdeler, hız limitinden daha hızlı gitseler bile otuz dakikaya ihtiyaçları olacak ve Gabriel'in o kadar zamanı olmayabilir.

Otoyolun kenarına park etmiş arabanın yanında duruyorum ve alt dudağımı çiğnerken adımlarımı hızlandırıyorum. Silahımı kılıfından çıkarıp şarjörünü tekrar kontrol ediyorum. Kulübeye giden çakıllı yolun kenarından yukarı doğru yürümeye başlıyorum,

Gabriel'in bana öğrettiği gibi tetik parmağımı namlunun yan tarafına doğru uzatarak, silahımı elimde tutup yere doğrultarak mümkün olduğunca kenarlarda durmaya çalışıyorum. Ayaklarım altlarındaki küçük kayalarda çıtır çıtır sesler çıkarırken uzaktaki kulübenin ışıklarını görebiliyorum.

Yüz metre ötede, gelişimi yumuşatmak için çimlere doğru ilerliyorum ve dinliyorum. Doğru yerde olduğumu teyit eden sokağın kenarındaki numaralı levhaya bakıyorum. Araba yolu çalılıklarla o kadar örtülü ki buradan kulübenin tamamını göremiyorum. Sadece sık ve yeşil. Etrafıma bakarken cırcır böceklerinin ve ağaç kurbağalarının yoğun sesleri nemli havayı dolduruyor. Kulübenin kendisi derin bir yolun sonunda yer alıyor. Arkasında ana evden daha büyük iki devasa ek bina var. Yaklaştıkça onun hâlâ burada olduğunu fark ediyorum, onun, Jake'in ve daha önce hiç görmediğim bir başkasının bisikletini görüyorum. Jake'in pencerenin önünden geçtiğini görünce rahat bir nefes alıyorum. Tam arkamı dönüp buradan defolup gitmek üzereydim ki evden hayatımda duyduğum en işkence dolu, panik yaratan ses geliyor. Yaşadığım sürece bunu unutmayacağımı biliyorum.

Kaçmam gerektiği gibi kaçmak yerine, olabildiğince sessiz ve hızlı bir şekilde evin önüne doğru ilerliyorum. Açık kapıdan *onu* gördüğümde içimi dolduran mide bulantısını bastırıyorum. Başımı ahşap kaplamaya yaslıyorum ve içeri bir kez daha bakmaya cesaret edemeden önce nasıl nefes alacağımı hatırlamaya çalışıyorum.

Önümdeki manzarayı gördükçe aklım başımdan gidiyor. Gabriel tavandaki ahşap kirişlere iple asılmış. Çarmıha gerilmiş gibi. Yüzü kanlı ve hırpalanmış. Kanın nereden geldiğini görmek zor. Saçları kanla ıslanmış ve bu da bana kafasının yaralandığını düşündürüyor. Hiçbir şey olması gerektiği gibi değil. Kolları, iplerin bileklerinin derisine girdiği yerde çoktan başlamış olan morarma dışında, hastalıklı bir renksiz tonda. Tepeden tırnağa kanla kaplı ve bir süredir burada asılı olduğu belli. Kan vücudundan aşağıya damlayarak yere zar zor değen ayaklarının altında bir çeşit havuz oluşturmuş. Derisinin neredeyse görünen her yerine darbe almış, o kadar çok yerinde kırmızı yaralar oluşmuş ki takip edemiyorum. Kaburgalarından aşağısı morarmış ve göğsünden aşağı kan damlayan çok sayıda küçük yarası var.

Ve başka bir adam dikenli tel parçasını vücudundan aşağı sıyrıp etini yırtarken Jake hiçbir şey yapmıyor. Adam yaşlı, sıksa ve büyük, gür gri sakallı. Günahın Müritleri'nden bir kesim giyiyor. İpler olmasa Gabriel onu ikiye ayırırdı. Ne kadar çok

dehşet içinde izlerken, Jake'in bunu sorun etmediğini ya da daha da kötüsü bu işin içinde olduğunu fark ediyorum.

Aman Tanrım. Bu bir ihanet.

Sığ nefesler alırken midem bulanıyor ve başım dönüyor, Gabriel'in bana öğrettiği her kelimeyi hatırlamaya çalışıyorum, içerideki adamların beni duymaması için dua ediyorum. Eğitimimizin her bölümü zihnimde yanıp sönüyor.

Durakla, akıllı ol, saldırmadan önce etrafını kolaçan et, herkesin yerini bil, başka tehditler var mı?

Telefonumu çıkarıp kayıt tuşuna basıyorum , sonra da kapıya bitişik pencerenin pervazına yaslayıp adamlar konuşurken gözlerden saklanıyorum. Her ne olursa olsun, tek umudum kulübün onu bulması. Zihnimde planımı gözden geçiriyorum-nefes al, nişan al ve sıska olanı indir. Jake'i vurmak istemiyorum ama vurmak zorunda kalabileceğimi biliyorum ve eğer o da bu işin içindeyse o da başka bir hedef.

İkisini de vurup Gabriel'i kurtarabilirim. Bir sebepten dolayı buradayım, sözlerine odaklanmaya çalışırken kendime tekrar tekrar söylüyorum.

"Diğer tarafını kesip biçmeden önce bana hesap numaralarını vereceksin," diyor yabancı.

"Wolfe, dostum, siktir. Hiçbir para buna değmez. Bize istediğimizi ver, ben de senin için bu işi çabucak bitireyim. Marco, dostum, siktir... bekle, konuşacak," diye ekliyor Jake.

Marco. *Marco Foxx*. Jake'i durduğu yerden vurmamak için elimden geleni yapıyorum. Kulübün arkasından DOS başkanıyla mı çalışıyormuş?

"Brinley'nin güvende olduğundan emin olacağım. Kimsenin ona dokunmasına izin vermeyeceğim," diye ekliyor Jake ve Marco kaderim hakkında birkaç dakika tartışmadan önce. Onlar bunu yaparken ben de Gabriel'in bulunduğu odanın geri kalanına göz atıyor ve burada başka kimsenin olmadığından emin oluyorum.

Üzerinde çok sayıda alet ve bıçak bulunan bir masa, uyuşturucu, uyuşturucu malzemeleri, ip, Gabriel'i şu anki konumuna getirmek için ihtiyaç duydukları her şey var. Hepsini gözden geçiriyorum ve kafamda anlamlandırıyorum. Jake onu buraya çekmiş ve sonra da sırtından bıçaklamış olmalı.

Marco, Gabriel'in diğer tarafına geçerken, "Zaman doldu," diye homurdanıyor. "Kahretsin, inatçı lanet-" diye sesleniyor Jake.

"İlk seni vuracağım, seni lanet olası amcık!" Marco Jake'e bağırır. "Belli ki kuzenini pek iyi tanıyorsun. Kızı tehdit edersek konuşacağını söylemiştin."

"Bu senin kendi seçimin, sadece bana söyle ve ben de onu kurtarayım," diye yalvarıyor Jake Gabriel'e. Marco bir çeşit ağır hizmet eldiveni takmak ve dikenli tel parçasını almak için hareket ederken. Gabriel'in gövdesindeki izler telin üzerindeki desene benziyor ve ben onun parçalanmış etine bakarken kusmuğumu tekrar bastırıyorum.

"Sana güvenmiyorum," diyor Gabriel alçak sesle, sakın bir şekilde, bir başka aile üyesi güvenine ihanet edip onu yüzüstü bırakırken gözlerinde hiçbir duygu yok.

Yeterince gördüm.

Onları öldüreceğim ve bu evi yerle bir edeceğim. Ölürsem, en azından denerken ölürüm. Gabriel, ona ne kadar güçlü ve inanılmaz olduğunu söyleme şansım olmadan ölmeyecek. O bir kanun kaçağı olabilir ama benim kanun kaçağım ve isteyebileceğim her şey onda var. O affetmeyen, çığ ve tanıdığım, sevdiğim tek dürüst insan.

Derin bir nefes alıyorum ve açık kapıya doğru nişan alıyorum, tam Gabriel'in gözleri benimkilerle buluştuğunda nefesimi veriyorum. Ondan başka kimse beni görmüyor. Birkaç saniyeliğine birbirimize kenetleniyoruz ve o kadar hafifçe başını sallıyor ki gözümü kırpsam kaçırabilirdim. Ona yardım etmeme gibi bir şansım yok. Bakışlarını tutuyorum, sadece bir kez başımı sallıyorum ve sonra nişan alıp tetiği çekiyorum. Beynim onu vurduğumu algılamadan önce Marco'nun bedeni bir homurtu ve gümbürtüyle yere çarpıyor.

Ondan sonra tereddüt etmiyorum, ölüp ölmediğini bilmiyorum ama o Gabriel'e ulaşmadan önce Jake'e ulaşmalıyım yoksa ikimizin de işi biter ve bunca yolu bunun olmasına izin vermek için gelmedim.

Kaderimle buluşmak için arkama bakmadan kapıdan içeri daldım.

Brinley'nin gözleri pencere camından benimkilerle buluşuyor ve çoktan ölüp ölmediğimi merak ediyorum. Eğer o güzel mavileri görüyorsam, ölmüş olmalıyım. Ama içlerinde doğru olmayan bir şey var. Eğer öldüysem, gözleri mutlu olmalı, arzuladığım ışık ve ateşle dolu olmalı, kızgın ve korkmuş değil.

Silahını kaldırdığında hayatta olduğumu ve beni kurtarmaya çalışırken kendini öldürtme ihtimalinin yüksek olduğunu anlıyorum.

Jake'in dikkatini çekmemek için başımı olabildiğince dikkatli bir şekilde *hayır anlamında* sallıyorum ama ateş etmeden önce evet anlamında başını sallıyor.

Lanet olası küçük velet.

Kurşunun yanımdan vızıldayarak geçip Marco'nun göğsüne isabet edişini savaştayken hissettiğim ağır çekimde izliyorum. Homurdanıyor, inliyor ve arkamdaki dikenli teli bırakarak yere düşüyor. Silahı masanın üzerindeydi. Brinley'nin Doc Martens ayakkabılarıyla kapıdan içeri girişini izliyorum. Saçlarını at kuyruğu yapmış, siyah kot pantolon ve siyah atlet giymiş.

Bunun bir ölüm kalım meselesi olduğunun farkındayım, ama Tanrım, onu becermek için hiç bu kadar çaresiz olmamıştım.

"Aklından bile geçirme yoksa ateş ederim!" diye titrek bir sesle seslenirken Jake arkasını döner ve masanın yanında duran silahına bakar

Ben

. *İki numaralı hata: Elindeki lanet şeyi asla bırakma.*

Onu küçümsüyor.

"Şanslı atış. Ölmek üzeresin, küçük kız." Zor sözler

Arkamda tam bir korkak gibi hareket eden, beni kalkan olarak kullanan bir adam.

Marco'ya baktı ve ben sııttım. Küçük sinekkuşum onu göğsünden vurdu. Nefes alıp veriyor ve kanlar içinde yerde yatıyor. İlk fırsatta mükemmel bir atışla ödüllendirilecek.

"Belki." Brinley silahı daha sıkı kavıyor, çenesini kaldırıyor ve ona gerçekten gülümsüyor. "Ya da belki, her gün hedefimi tam olarak nasıl vuracağımı öğrenerek geçirdim, öyle değil mi bebeğim?" diye soruyor bana bakmadan, tek kaşını kaldırarak.

Aşkın ne olduğunu hiç bilmediğimi itiraf etmeliyim ama bu, ona en yakın hissettiğim şey. Brinley benim yürüyen ıslak rüyam gibi görünüyor. İçim parçalanıyor ama sadece onu görünce bile sikimin kabardığını hissediyorum.

"Gerçek hikâye," diyorum Jake'e, hırpalanmış yüzümde kendime ait ezik bir sırtışla.

"Bu beni kesinlikle mükemmel bir nişancı yapmaz ama seni vuracak kadar iyi yapabilir," diye tatlı tatlı ekliyor.

"Cinayetden hapse gireceksin, bunu biliyorsun, değil mi?" Jake boku yediğini bildiğinden elindeki saman çöpünü avuçluyor. "İki adamı öldürdüğün için hayatının *geri kalanını* hapiste geçireceksin, ne için? Daha iki ay önce tanıştığın bir adam için mi?"

Brinley başını yana eğiyor ve Jake'le küçük bir çocukmuş gibi konuşuyor, benden önceki hayatının kibar tonu, ortaya çıkarmasına yardım ettiğim kötülükle karışıyor. Ne lanet bir karışım.

"Hiç sanmıyorum. Buradaki adamımın cesetleri saklamakta ne kadar iyi olduğunu biliyorum ve eminim seni toprağın o kadar derinine yerleştirmek için ekstra iyi bir iş çıkaracaktır ki kimse seni bulamayacaktır."

"Elbette," diye ekliyorum sırtarak. Onu bütün gün böyle izleyebilirdim.

"Siktir!" diye bağılıyor, sarmal çiziyor.

"Bu," diyorum ona. Brinley önümüzde dimdik dururken ona sakince, "İşte bu yüzden asla bu kulübün başkanı olamazsın ve işte bu yüzden baban beni seçti," diyorum. "Çünkü baskı altında iyi değilsin ve hiçbir şeyi enine boyuna düşünmüyorsun."

Gözlerini izliyorum, endişeyle benimle Jake arasında gidip geliyorlar. Şansını bekliyor, ki bu kolay olmayacak çünkü Jake arkamda sağlam bir şekilde dikilmiş durumda.

Eğer ilerlerse Jake'in silahını almak için bir fırsatı olacağını biliyor ve beni vurma ihtimali varken onu vurmak istemiyor.

"İkinizi de sikeyim!" Jake böbreğime yumruk atarken acınası bir şekilde bağırıyor.

Ses bile çıkarmıyorum. Acıyı bile hissedemiyorum. Adrenalin kanımda dolaşüyor, kurtulma ve Brinley'i güvende tutma ihtiyacı duyuyorum.

"Bütün gece arkamda duramazsın," diye Jake'i kımıldaması için ikna ediyorum. Bu lanet olası işi bitirmeye hazırım.

"Kolumdaki gazlı bez," diyorum ona. "Beni zaten bir kez vurdu. Ve görüyorsun ya... benim kız biraz deli olduğumu düşünüyor, ama bahse girerim bu durumda ona ne söylersem yapacaktır."

"Sen neden bahsediyorsun?" Jake soruyor.

"Elbette yapardı, bebeğim." Brinley terli tutuşunu yeniden ayarlarken hiçbir şeyi kaçırmıyor.

"Sana ulaşmak için bana doğru yol alırsa memnuniyetle bir kurşun daha yerim," diyorum ona.

Onunla göz teması kuruyorum. Onu tanıyorum, hamlesini yapacak. Ona başımı salladım ve ihtiyacı olan kelimeleri söyledim...

"Sadece ateş et."

Tıpkı yapacağını bildiğim gibi, Jake yanlış seçimi yaptı. Gölgeinden uzaklaştı, kolu masadaki parçasına uzandı. Bunu yaptığı anda, Brinley bir atış yaptı. Elini hedef almış olabilir ama ön koluna isabet ediyor ve silahı almak yerine yere düşürüyor. Uzanmaya devam ediyor ama kadın tekrar ateş ediyor ve bu sefer omzundan vuruyor. Yanımda yere düşüyor ve bana bakıyor, konuşmaya hazırlanıyor, muhtemelen yalvarıyor, Brinley ona doğru ilerliyor, muhtemelen onu tamamen ortadan kaldırmak için daha iyi bir atış yapmak için. Hızlı ama yeterince hızlı değil.

Jake uzanıp ayak bileğini yakalıyor ve ayaklarını altından çekerek sırt üstü yere düşmesine neden oluyor. Ayağa kalkmak için dönüyor ama Jake onun üzerine atlıyor ve sağlam kolunu omuzlarına dolayarak boğazını sıkıyor. Silahı hâlâ elindeydi ama Jake'in dizi kolunun üzerindeydi ve vücudunu yukarı çektiğinde silahı düşürdü. Jake dizlerinin üzerine çöküyor ve kadının sırtını ön tarafına doğru tutuyor. Adam ondan daha güçlüdür ve boynundaki tutuşunu sıkılaştırır, ancak silahını onun yapabildiğinden daha fazla yerden alamaz. Onun

Serbest eli işe yaramıyor, vurduğu yerlerden kan akıyor. Gözlerinde paniğin başladığını görüyorum. Onu boğuyor. Önce o yapmazsa onun bağırsaklarını deşeceğim. Gözlerim onunkilerle buluşuyor, onu sakinleştirmeye ve hatırlatmaya çalışıyorum.

"*Daha güçlü ol,*" diyorum sıkılmış dişlerimin arasından, beni tutan bağlara karşı öfkeyle mücadele ederek.

Anında sakinleşir gibi oluyor ve o andan itibaren bir saniye bile tereddüt etmeden çenesini aşağı indirip ön kolunun altında oynatıyor, sonra da bir yerlerden güç bularak elini geriye doğru uzatıp başparmağını ön kolundaki kurşun deliğine sokuyor. Adam uluyor, kadın adamın elinden kurtulup silahını alıyor ve hiç tereddüt etmeden ateş edip onu karnından vuruyor.

Durmasını bekliyorum ama durmuyor. Tekrar ateş ediyor ve dizinden vuruyor. Adam düşüp duvara yaslanıyor ve acı içinde bağırıyor. Gözleri yaşlarla doluyor ama kadın devam ediyor, şarjörü adama boşaltıyor, bir tanesi boğazına, kan hızla akmaya başlıyor, adam eliyle yarayı kapatıyor ama akıntıyı durdurmak için hiçbir şey yapmıyor. Göğsüne isabet eden bir atış daha yapıyor. Adam bir gümbürtüyle yere düşer ve ağzından kan fişkirir. Tekrar ateş edip silahın boş olduğunu fark ettiğinde, sanki silahın ağırlığı aniden çok ağır gelmiş gibi kolu yanında gevşiyor. İki damla gözyaşı yanaklarına dökülüyor ama işini yaptığını biliyor.

Jake'e, güvenebileceğimi düşündüğüm bu adama bakıyorum ve içindeki hayat çekilirken kesinlikle hiçbir şey hissetmiyorum. Yüzümün onun gördüğü son şey olacağını bilmenin verdiği memnuniyetle sırtıyorum.

Üç numaralı hata: Lanet kraliçemi küçümsemek.

CHAPTER 56

Brinley

Yapacağımı asla ama asla düşünmediğim şeylerin kısa listesinde, bir adamı öldürmek muhtemelen bir numara. İki adam öldürmek? Duyulmamış bir şey. Ama işte buradayım, Brinley Rose Beaumont, bir katil.

Ve şu anda olduğu gibi birinin gözlerinden akıp giden hayatı izlediğim için hiç bu kadar minnettar olmamıştım.

Jake'i tam da ihtiyacım olan yerden vurduğumu ve tetiği çekmeden önce hiç düşünmediğimi fark ettiğimde bir sisin içinde duruyorum. Vücudum şoka girmeye başladığında şiddetli bir şekilde titremeye başlıyorum. Gabriel'in sesi beni bulanıklıktan kurtarıyor. Gözlerim onunkilerle buluşuyor ve onları tutuyor.

"Buraya gel bebeğim," diyor bana yol göstererek. "Bana bakmayı bırakma. Gözlerini benden ayırma."

Silahımı masaya bırakıyorum ve Marco'nun cansız bedenine doğru adım atıyorum, kendimi Gabriel'e doğru bastırıyorum, dudaklarımın birleşebildiği her yeri öpüyorum. Şişmiş, hırpalanmış dudakları başımla buluşuyor ve derin fısıltısı bana iyi olduğumu, ne kadar iyi yaptığımı, ne kadar güçlü olduğumu, onun hayatını kurtardığımı söylüyor.

Bu beni sakinleştiriyor ve şoktan çıkarıyor.

"Çok iyiydin ama henüz işin bitmedi bebeğim. Mutfaktaki dolaptan basamaklı tabureyi ve masadan bıçağımı almanı istiyorum. Beni kesmen gerekecek." Demek istediği yöne doğru başını sallıyor.

Dediğini yapıyorum ve titreyen ellerime rağmen onu hızla yere seriyorum. Jake ve Marco'nun arasında yere düştü, kim bilir ne kadar süre orada asılı kaldıktan sonra bacakları muhtemelen uyuşmuştu. Hemen yanına gidip onu öpmek için eğiliyorum, kanı ağzıma doluyor ve hepsini içime çekiyorum.

"Bu çok tehlikeliydi." Kızgın ama hâlâ beni öpüyor. O yaşıyor, o iyi ve içgüdülerim haklıydı.

"Gelmeseydim ölecektin," diye inliyorum, o çığlıklarımı sustururken.

Birkaç dakika sonra kollarındaki his geri geliyor ve beni sarıyor, yüzümü okşuyor, gözyaşlarımı siliyor. Dili ağzıma öyle bir giriyor ki, şimdi bile, tüm bu enkazın ortasında ve kendimi riske attığım için ne kadar kızgın olduğunu, bana aç olduğunu söylüyor. *Her zaman bana aç.*

"Beni nasıl buldun?" Gabriel soruyor, gözleri kan çanağına dönmüş ve etrafındaki deri çoktan morarmış.

"Arabamı AirTag'lemişsin," diye omuz silkerek bildiklerimi itiraf ediyorum. "Gizlice baktım." Gabriel düşünceli gözlerle beni süzüyor ama bir şey söylemiyor.

"Haftalar önceydi ve seni merak ediyordum. Fotoğraf kutunda daha fazlasını buldum. Ben de botunu AirTag'ledim."

"Bunu yapmamın bir nedeni vardı, seni güvende tutmaktı," diyor sırtarak, onu izlediğim için eğlenerek.

"*Yapabildim* çünkü" diyorum ukala bir ses tonuyla, çenesini öperek.

Gabriel gülüyor, içinde yattığımız katliamın ortasında çok garip bir his ama çok da güzel.

"Bence" -beni öpüyor- "sen benden bile daha çılgınsın küçük kuş, ama ben senin tüm çılgınlığını istiyorum. Son zerresine kadar."

"Hepsi senin," diyorum ona.

Daha önce hayatımda hiçbir yere uyum sağladığımı hissetmemiştim. Her zaman herkesin yapmamı söylediği şeyleri yaptım, doğru olduğunu düşündüğüm şeyleri yaptım ama burada, Gabriel'in kollarında, ona aitim. Onunla olmak ciğerlerime hava almak kadar kolay.

Onun gözünde her zaman güçlüyüm. Her zaman yetenekliyim. Basit ve güzel bir şekilde kendimim.

Gözyaşlarımın geldiğini hissediyorum ve kelimeleri durduramıyorum.

Onu öpmek için eğildiğimde, "Gabriel, seni seviyorum," diyorum. "Seni çok seviyorum."

Güçlü, kanlı elleri dudaklarımın üzerinde gezinirken yüzümü tutuyor.

"Sana karşı hissettiklerim için Brinley, aşk kadar basit bir kelime bile yeterli değil. Sen benim damarlarımdaki kansın."

Onun sözleriyle dudaklarına doğru inliyorum.

"Sen uğruna her şeyi feda edebileceğim kişisin." Dudakları şakağımla buluşuyor. "*Sen benim hayatta kalma ihtiyacımsın.*" Dudaklarıma sırtıyor. "*Ve bir daha asla toparlanamayacakları bir yakınlığa doğru hızla kaydılar...*" Bir öpücük daha.

Gözyaşlarımın arasından kıkırdıyorum.

"Biz iki cesedin arasında yatarken Fitzgerald'dan alıntı mı yapıyorsun?" Gabriel'in dudakları yanaklarımda, çenemde, ağzımın köşesinde gezinmeyi hiç bırakmazken, "Romantik olmaya çalışıyorum," diyorum.

"Sadece romantik olmaya çalışıyorum," diyor Gabriel sırtarak ve derin bir kıkırdamayla, iki eliyle yüzümün yanlarını kavrayıp fırtınalı gri gözlerini benimkilere odaklayarak ciddileşmeden önce.

"Seni seviyorum, Brinley Rose." Derin tınısı duyularımı dolduruyor, göğsümde kelekler uçuşuyor ve etrafımızdaki katliam kayboluyor.

"*Ne oluyor lan!?*" O ve Kai kapıdan içeri girdiğinde ikimiz de yerdeki yerimizden ona bakarken Sean'ın dehşet içinde bağırıldığını duyuyorum.

Gabriel beni kımıldatmıyor, sadece başını rahatlamış bir şekilde yere bırakıyor ve "Geç kaldınız. Rick'i ara ve umarım kürek getirmişsinizdir."

CHAPTER 57

Gabriel

"St Henry'nin arkasına gömüldüler. Ben, Ax ve Kai onları toprağa gömdük."

Adamlarıma bakıyorum, Ax ve Kai dışında hepsi Jake'in beni öldürmeye çalışmasının şokunu yaşıyor. Ben de dahil.

Brinley'nin telefonundaki kaydı onlara dinlettiğimde bir dakika boyunca sessizlik oldu. Akıllı küçük sinekkuşu. Ama buna ihtiyacım olmazdı. Adamlarım zaten bana inanırdı. Rick'in kesiklerimi temizlemesi ve bana dikiş atması iki saat sürerken, adamlar iki hainin de kesiklerini ateşe verdikten sonra onları toprağa gömmek için çalıştılar.

"Jake benim kardeşim gibiydi. Açgözlülük ve kıskançlığın kararlarını gölgelemesine izin verdi.

Bu noktadan sonra o hiç var olmamış gibi olacak," diyorum onlara. "Amin, kardeşim." Kai masaya vuruyor.

Başımı sallıyorum. "Benim tek hatam ona güvenmek oldu. Çok geç olana kadar bunu fark edemedim ve bu benim vebalim."

"Hepimiz Jake'e güvendik," diyor Robby.

Kimse mutlu değil, Jake'in yaptığı bu seçim bir yana, otuz yıldır herkesin kardeşiydi ama bu toplantı bittikten sonra bir daha asla onun hakkında konuşmayacağız. Bize ihanet etti ve hak ettiğini buldu. Kardeşine sırtını dönmezsın.

"Aiden Foxx ile bir buluşma ayarladım." Açıklamamla birlikte odanın sakinleşmesini bekliyorum. "Onunla yama hakkında konuşmayı planlıyorum ve bunu hızlıca yapmak istiyorum. Tüm bunlar henüz tazeyken."

Ben tekrar konuşmadan önce birkaç saniye boyunca sohbet ediyorlar.

"Sadece ikinizi getiriyorum. Savannah Meadows'un çatısına. Aşağısı kalabalık, beni öldürmeye çalışma ihtimali daha az," diyorum onlara.

Odanın etrafına bakıyorum. "Ax, eğer adım atmaya hazırsan şimdi yardımcım olmanı istiyorum."

"Elbette," diyor, hiç tereddüt etmeden.

"Herkes kabul ediyor mu?" diye soruyorum.

Evet'leri bekliyorum. Geldiğinde, oybirliği ile.

"Ve Kai, benimle misin?" diye soruyorum, herkes onun bir sonraki silah arkadaşım olmasını istediğini anlıyor.

Kai sırtarak, "Tabii ki kardeşim, her zaman yanımdasın," diye cevap veriyor. "Kai değişecek mi?" Diye soruyorum ve hepsi evet diyerek onaylıyor.

"Shelly senin yamalarını değiştirecek. Mason, sen de Enforcer'a geçebilirsin." Bir kez daha herkes kabul etti.

Tokmağı indirdim ve o boktan hikâyeyi yeniden anlatmanın bittiğine sevinerek bir nefes verdim.

"Şimdi, tüm bunların dışında, bir şey daha var. Bunun yeni bir şey olduğunu biliyorum, benim yaşlı bir kadının var."

Flipp kendi tarafından "Küçük suikastçıyı seviyoruz," diyor ve sırtıyor.

"Evet, Brin tam sana göre." Mason'ın yüzü ifadesiz ama emin.

"Çok mutlu görünüyorsun," diyor Kai.

Bir nefes veriyorum ve başımı sallıyorum. Boğazımı temizleyerek, "Evet, o aradığım kişi," diyorum.

"Pekâlâ. Siktirin çocuklar," diyorum, hâlâ konuşmaya alışık olmadığım derin konuyu değiştirerek. "Bir gün oldu. Herkes bir içki alsın, duble olsun. Bu iş çözülene kadar evimiz dolu. Ax, Kai, yarım saat sonra benimle buluşun ve gidelim. Diğer herkes yesin, içsin, sizin ya da ailenizden birinin bir şeye ihtiyacı olursa Shell'i görsün."

Konuşmaların arasında odadan çıkarken, bu sabah Jake'in kanlı vücudundan kesiği nasıl çıkardığımı ve St. Henry's'deki açık hava ateş çukurunda yakmadan önce VP yamasını nasıl kestiğimi hatırlıyorum. Bu çocukların geceyi Jake'i düşünerek geçireceklerini biliyorum ve bu sorun değil. Kimsenin önünde bu konuda konuşmamaları gerektiğini biliyorlar. Ailelerin bileceği tek şey onun bir

Hain, kraliçem hariç, çünkü o da oradaydı ve orada olmasa bile yine de ona söylerdim.

Ana salon kulüp üyelerinin aileleriyle dolu. Harmony'deki tüm DOS üyelerini ya yamalayana ya da öldürene kadar önümüzdeki birkaç gece için hepsini buraya kilitledik.

Kalabalığın arasından bile onu bara yaslanmış Layla'yla konuşurken görebiliyorum, boyalı kot pantolonu, atleti, saçları dağınık ve vahşi, bu sabah yaşadıklarından sonra üzerinde hiçbir iz yok. Şükürler olsun.

Bir dakikalığına Şapel'in kapı çerçevesine yaslanıp onu izliyorum. Ona bakmaktan asla bıkmayacağım. Sırf tepkisini görmek istediğim için orada kalıyorum ve şapelden önce bıraktığımız sepetten telefonumu çıkarıyorum.

Vakit geldi.

Telefonunu arka cebinden çıkarışını ve mesajımı okuyuşunu izliyorum.

KRALİÇE

Şimdiden mi?

Tabii seni gereğinden fazla incitmemi istemiyorsan?

Brinley gözlerini odanın öbür ucuna yuvarlıyor ve Shelly yanımda belirdiğinde bana doğru dönüyor. Zaten kalınlaşan sikimi anında bastırdı.

"Onunla evleneceksin, değil mi?" diye soruyor, zayıf dirseğiyle beni dürtüyor.

"Ben mi? Evlilik mi?" Bir kolumu omzuna dolayarak soruyorum. "Hadi ama Shell, beni tanıyorsun," diye ekliyorum.

"Evet, tanıyorum." Göz kırıyor. "İsteddiğini aldın." Shelly bana geçen hafta Savannah'daki en iyi dükkan olan *Racine Leather Co*'dan aldığım kesimi uzatıyor ve ben de onu tutup gülümsüyorum. Ortasında Cehennem Köpekleri amblemi ve altında *Wolfe'un Mülkü* parşömeni olan tereyağlı siyah deri tam da onun için istediğim şeydi. Kalbinin ön tarafında ona özel *Wolfe'un Kraliçesi* arması ve onun altında da *Bedlam'ın Askeri yazan* daha küçük bir arma var. Jake ve Marco'yu öldürüp hayatımı kurtardığında kazandığı bir yama.

Mükemmel ve onun üzerinde çok seksi duracak.

"Kadınlara böyle bakmadığını da biliyorum. Asla. Sadece adil bir uyarı istiyorum, böylece başka bir düşün planlamaya yardım etmek için bolca zamanım olacak." Shelly sırtımı sıvazladı. "İkiniz de bir annesiniz," diye ekliyor.

Onu daha sıkı kucaklıyorum. Aslında Shelly benim için anneye en yakın şey.

Başının üstünden öpüyorum ve sonra onu bırakıyorum. "Sana çok zaman ayıracağıma söz veriyorum."

"Ne için çok zaman?" Brinley bize yaklaşarak soruyor,

"O lanet kotlarla bana eziyet etmek için," diyorum ve onu belinden kavrayıp öpüyorum.

Shelly bir oda tutmamızla ilgili bir şeyler mırıldanarak uzaklaşıyor. "Bu da ne?" Brinley geri döndüğümde soruyor.

deri elimde.

Brinley kaşlarını kaldırıp almak için işaret ediyor ama ben henüz bırakmıyorum.

"Bu sana bakan herkese benim olduğunu duyuran bir şey ve eğer bunu şimdi takarsan bir daha çıkarmayacaksın," diyorum ona sessizce, böylece kimse beni duyamayacak. "Ve ben senin *her* parçanı benim yaparken sen de onu takacaksın."

Brinley tereddüt bile etmiyor, sırtarak alt dudağını ısıırıyor ve almak için uzanıyor, sonra yukarı kaldırıyor. Onu izliyorum, işlemelerin ve ön taraftaki yamaların detaylarına bakıyorum.

Parmağı *askerin* üzerinde gezinirken gözleri soru sorarcasına benimkilere kayıyor

Yama.

"Kulübün iyiliği için can aldınız. Bunu hak ettin," diyorum ona. "Ve eğer işimi doğru yaparsam, bunu bir daha yapmak zorunda kalmayacaksın."

Başını salladı. "Öldürdüğün kişiler için gurur mu duyuyorsun?" diye sormadan önce gözlerindeki soruyu görebiliyorum.

Başımı hayır anlamında sallıyorum. "O armayı övünmek için takmıyoruz, birbirimize bağlı olduğumuzu, birbirimiz için yapmayacağımız hiçbir şey olmadığını hatırlatmak için takıyoruz. Hiçbir şey bu kardeşlikten önce gelmez. Bu aileden." Söylediklerimi olduğu gibi kabul etmesini ve sorgulamadan bir kolunu diğerine sokmasını izliyorum. Gözleri hep benimkilerin üzerinde. Bu mükemmel bir uyum ve saçlarını kabartıp bir omzunun üzerinden bana bakmak için döndüğünde, bu kadının benim için yaratıldığını anlıyorum.

"Nasıl görünüyorum?" diye soruyor, önünde durduğu masanın üzerinden onu eğmek üzere olduğumu çok iyi biliyor. Brinley Rose Beaumont özlediğimi bilmediğim bir geleceğe benziyor ve bedenim ona dokunmak için yalvarırken, sadece onun getirebileceği sıcaklığın içime yayıldığını ve beni gerçekte doldurduğunu hissediyorum.

Brinley'i kalçalarından tutup kendime çekiyorum ve kulağına fısıldarken anlamasını istiyorum: "İstediğimi hiç bilmediğim her şey gibi. Sanki *benimmişsin* gibi."

On dakika sonra Brinley'e "Sakin ol," diyorum, kıcının yanaklarını iyice ayırıp sikimin inmesini isterken. Gitmek zorundayım, zaten neredeyse geç kaldım ama aletim şu anda önümde eğilmiş ve kesilmiş kıyafetiyle bunu anlamıyor.

Elimi sırtının küçük kısmında gezdiriyorum ve onu almak için hiç bu kadar çaresiz olmamıştım.

"Travmatik bir günle böyle başa çıkacağımı hiç düşünmemiştim. Ama ne diyebilirim ki, işleri ilginçleştiriyorsun," diyor omzunun üzerinden.

Bacaklarının arasına uzanıp klitorisiyle biraz oynuyorum, orta parmağımı üzerinde yavaş daireler çizerek gezdirirken diğer elimle kulüp binasına gelmeden önce kıcına soktuğum orta boy tıkaçı çıkarıyorum. Ben çıkarırken nefes nefese bir inilti çıkarıyor. Sonra en büyük boyutlu tıkaçı alıyorum, kayganlaştırıcıyla kaplıyorum ve iyi bir önlem için kıcına biraz daha ekliyorum.

"Bu çok büyük görünüyor," diyor gözlerini kocaman açarak.

"Belki," diyorum, kulüpteki süitinde banyo lavabomun üzerine eğilmiş, bu şekilde ne kadar iyi görüldüğüne odaklanmıştım.

"Benim sikim olana kadar bekle." En büyük tıkaçı biraz içeri iterken sırtıyorum, vücudunun uyum sağlamasını bekliyorum. Çıkarıp kıcındaki kayganlaştırıcıyla tekrar kapladıktan sonra tekrar içeri itiyorum,

"Nefes al," diye hatırlatıyorum ona. Ben yerleştirmeyi bitirirken o da yerleştiriyor. Küçük pembe mücevherli kalp, içinde kaybolmayan tek şey ve

Lanet olsun, ne manzara ama.

Brinley bana doğru dönüp alt dudağını dişlerinin arasına alarak, "Acıyacak," diyor.

Telefonum cebimde çınlarken sert sikimi ayarlıyorum.

"Siktir, kışını hemen burada ve şimdi almamı istemiyorsan, bana öyle bakmayı kessen iyi edersin," diyorum ona.

Sırıttırıyor. *Küçük velet.*

"Sana ne gibi bakıyorum?" diye soruyor, parmağını atletinin göğüs dekoltesinin altında gezdirerek. "Özür dilerim ama baskı biraz iyi hissettiriyor."

Telefonum tekrar çalıyor ve sikim daha da zonkluyor. Üç saat daha. Bu kadının sahip olduğu her deliğe sahip olana kadar üç saat daha.

CHAPTER 58

Gabriel

Bir saat sonra Kai ve Ax'la birlikte Savannah Meadows hastanesinin çatısında dururken Aiden Foxx ve iki adamı geliyor.

"Herifin güzel bir bisikleti var... Hakkını vereyim." Onlar yaklaşırken Kai eğildi.

Cevap olarak homurdanıyorum, özel Softail'ine bakıyorum. "Sorun değil." Veriyorum. Yanındaki iki adam tanıdıklarım. Damon Keller ve Grayson Hunt.

Otis'e göre Marco'nun saçmalıklarından bıkmış olan bir diğer kişi de Damon'dı.

"Beyefendi," diyor Aiden önümde dururken. Yaklaşık benim boyumda ve iri yarı bir herif. Sakin ve çekingen biri. Üvey kardeşine hiç benzemiyor.

Hemen konuya giriyorum.

Aiden'ın arkasındaki iki adam silahlarını çekerken, "Bu sabah saksocu kardeşini kuzenimle birlikte ormana gömdüm," diyorum.

Ax ve Kai de hemen kendi silahlarını çektiler.

Aiden irkilmedi bile. Başını çeviriyor ve eliyle silahlarını bırakmalarını işaret ediyor. Onlar da bırakıyor.

"Neden?" diye soruyor sakince.

"Kulübümü ele geçirmek için komplo kuruyorlardı. Bu hiç hoşuma gitmedi."

"Seni suçladığımı söyleyemem," diyor Aiden ve ellerini ateşkes için kaldırıyor, sonra cebinden bir paket sigara çıkarıp bana bir tane uzatıyor. Başımı sallıyorum. Sigarayı yakıyor.

"Üvey kardeşimin oldukça büyük bir uyuşturucu sorunu vardı. Yıllardır kontrolden çıkmış durumda."

"On altı yaşındayken üyelerinizden birinin İnfazcımın kız kardeşine tecavüz etmesine izin vermesiyle başladı."

Aiden nefes alıyor. "Bu konuda neden çılgına döndüğünü anlıyorum, ama onu öldürdün, o zaman bu işi halletmiş oldun, değil mi?"

Başımı sallıyorum. "Evet."

"Ve benim gördüğüm kadarıyla, bugün her birimiz birini kaybettik, yani adil olan adildir."

"Katılıyorum."

"Kulağıma **g e l e n l e r e** göre bize yama yapmayı planlıyormuşsun?" Aiden bir duman daha çekerek soruyor.

"Öyleydim."

"Peki ya şimdi?"

"Duruma göre değişir," diyorum kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak. Kai ve Ax'a dönüyorum. "Bize bir dakika verin."

Aiden dönüyor ve biz yalnız kalana kadar adamlarına el sallıyor.

"Kusura bakmayın ama hanımımı korkuttuğunuz için gelip gırtlığınızı parçalamadığım için şanslısınız. Eski lideriniz de tam bir tren enkazıydı. Sanırım bu, görevi devraldığın anlamına geliyor ama bu işlerin nasıl yürüdüğünü bilmiyorum."

Aiden sigarasını söndürürken, "En azından bir konuda hemfikiriz," diyor. "Ve evet, ben devralacağım. Marco bizim başkanımızdı; farklılıklarımız vardı ama tüm adamlarımın desteğine sahibim. Ve evet, senin yaşlı kadınının kim olduğunu anlamaya geldim. Marco'nun bizi neye bulaştırdığını bilmiyordum, adamlarımın geri kalanını ve kulübümüzü korumak zorundaydım. Senin ve kulübünün bize daha fazla saldırmasını nasıl engelleyeceğimi anlamalıydım. Ama bu kişisel bir şey değildi. İşle ilgiliydi. Marco ve ben bir yılı aşkın süredir anlaşıyorlardık. Kötü seçimler yapıyordu, yan anlaşmalar yapıyordu, uyuşturucu sorunu kontrolden çıkmıştı. Babası istifa ettiğinde ona bıraktığı şey bu değildi."

"Kuzenimle yatağa girmiş gibi görünüyor çünkü o zamanlar birbirlerine çok benziyorlardı."

"Mm-hmm," diye homurdanıyor Aiden. "Açgözlü ve zeki değil mi?"

Ben de sırtıyorum. "Evet."

"Ne istiyorsun?" diye soruyor.

"Kulübünüzün kliniklerime yönelik saldırılarından vazgeçmesini istiyorum. Dışarıda sizin için bir sürü keş var, bizim işimiz iyileşmek ve *bu bizim işimiz*."

Aiden başını sallar.

"İyi niyet göstergesi olarak kardeş kulübüm Titans ile masaya oturabilirsiniz. Eski başkanınız bunu asla yapmaz. El Coas ile kısa bir anlaşmaları var." Atlanta'nın büyük bölümüne Mavi tedarik eden ekipten bahsediyorum. "Kardeşin öldürüldüğünde benim kulübümün almadığı payı onlar alacaktı. K6'ların onsuz sizinle çalışmayacağını biliyorum ama Titanlarla çalışmak isterseniz, bu sizin için gerçekten kazançlı olabilir," diye teklif ediyorum. "Alıcıları arzı artırmakla çok ilgileniyor, iki katına çıkarmak istiyorlar, eğer bunu halledebilirsen. Onlar eski K6 bölgesini devralırken siz de ikiye bölmüş olursunuz."

Baş ve işaret parmaklarını çenesinin üzerinde gezdirerek bir dakika düşünüyor.

"Yani bu 'sen benim yolumdan uzak dur, ben de seninkinden uzak durayım' türünden bir anlaşma mı?" diye soruyor, sırtarak aramızdakileri işaret ederek.

"Kesinlikle, güzel bir değişiklik olurdu," diye cevap veriyorum. "Ama kulüp üyelerinizden biri başka bir küçük kıza dokunursa ve ben bunu duyarsam, taşaklarını yine keserim. Ama bu sefer onları sana postalarım ve sonra da bunun olmasına izin verdiğin için kelleni alırım."

Aiden duraksıyor, sonra zengin bir sesle kıkırdıyor ve gerçekten görüldüğü kadar birbirimize benzeyip benzemediğimizi merak ediyorum.

"Adamlarımdan biri reşit olmayan bir kıza dokunursa taşaklarını kendim keserim. O konuda hiç endişen olmasın."

"Anlaştık," diyorum elimi uzatarak. Elim tuttu. Onun mürekkebi de benimki gibi elini kaplıyor.

"Bu bir kulüp oylaması olacak ama kabul edecekler, o yüzden toplantıyı ayarla. Adamlarım son iki yıldan sonra biraz istikrar istiyorlar."

"Biz de sadece biraz huzur istiyoruz. At sürmeye geri dönmek, bir yandan da hükümetin canına okumak." Sırttım.

"Duyduk duymadık demeyin." Aiden sırtıyor. "Kurtlar ve tilkiler doğal düşmandır derler ama biz burada iyi geçiniyoruz," diye ekliyor adamlarına işaret ederek geri çekilirken.

"Temas halinde olacağız," diyorum ve kendi adamlarımla buluşmak için dönüyorum.

Kahretsin, ii me bir parça umut yerleşti. Belki de Günah Müritleri'yle bir kez olsun huzur bulabiliriz.

Bisikletime binerken sırtıyorum. şimdi, gnmn en güzel kısmı için kız arkadaşımı almak üzere kulübe dönüyorum.

CHAPTER 59

Brinley

Gözlerini üzerimde hissedebiliyorum, o adamın, odanın diğer tarafından. Kimseye boyun eğmeyen ama saçımı yıkarken Fitzgerald'dan alıntılar yapan acımasız kralım.

Sadece onu görmek bile kışımındaki bu lanet olası alaycı mücevherle külotumu mahvediyor. Daha bu sabah St. Henry'den döndüğümüzde duşta onu içime almış olmama rağmen aşırı hassasım.

"Bunu içine sokmama izin vereceksin, Brinley. Seni neredeyse kaybediyordum. Seni bir daha görebileceğimi sanmıyordum. Hayat istediğimizi yapmamak için çok kısa ve bu gece senin her parçanı alıp kendime ait kılacağım."

Kulüp binası insanlarla dolup taşıyor. Herkesin mutlu olduğundan emin olmak için elimden geleni yapıyorum ve Shelly ve Layla ile birlikte misafirlerimize yemek servisi yapıyorum.

"O adam şuradan senin içine bir delik açıyor." Layla kıkırdıyor.

Ona bakıyorum ve odanın diğer ucundan gülümsüyorum. *Evet.* Kesinlikle sabrını kaybediyor. Bunun bedelini daha sonra ödeyeceğim.

"İyi misin?" diye soruyor masalara götürmek üzere patates püresini servis kaselerine doldururken.

"Öyleyim," diyorum ona. "Yarın ailemin evi için fiyat vermek üzere emlakçı gelecek. Bunun hızlı olduğunu biliyorum."

deri giyiyorum-"ama-"

Layla gülmeye başlıyor ve sözümü kesiyor. "Bana hiçbir şey söylemek zorunda değilsin. Sean'ın benim için uygun olduğunu ilk buluşmamızda anlamıştım. Bir ay sonra ikinizden bile daha hızlı bir şekilde onun kesimini giyiyordum. Bildiğin zaman bilirsin, bebeğim." Daha da geniş gülümsüyor. "Ayrıca, senin etrafımda olmanı gerçekten seviyorum."

"Aynen." alışma alanını siliyorum ve başımı sallıyorum. "Pazar sabahı n sıradaki o iki küçük kızı düşünsene şimdi-"

"Yaşlı bayanlar." Gülüyor.

Ona vuruyorum. "Kendi adına konuş, ben eski bir şey değilim."

"Hey, bir kız arkadaş olmaksansa eski bir hanımefendi olmayı tercih ederim. Ve bu arada, bana gönderdiğin o yazı" -bir kakhahayı bastırıyor- "gerçekten de Evan'ın yeni kız arkadaşının kıında bir sopa varmış gibi görünüyor."

Ben de onunla birlikte gülüyorum.

Benim ve Evan'ın ortak arkadaşlarından biri bu sabah bana Evan'ın New York'taki patronlarından birinin kızıyla çıktığını söyleyen bir sosyal medya paylaşımı gönderdi ve ben de bunu Layla'ya gönderdim. O fotoğrafta ikisine birlikte baktığımda, sadece birkaç ay önce yaşadığım hayatın bu olduğuna inanamadım bile. Yeni aşkı yüksek sosyeteden bir tipti, kolunu ona dolamış zar zor gülümsüyordu. Fotoğrafta tıpkı benim eskiden olmak istediğim birine benziyordu.

"Ben de." Onu drtyorum. "Tanrıya şükür eve geldim."

"Brin." Gabriel'in sesi arkamdan geliyor, Layla'nın sözünü kesiyor ve Ben.

Kalçalarını birbirine kenetleyerek ona tatlı tatlı gülümsüyorum. Nasıl olduğunu biliyorum.

şu anda çaresiz durumda ve ben de tüm irademi kullanarak onu zorluyorum.

"Acelen mi var?" Ona elimden geldiğince kibarca soruyorum. enesinin altındaki tendonların esnediğini görüyorum. Yüzü dikişli ve yara bere içinde ama hâlâ çok güzel.

İlk iki parmağını kotumun kemer halkalarına sokarak beni kabaca yakalıyor ve kendine doğru çekiyor, beni dudaklarımdan bir kez öpüyor, neredeyse beni ele geçirecek kadar nazik.

Ama "Garajıma gidiyoruz" demek için eğildiğinde, gidici olduğumu anlıyorum. "Beni çok zorladın. Beni motoruma kadar takip etmen için bir dakikadan az vaktin var yoksa seni o lanet bilardo masasına götürürüm."

Yüzümü ondan geri çektim.

"Neden garajına?" diye soruyorum.

Gabriel nane kokulu nefesi dudaklarımdan aşağı inerken sırtıyor. Derin fısıltısı gürültülü odada net bir şekilde duyuluyor. "Benim evim çok uzakta ve eğer bu binanın herhangi bir yerinde olursa, herkes çığlıklarını duyacak."

"Ah..." Layla'ya omzumun üzerinden son bir kez bakarak mırıldanıyorum. Gözlerini deviriyor ama umurumda bile değil.

Yani, gerçekten mi? Kimi kandırıyorum ben? İyi bir kız maskesi takıyor olabilirim ama Gabriel Wolfe için tam bir fahişeyim ve onu Main Street'in ortasında gördüğüm andan beri de öyleyim.

CHAPTER 60

Brinley

"Orada oynadığın küçük yaramaz bir numaraydı," diyor Gabriel, on dakikadan kısa bir süre sonra dükkânına girdiğimizde tepedeki ışıkları yakarken.

Kalçalarımın arasındaki bisikletin ve içimdeki bu mücevherin gürültüsünden sonra vücudum hazır.

"Bu kadar parlak olmak zorunda mı? Lanet olsun," diye mırıldanıyorum dudakları arkadan boynuma inerken.

"Kahretsin evet, bu bakir deliği benim yaparken her şeyi görmek istiyorum."

Elleri kabaca etrafıma gelip göğüslerimi sıkarken inliyorum, atletimin içinden çakıllı meme uçlarına çok dikkat ediyor.

"Gabriel..." Sertleşmiş horozunu kot pantolonuma karşı kıcıma bastırırken fısıldıyorum.

"Hmm?" diye inliyor ben ona karşı geri iterken.

"Önce bir şey deneyebilir miyiz?" Elllerinden b i r i düğmemi açmak ve fermuarımı aşağı çekmek için aşağı inerken cesur olmak için elimden gelenin en iyisini yapmaya çalışarak soruyorum.

Külotumun altından kayıyor ve ondan gelen hırıltı amımın zonklamasına neden oluyor.

"Bu sıırsıklam kedi ne istiyor, küçük sinek kuşu?" Dili boynumda gezinirken Gabriel kulağımı tırmalıyor.

"Beni becermeni istiyorum," diye inliyorum omzumu ısırırken. "Ama mücevheri içinde bırak." Bu karanlık arzularımı sadece onunla dile getirebilirim.

Gabriel beni döndürüyor ve beni derinden öperken iki parmağını amıma sokuyor. Dolgunluktan inliyorum.

"Benim pis küçük kraliçem bu gece hepsini istiyor mu?" diye soruyor, beni tezgâhının üzerine kaldırıyor ve kot pantolonumu tamamen çıkarıyor. Bacaklarımın arasına girip kesik yerimi yumrukluyor. Sert ahşap tezgâhta otururken kıcımdaki mücevherin baskısı artarken kulağıma "Bu açık kalacak," diye homurdanıyor.

Gabriel bacaklarımı aralıyor, dizlerinin üzerine çöküyor ve kollarını kalçalarımın altından geçirirken beni kendine çekiyor. Yarığımın ortasını yavaşça, sertçe yalayarak beni bir tür kuyruk dönüşüne gönderiyor.

Amımın içine doğru adımı mırıldanıyor. "Bu sıırsıklam küçük amcık, doldurulmaya çok hazır," diyor klitorisimi ağzına alırken.

Sırtım eğildi ve haykırdım.

"Bu doğru bebeğim, burada kimse seni duyamaz. İstedığın kadar yüksek sesle çığlık at."

Damlayan amıma önce iki, sonra üç parmağını sokuyor, diliyle onları kovalıyor ama beni doyasıya tadana ve ben daha fazlası için nefes nefese kalana kadar boşalmama asla izin vermiyor.

Gabriel beni tezgâhtan kaldırıp yere yatırıyor, kalçalarımı tezgâha bastırıyor ve kıcımı sikine yaslayarak beni geri çekiyor. Bana karşı ne kadar sert olduğunu hissettiğimde neredeyse yalvarmaya başlıyorum.

Gabriel'in kot pantolonunun kemerini açıp sikini çıkardığını fark etmiyorum bile, ta ki derin bir iniltiyle amıma sokana kadar, yeni kesiğim hala sırtımda.

"Oh, *lanet* olsun!" Her yerim aynı anda ağzına kadar dolarken haykırıyorum. Elinin kıcıma indiğini ve sertçe vurduğunu hissediyorum, acı sadece zevkimi artırıyor.

"Benim dağınık küçük veledim beni bütün gece amım için bekletiyor..." Gabriel içimde dibe vururken homurdanıyor ve ikimiz de nefesimizi tutmaya çalışıyoruz. Çok doluydum.

"Beni çok zorladığında, Brinley... kontrolü kaybetme riskini alıyorsun."

Tekrar içime girerken başım göğsüne doğru düşüyor. "Ve sonra, sahip olduğun her delikten sikilirsin. *Sertçe*."

Oh, lütfen, evet, yap şunu, sözünü yerine getirirken sessizce yalvarıyorum. Beni sikerken parmağının mücevhere baskı uyguladığını hissediyorum.

"Ama *boşalmayacaksın*, anladın mı? Henüz değil," diyor Gabriel kulağıma doğru alçak sesle, parmağı klitorisime doğru çalışırken, beni tutunduğum çıkıntıdan atmakla tehdit ediyor. İtişlerini zamanlama şekli ve kıcımdaki baskı çok fazla.

"Bu dar amcığın sikimi emmeye başladığını hissettiğim an, bu kıcı alacağım," diyor ve tam da dediğini yaparken bu bana son bir itme gücü vermeye yetiyor. Isı çekirdeğimde sarılıyor ve sıkışmaya başlıyor. Tezgâhı parmaklarımla kavıyorum ve onun üzerine boşalmak üzereyim. Tam yükselmeye başladığımda, içimden çekiliyor ve beni boşlukta bırakıyor.

Sızlanıyorum ve Gabriel'in kıkırdamasına neden olan neredeyse acı verici bir çığlık atıyorum.

"Bu kıcı alırken ilkini hissetmek istiyorum." Kendini konumlandırmaya başlarken kalçalarını sıkıca kavıyor.

"Boşalacak mıyım? Acıyacak mı?" Mırıldanıyorum, yarı inilti halinde. "İlk başta belki evet, ama seni iyi ve hazır hale getirdik."

Bunun doğru olduğunu bilerek başımı sallıyorum. Sürekli arkamda benimle oynuyor, beni bu fikre alıştırtıyor. Sonuç olarak bunu arzulamaya başladım. Sanki beni dövüşmek için eğittiği gibi bunun için de eğitiyor, yavaşça ve sabırla.

Gabriel elini damlayan amımın üzerinde gezdiriyor, uyarılmışlığımı elinde topluyor ve kendini onunla kaplıyor. Kıcımin hemen üzerine tükürdüğünü hissediyorum ve üzerimde kaydırırken bekliyorum. Ucundan ılık pre-cum sızıyor ve temasta birlikte inliyorum.

Dikkatlice içimdeki mücevherle oynamaya başlıyor, ben nefes nefese kalana ve benimle oynamasını *isteyene* kadar çekip tekrar içeri itiyor. Ne yaptığını çok iyi biliyor.

"İşte bu, küçük sinek kuşu, şimdi benim horozum için hazırsın. Yalvar "

Mücevherin içimden daha fazla çıktığını hissediyorum ve onu itiyorum, tekrar doldurulmayı bekliyor.

Kıkırdıyor.

"Lütfen," diye

inliyorum. "Lütfen ne?"

"Becer beni..." Fısıltıyla yalvarıyorum.

Hırlıyor, sonra eğilip kulağıma doğru alçak sesle konuşuyor ve kendini bana doğru kaydırıyor.

"Yalvarmanı duymak bir gün benim felaketim olacak. Yalvardığında senin için yapamayacağım hiçbir şey yok," diyor Gabriel, sikinin ucunu arka deliğine bastırırken sakinliğin resmini çiziyor. Tekrar doğrudan aletinin üzerine tükürüyor.

"Bunun iyi hissettireceğine söz veriyorum. Sadece nefes alman gerekiyor. Vücudunda beni kabul etmeyecek tek bir parça bile yok. Sen benim için yaratılmışsın, Brinley."

"Evet..." Gabriel kasıtlı olarak içime batmaya başladığında inliyorum, merdivenin her bir kıvrımı teker teker içeri kayıyor. Bu his çok büyük. Sırtım dikleşiyor ve iri ellerinin omurgamda, kalçalarımda ve kıkımda gezindiğini hissediyorum.

"İşte böyle... nefes al, bütün işi senin için ben yapacağım." Gabriel bir santim daha batıyor. İki parmağını amıma sokuyor ve içime sokup çıkarıyor.

"Lanet olsun." Kıkım onu daha fazla içine alırken nefes aldığını duyuyorum. Yavaşça parmaklarına doğru sallanıyorum, bu da vücudumun iyi hissetmeye başlayana kadar onun horozunu daha fazla almasını sağlıyor. Gerçekten iyi.

"Bu kık... sikimi yutuyor. Şimdiden benim oldu..."

Parmağının pedinin klitorisime bastırıldığını hissediyorum ve vücudum onun için açılıyor. Geriye yaslanıyorum, o ileri doğru iterken ben de ona doğru itiyorum.

Gabriel son bir santim daha köklendiğinde nefes nefese kalıyor ve parmakları amıma nazikçe saldırmaya devam ediyor.

Bacaklarım titremeye başladı. Duyusal olarak aşırı hızdayım. Gabriel kesimi yukarı itiyor, dudakları omurgamda gezinirken etimi ısırarak ve beni öpmek arasında gidip geliyor. Ellerini her yerde hissediyorum, vücudunu her yerde ve sonra saçlarımdan yukarı çekiliyorum, dişleri kulak mememi sıyrıyor, gelmem için yalvarıyor. Önce yavaşça hareket etmeye başlıyor, ama sonra bir ritme oturuyor, kendini neredeyse tamamen dışarı çekiyor, sonra tekrar içime giriyor. Her yerim kaygan ve onun için hazır, bedenim onunla savaşmayı bıraktı. Onu istiyorum. *Onu* istiyorum ve beni nasıl almak isterse istesin kendimi ona vereceğim.

Hızı arttıkça anlar geçiyor ve daha fazla dayanamayana kadar her itişte onunla buluşuyorum.

"İşte bu, küçük kuş, bu güzel kıkında benim horozumla ve damlayan amında parmaklarımla gel."

"Gabriel," diye bağıyorum.

"Tekrar."

"Gabriel..." Elini boğazıma sımsıkı sararak kıkımı acımasızca sikerken kaldıraç olarak kullanırken saf bir zevk iniltisi beni terk ediyor.

"Çok yumuşak. Sikimi bu daracık göte sokmama izin verdiğin için çok tatlısın," diye homurdanıyor Gabriel, ben her zamankinden daha sert boşalırken, amım parmaklarının etrafında kenetlenip damlıyor.

"Brinley... *benim lanet kraliçem*," diye homurdanıyor, içimde sertleştiğini ve beni sıcaklıkla doldurduğunu hissederken. "Her parçan mükemmel," diye inliyor, ardından sadece adımı söylüyor, saçlarımı sıkıca kavradıktan sonra o derin, hışırtılı ses tonuyla ekliyor. "Ben senin her şeyine sahibim."

Onunla birlikte kafayı bulurken kalbim hızlı ve düzensiz atıyor, terden bir perde üzerimi kaplarken kesimin derisi kollarıma yapışıyor.

Asla aşağı inmek istemiyorum. Ondan asla bıkmayacağım.

Gabriel içime düşüyor, hâlâ saçlarımı avuçlarının arasında tutuyor, sert göğsünü bir ter tabakası kaplıyor.

"Ve senin her bir parçan artık benim," diye nefes alıyor.

Dudakları yanağımla, boynumla buluştuğunda gülümsüyorum.

"Her zaman öyleydi..." Ona söyledim.

Ve her zaman da öyle olacak.

CHAPTER 61

Brinley

İki Hafta Sonra

"Aman Tanrım, bu çok güzel," diyorum Gabriel'e gözyaşları içinde, evimin önünde bisikletinden inerken. Babamın kamyoneti mükemmel bir şekilde restore edilmiş, güzel bir robin's egg mavisi renginde duruyor. "Yepyeni görünüyor," diyorum ona, elimi parıldayan boyanın üzerinde gezdirerek.

"Gerçekten de öyle. Mike da onu rüya gibi çalıştırdı."

"Bitirmeye bu kadar yakın olduğunu bilmiyordum, bir tane daha demiştin... *bekle-*" Dönüp ona bakıyorum. "Geçen hafta kulüp işim var dediğinde geceleri burada mıydın? Kamyonetimin olduğu dükkânda mı?" Yüzündeki ifadeye bakarak hemen soruyorum.

Başını sallıyor, az önce beni şaşırttığı için fazla ciddi görünüyor.

"Ve bunu satmayacaksın. Satmak için fazla güzel," diyor.

Ailemle tek bağlantım *olan satılık* tabelasının bulunduğu ön bahçeye bakıyorum.

"Paraya ihtiyacım olmayacak." Aklımda tutma fikrine bahse giriyorum.

Emlakçımın söylediğine göre her alıcıyı cezbedecek yeni ve güzel sedir kaplamasına bakarken, "Huysuz, kaba bir motorcu verendamı benim için tamir etti ve bir kuruş bile almayacak," diyorum. Layla ve ben son bir haftadır verandayı Edison ışıkları ve mobilyalarla süslüyoruz. İri yapılı, gizliden gizliye şefkatli erkeğime doğru ilerliyorum ve kollarımı onun kesiğine doluyorum, kendi derimi onunkine bastırıyorum.

"Bunu saklamamı istiyorum. Bu ev satıldıktan sonra onlardan kalan son parça olacak. Tartışmak yok," diyor Gabriel.

Ona bakmak için döndüğümde düşünceliliği beni etkiliyor. Bu hayatın dışında hiç kimse Gabriel'in böyle bir yönü olduğuna inanmaz, nasıl olup da bu yönü tamamen bana kalan şanslı kişi olduğuma dair hiçbir fikrim yok.

"Ayrıca, bunu sürerken çok seksi görüneceksin."

"Öyle mi, öyle mi?" Parmak uçlarıma uzanıp onu öpüyorum, sözleri beni her zamanki gibi ateşliyor.

Emlakçının evi açmak için gelmesini bekliyoruz ve birkaç dakika sohbet ediyoruz. Şimdiden ilgilenenler olmuş; kısa sürede satılacağını düşündüğünü söylüyor. Evi hazırlarken ve son bir kez gözden geçirirken, ilk kez içimi bir kederin kapladığını hissediyorum. Ailemle hiçbir zaman çok yakın olmadım ama buranın gitmesine izin vermek hayallerime doğru ilerlemek için son ama gerekli bir adım.

Şimdi oturma odası olarak düzenlenmiş çocukluk odamda dururken Gabriel'e "Emlakçı bir milyondan fazla alabileceğimi düşünüyor," diyorum.

"Dükkânın için ve bu güzel beynin hayal edebileceği başka her şey için iyi bir birikim yapmak için yeterince iyi," diyor ve güçlü kollarını arkamdan belime doluyor.

"Hadi, eve gitmeden önce sana göstermek istediğim bir şey daha var," diyor Gabriel.

Eve. Onunla birlikte. Varlığımın her zerresiyle ait olduğumu bildiğim yere.

"Tamam. Şimdi gerçekten afalladım. Neden *buradayım*?" Gabriel'in yirmi dakika sonra kafenin yanındaki kapının kilidini açmasını izlerken soruyorum. Onunla birlikte şehirde dolaşmak ve hiçbir şey için endişelenmemek güzel bir his. Kulüp yerleşip Günahın Müritleri ile bir tür ateşkes yaptığından beri her şey sessiz. Bu da Gabriel'e dükkânda yüksek profilli birkaç müşterisine yetişmek için bolca zaman kazandırdı ve tabii ki, artık biliyorum, babamın kamyoneti üzerinde çalışmak için.

İzin günümde şehir merkezine gün ortasında yolculuk yaptığımız pek sık olmuyor, bu yüzden bir şeyler olduğunu biliyorum. Normalde izin günlerimi onun yatağında, kıyafetsiz ya da duşta, mutfakta, spor salonunda... birlikte olabileceğimiz her yerde geçiririz.

Bu yüzden, gideceğimi düşündüğüm son yer burasıydı, zaten haftada üç gün gittiğim işimin karşısındaki cadde.

"Burası seni ilk gördüğüm gün satın aldığımız bina," diyor bana sırtarak.

Etrafıma bakıyorum. Ağustos ortasında cadde hala turistlerle dolu ve insanlar kasabanın caddesine sonbahar panayırının reklamını yapan bir pankart asmışlar.

"Evet, ama ben neden buradayım?" Gülüyorum, ona bakıyorum. Beyaz tişörtünün altındaki geniş omuzları ve güçlü üst kolları esniyor. Lanet olsun, tam bir erkek örneği.

Ona dik dik bakıyorum.

"Etrafa bir göz atacak mısın yoksa buraya girer girmez beni bir köşeye mi iteceksin?" Gabriel kapıyı açarak soruyor.

Bakışlarımı durdurmak için gözlerimi kırpıştırıyorum, kendini çok beğenmiş.

Öğleden sonra güneşinin altında gözlerimi kısarak ona bakıyorum. "Henüz emin değilim." Dürüstçe omuz silkiyorum, yanından geçerken kesiğini okşuyorum.

Kıkırdıyor. "Beni daha fazla kışkırtıp sürprizimi mahvetmeden o güzel kışını içeri sok."

İçeri adımımı attığımda ağzım açık kalıyor ve nefesim kesiliyor. "Kendi alanını istediğini söylediğinden beri üzerinde çalışıyordum. İş çabucak bitirmek için bazı iyilikler istedim," diye açıklıyor. Mekan tamamen yenilenmiş. Taze boya ve yeni ahşap kokusunu alabiliyorum. Zeminler kalın ahır tahtası ve tüm duvarlar, kakma raflar ve sepet örgüsü aydınlatmalı beyaz bir şiplap ile kaplanmış. Tavan tonozlu ve beyaz, bir taraftan diğerine uzanan geniş ceviz ahşap kirişler var. Arka duvarda bir para barı ve onun üzerinde, tam ortada, karmaşık ve şaşırtıcı derecede güzel pembe bir neon sinek kuşu var.

Ona bakıyorum, sonra da iki yandaki binaların arasındaki avluya bakan pencerelere dönüyorum.

Ön duvarın tamamı Ana Cadde'ye bakan pencerelerden oluşuyor. Aydınlık, havadar ve çok güzel ama yine de ne yaptığına dair hiçbir fikrim yok.

"Bu alan sizin, kulübün numaralı şirketi binanın sahibi ama kira kontratı sadece sizin adınıza. Kulüple ya da benimle hiçbir ilgisi yok" diyor gururla. "*Hummingbird Tasarım A.Ş.*'ye hoş geldiniz. Ayrıca sadece sizin adınıza kayıtlı."

"Nasıl?" Nefes nefese soruyorum, ellerim şok içinde ağzımı kapatıyor. Gabriel omuz silkiyor.

"Kai yaptığı işte gerçekten çok iyi ve ruhsat ofisi yeni bir işin devralınmasına çok sevindi. *Crimson Homes*'un müşterilerini sana yönlendirmekten mutluluk duyduğunu ve senin serbest çalışarak tasarım ve inşaat projelerinde onlara yardımcı olmanı istediklerini söylememe gerek bile yok."

"Ne? Ne diyeceğimi bilemiyorum." Gözlerim doluyor.

"Emlakçıyı duydun, hafta sonundan önce bir ya da iki teklif alacağımızı düşünüyor, böylece sana ödeme yapabileceğim-" Bunun ne kadara mal olduğunu düşününce paniklemeye başladım.

"Hayır." Başını sallıyor "Bunu duymak istemiyorum. Bu alan senin. Hayatımda ilk kez o kulübede gerçekten ölebileceğimi düşündüm ve sen beni kurtardın. Kapalı bir kitap gibi yaşamaktan, paramı istiflemekten bıktım. *Yaşamak* istiyorum. Bana yaşama isteği veriyorsun."

Başımı iki yana sallıyorum ve bir nefes veriyorum.

"Sadece senin için yasal bir iş. Bundan sonra paran oraya gidecek. Stok yapmak çok pahalıya mal olacak, değil mi?" diye soruyor.

Hâlâ şaşkın şaşkın etrafıma bakıyorum. "Evet..." Fısıldıyorum.

Bilgisayarıma kaydettiğim tüm fikirler, sipariş verebileceğim özel mağazaları ve zaten aşık olduğum parçaları düşünürken aklımdan geçiyor.

"Hepsini görebiliyorum, bu duvar boyunca örnekleri..." Gözlerim dolmuş bir halde heyecanla söylüyorum. "Bahse girerim Benjamin Moore'a ulaşabilir ve tercih edilen bir satıcı olabilirim." Yoluma devam ederken her şeye dokunuyorum.

"Belki yerel zanaatkarların eserlerini burada benzersiz dekor isteyen müşterilere satabilirim."

Mekânda ilerlemeye devam ediyorum ve arka tarafta banyoyu ve özel ofisi buluyorum.

Onun sayesinde tamamen bana ait olan bu güzel mekânı keşfetmeyi bitirdiğimde hüngür hüngür ağlıyorum. Ve tüm bunlar olurken Gabriel yüzünde anlam veremediğim bir ifadeyle arkamdan geliyor. Gurur mu?

"Seni seviyorum!" Kendimi onun kollarına bırakarak ağlıyorum. Beni sıkıca tutuyor ve yerden kaldırıyor. "Seni seviyorum, seni seviyorum." Yüzünü, dudaklarını öpüyorum.

Ellerini kaldırıyor ve gözlerimdeki yaşları siliyor. "Ve seni seviyorum. Ama bunu kanıtlamana ihtiyacım var," diyor.

Ağzı sevdiğim sırtıısına dönüşürken ona bakmak için geri çekiliyorum.

"Burası mı?" Beni yeni kasa tezgahımın üzerine kaldırırken soruyorum. parmaklarını bluzumun altında kaybediyor. Tenimde sıcaklar ve anında ısınmaya başlıyorum. Pencerelerde perde yok, dışarıda gün ışığı var. Gabriel ben daha söyleyemediğim zihnimi okuyor.

"Pencereler renkli; seni koruyacağım... endişelenme ve bunu düşünme, küçük sinek kuşu. Ne istiyorsan al."

"Doğru," diye kendimi ikna ediyorum. "Endişelenme... istediğimi al," diyorum kendime, dudakları boynumdayken başım geriye düşerken.

Elleri kalçalarımı sıkıp gömleğimin arkasına doğru kayarken Gabriel benim yerime seçim yapıyor, dudaklarının tenimdeki hissi beni durma noktasının ötesine götürüyor. Gabriel Wolfe'un yoluna düşecek kadar nasıl bu kadar şanslı olduğumu kendime soruyorum. Her zaman doğru olanı yapan ama asla mutlu olamayan iyi kız Brinley Rose Beaumont'un hayatına son vermeyi başaran, unutulmaz gri gözlere sahip motorcu kulübü kralı.

Dünyanın suçlu dediği bu acımasız adam tanıdığım en iyi adam. Şu anda olduğum kadına hayat verdi ve şu andan itibaren onun kraliçesi olacağıma sessizce yemin ediyorum. Kaderimde olan kadın olacağıma. Bu düşünce beni özgürleştiriyor.

Mutlu ve canlı hissedeceğim, kollarım kralıma sarılmış, meleklerimizin uçabileceğinden daha hızlı gideceğim.

On Yedi Buçuk Yıl Sonra

Büyük oğlum Sebastian'a "İşte böyle, yavaşça," diyorum. "Tetiği yarıya kadar sık, çok hızlı çıkmasını istemezsin yoksa ortalığı dağıtırsın ve baştan başlamak zorunda kalırsın."

Tamir ettiğimiz kendi bisikletinin benzin deposuna çizdiği ince çizgilere odaklanırken konsantrasyondan kaşları çatılıyor. Sadece iki ay içinde bittiğinde ve on yedi yaşına girdiğinde her zaman, her yerde sürebileceği bir bisiklet. O zamana kadar, tam M sınıfını alabilecek. Şimdiden üç aydır izniyle biniyor ve doğuştan yetenekli. Kardeşi de kendi iznini almak için can atıyor ama onun iki yıl daha beklemesi gerekiyor.

"Kahretsin," diye ısıırıyor havalı boya ile çizgilerin dışına çıktığında.

"Eh," diyorum ona huysuzca. "Annenin önünde olmaz."

Arkamda, on beş yıllık muhteşem gelinim alay ediyor, tavrı da güzelliği gibi daha da güçlendi. Kırk bir yaşında bile

Yirmi beş yaşındaki herhangi birinin yapabileceğini, bunun her zaman cinsel olarak tatmin olmak sayesinde olduğunu söylüyor. Bana bunun gençlik pınarı olduğunu söylüyor ve haklı olmalı çünkü neredeyse kırk dokuz yaşına yakın hissetmiyorum.

"Özür dilerim," diye mırıldandı Seb.

"Her seferinde aynı şeyi söylüyorum Seb, yavaşlamalısın, acele etmemelisin. Baban acele ederek mi bu kadar iyi oldu sanıyorsun?" Brinley soruyor. "Bu arada, ben yokken nasıl konuştuğunuzu bilmediğimi sanıyorsanız, çıldırmışsınız demektir." Göz kırpmıyor. "Bir saat içinde temizlenmiş ol, kızımın mezuniyetinde yağlı maymunlar istemiyorum," diyor ve dudaklarını öpmek için yaklaşıyor.

Kendine özgü yasemin kokusu dükkânımda cennet gibi.

Onu kendime çekiyorum ve biraz daha oyalanıyorum.

"İğrenç," diyor neredeyse on beş yaşındaki oğlumuz Micah dükkâna girerken. Giydiği takım elbise şimdiden ona büyük geliyor ve biz onu daha geçen yıl ortaokul mezuniyeti için almıştık. Oğullarımın ikisi de neredeyse benim kadar, hatta benim onların yaşındayken olduğumdan çok daha büyükler ve bir gün hesaba katılması gereken bir takım olacaklar.

Seb başını kaldırmadan, "Katılıyorum, siz ikiniz bu saçmalığı kesemez misiniz?" diyor. "Birbirimizi sevdiğimiz için mutlu ol," diyor Brinley, Seb'i sırtından kelepçeleyerek

kafasının üstünde.

"Anne, şimdi bütün o sıraya baştan başlamak zorundayım."

"Sanırım bu sana terbiyeli olmayı öğretir, değil mi?" diye soruyor kaşlarını kaldırarak.

"Hadi, şunun paçalarını açalım," diyor Micah'a, pantolonunu yukarı kaldırdığında. Üzerinde küçük bir güneş elbisesi var ve iki oğlumu da dışarı atıp onu tezgâhımın üzerine almamak için büyük çaba sarf ediyorum. *Sonra* kendime söyledim.

Bu kadınla on yedi yıl, üç çocuk, iki iş ve kulüp hayatı ve değişmeyen tek şey onu nasıl istediğim. Etrafımızdaki her şey her gün değişiyor. Çocuklar büyüyor, insanlar yaşıyor, insanlar ölüyor, insanlar taşınıyor, işlerimiz değişiyor.

Detay dükkanım bizim mülkümüze taşındı. Seb anaokuluna başladıktan sonra, Brinley *Hummingbird Designs*'ı Savannah'nın en çok aranan iç tasarım şirketlerinden biri haline getirirken, Kai ve ben hem çalışıp hem de çocukları okula götürebilelim diye burayı genişlettik.

Kulüp değişti, aramıza yeni üyeler katıldı, üyelerimiz vefat etti ve üyelerimiz emekli oldu. Huzurlu ve endişeli zamanlarımız oldu ama

Tüm bunlar olurken onu istemekten hiç vazgeçmedim ve her zaman Brinley'i ve ailemizi odak noktam yapmaya çalıştım. Çocuklarımızı onunla birlikte büyütmek ve kulüp ailemin yanımızda olması hayatımın en büyük mutluluğu oldu.

Seb'in yeniden başlamasını izliyorum, benim onun yaşındayken sahip olduğum tutkuya sahip. O da benim gibi iri ama yakışıklı, bu yüzden kızlar şimdiden ona daha sık gelmeye başladı. Öğrenmeye hevesli ve benim izimden gitmeye hevesli, bu düşünce beni hem gururlandırıyor hem de endişelendiriyor.

"İşte bu," diyor ızgarasında ustalaşırken. Tasarım harika; hakkını vermeliyim. Kai bile onun becerisinden etkilendi.

"Bu bisiklet bana okuldaki bütün kızları getirecek," diyor.

Kıkırdıyorum ve maskemi çıkarıyorum.

"Annen seni zamanında hazır olmadığın için öldürürse, *herhangi bir* kızı e l d e etmek zor olacak."

"Bu gece tekrar gelebilir miyiz? Parti sona erdiğinde?" diye soruyor, aynı anda hem büyümüş hem de çok genç görünüyor.

"Evet, hadi ama. Acele etmezsek ikisi de peşimize düşecek," diyorum.

Seb titriyor. "Kulağa kâbus gibi geliyor." Gülüyor, küçük kız kardeşinin de annesi kadar alıngan olduğunu biliyor.

Daha sert kıkırdıyorum ve yürürken omzunu sıvazlıyorum. Böyle anlarda tek pişmanlığım annemin yaşadığım bu hayatı hiç görememiş olması. Yine de, hala inanç dolu eşimi dinlersem, annem bizi izliyordu ve güneşte parlayan uzun kuzguni saçlarının dikkatimi çektiği gün beni küçük sinekkuşuma yönlendirdi. Hayatımın sonsuza dek değiştiği gün.

Brinley

Arka bahçemiz, tüm Cehennem Köpekleri MC, çocukların arkadaşları ve on dört yaşındaki kızımız Harlow'un ortaokul mezuniyetini kutlayan insanlarla birlikte büyük bir barbekü yemeğinden sonra kalabalıklaşıyor.

Gabriel tam on dokuz yıldır Cehennem Köpekleri'nin başkanlığını yapıyor ve kulüp hiç bu kadar kazançlı ya da huzurlu olmamıştı. Son on altı yıl içinde, Savannah ve Atlanta bölgelerinde toplamda dokuz olmak üzere üç kliniğin daha kurulmasında kulübün yardımını aldı ve Florida'daki kliniklere iyileşme ilaçları ile giriyorlar.

Kendisini korumak için doğru insanlarla işbirliği yapıyor ve daha büyük bir iyilik için çalışıyor. Ayrıca aktif görevden eve döndükten sonra yardıma ihtiyacı olan ya da konuşmaya ihtiyaç duyan gaziler için bir kulak haline geldi.

Kocam alışılmadık biri mi? Evet, öyle. Akıl sağlığını sorgulamama neden olan şeyler yapıyor mu? O da var. Ama o kötülükten çok daha fazla iyilik yapan gururlu bir adam.

Ormanın kenarına yakın bir yerde durmuş, uzun sıralar halinde dizilmiş masaların ve kâğıt tabakların üzerinde, müzik çalarken ailemizin ve dostlarımızın konuşmalarını ve gülüşmelerini izliyorum. Çocuklardan bazıları dans ediyor, bazıları da Gabriel'in on yıl önce tüm çocuklarımızı sıgdırmak için eve eklediği havuzda yüzüyor.

Çocuklarımız kulüp çocukları olarak büyüdüler ama Harlow bizim bebeğimiz ve sevdiğimiz herkes doğduğu günden beri ona yaltaklanıyor, neden yaltaklanmasınlar ki?

Şimdi onu, Gabriel'in çok kısa bulduğu pembe mezuniyet elbisesi içinde, Sean ve Layla'nın üç yaşındaki oğulları Max'i kucağında tutarken, Shelly ve kulübün bazı büyükleriyle konuşurken izliyorum. Harlow doğduğu günden beri çok mutlu, her zaman gülümsüyor, her zaman yardım etmeye istekli. Gabe'den de benden de daha iyi olduğu kesin. Ve garip bir şekilde, hizmet için bir kalbi var. Yerel Kurtuluş Ordusu ve Savannah'daki sosyal yardım programlarında çalışıyor ve sadece on dört yaşında olmasına rağmen arkadaşlarının çoğunun toplamından daha fazla gönüllü çalışma saatine sahip.

Gabriel onun bir gün dünyayı değiştireceğini düşünüyor, ben de aynı fikirdeyim ama onda beni eğlendiren bir şey var. Babasının alıngan ve umurunda değil tavrını sonuna kadar taşıyor. Kimse ona bulaşamaz. Dışarıdan bakınca tatlı bir şey. Uzun siyah saçlarıyla benim gençliğime çok benziyor ama benden bin kat daha güzel. Gabriel'in varoluşunun en büyük felaketi, yakında erkeklerin onu çağırarak olması.

Bunu her düşündüğümde kahkahalar atıyorum. Kardeşleri ve Gabriel'le iyi şanslar. O zavallı kız biriyle çıkana kadar otuzuna basacak.

"Nasıl o kadar yaşlı olabilir?" Kocam her zaman yaptığı gibi kollarını arkamdan doluyor ve boynumu öpüyor.

"Eğlenirken zaman uçup gidiyor, bebeğim." Yüzümü ona dönüyorum ve sol kulağının altında, nabzının attığı noktanın üzerinde yer alan karmaşık sinekkuşu dövmesini okşuyorum. Ona her baktığımda, az konuşan bir adam olsa bile, eylemlerinin ve hizmetlerinin onun sevgi dili olduğunu ve her zaman da öyle olduğunu hatırlatıyor. Gabriel'le birlikte olduğumdan beri onunla tamamen ilgilenildiğini ve ölçüsüzce sevildiğini hissetmediğim tek bir an bile olmadı.

Partimiz devam ederken güneşin ufukta battığı göle bakıyorum.

"Birazdan Seb'le birlikte dükkâna gideceğim. Ona bu gece bisikleti üzerinde çalışacağımıza söz verdim" diyor.

Kıkırdıyorum.

"Seb'in odasında Robby'nin torunuyla öpüştüğüne eminim, gelecek yıl aynı sınıftalar. Görünüşe göre bu konuda yakınlaşıyorlar," diyorum ona. "Birlikte gizlice kaçtıklarını fark etmediğimi sanıyor."

Gabriel kulağıma kıkırdıyor. "Sandığı kadar düzgün biri değil," diyor huysuzca.

"O yaşlarda ben de onun gibiydim, tek düşündüğüm kızlardı. Çok ileri gitmeyecek; sınırı biliyor." Beni öpüyor. "Sanırım bu, bisiklet üzerinde çalışmak için yarına kadar bekleyeceğimiz anlamına geliyor."

"Mm-hmm," diyorum. "Bunu düşünmek bile istemiyorum, bu senin alanın ama ben kırk yaşında bir büyükanne olmaya çalışmıyorum. Bazı kadınlar benim yaşında daha yeni çocuk sahibi olmaya başlıyor."

"Mmm," diye inliyor Gabriel içime, hücrelerimi ateşe veriyor. "İstedğin bu mu, bu rahme bir bebek daha koymam mı?" diye soruyor beni hâlâ çılgına çeviren sesiyle. İri eli sahiplenici bir tavırla karnıma bastırıyor.

Bu adamın neredeyse kırk dokuz yaşında olmasına rağmen nasıl olup da hâlâ yarı yaşındaki birçok erkekten daha formda olabildiği beni şaşırtmaya devam ediyor. Gabriel siyah saçlarının arasındaki gümüş tellerle bile hâlâ aynı görünüyor. Bana göre yaşlanmamış, sadece daha iyi olmuş.

Micah yanımdan geçerken başını sallayarak, "Bunu bir günde iki kez söylemek zorunda kalmam çok garip ama... iğrenç," diyor.

Gabriel ve ben kıkırdarken o da yanımıza gelip Sean ve Layla'nın kendisinden sadece bir yaş küçük olan en büyük oğullarıyla buluşuyor.

"Kadeh kaldıralım," diye sesleniyor Shelly yüzü aşkın gruba, bahçemizdeki tüm Edison güneş ışıkları batan güneşle birlikte yanıp sönerken. "Bebeğimiz Harlow'a."

Hepimiz dönüp o güzel gülümsemesini takınan ve tüm bu ilgiden son derece utanan Harlow'a bakıyoruz.

"Nine!" diye mızımızlanırken Shelly el sallayarak onu uzaklaştırıyor.

"Dur bebeğim, istesen de istemesen de kadeh kaldıracaksın."

Harlow Max'i yere bırakıyor ve bahçenin karşısındaki Shelly'nin yanına gidiyor. Dell ve on yıllık karısını görüp başımı sallıyorum. Ona danışmak hâlâ çok keyifli ve Gabriel'i seçtiğimde bana yanlış bir seçim yapmışım gibi bakmayı nihayet bıraktı.

"Tanıdığımız en tatlı ruha, gelecek yıl liseye geçecek. Biraz kalp kırın, biraz eğlenin ve Tanrı aşkına, eğer bir çocuk getirmeyi düşünüyorsanız, yaşamasını istiyorsanız onu buraya getirmeyin."

Sean, Kai, Robby, Mason, Flipp ve Gabriel'den bir koro halinde *"duyduk duymadık demeyin"* sesleri yükseliyor ve ardından kalabalıktan kahkahalar yükseliyor.

Bebeğime bakıyorum, o da bana bakıyor ve hayatındaki tüm aşırı korumacı erkeklerin mağara adamı gibi davrandığı düşüncesiyle gözlerini deviriyor. Salon kadeh kaldırıyor ve parti sevdiğimiz insanların etrafımızı sarmasıyla devam ediyor. Mükemmel olmayabiliriz ama lanet olsun, hepimiz tanıdığım tüm ailelerden daha çok seviyoruz.

Gülüyorum ve babasının kaslı göğsüne küçük bir ters vuruş yapıyorum.

Şenlik devam ederken Gabriel belimi çimdikliyor. Tırnaklarımın tersiyle arkamdaki kollarını kavrayıp kazıyorum ve o da beni belimden sıkıca kavrayıp kendine çekiyor, sikinin şimdiden şişmeye başladığını hissediyorum.

"Kavga edecek havanda mısın, küçük sinekkuşu?" diye soruyor, dudakları boynumda beni masadan geriye doğru çekiyor. "Herkes meşgul..."

"Mm-hmm... öyle görünüyor." Gabriel beni ağaçların arasına doğru çekerken sırtıyorum.

"Beni yakalamak için gerekenlere hâlâ sahip olduğunu düşünüyor musun, Pres?" Yüzümü ona dönüyorum ve dudakları sadece bir kez dudaklarıma değiyor, sonra sert fısıltısı beni ele geçiriyor ve kaçmaya hazırlanıyorum.

"Sanırım göreceğiz, kötü kız..."

"Koş."

SON

acknowledgments

Gabriel Wolfe beni ne kadar çılgın bir yolculuğa çıkardı.

Benimle birlikte kulüp hayatı hakkında araştırabileceği her şeyi araştıran, yazdığım her MMC'de her zaman yaptığı gibi Gabriel'e arka koltukta oturan muhteşem kocama. Durmaksızın yazarken benimle her zaman ilgilendiği, bazı günler 'zombi bölgesinde' olduğumda önüme yemek koyduğu için.

Sana çok doğal gelen inanılmaz karakter gelişimi için Tabitha'ya. Brinley'nin iyi kız kişiliğini bulmaktan, ortak Gabriel takıntımıza, yontulmuş ellere olan sevgimize ve ritüelistik seks hakkında sabah erken saatlerde yaptığımız sohbetlere kadar, sen, senin zihninin (ki bu benim zihnim) ve ışıltın olmasaydı bu kitabı (veya herhangi bir kitabı) bu hale getiremezdim.

Jordan'a - Sons of Anarchy ile bağ kurmanın *tüm* bu hikâyenin tohumlarını attığına inanabiliyor musun? Kulüp hayatına dair içgörün, arkadaşlığın ve sabah kahvemle birlikte kıkırdamama neden olan sınır tanımayan yorumların. Bir kez daha söyleyeceğim. Yaşamak için editörlük yapmalısın!

Rose'a, Paisley ile ilgili her konuda gayri resmi asistanım olduğu için. Bu çılgın yolculuğa benimle birlikte katıldıkları için BETA'larım Rose, Katie, Bryanna ve Ada'ya. Günün hangi saati olursa olsun her şey hakkında konuşabilmemizi ve kahkahaların aklımı başımda tutmasını seviyorum. Tüm inanılmaz önerileriniz için,

Kitaplarımı gerçekten olabilecekleri en iyi hale getiren kahkahalar ve ah-ha anları. Cathryn ve Caroline'a, kitabımı gerçekten uzun, kafa karıştırıcı bir word belgesi değil de güzel, dilbilgisi açısından doğru bir kitap haline getirdikleri için teşekkür ederim.

Sizlere, ARC okuyucularıma ve tüm okuyucularıma teşekkür ederim. Bunu herkesten daha iyi yapamayabilirim ama bu hikayelere tüm ruhumu katıyorum ve her yorum, beğeni, paylaşım, düzenleme, bahsetme fark ediliyor ve gönülden seviliyor.

Son olarak: EVET, Cehennem Köpekleri evreninde yeni bir kitap daha geliyor.

2025'te Aiden Foxx için bizi izlemeye devam edin

about the author

Paisley Hope, romantizm tutkunu bir anne, bir eş ve bir yazardır. Kanada'da büyürken, bir gün okuyucuların kendilerini kaptırabilecekleri bir yer, bir dünya, gerçek olmasını diledikleri, hayal ettiklerinde kendilerini gördükleri bir yer yaratabilmeyi yazdı ve hayal etti. Ailesiyle vakit geçirmeyi, bahçeyle uğraşmayı, yemek yapmayı, yogayı ve iyi bir taksiyi seviyor. Daha fazla bilgi için onu takip edebilir ve/veya istediğiniz zaman ulaşabilirsiniz.

@authorpaisleyhope - INSTAGRAM

authorpaisleyhope@gmail.com

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

